#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MICHAEL CONNELLY

"Ciddi bir hatanın ölümcül bir hata olması şart değil."

KORKULUK

NEMESİS KİTAP / Polisiye-Gerilim
Yayın Numarası: 694

Korkuluk Michael Connelly

Kitabın Özgün Adı: The Scarecrow
Çeviren: Berke Kılıç

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Fatma Aktaş
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Michael Connelly, 2009

Bu kitap, Little, Brown and Company, New York, New York USA ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür.
Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

ISBN: 978-625-8400-99-1
Baskı: Ocak 2023

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

MICHAEL
CONNELLY

KORKULUK

Çeviren: Berke Kılıç

NEMESİS
KİTAP

Michael Connelly

Michael Connelly *New York Times* çoksatanlar listesinde bir numaraya yükselmiş birçok romanın yazarıdır. *Harry Bosch* serisi ile *Jack McEvoy* serisini de kapsayan kitapları dünyada altmış milyondan fazla satmıştır. Connelly gazetecilikteki başarılarından dolayı sayısız ödül kazanmış eski bir gazete muhabiri ve başrolünü Titus Welliver'ın oynadığı *Bosch* dizisinin de başyapımcısıdır. Vaktini Kaliforniya'da ve Florida'da geçirir.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları

- *Kara Yankı*
- *Kara Buz*
- *Şair*
- *Gece Vardiyası*
- *Gecenin Kutsal Karanlığı*
- *Yangın Gecesi*
- *Karanlık Saatler*

Berke Kılıç

Adana'da doğdu; ilköğretim ve lise eğitimini orada tamamladı. 2015 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji bölümünden mezun oldu. Hemen ardından bir yayınevinde editör olarak çalışmaya başladı. 2016 yılından bu yana kariyerine serbest redaktör ve çevirmen olarak devam ediyor. Onlarca İngilizce romanın Türkçeye kazandırılmasında emeği geçti.

The Last Good Kiss için
James Crumley'ye

BİR:

ÇİFTLİK

Carver, öndeki kırklığı izleyerek kontrol odasında volta attı. Kuleler önünde kusursuz düzenli bir sıra halinde uzanıyordu. Sessizce ve etkili bir biçimde uğulduyorlardı ve Carver bildiği her şeye rağmen üretilen teknolojiye hayranlık duyuyordu. Küçücük alanda çok fazla şey... Her gün verilerden oluşan bir akıntı değil, süratli ve yakıcı bir nehir akıyordu yanından; sonra da önünde uzun, çelik saplara dönüşüyordu. Tek yapması gereken uzanmak, bakmak ve seçmekti. Tavayla sudan altın çıkarmaya benziyordu.

Ancak daha kolaydı.

Yukarıdaki sıcaklık ölçme aletlerini kontrol etti. Sunucu odası mükemmel durumdaydı. Önündeki iş istasyonunda duran ekranlara çevirdi gözlerini. Üç mühendisi şu anki projede birlikte, uyum içinde çalışıyordu. Carver'ın yeteneği ve hazırlıklı olması sayesinde engellenmiş bir güvenlik kırma girişimiydi. Şimdiyse değerlendirmesi yapılıyordu.

Sözde mütecaviz, çiftlik evinin duvarlarını delip geçememişti ama her yanına parmak izlerini bırakmıştı. Carver, adamlarının trafik düğümlerinin arasından, yüksek bir hızda kaynağı kovalayarak IP adresini takip etmelerini, o ekmek kırıntılarını getirmelerini izlerken gülümsedi. Pek yakında rakibinin kim olduğunu, hangi şirketle çalıştığını, ne aradığını ve ne tür avantajlar kazanmayı umduğunu anlayacaktı. Ve

o bahtsız rakibi düşürüp yok edecek bir misilleme yapacaktı. Carver merhamet göstermezdi... Asla...

Mantrap* alarmı tepede öttü.

"Ekranlar," dedi Carver.

İş istasyonundaki üç genç adam aynı anda komutları yazdı, bu sayede yaptıklarını ziyaretçilerden gizlemiş oldular. Kontrol odasının kapısı açıldı ve McGinnis takım elbiseli bir adamla beraber içeri girdi. Carver, bu adamı daha önce görmemişti.

"Burası kontrol odamız ve şuradaki pencerelerinden 'ön kırklı' dediğimiz şeyi görebilirsiniz," dedi McGinnis. "Bütün ortak yerleşim hizmetlerimiz burada yer alır. Sizin şirketinizin bilgileri de öncelikli olarak burada tutulacak. Burada bin özel sunucumuza yakın tutulan kırk sunucu kulemiz var. Ve elbette daha fazlası için yerimiz de mevcut. Hiçbir zaman yer sıkıntısı çekmeyiz."

Takım elbiseli adam düşünceli bir halde başını salladı.

"Yer konusunda endişeli değilim. Bizim endişemiz güvenlik."

"Evet, zaten o yüzden buradayız. Sizin Wesley Carver'la tanışmanızı istedim. Wesley, burada birden fazla rol üstlenir. Hem baş teknoloji sorumlumuz hem en iyi tehdit mühendisimiz hem de data merkezinin tasarımcısıdır. Ortak yerleşim güvenliği hakkında bilmeniz gereken her şeyi size anlatabilir."

Yine ucuz gösteri peşindeydi. Carver, takım elbiselinin elini sıktı. Adam, St. Louis'deki hukuk bürosu Mercer ve Gissal'dan David Wyeth olarak tanıştırıldı. Ütülü beyaz gömlekler ile tüvitlerin olduğu bir yer gibi geliyordu kulağa. Wyeth'in kravatındaki barbekü lekesini fark etti. Ne zaman şehre gelseler, McGinnis onları Rosie'nin Barbeküsü'nde yemeğe götürürdü.

---

* Yalnızca tanımlanmış kişilerin genelde tek tek geçmelerini sağlayan yüksek güvenlikli kapılar. (ç.n.)

Carver ezberden şovunu yaptı; her şeyi açıkladı ve ipek çoraplı avukatın duymak istediği her şeyi anlattı. Wyeth şu anda barbekü ve gerekli özen görevindeydi. St. Louis'e dönecek ve ne kadar etkilendiğini rapor edecekti. Şirket teknolojiye ve zamana ayak uydurmak istiyorsa, bu yolu tercih etmeleri gerektiğini anlatacaktı.

Ve McGinnis başka bir sözleşme bağlamış olacaktı.

Konuştuğu sırada Carver, peşine düştükleri şu davetsiz misafiri düşünüyordu aslında. Bir yerlerde, kendisine doğru hızla gelen cezayı beklemez halde duruyordu. Carver ve genç çömezleri kişisel banka hesaplarını yağmalayacak, kimlik bilgilerini alacak ve iş bilgisayarına sekiz yaşında oğlanlarla seks yapan erkeklerin fotoğraflarını saklayacaktı. Ardından kendini kopyalayan bir virüsle o bilgisayarı çökerteceklerdi. Davetsiz misafir, bilgisayarını tamir edemeyince bir uzman çağıracaktı. Fotoğraflar bulunacak ve polis çağırılacaktı.

Böylece artık mütecaviz konusunda endişelenmeye gerek kalmayacaktı. Korkuluk, bir tehdidi daha savuşturmuş olacaktı.

"Wesley?" dedi McGinnis.

Carver düşüncelerinden sıyrıldı. Takım elbiseli bir soru sormuştu. Carver ise adamın adını çoktan unutmuştu.

"Affedersiniz, ne demiştiniz?"

"Bay Wyeth, ortak yerleşim merkezinin güvenliği hiç kırıldı mı diye sordu."

McGinnis cevabı bildiğinden gülümsüyordu.

"Hayır efendim, hiç kırılmadı. Dürüst olmak gerekirse birkaç girişimde bulunuldu. Ama başarısız oldular, sonucunda deneyenler feci sonuçlarla yüzleştiler."

Takım elbiseli ağırbaşlı bir şekilde başını salladı.

"Biz St. Louis'nin kaymak tabakasını temsil ediyoruz," dedi. "Dosyalarımızın bütünlüğü ve müvekkil listemiz yaptıklarımızın en önemli unsurları. O yüzden buraya bizzat geldim."

Hem o sebepten hem de McGinnis'in seni götürdüğü striptiz kulübü yüzünden, diye düşündü Carver ancak bir şey söylemedi. Onun yerine sıcaklıktan uzak bir gülümseme sundu. McGinnis'in takım elbiselinin ismini hatırlatmasına memnun olmuştu.

"Endişelenmeyin Bay Wyeth," dedi, "kaymağınız bu çiftlikte güvende olacak."

Wyeth de gülümsedi.

"Ben bunu duymak istiyordum," dedi.

İKİ:

KADİFE TABUT

Kramer'in ofisinden çıkıp bölmeme doğru yürürken, haber odasındaki bütün gözler beni takip etti. Uzun bakışlar sayesinde adeta yürüyüşüm uzadı. Pembe kâğıtlar* her zaman cumaları gelirdi ve hepsi az önce *o kelimeyi* duyduğumu biliyordu. Tabii artık onlara "pembe kâğıt" denmiyordu. Adları "kadro kısıntısı" olmuştu.

Herkes yerimde olmadığı için ufacık bir rahatlama hissederken, hâlâ kimsenin güvende olmadığını bildiklerinden ufacık da olsa endişe duymaya devam ediyorlardı muhtemelen. Sırada herhangi biri olabilir...

Metro tabelasının altından geçip bölmelerin olduğu yere dönerken kimsenin bakışına karşılık vermedim. Bölmeme girdim ve sipere dalan bir asker misali görüş alanından çıkarak sandalyeme oturdum.

Hemen telefonum çaldı. Ekrandan arkadaşım Larry Bernard'ın aradığını gördüm. Sadece iki bölme ötedeydi ancak bizzat yanıma gelirse, haber odasındaki diğerleri için etrafıma toplanıp "malumu sorma" işareti vermiş olacağını biliyordu. Muhabirler en iyi sürüler halinde çalışırlardı.

Kulaklığımı takarak telefonu açtım.

"Selam Jack," dedi.

"Selam Larry," dedim.

"Ee?"

---

* ABD'de "pink slip" olarak bilinen ve işten çıkarılan kişilere verilen pembe ihbar kâğıtlarıdır. (ç.n.)

"Ne ee?"

"Kramer ne istiyormuş?"

Editör yardımcısının ismini, *Crammer** olarak telaffuz etmişti. Richard Kramer bu lakabı, muhabirlerin gazete için hazırlayacakları haberler konusunda nitelikten çok niceliğe önem veren bir görevlendirme editörüyken almıştı. Zaman içinde tam ismi ya da parçalarıyla ilgili de farklı varyasyonlar oluşmuştu.

"Ne istediğini biliyorsun. Bana bildiriyi verdi. Buradan ayrılıyorum."

"Hassiktir, seni işten attılar!"

"Evet. Ama unutma, artık ona 'zorunlu ayrılma' deniyor."

"Hemen şimdi toparlaman mı gerek? Yardım edebilirim."

"Hayır, iki haftam var. Yirmi iki mayısta tarih oluyorum."

"İki hafta mı? Niye iki hafta?"

Çoğu kadro kısıntısı kurbanının hemen gitmesi gerekiyordu. İşten çıkarma bildirimleri, bu bildirimleri alan ilk kişilerden birinin maaş dönemi boyunca kalmasına izin verilmesi üzerine ortaya çıkmıştı. O adam, son günlerinin her birinde ofiste tenis topları taşırken görülmüştü. Topları zıplatıyor, fırlatıyor, sıkıyordu. Her gün farklı bir top getirdiğini fark eden olmamıştı. Ve her gün o topu erkekler tuvaletine atıp sifonu çekiyordu. Adam gittikten bir hafta kadar sonra borular, yıkıcı sonuçlarla beraber tıkanmıştı.

"Yerime geleni eğitmeyi kabul edersem bana fazladan zaman verecekler."

İnsanın, yerine gelecek kişiyi bizzat eğitmesinin aşağılayıcılığını düşünürken bir süre sessiz kaldı Larry. Fakat anlaşmayı kabul etmezsem, o iki haftanın ücretini alamazdım. Hem bu iki hafta içinde, haber odasındakilere ve sahadakilere hak ettikleri gibi düzgünce veda edecek vaktim olurdu.

---

* Hızlandırılmış kurs öğretmeni anlamına gelir. (ç.n.)

Elimde bir kutu dolusu kişisel eşyayla güvenlik eşliğinde dışarı çıkarılmayı çok daha aşağılayıcı buluyordum. İşe tenis topu getirmediğimden emin olmak için beni izleyeceklerinden emindim ama endişelenmelerine gerek yoktu. Benim tarzım başkaydı.

"Bu kadar mı yani? Sadece bunları mı söyledi? İki hafta sonra gidiyor musun?"

"Elimi sıkıp yakışıklı bir adam olduğumu, televizyonu denemem gerektiğini söyledi."

"Aman ya! Bu akşam sarhoş olmamız lazım dostum."

"Benim olacağım kesin."

"Bu hiç adil değil be dostum."

"Dünya adil değil Larry."

"Yerine kim gelecek? En azından o kişi güvende olduğunu biliyordur."

"Angela Cook."

"Mantıklı. Polisler ona bayılacaklar."

Larry arkadaşımdı, ancak şu anda onunla tüm bunlar hakkında konuşmak istemiyordum. Seçeneklerimi düşünmem gerekiyordu. Oturduğum yerde doğruldum ve bölmenin yüz yirmi santimetrelik duvarlarının üzerinden baktım. Hâlâ bana bakan kalmadığını gördüm. Sırayla cam duvarlı editör ofislerinin yer aldığı yöne göz attım. Kramer'inki köşedekilerdendi; camın arkasında durmuş, haber odasını gözlüyordu. Gözlerimiz buluştuğunda hızla bakışlarını çevirmeye devam etti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Larry.

"Düşünmedim ama şimdi düşünmek üzereyim. Nereye gitmek istersin; Big Wang's mı yoksa Short Stop mu?"

"Short Stop. Daha dün Wang'daydım."

"O zaman orada görüşürüz."

Tam kapatmak üzereyken Larry son bir soru yumurtladı:

"Bir şey daha soracağım. Kaç numara olduğunu söyledi mi?"

Elbette. Şirket katliamının son turundaki hayatta kalma şansını öğrenmek istiyordu.

"Yanına gittiğimde neredeyse başardığımdan ve son seçimleri yapmanın zorluğundan bahsetmeye başladı. Doksan dokuzuncu olduğumu söyledi."

İki ay önce gazete, bütçe kısıntısı yüzünden ve şirket tanrılarımızı mutlu etmek için editörlük bölümünden yüz çalışanın eleneceğini duyurmuştu. Tekrar Kramer'in ofisine göz atarken, Larry'nin bir süreliğine yüzüncü kişinin kim olduğunu düşünmesine izin verdim. Kramer hâlâ camın arkasındaydı.

"Sana koçluk tavsiyem, başını eğik tutman Larry. Bütçe kesici şu anda camın önünde durmuş yüz numarayı arıyor."

Bağlantıyı kesme tuşuna bastım ancak kulaklığı çıkarmadım. Bu şekilde haber odasındakilerin bana yaklaşmasını önlemeyi umuyordum. Larry Bernard'ın diğer muhabirlere zorunlu ayrıldığımı anlatmaya başladığına ve acımı paylaşmaya geleceklerine emindim. Los Angeles Polis Merkezi'nin Hırsızlık-Cinayet Şubesi'nin çözdüğü kiralık katil komplosunun faili olarak kısa sürede yakalanan şüpheli hakkındaki yazımı bitirmeye odaklanmalıydım. Ardından haber odasından kaybolup, günlük habercilik kariyerimin bitişine kadeh kaldırabilirdim. Çünkü olacak olan buydu. Piyasada kırkını geçmiş bir karakol muhabirini işe alacak tek bir gazete bile yoktu. Angela Cook gibi her yıl USC, Medill ve Columbia'dan taze çıkan; teknolojiden anlayan ve hiçe yakın bir ücrete çalışmaya gönüllü bebek muhabirlerden oluşan sonsuz ucuz işçi kaynağı varken bana gerek yoktu. Tıpkı kâğıt ve mürekkep gazeteler gibi benim zamanım da geçmişti. Artık her şey internetteydi. Habercilik saatte bir yüklenen online yayınlar ve bloglardan ibaretti. Televizyon bağlantılarından ve Twitter güncellemelerinden... Telefonu tekrar yazım için

aranmaktan ziyade hikâye paylaşmak için kullanmaktan... Sabah baskısına *günlük ilave* de denebilirdi. İçindeki her şey, bir önceki akşam internette paylaşılıyordu zaten.

Telefonum kulağımda vızıldadığında arayanın, Washington ofisinde haberleri çoktan duyan eski karım olduğunu tahmin ettim ancak telefonda KADİFE TABUT olduğu yazıyordu. Şok olduğumu itiraf etmem lazım. Larry'nin haberi bu kadar hızlı yayamayacağını biliyordum. Akıllıca olmadığını bile bile telefonu açtım. Beklendiği üzere arayan *L.A. Times*'ın iç işlerinin, kendi kendini tayin etmiş gözlemcisi ve kaydedicisi Don Goodwin'di.

"Şimdi duydum," dedi.

"Ne zaman?"

"Az önce."

"Nasıl? Ben bile beş dakikadan kısa süre önce öğrendim."

"Yapma Jack, açıklayamayacağımı biliyorsun. Ama orayı dinliyorum. Az önce Kramer'in ofisinden çıktın. Otuz listesine girdin."

"Otuz listesi", gazetenin küçültüldüğü yıllarda kaybedilen kişiler için kullanılıyordu. *Otuz*, eskiden gazetecilikte "hikâyenin sonu" anlamına gelirdi. Goodwin de o listedeydi. *Times*'da çalışmış, hızla editörlüğe yükseldikten sonra şirketin sahibinin değişmesi üzerine finansal felsefesi de değişmişti. Daha az ücret karşılığında daha çok iş yapmaya karşı çıkınca birden susturulmuş ve sonunda teklif edilen ilk mali teşviki kabul etmişti. O zamanlar, yani *Times*'a sahip olan medya kuruluşu iflas koruma kanununa başvurmadan önce, şirketten gönüllü ayrılanlara tatmin edici ödemeler yapıyorlardı.

Goodwin teşvikini almış ve *Times*'da yaşanan her şeyi ele aldığı bir internet sitesi ve blog açmıştı. Adını, gazetenin eski haline acı bir hatırlatma yapmak için *kadifetabut.com* koymuştu: Kolayca içine girip ölene kadar kalabileceğin bir

yerdi bir zamanlar. Sahibinin ve yönetimin sürekli değişmesi, işten çıkarmalar, bitmek bilmeyen çalışan ve bütçe kısıtlamalarıyla orası artık daha çok çam ağacından yapılma bir tabuta benziyordu. Ve Goodwin bu tabutun düşüşündeki her adımı ve yanlış adımı kaydetmek adına buradaydı.

Bloğu neredeyse her gün güncelleniyor ve haber odasındaki herkes tarafından aç gözlülükle ve gizlice okunuyordu. *Times*'ın kalın, bombaya dayanıklı duvarlarının ötesindeki dünyanın bunu pek umursadığından emin değildim. *Times* tamamen gazeteciliğin izinden gidiyordu ve bu yeni bir haber değildi. Koskoca *New York Times* bile toplumun haberler ve reklamcılık için internete dönüşünden kaynaklanan acıyı hissediyordu. Goodwin'in yazdıkları ve uğruna beni aradığı şey *Titanik*'teki güverte sandalyelerinin yerini değiştirmekten birazcık daha fazla değer taşıyordu.

Ancak iki hafta sonra benim için önemli olmayacaktı. Ayrılıyordum ve bilgisayarımdaki biraz başladığım, yarım yamalak romanı çoktan düşünmeye başlamıştım. Eve varır varmaz o bebeği yerinden çıkaracaktım. En az altı ay boyunca birikimlerimi sağabileceğimin ve sonrasında da gerekirse evimdeki hissemle –son düşüşten sonra geriye kalanlarla– yaşayabileceğimin farkındaydım. Ayrıca arabamı küçülterek etraftaki herkesin kullandığı şu hibrit, teneke kutusu arabalardan alıp benzinden tasarruf edebilirdim.

Kapı dışarı edilmemi çoktan bir fırsat olarak görmeye başlamıştım. Her gazeteci içten içe romancı olmak isterdi. Olay, sanat ve zanaat arasındaki farktı. Her yazar, sanatçı olarak kabul edilmek isterdi ve şimdi ben de bu konuda şansımı deneyecektim. Evimde duran –konusunu dahi tam olarak hatırlayamadığım– yarı roman benim biletimdi.

"Bugün mü ayrılıyorsun?" diye sordu Goodwin.

"Hayır, yerime gelecek kişiyi eğitmeyi kabul edersem birkaç haftam daha olacak. Kabul ettim."

"Aman ne yüce gönüllüler. Artık orada kimsenin haysiyet göstermesine izin vermiyorlar mı?"

"En azından bugün kutumu alıp çıkmıyorum. İki haftalık ücret, iki haftalık ücrettir."

"Ama sence adil mi? Ne zamandır oradasın? Altı, yedi yıldır ve sana iki hafta mı veriyorlar?"

Benden sinirli bir ifade almaya çalışıyordu. Muhabirlik yapıyordum. Nasıl çalıştığını biliyordum. Bloğuna koyabileceği ağız sulandırıcı bir şeyler istiyordu. Ama yememiştim. Goodwin'e, en azından kalıcı olarak kapıdan çıkmadan Kadife Tabut'a başka yorumda bulunmayacağımı söyledim. Cevabım onu tatmin etmedi, kulağımda bekleyen çağrı sesini duyana dek benden laf koparmaya çalışmaya devam etti. Arayanın kimliğine baktığımda ekranda XXXX yazdığını gördüm. Bu da aramanın doğrudan numaramı bilen biri tarafından değil, santral yoluyla geldiğini söylüyordu. Haber odasının operatörü Lorene'in odacıkta görevde olduğunu görebiliyordum, yani mesaj almaktansa aramayı yönlendirme kararı ancak önemli bir arama olduğuna ikna edildiği anlamına gelebilirdi.

Goodwin'le görüşmemizi kestim.

"Bak Don, yorum yapmayacağım ve kapatmam gerek. Başka bir arama geldi."

İş durumumu tartışmak için üçüncü bir fırsat bulamadan tuşa bastım.

"Ben Jack McEvoy," dedim aramayı değiştirdikten sonra.

Sessizlik.

"Alo, ben Jack McEvoy. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Önyargılı gelebilir ama cevap veren kişinin hemen kadın, siyahi ve eğitimsiz olduğunu saptadım.

"McEvoy? Gerçeği ne zaman anlatacaksın McEvoy?"

"Kimsiniz?"

"O gazetende yalan söylüyorsun McEvoy."

Keşke *benim* gazetem olsaydı.

"Hanımefendi, bana kim olduğunuzu ve şikâyetinizin ne olduğunu söylerseniz dinleyeceğim. Aksi takdirde..."

"Şimdi Mizo'nun yetişkin olduğunu söylüyorlar, o ne halt demek oluyor? O orospu falan öldürmedi."

Anında o tür aramalardan biri olduğunu anladım. "Masumun" yararına yapılan aramalardandı. Annesi ya da kız arkadaşı bana haberimin ne kadar hatalı olduğunu söylüyordu. Sürekli böyle telefonlar gelirdi ama çok uzun sürmeyecekti. Olabildiğince çabuk ve kibar bir şekilde bu görüşmeyle uğraşmaktan kurtulmaya çalıştım.

"Mizo kim?"

"Zo. *Benim Zo'm*. Oğlum Alonzo. O suçlu falan değil ve yetişkin de değil."

Böyle söyleyeceğini biliyordum. Asla suçlu olmazlardı. Hiç kimse sizin ya da polisin haklı olduğunu, oğlunun ya da kocasının ya da erkek arkadaşının suçunun sabit olduğunu söylemek için aramazdı. Hiç kimse yaptıklarını itiraf etmek için hapishaneden aramazdı. Herkes masumdu. Bu aramada anlayamadığım tek şey isimdi. Hatırladığım kadarıyla Alonzo adındaki birini yazmamıştım.

"Hanımefendi, doğru kişiyi mi aradınız? Alonzo hakkında yazdığıma emin değilim."

"Yazdın tabii. İsmin önümde duruyor. Oğlumun onu bagaja tıktığını söyledin ve bok gibi saçmalıyorsun."

Sonra taşlar yerine oturdu. Bagaj cinayeti geçen haftadandı. On beş santimetre uzunluğundaydı çünkü masadaki kimse fazla ilgilenmemişti. Reşit olmayan uyuşturucu satıcısı müşterilerinden birini boğmuş ve cesedi de kadının kendi arabasının bagajına koymuştu. Bir siyahinin beyaza karşı işlediği bir suç olsa da masa umursamamıştı çünkü kurban

uyuşturucu kullanıyordu. Hem kadın hem de katili, gazete tarafından kenara itilmişti. Eroin ve taş kokain aramak için Los Angeles'ın güneyini dolaşmaya başlarsan olan olurdu. Spring Street'teki yaşlı kadın sana anlayış göstermezdi. Gazetede buna pek yer yoktu. Kıymetin sadece içindeki on beş santimetre kadardı.

Alonzo ismini bilmeme nedenimin zaten bana söylenmemiş olması olduğunu fark ettim. Şüpheli on altı yaşındaydı ve polisler, yakalanan çocukların isimlerini vermezlerdi.

Masamın sağ tarafındaki gazete yığınını karıştırarak, iki salı önceki Metro bölümünü buldum. Sayfa dördü açtım ve habere baktım. Yazarı belirtilecek kadar uzun değildi. Ama masa, alttaki künyeye benim ismimi koymuştu. Aksi takdirde bu telefonu almazdım. Ne şanslıydım ama...

"Alonzo oğlunuz," dedim, "ve iki pazar önce, Denise Babbit cinayetinin zanlısı olarak tutuklanmış, doğru mu?"

"Sana bunun bok gibi saçmalık olduğunu söyledim."

"Evet ama bahsettiğimiz haber böyle. Değil mi?"

"Doğru. Peki ne zaman gerçeği yazacaksın?"

"Oğlunuzun masum olduğu gerçeğinden bahsediyorsunuz."

"Doğru. Hata yaptın, o yüzden şimdi yetişkin olarak yargılanacağını söylüyorlar ama daha on altı yaşında. O çocuğa bunu nasıl yapabilirler?"

"Alonzo'nun soyadı ne?"

"Winslow."

"Alonzo Winslow. Sizin soyadınız da Winslow mu?"

"Hayır, değil," dedi kızgınlıkla. "Şimdi de yalan yığınıyla birlikte benim ismimi mi gazeteye yazacaksın?"

"Hayır hanımefendi. Ben yalnızca kiminle konuştuğumu öğrenmek istiyorum, o kadar."

"Wanda Sessums. Gazetede adım çıkmasın sakın. Tek istediğim gerçeği yazman. Ona katil diyerek itibarını mahvediyorsun."

İtibar. Bir gazetenin yaptığı hataları düzeltmek söz konusu olduğunda en hassas kelimeydi, ancak yazdığım haberi tararken az daha gülüyordum.

"Ben oğlunuzun cinayetten tutuklandığını söyledim, Bayan Sessums. Bu yalan değil. Doğru."

"Tutuklandı ama o yapmadı. O çocuk bir karıncayı bile incitmez."

"Polis, uyuşturucu satıcılığı sabıkasının on iki yaşına kadar uzandığını söyledi. Bu da mı yalan?"

"Köşelerde iş yapıyor, evet ama bu kimseyi öldürdüğü anlamına gelmez. Ona tuzak kuruyorlar, siz de gözlerinizi sımsıkı kapatıp buna yardım ediyorsunuz."

"Polis, oğlunuzun kadını öldürdüğünü ve cesedini bagaja koyduğunu itiraf ettiğini söylemiş."

"Yalanın dik âlâsı! Öyle bir şey yapmadı."

Cinayetten mi, yoksa itiraftan mı bahsettiğini bilmiyordum ama fark etmezdi de. Bundan kurtulmam gerekiyordu. Ekranıma baktığımda beni altı e-postanın beklediğini gördüm. Hepsi Kramer'in ofisinden çıktıktan sonra gelmişti. Dijital akbabalar tepemde daire çiziyordu. Bu telefonu kapatıp bunu ve diğer her şeyi Angela Cook'a bırakmak istiyordum. Tüm bu deli, yanlış bilgilendirilmiş ve cahil arayanlarla onun uğraşmasını istiyordum. Hepsini onun almasını istiyordum.

"Tamam Bayan Winslow, ben..."

"Soyadım Sessums dedim ya! Nasıl da sürekli hata yapıyorsun, gördün mü?"

O konuda haklıydı. Bir süre durduktan sonra tekrar konuştum:

"Özür dilerim Bayan Sessums. Buraya birkaç not aldım ve olayla ilgilenip yazabileceğim bir şey var mı bakacağım, sonra sizi mutlaka ararım. Bu arada, size ve oğlunuza bol şans..."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Neyi yapmayacağım?"

"Beni aramayacaksın."

"Eğer bir şey bulursam sizi..."

"Numaramı bile sormadın! Umursamıyorsun. Tıpkı diğerleri gibi götünden sallayan şerefsizin tekisin ve oğlum yapmadığı bir şey yüzünden hapse girecek."

Telefonu yüzüme kapattı. Bir anlığına hareketsiz otururak bana söylediklerini düşündüm, ardından Metro bölümünü tekrar yığının üzerine fırlattım. Klavyemin önündeki deftere göz attım. Herhangi bir not almamıştım ve güya cahil olan o kadın, bu konuda da nokta atışı yapmıştı.

Sandalyemde geriye yaslandım ve bölmenin içindekileri inceledim. Bir masa, bir bilgisayar, bir telefon ve dosyalarla, defterlerle, gazetelerle dolu iki raf. Sırtındaki *Webster's* kelimesi silinecek kadar eski ve kullanılmış, kırmızı deri ciltli bir sözlük vardı. Yazar olmak istediğimi söylediğimde annem vermişti.

Yirmi yıllık gazetecilik kariyerimden geriye kalanların tamamı gerçekten bu kadardı. İki haftanın sonunda yanıma anlamı olan bir eşya olarak sadece sözlüğü alabilirdim.

"Selam Jack."

Düşümden uyanarak başımı kaldırdığımda Angela Cook'un hoş yüzüyle karşılaştım. Onu tanımasam da biliyordum: Üst düzey bir okuldan mezun, taze bir çalışandı. *Mojo* dedikleri, sahadan herhangi bir elektronik cihaz yoluyla dosyayı hazırlayabilen mobil bir gazeteciydi. İnternet sitesi ya da gazete için yazıları ve fotoğrafları veya televizyon ve radyo ortakları için videoları ve sesleri gönderebilirdi. Bunların hepsini yapmak üzere eğitilmiş olsa da hâlâ bir hayli tecrübesizdi. Muhtemelen haftada 500 dolar az alıyordu benden ve bu sayede bugünün gazete ekonomisinde şirket için çok daha değerli oluyordu. Kaynakları olmadığı için kaçırdığı

haberler önemli değildi. Fırsatı kullanmayı bilen polisler tarafından kaç kere tuzağa düşürülüp manipüle edileceği önemli değildi.

Zaten büyük ihtimalle kısa süre kalacaktı. Birkaç yıllık tecrübesini alacak, adını iyi birkaç yazıya ekletecek ve daha büyük şeylere, hukuk fakültesine ya da politikaya geçecek, belki de televizyoncu olacaktı. Fakat Larry Bernard haklıydı. Kadın, yeşil gözlerinin önüne düşen sarı saçları ve dolgun dudaklarıyla çok güzeldi. Polisler onu emniyet müdürlüğünün etrafında görmeye bayılacaktı. Beni unutmaları bir haftadan az sürecekti.

"Selam Angela."

"Bay Kramer gelmemi söyledi."

Hızlı hareket ediyorlardı. Daha on beş dakikadan az süre önce işten atılmışken çoktan yerime alacak kişi yanımda bitmişti.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Bugün cuma ve akşamüstü oldu Angela ve az önce işten çıkarıldım. O yüzden şimdi başlamayalım. Pazartesi sabahı bir araya gelelim, olur mu? Kahvecide buluşabiliriz, sonra seni birkaç kişiyle tanıştırmak için Parker Center'a götürürüm. Sorun olmaz, değil mi?"

"Evet, tabii. Ve şey... üzgünüm."

"Teşekkürler Angela ama sorun değil. Bence zaten benim için en iyisi olacak. Ama hâlâ benim için üzülüyorsan, bu akşam Short Stop'a gelip bana bir içki ısmarlayabilirsin."

Gülümsedi ve utandı, çünkü ikimiz de bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Yeni nesil, haber odasının içinde ve dışında eskisiyle karışmazdı. Özellikle de benimle. Ben tarih olmuştum, onunsa rütbesi düşüklerle uğraşmaya ne vakti ne de eğilimi vardı. Bu akşam Short Stop'a gitmesi, cüzzam hastanesini ziyaret etmesi gibi bir şey olurdu.

"Belki başka zaman," dedim hızla. "Pazartesi sabahı görüşürüz, tamam mı?"

"Pazartesi sabahı. Sana kahve alırım."

Gülümsediğinde Kramer'in tavsiyesini dinleyerek televizyonu denemesi gereken kişinin gerçekten o olduğunu fark ettim.

Gitmek üzere döndü.

"Ha, bir de Angela?"

"Evet?"

"Ona Bay Kramer deme. Burası bir haber odası, avukatlık bürosu değil. Ve yetkili çoğu adam var ya? Onlar *bay* denmeyi hak etmiyorlar. Bunu unutmazsan burada sorun yaşamazsın."

Tekrar güldü ve beni yalnız bıraktı. Sandalyemi bilgisayarıma yaklaştırarak yeni bir belge açtım. Haber odasından çıkıp kederimi kırmızı şaraba boğmadan önce bir cinayet haberini bitirmem gerekiyordu.

Yalnızca üç muhabir daha veda partime geldi. Larry Bernard ve spor masasından iki adam, benden bağımsız Short Stop'a gitmiş olabilirdi. Angela Cook gelseydi çok utanç verici olurdu.

Short Stop, Echo Park'taki Sunset'teydi. Yani Dodger Stadyumu'na yakındı, o yüzden adını tahminen beyzbol pozisyonundan almıştı. Aynı zamanda Los Angeles Polis Akademisi'ne yakındı, bu sayede ilk yıllarında polis barı olmuştu. Joseph Wambaugh'un romanlarında okuyacağınız, polislerin türdeşleriyle ve kendilerini yargılamayan hayranlarıyla takılmak için gittikleri bir yer. Fakat o günler çok geride kalmıştı. Echo Park değişiyordu. Hollywood'un popülaritesi oraya da yansıyor ve polisler, Short Stop'dan mahalleye taşınan genç profesyoneller tarafından uzaklaştırılıyordu. Fiyatlar artmış, polisler de içecek başka barlar bulmuştu. Teçhizatları hâlâ duvarlarda asılı olsa da bugünlerde gelen herhangi bir polis ancak yanlış bilgi almış olurdu.

Yine de burayı seviyordum çünkü şehir merkezine yakındı ve Hollywood'daki evimin yolundaydı.

Henüz erkendi, o yüzden bardaki taburelere oturduk. Ben, sonra Larry, sonra spor bölümünden Shelton ile Romano olacak şekilde televizyonun tam önündeki dörtlüye yerleştik. Spor masasındakileri pek tanımıyordum, dolayısıyla Larry'nin aramızda olması iyiydi. Vakitlerinin çoğunu,

gazetedeki bütün özel spor muhabirlerinin yerlerinin değiştirileceğine dair dedikodudan bahsederek geçirdiler. Gazetenin birincil özel haber kaynakları Dodgers ya da Lakers'dan bir şeyler koparmayı umuyorlardı; USC Futbol ve UCLA Basketbol onların hemen arkalarındaydı. Çoğu spor muhabirinin olması gerektiği gibi hepsi iyi yazarlardı. Spor yazma sanatı beni her daim büyülemişti. Onundan dokuzunda, okuyucu henüz okumadan haberin neticesini biliyordu. Kimin kazandığını biliyorlardı; muhtemelen maçı izlemişlerdi. Ama yine de bu konuda yazı okuyorlardı ve yeni görünmesini sağlayacak bir anlayışla ve açıyla yazmanın yolunu bulman gerekiyordu.

Ben polis haberleri yapmayı seviyordum çünkü okuyucuya bilmedikleri bir öyküyü anlatıyordum genelde. Olabilecek kötü şeyler hakkında yazıyordum. Hayatın uç koşullarını. Kahvaltı masalarında ekmekleri ve kahveleriyle oturan insanların hiç deneyimlemediği ama bilmek istediği yeraltını. Bu da bana belli bir güç sağlıyor, gece vakti arabayla evime dönerken "şehrin prensiymişim" gibi hissetmeme neden oluyordu.

Ve orada oturmuş bir kadeh ucuz şarabı içerken, işimin en çok bu yönünü özleyeceğimi biliyordum.

"Ne duydum biliyor musun?" dedi Larry bana, duymasınlar diye başını sporculardan uzağa çevirdi.

"Hayır, ne?"

"Baltimore'daki mali teşviklerden birinde adamın biri çeki almış ve son gününde, tamamen sahte olduğu anlaşılan bir haber göndermiş. Adam meğer her şeyi uydurmuş."

"Peki basmışlar mı?"

"Evet, sonraki gün telefonlar gelmeye başlayana kadar anlamamışlar."

"Haber ne hakkındaymış?"

"Bilmiyorum ama yönetime 'Siktir git!' demek gibi bir şeymiş."

Şaraptan birkaç yudum alıp bu konuyu düşündüm.

"Pek sayılmaz," dedim.

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki öyle."

"Yani yönetim büyük ihtimalle oturmuş, başını sallamış ve doğru kişiden kurtulduklarını söylemiştir. 'Siktir git' demek istiyorsan, gitmene izin verdikleri için hata yaptıklarını düşünmelerini sağlayacak bir şey yaparsın. Bu söylediğin, onlara başka birini seçmeleri gerektiğini söylüyor."

"Ee, sen öyle mi yapacaksın?"

"Hayır dostum, ben sadece huzurla çekip gideceğim. Romanımı bastıracağım, benim siktir git deyişim o olacak. Hatta ismini böyle koymayı düşünüyorum: *Siktir Git, Kramer.*"

"Tabii ya!"

Bernard güldü ve konuyu değiştirdik. Ancak başka şeylerden bahsederken koca bir "Siktir git!" demeyi düşünüyordum. Tekrar başlayacağım ve nihayet bitireceğim romanı düşünüyordum. Eve gidip yazmaya başlamak istiyordum. Her gece eve döndüğümde bunu yaparsam, belki de sonraki iki haftayı daha çabuk atlatırdım.

Telefonum çaldı, arayanın eski karım olduğunu gördüm. Bunu halletmem gerektiğinin farkındaydım. Bar taburesini ittim ve daha sessiz olan otoparka çıktım.

Washington üç saat ilerideydi ancak arayan kimliğinde, ofisteki iş telefonu görünüyordu.

"Keisha, hâlâ işte ne yapıyorsun?"

Kol saatimi kontrol ettim. Burada neredeyse yedi, orada neredeyse ondu.

"Bir haber için *Post*'un peşindeyim, tekrar aramalarını bekliyorum."

Bir Batı kıyısı gazetesi için çalışmanın güzel ancak kötü yanı; son teslim tarihinin, ana ulusal yarıştaki *Washington Post* ve *New York Times* uyuduktan en az altı saat sonra gelme-

siydi. Bu da *L.A. Times*'ın her zaman haberi ilk vermede onlara yetişme veya öne çıkma şansı olduğu anlamına geliyordu. Sabah olduğunda *L.A. Times* en son ve en iyi bilgiyle önemli bir haberde liderliği alabilirdi. Böylece Los Angeles'tan beş bin kilometre ötedeki hükümet koridorlarında internetteki edisyonunun okunması zorunlu oluyordu.

Ve Washington ofisinin en yeni muhabirlerinden Keisha Russell, geç vardiyaya kalmıştı. Sıklıkla haber kovalamak, en taze detayları ve gelişmeleri talep etmek üzere görevlendiriliyordu.

"Kötüymüş ya," dedim.

"Duyduğuma göre sana bugün olanlar kadar kötü değil."

Başımı salladım.

"Evet, küçültmeye kurban edildim Keish."

"Çok üzüldüm Jack."

"Evet, biliyorum. Herkes üzüldü. Teşekkürler."

Beni iki yıl önce onunla birlikte başkente göndermediklerinde silahın ucunda olduğumu anlamalıydım ancak o başka bir hikâyeydi. Aramızda bir sessizlik oluşunca üzerine gitmeye çalıştım:

"Romanımı alıp bitireceğim," dedim. "Biraz birikimim, evin de biraz hissesi var. Sanırım en az bir yıl idare edebilirim. Ya şimdi ya hiç durumundayım."

"Evet," dedi Keisha sahte bir coşkuyla, "yapabilirsin."

Biz henüz birlikteyken taslağı bulduğunu ve okuduğunu biliyordum; hiç kabul etmemişti çünkü ederse bana ne düşündüğünü söylemek zorunda kalırdı. Bu konuda yalan söyleyemezdi.

"Los Angeles'ta mı kalacaksın?" diye sordu.

İyi bir soruydu. Roman, büyüdüğüm yer olan Colorado'da geçiyordu ancak Los Angeles'ın enerjisini seviyor ve bırakmak istemiyordum.

"Henüz düşünmedim. Evimi satmak istemiyorum. Piyasanın durumu hâlâ boktan. Zorunda kalırsam bireysel finansman kredisi çekip yerimde kalmayı yeğlerim. Zaten şimdi bunların hepsini düşünemem. Şu anda sadece sonumu kutluyorum."

"Red Wind'de misin?"

"Hayır, Short Stop."

"Yanında kim var?"

Şimdi utanmıştım.

"Her zamanki ekip işte. Larry'le Metro tipi birkaç kişi ve spor bölümünden bir sürü eleman."

Çok kısa bir süreliğine bir şey söylemedi ve o duraksama sırasında düpedüz yalan söylemiyorsam bile abarttığımı bildiğini belli etti.

"Sen iyisin, değil mi Jack?"

"Evet, tabii ki. Yalnızca... ne yapacağımı çözmem..."

"Jack, özür dilerim, beklediğim aramalardan biri geldi."

Sesinde acele vardı. Aramayı kaçırırsa başka bir tane gelmeyebilirdi.

"Git!" dedim hızla. "Sonra konuşuruz."

Washington'daki bir politikacıya, benimki Hollywood'un sisli manzarasının üzerindeki güneş misali batarken, kariyerinde günden güne yükselen eski karımla daha fazla hayatımı tartışma utancından kurtardığı için müteşekkir bir halde telefonu kapattım. Telefonu tekrar cebime koyarken, utancı bizzat önlemek adına aramayı uydurup uydurmadığını düşündüm.

Bara döndüm ve ciddileşmeye karar vererek bir *Irish Car Bomb* söyledim. Hızla kafaya diktim; Jameson aşağı inerken sıcak yağ gibi yaktı. Dodgers'un nefret edilen Giants'a karşı oynadığı maçın başlangıcını ve ilk vuruşta koşunun tamamlanmasıyla sayı verişini izlerken suratımı astım.

Romano ile Shelton ilk gidenler oldu, üçüncü atışta Larry Bernard bile sarhoş oldu ve bunun gazetecilik mesleğinin sönük geleceği için yeterli olduğu hatırladı. Taburesinden kalkarak elini omzuma koydu.

"Çok şükür benim başıma gelmedi," dedi.

"Ne?" diye sorum.

"Ben olabilirdim. O haber odasındaki herhangi biri olabilirdi. Ama çok para kazandığın için seni seçtiler. Bay Çoksatan ve *Larry King* falan olarak buraya yedi yıl önce geldin. Seni almak için fazla ödeme yaptılar, şimdi de bu yüzden hedefleri oldun. Açıkçası bu kadar dayanmana şaşırdım."

"Her neyse işte. Bu işleri daha iyi hale getirmiyor."

"Biliyorum ama söylemek zorundaydım. Şimdi gidiyorum. Sen eve mi dönüyorsun?"

"Bir tane daha içeceğim."

"Yok be dostum, yeterince içtin."

"Bir tane daha. Bir şey olmaz. Olmazsa taksi çağırırım."

"Alkollü araba kullanıp ceza yeme. Bir o eksik."

"Evet, ne yapacaklar bana? Kovacaklar mı?"

Etkileyici konuşmuşum gibi başını salladı, ardından sırtıma biraz sertçe vurup yavaşça bardan çıktı. Tek başıma oturdum ve maçı izledim. Sonraki içkim için Guinness'i ve Bailey'si es geçerek doğrudan buzlu Jameson's söyledim. Sonra bir yerine iki ya da üç tane daha içtim. Ve kariyerimin bitişinin böyle olacağını öngörmediğimi düşündüm. Şimdiye dek *Esquire* ve *Vanity Fair* için on bin kelime yazmış olacağımı sanmıştım. Ben onlara gitmeyecektim, onlar bana geleceklerdi. Yazmak istediğimi yazabilecektim.

Bir tane daha söylediğimde barmen benimle bir anlaşma yaptı. Ancak arabamın anahtarlarını verirsem buzumun üstüne viski koyacaktı. Kulağa mantıklı geldiğinden kabul ettim.

Viski saç derimi içten yakarken, Larry Bernard'ın "Baltimore ve nihai siktir git çekme" öyküsünü düşündüm. Sanırım birkaç kez kendi kendime kafa sallayıp bunu yapan, görevini sonlandırmış muhabire bardağımı kaldırdım.

Sonra başka bir fikir içimde yandı ve beynime izini bıraktı. "Baltimore siktir git" deyişinin bir benzeri. Cam ödüle ismin kazınması kadar bütün ve silinmez bir şey. Dirseğimi bar tezgâhına dayayarak bardağı tekrar kaldırdım. Ancak bu kez kendimeydi.

"Ölüm özel haberimdir," diye fısıldadım kendime. "Geçimimi ondan sağlarım. Profesyonel itibarımı onun üzerinde şekillendiririm."

Daha önce söylenmiş sözlerdi ama ilk defa benim anma konuşmamın parçası oluyordu. Kendi kendime başımı salladım; tam olarak nasıl ayrılacağımı biliyordum. Hayatım boyunca binlerce cinayet hikâyesi yazmıştım. Bir tane daha yazacaktım. Kariyerimin mezar taşında bu hikâye duracaktı. Gittikten sonra bu hikâyeyle hatırlanacaktım.

Hafta sonunu geleceği olmayan yeni bir gelecekle boğuşurken alkol bulanıklığı, öfke ve aşağılanma içinde geçirdim. Cumartesi sabahı hafifçe ayıldıktan sonra yazım aşamasındaki romanımın olduğu dosyayı açtım ve okumaya başladım. Çok geçmeden eski karımın çok önceleri gördüğü şeyi fark ettim: Bunu ben de uzun zaman önce görmüş olmalıydım. Ortada roman falan yoktu ve öyle olduğunu düşünürsem kendimi kandırmış olurdum.

Sonuç olarak, bu yoldan gideceksem en baştan başlamam gerekiyordu ve bu düşünce beni güçten düşürüyordu. Arabamı almak üzere Short Stop'a giden bir taksiye binip mekânda kaldım ve pazar sabahı erkenden kapanana kadar Dodgers'ın tekrar kaybetmesini izledim; sarhoş bir biçimde yabancılara *Times*'ın ve gazeteciliğin ne kadar boktan olduğunu anlattım.

Pazartesi sabahı kalkıp temizlenmekte bir hayli zorlandım. Nihayet arabamı Short Stop'tan aldıktan sonra işe kırk beş dakika geç gittim; gözeneklerimden hâlâ alkol kokusu fışkırıyordu.

Angela Cook, boş bölmelerden birinden ödünç aldığı sandalyeyle çoktan masama oturmuştu. Mali teşvikler ve işten çıkarmalar başladığından beri bir sürü boş bölme vardı.

"Kusura bakma, geciktim Angela," dedim. "Biraz kayıp bir hafta sonuydu. Cuma günkü partiyle başladı. Keşke sen de gelseydin."

Parti falan olmadığını, tek kişilik bir veda olduğunu bilirmişçesine ağırbaşlılıkla gülümsedi.

"Sana kahve aldım ama muhtemelen soğumuştur," dedi.

"Teşekkürler."

Gösterdiği bardağı elime aldım; sahiden soğumuştu. Ancak neyse ki *Times*'ın kafeteryasında ücretsiz tekrar dolum yapılabiliyordu, tabii henüz değiştirmedilerse.

"Bak ne diyeceğim," dedim, "ben gidip haber servisini kontrol edeyim, hiçbir şey olmuyorsa kahvelerimizi doldurup senin işi nasıl devralacağını konuşabiliriz."

Onu orada bırakıp bölmelerin arasından çıktım ve Metro bölümüne doğru yürüdüm. Giderken santralde durdum. Haber odasının ortasında cankurtaran standı gibi duruyordu; operatörler geniş odaya bakıp kimin aramayı açmak için yerinde olduğunu görebilsinler diye yüksek inşa edilmişti. Operatörler aşağı bakarak beni görebilsinler diye santralin yan tarafına çıktım.

Önceki cuma görevde olan Lorene yine oradaydı. Beklememi söylemek üzere bir parmağını kaldırdı. İki hızlı transfer gerçekleştirdikten sonra sol kulağındaki kulaklığı kenara çekti.

"Elimde sana bir şey yok Jack," dedi.

"Biliyorum. Cumayı sormak istiyorum. Bana öğleden sonra Wanda Sessums adında bir kadının telefonunu bağladın. Kadının telefon numarası kaydedildi mi? İstemeyi unuttum."

Lorene kulaklığını tekrar taktı ve başka bir aramayla ilgilendi. Ardından kulağını açmadan numaranın kendisinde olmadığını söyledi. O sırada yazmamıştı, sistemse yalnızca gelen son beş yüz aramanın listesini tutuyordu. Wanda Sessums'un beni aramasının üzerinden iki gün geçmişti ve santrale günde bine yakın telefon geliyordu.

Lorene numarayı bulmak için 411'i arayıp aramadığımı sordu. Bazen bu basit başlangıç noktası unutuluyordu. Ona teşekkür ettim ve masama doğru yola koyuldum. Bilinmeyen numaraları evde aramıştım, Wanda Sessums'a ait bir kayıt olmadığını çoktan biliyordum.

O sırada yerel haber editörü, Dorothy Fowler isimli bir kadındı. Gazetenin en kısa süreli işlerindendi, hem politik hem de kullanışlı bir pozisyondu ve insanların hızlıca çıkıp girdiği bir iş gibi görünüyordu. Fowler çok iyi bir devlet muhabiriydi ve yerel muhabir ekibinin ilk kez başına geçeli sadece sekiz ay olmuştu. Ona iyi dileklerimi sunsam da kaynak kesintilerini ve haber odasındaki boş bölmeleri düşününce başarılı olmasının imkânsız olduğunu biliyordum.

Fowler'ın cam sırada küçük bir ofisi vardı, ancak "halkın editörü" olmayı tercih ediyordu. Genelde bütün asların, yani asistan yerel editörlerin oturduğu masa diziliminin başında olurdu. Bütün masalar köpekbalıklarına karşı güçlendirilmek üzere bir tür küçük filo gibi birbirine yaklaştırıldıkları için adına "sal" denilirdi.

Tüm yerel muhabirler, yönlendirme ve yönetimin ilk seviyesi bir asa atanırdı. Benim asım, bütün polis ve adliye muhabirleriyle ilgilenen Alan Prendergast'tı. Haliyle daha geç bir vardiyası vardı; genelde öğlen civarı gelirdi, çünkü hukuk ve adaletten gelen haberler çoğu zaman günün ilerleyen saatlerinde gelişirdi.

Bu da gazeteye ilk girişimin genelde Dorothy Fowler'la ya da yardımcı yerel haber editörü Michael Warren'la birlikte olduğu anlamına geliyordu. Daha rütbeli olduğu ve Warren'la asla anlaşamadığımız için hep Fowler'la gelmeye çalışırdım. Warren'la anlaşamamızın sebebi, *Times*'a gelmeden uzun zaman önce Denver'daki *Rocky Mountain News*'de çalışmam ve Warren'la karşılaşıp önemli bir haberde onunla yarışmam

olabilirdi. Etiğe aykırı hareket etmişti, bu yüzden ona editör olarak asla güvenememiştim.

Dorothy'nin gözleri ekrana yapışmıştı; dikkatini çekmek için adını söyledim. Pembe kâğıtlandığımı söylendiğinden beri konuşmamıştık, o yüzden pankreas kanseri olduğunu yeni duyduğunuz birine saklayacağınız türde sempatik bir kaş çatışla hemen bana baktı.

"İçeri gelsene Jack," dedi.

Ayağa kalktı, saldan ayrıldı ve nadiren kullandığı ofisine yöneldi. Masanın arkasına oturdu ama ben ayakta kaldım, çünkü bunun hızla biteceğini biliyordum.

"Sadece seni buralarda gerçekten özleyeceğimizi söylemek istedim Jack."

Teşekkür edercesine başına salladım.

"Eminim Angela işi anında kapacaktır."

"Oldukça iyi ve aç, ama teknik becerisi yok. En azından henüz yok ve sorun da bu, değil mi? Gazetenin toplumun bekçi köpeği olması gerekir, bizse onu yavru köpeklere teslim ediyoruz. Hayatlarımız boyunca gördüğümüz tüm o büyük gazetecilikleri düşün. Açığa çıkarılan yolsuzlukları, kamu yararını. Ülkedeki her gazete parçalanınca bunlar nereden çıkacak? Hükümetimizden mi? Asla öyle bir şey olmaz. Televizyondan, bloglardan mı? Unut gitsin. Florida'daki mali teşviki kabul eden bir arkadaşım, olayları izleyen gazeteler olmadan yolsuzluğun yeni büyüme yolu olacağını söylüyor."

Olan bitenin üzücülüğünü düşünürcesine durdu.

"Bak, beni yanlış anlama. Sadece canım sıkkın. Angela harika biri. İyi iş çıkaracak ve üç ya da dört yıl içinde tıpkı senin gibi özel haberleri ele geçirecek. Ama söylemeye çalıştığım şey şu; şimdi ve sonrası arasında kaç haberi kaçıracak? Ve sen kaç tanesini asla kaçırmazdın?"

Yalnızca omuz silktim. Bunlar onun için önemli sorulardı ancak ben artık ilgilenmiyordum. On iki gün sonra gitmiş olacaktım.

"Eh," dedi, uzun bir sessizliğin ardından, "kusura bakma. Seninle çalışmak her zaman güzeldi."

"Hâlâ biraz vaktim var. Belki gitmeden önce çok iyi bir şey bulurum."

Neşeyle gülümsedi.

"Harika olur!"

"Bugün bir şey var mı, biliyor musun?"

"Büyük bir şey yok," dedi Dorothy. "Notta emniyet müdürünün yine ırka yönelik nefret suçlarını konuşmak üzere siyahi liderlerle buluştuğunu gördüm. Ama o haberi gereğinden fazla yaptık."

"Ben Angela'yı Parker Center'a götüreceğim, belki bir şeyler bulurum."

"Güzel."

Birkaç dakika sonra Angela Cook'la kahvelerimizi tazeledik ve kafeteryadaki bir masaya oturduk. Gazeteleri dışarıda basmaya başlamadan önce, on yıllar boyunca eski baskı makinelerinin yer aldığı birinci kattaydı kafeterya. Angela'yla konuşmamız zorakiydi. Onunla daha altı ay önce, yeni işe alındığında ve Fowler ona bölmeleri gezdirip insanlara tanıtırken tanışmıştım. Fakat o zamandan beri birlikte haberde çalışmamış, öğle yemeğine çıkmamış ya da kahve içmemiştik ve haber odasının eski sakinlerinin sevdiği barlardan birinde onu görmemiştim.

"Nereden geliyorsun Angela?"

"Tampa'dan. Florida Üniversitesi'nde okudum."

"İyi okuldur. Gazetecilik mi?"

"Yüksek lisansımı onun üzerine yaptım, evet."

"Daha önce polis muhabirliği yaptın mı?"

"Yüksek lisansa geri dönmeden önce iki yıl St. Pete'de çalıştım. Polislerle bir yıl geçirdim."

Biraz kahve içtim, gerçekten ihtiyacım vardı. Yirmi dört saattir hiçbir şeyi içeride tutamadığımdan midem boştu.

"St. Petersburg mu? Orada nasıl oluyordu; yılda birkaç düzine cinayet oluyor muydu?"

"Şanslıysak."

Durumun ironikliğine gülümsedi. Adliye muhabiri her daim yazacak iyi bir cinayet isterdi. Muhabirin iyi şansı, başka birinin kötü şansıydı.

"Eh," dedim. "Burada dört yüzün altına düşersek iyi bir yıl sayılır. Gerçekten iyi bir yıl. Los Angeles suç çalışmak için ideal yerdir. Cinayet hikâyeleri anlatmak için. Bir sonraki sıçrayışın gelene kadar oyalanıyorsan muhtemelen hoşuna gitmeyecek."

Başını salladı.

"Sıçrayış hakkında endişeli değilim. İstediğim bu. Cinayet hikâyeleri yazmak istiyorum. Bu konu hakkında kitap yazmak istiyorum."

Konuşması samimiydi. Bana benziyordu, yani uzun zaman önceki bana...

"İyi," dedim. "Seni birkaç kişiyle tanıştırmak için Parker Center'a götüreceğim. Çoğunlukla dedektiflerle. Yardımcı olurlar ama ancak sana güvenirlerse. Güvenmezlerse ancak basın bültenini alırsın."

"Onu nasıl yapacağım Jack? Bana güvenmelerini nasıl sağlayacağım?"

"Bildiğin gibi. Haberleri yazarak. Adil ve doğru olarak. Ne yapacağını biliyorsun. Güven, performans üzerine kuruludur. Hatırlaman gereken; bu şehirdeki polislerin inanılmaz bir iletişim ağları olduğu. Bir muhabir hakkındaki haberler hızla yayılır. Adilsen hepsi bilecektir. Aralarından birinin

ağzına sıçıp ona haksızlık edersen, onu da bilecekler ve her yere girişini engelleyeceklerdir."

Ağzımın bozukluğundan ötürü utanmış görünüyordu. Polislerle uğraşıyorsa buna alışması gerekiyordu.

"Bir şey daha var," dedim, "içlerinde gizli birer asaletleri vardır. İyi olanlarının yani. Ve bir şekilde bunu yazına sıkıştırabilirsen her seferinde onları kazanırsın. O yüzden anlatılan detaylara, küçük asalet anlarına dikkat et."

"Tamam Jack, edeceğim."

"O zaman bu işi başaracaksın."

Etrafta dolaşıp Parker Center'daki emniyet müdürlüğündekilerle Angela'yı tanıştırırken, Açık-Çözülmemiş Dosyalar'dan küçük bir cinayet hikâyesi aldık. Yaşlı bir kadının tecavüze uğradığı ve öldürüldüğü yirmi yıllık bir dosya, 1989'da kurbandan alınan DNA örneği dosya arşivlerinde ortaya çıkarılıp Adalet Bakanlığı'nın eyaletteki cinsel suçlar veribankasında karşılaştırılınca temizlenmişti. Bu eşleşmeye "soğuk vuruş" deniyordu. Kurbandan alınan DNA, şu anda tecavüze teşebbüsten Pelican Bay Eyalet Hapishanesi'nde yatan bir adama aitti. Faili meçhul dosya dedektifleri bu iki dosyayı bir araya getirip, adam orada şartlı salıverilme şansı bulmadan aleyhine dava açabilirlerdi. O kadar göz kamaştırıcı değildi çünkü kötü adam çoktan parmaklıkların ardındaydı ama yirmi santimetrelik bir habere layıktı. İnsanlar, kötülerin her zaman kurtulmadığı fikrini pekiştiren hikâyeleri okumayı severlerdi. Özellikle ekonomik bir gerileme sırasında kuşkucu olmak çok kolaydı.

Haber odasına geri döndüğümüzde Angela'dan ilk devriye haberini yazmasını istedim. O sırada ben de önceki cuma beni arayan sinirli Wanda Sessums'u araştırdım.

Times'ın santralinde kadının aramasının kaydı olmadığından ve bilinmeyen numaraları hızlıca kontrol ettiğimde LA bölgesi kodları içinde herhangi bir Wanda Sessums olmadığını öğrenince, Santa Monica Karakolu'ndan Dedektif Gilbert

Walker'ı aradım. Alonzo Winslow'un Denise Babbit cinayetinden tutuklanmasıyla sonuçlanan dosyanın baş dedektifiydi. Sanırım soğuk bir görüşme olduğunu söylemek doğru olurdu. Santa Monica çok sık haber radarına girmediğinden Walker'la bir ilişkim yoktu. Venice ve Malibu arasındaki, acil evsiz sorunu olan ama pek cinayet sorunu olmayan, görece güvenli bir sahil kasabasıydı. Karakolu her yıl ancak bir avuç cinayeti araştırıyordu ve bunların çoğu haber yapılmaya layık değildi. Çoğu zaman Denise Babbit'inki gibi ceset bırakma olaylarıydı. Cinayetler, LA'in güney ucu gibi başka yerlerde gerçekleşirdi, sahil polislerine ise pisliği temizlemek kalırdı.

Walker'ı masasında yakaladım. Kendimi *Times*'da çalışan muhabir olarak tanıtana dek sesi arkadaş canlısıydı. Sonra soğuklaştı. Bu sık sık olurdu. Sahada yedi yıl geçirmiştim, bir sürü şubede kaynak ve hatta arkadaş saydığım pek çok polis vardı. Herhangi bir sıkıntıda onlara ulaşabilirdim. Fakat bazen kime ulaşman gerektiğini seçemiyordum. Asıl olan, asla hepsini kendi köşene çekememendi. Basın ve polis hiçbir zaman birbirine tamamen güvenmezdi. Basın kendisini, "kamuoyunun bekçi köpeği" olarak görürdü. Ve polis de dahil hiç kimse, birilerinin omzunun üzerinden bakmasından hoşlanmazdı. Bu iki kurum arasında, güvenin benden çok önceler kesildiği bir tür uçurum yer alıyordu. Sonuç olarak bu durum, yalnızca hikâyesini dolduracak birkaç gerçeğe ihtiyaç duyan ikinci dereceden muhabirler için işleri zorlaştırıyordu.

"Senin için ne yapabilirim?" dedi Walker geveleyerek.

"Alonzo Winslow'un annesine ulaşmaya çalışıyorum, yardımcı olabilir misin diye soracaktım."

"Alonzo Winslow de kim?"

Hadi Dedektif be, demek üzereyken zanlının ismini bilmemem gerektiğini hatırladım. Suçlanan çocukların isimlerini yayımlamayı engelleyen yasalar vardı.

"Babbit dosyasındaki şüpheliniz."

"O ismi nereden biliyorsun? O ismi onaylayamam."

"Anlıyorum Dedektif. İsmi onaylamanı istemiyorum. İsmi biliyorum. Cuma günü annesi beni arayıp ismi söyledi. Sorun şu ki kadın bana telefon numarasını vermedi ve ona ulaşmaya..."

"İyi günler," dedi Walker ve lafımı kesip telefonu kapattı.

Sandalyemde geriye yaslandım, Angela Cook'a bahsettiğim asaletin bütün polislerde bulunmadığını söylemem gerektiğini kendime hatırlattım.

"Şerefsiz!" dedim yüksek sesle.

Başta kullanmam gereken yeni bir plan bulana kadar parmaklarımla masaya vurdum.

Bir hat açıp Los Angeles Polis Teşkilatı'nın Güney Bürosu'nda bir kaynağım olan ve Winslow'un yakalanmasında yer aldığını bildiğim dedektifi aradım. Dava, Santa Monica ilçesinde ortaya çıkmış sayılıyordu çünkü kurban, iskelenin yakınındaki bir otoparktaki arabasının bagajında bulunmuştu. Ancak Güney Los Angeles vatandaşı Alonso Winslow'ın cinayet mahalinde olduğuna dair kanıt bulununca LAPD vakaya dahil olmuştu.

Kurulu protokolü takip eden Santa Monica, Los Angeles'la iletişime geçmiş ve Winslow'un eskiden bulunduğu mahalleyi fazlasıyla bilen Güney Bürosu'ndan bir dedektif ekibi onu gözaltına almış, sonra da Santa Monica'ya teslim etmişti. Güney Bürosu'ndaki dedektiflerden biri Napoleon Braselton'du. Onu arayarak tamamen dürüst konuştum. Yani neredeyse.

"İki hafta önceki bagajda bulunan kız vakasını hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Evet, Santa Monica'nındı," dedi. "Biz sadece yardım ettik."

"Evet, biliyorum. Onlar için Winslow'u yakaladınız. Ben de o yüzden aradım."

"Hâlâ onların dosyası ama."

"Biliyorum ama oradaki Walker'la görüşemiyorum ve o şubeden başka birini de tanımıyorum. Ama seni tanıyorum. Yakalanmayı sormak istiyorum, dosyayı değil."

"Ne oldu, şikâyet mi var? Çocuğa dokunmadık."

"Hayır Dedektif, şikâyet yok. Bildiğim kadarıyla adil bir yakalamaydı. Ben yalnızca çocuğun evini bulmaya çalışıyorum. Nerede yaşadığını görmek, belki annesiyle konuşmak istiyorum."

"Tabii ama çocuk büyükannesiyle yaşıyordu."

"Emin misin?"

"Brifingde bize büyükannesiyle yaşadığı bilgisi verildi. Büyükannenin evine saldıran büyük kötü kurtlardık. Babasıyla ilgili bilgi yok, annesiyse içeri girip çıkıyor, sokaklarda yaşıyor. Uyuşturucudan."

"Tamam, o zaman büyükanneyle konuşurum. Evi nerede?"

"Sadece selam vermek için mi uğrayacaksın?"

Bunu inanmayan bir tonda söyleyince sebebini anladım; beyaz ve büyük ihtimalle Alonzo Winslow'un mahallesinde hoş karşılanmayacak olmam...

"Endişelenme, yanıma birini alırım. Sayıyı güçlendiririm."

"İyi şanslar. Benim nöbetim dörtte bitene kadar vurulayım deme."

"Elimden geleni yaparım. Adresi neydi, hatırlıyor musun?"

"Rodia Gardens'da. Bekle."

Tam adrese bakarken telefonu bıraktı. Rodia Gardens, Watts'daki devasa toplu konutlardan oluşan kendi başına bir şehirdi. Tehlikeli bir şehir. Adını şehrin harikalarından biri olan Watts Kuleleleri'ni yaratan Simon Rodia'dan al-

mıştı. Ama Rodia Gardens'da harikaya dair bir şey yoktu. Yoksulluğun, uyuşturucunun, suçun on yıllardır kol gezdiği bir yerdi. Orada birden çok kuşağı barındıran, dışarı çıkıp özgür kalamayan aileler yaşıyordu. Çoğu bir kere bile plaja gitmeden, uçağa binmeden ya da sinemada bir filmi görmeden büyümüştü.

Braselton tekrar geldi ve bana tam adresi verdi, ancak telefon numarasının olmadığını söyledi. Bunun üzerine büyükannenin ismini sorunca bana zaten bildiğim o adı söyledi: Wanda Sessums.

Bingo! Beni arayan kişi. Ya genç şüphelinin annesi olduğu konusunda yalan söylemişti ya da polisin elinde yanlış bilgi vardı. Her türlü artık adres elimdeydi ve önceki cuma bana fırça atan sese yakında bir yüz bulmayı umuyordum.

Telefonu kapattıktan sonra bölmemden çıkarak fotoğraf bölümüne geri döndüm. Görev masasında Bobby Azmitia adında bir fotoğraf editörü gördüm ve adama şu anda elinde boşta biri olmadığını sordum. Kişisel kaydına bakarak arabalarında vahşi sanatı, yani gazetenin ön sayfasında dikkat çekmek için kullanılabilecek, haberlerle bağlantısız fotoğraflar arayan iki fotoğrafçının ismini verdi. Bu iki aylağı tanıyordum ve biri siyahiydi. Azmitia'dan Sonny Lester'ın benimle 110 Otobanı'ndan gitmek için çıkıp çıkamayacağını sordum, o da fotoğrafçıya teklif edeceğini söyledi. On beş dakikada küre lobinin dışında buluşmak üzere anlaştık.

Haber odasına döndüğümde Angela'nın Açık-Çözülmemiş Dosya hikâyesinde ne durumda olduğunu kontrol ettim, ardından asımla konuşmak üzere sala gittim. Prendergast, günün ilk taslağını yazmakla meşguldü. Ben bir şey söyleyemeden, "Angela'dan özeti çoktan aldım," dedi.

Özet ve taslak, haberin tek kelimelik başlığı ve kapsamlı haber taslağı için kullanılan terimlerdi. Bu sayede editörler

günlük haber toplantısı için masada toplandıklarında hangisinin önemli haber olduğunu, hangisinin önemli olmadığını ve hepsinin nasıl kullanılacağını tartışabiliyorlardı.

"Evet, o konuyla başa çıkıyor," dedim. "Ben bir fotoğrafçıyla beraber güney tarafına gideceğimi haber vermek istemiştim."

"Ne oldu ki?"

"Henüz bir şey yok. Ama sonrasında anlatabilirim."

"Tamam."

Bana ipleri verme konusunda hep rahattı Prendo. Zaten artık önemli de değildi. Ancak ben Kadro Kısıntısı formunu almadan önce bile her zaman muhabirlerini yönetirken müdahaleci olmayan bir yaklaşımı tercih ederdi. Oldukça iyi geçinirdik. Kolay ikna edilen biri değildi. Zamanımı ve neyin peşinde olduğumu açıklamamı isterdi. Ama her daim onu işin içine dahil etmeden önce fikirleri bir araya getirmem için şans verirdi.

Saldan uzaklaştım ve asansör bölmesine yöneldim.

"Bozukluğun var mı?" diye seslendi arkamdan Prendergast.

Arkama bakmadan elimi başımın üzerinde salladım. Ne zaman bir haberin peşinden yerel haber odasından çıksam bana böyle seslenirdi. *Çin Mahallesi*'nden bir replikti. Artık ankesörlü telefon kullanmıyordum, hiçbir muhabir kullanmıyordu ama altındaki fikir açıktı: İrtibatta kal!

Küre lobi, First'le Spring'in köşesindeki gazete binasının resmi girişiydi. Odanın ortasındaki Volkswagen büyüklüğünde pirinçten bir küre, çelik eksenin üzerinde dönüyordu. *Times*'ın pek çok uluslararası ve uzaktaki ofisi, çoğu tasarruf etmek için kapatılmış olsa da kalıcı olarak kıtalarda izini bırakmıştı. Mermer duvarlar fotoğraflarla ve gazetenin tarihindeki bir sürü dönüm noktasını gösteren levhalarla, kazanılan Pulitzer Ödülleri'yle, onları kazanan çalışanlarla

ve görev sırasında ölen muhabirlerle süslenmişti. Tıpkı uzun zaman önce gazetenin tamamının olduğu gibi gurur dolu bir müzeydi. Söylentilere göre bina satışa çıkarılmıştı.

Ama ben yalnızca sonraki on iki günü umursuyordum. Son bir teslimim ve yazacağım son bir cinayet haberi kalmıştı. Tek ihtiyacım olan, o zamana dek kürenin dönmeye devam etmesiydi.

Ağır ön kapıyı ittiğimde Sonny Lester şirket arabasında bekliyordu. Arabaya bindim ve ona nereye gittiğimizi söyledim. Broadway'den çıkmak için cesur bir U dönüşü yaptı, ardından adliyenin hemen önündeki otoyol çıkışına girdi. Çok geçmeden 110'dan LA'in güneyine doğru gidiyorduk.

"Sanırım bu göreve verilmem tesadüf değil," dedi, şehir merkezinden geçerken.

Ona bakıp omuzlarımı silktim.

"Bilmiyorum," dedim. "Azmitia'ya sor. Ona birine ihtiyacım olduğumu söyledim, o da seni söyledi."

Lester inanmamışçasına başını salladı ama cidden umurumda değildi. Gazetelerin ayrımcılığa ve ırksal profilleme gibi şeylere karşı durma konusunda güçlü ve gururlu gelenekleri vardı. Ancak aynı zamanda haber odasındaki çeşitliliğin tüm fırsatlarından yaranmak da uygulanan bir gelenekti. Tokyo'da deprem olursa Japon bir muhabir gönderilirdi. Siyahi bir aktris Oscar'ı kazanırsa, onunla röportaj yapmak için siyahi bir muhabir gönderilirdi. Sınır Devriyesi Calexico'daki bir kamyonun arkasında yirmi dört ölü kaçak bulursa, en iyi İspanyolca konuşan muhabir gönderilirdi. Haberi böyle alırdın. Lester siyahtı ve mahalleye girdiğimde varlığı bana güvenlik sağlayabilirdi. Umurumda olan tek şey buydu. Anlatmam gereken bir haber vardı ve bu konuda politik doğrucu olmaktan endişelenmiyordum.

Lester ne yaptığımız hakkında sorular sordu, ben de olabildiğince anlattım. Ama şimdilik elimde çok fazla bir şey yoktu. Ona görüşmek üzere olduğumuz kadının, torununu katil olarak addettiğim yazımdan şikâyetçi olduğunu söyledim. Onu bulmayı ve torunuyla birlikte benimle işbirliği yapmayı kabul ederlerse suçlamaların aksini ispatlamaya çalışacağımı söylemeyi umuyordum. Lester'a gerçek planımı anlatmadım. Nihayetinde kendi kendine bulacak kadar zeki olduğu belliydi.

Bitirdiğimde başını salladı ve yolun geri kalanını sessizlik içinde gittik. Öğleden sonra birde Rodia Gardens'a vardık; toplu konutların olduğu yer sessizdi. Okul henüz dağılmamıştı ve uyuşturucu ticareti günbatımına kadar pek başlamazdı. Satıcıların, bağımlıların ve çetecilerin hepsi hâlâ uyuyordu.

Kompleks, iki tona boyanmış iki katlı binalardan oluşan bir labirentti. Çoğu bina kahverengi ve bej rengiydi. Geri kalanlar çim rengiyle bejdi. İçlerinde uyuşturucu ya da silah saklanabilir diye bu yapılar, herhangi bir çalı veya ağaçla süslenmemişti. Genel olarak süsleri henüz yerine koyulmamış, yeni yapılmış bir siteyi andırıyordu. Yalnızca yakından incelendiğinde duvarlardaki boyaların taze ve binaların yeni olmadığı anlaşılıyordu.

Zorlanmadan Braselton'un bana verdiği adresi bulduk. Binanın sağ yanında merdiveni olan, ikinci kattaki köşe bir daireydi. Lester büyük, ağır kamera çantasını arabadan çıkarıp arabayı kilitledi.

"İçeri girersek bunların hepsine ihtiyacın olmayacak," dedim. "Kadın fotoğrafını çekmene izin verse bile hızlı yapman gerekecek."

"Tek bir kare yakalamasam bile umurumda değil. Eşyalarımı arabada bırakmam."

"Anladım."

İkinci kata çıktığımızda dairenin ön kapısının, demirli tel kapının arkasında açık olduğunu fark ettim. Yaklaştım ve kapıyı çalmadan önce etrafa bakındım. Kompleksin otoparklarında ya da bahçelerinde tek bir insan bile görmedim. Sanki burası tamamen boştu.

Kapıyı tıklattım.

"Bayan Sessums?"

Bekledim ve çok geçmeden telin arkasından bir ses geldi. Cuma günkü aramadan onu hatırladım.

"Kim o?"

"Ben Jack McEvoy. Cuma günü konuşmuştuk. *Times*'dan?"

Tel, yılların pisliğiyle kirlenmişti ve toz üzerinde tabaka oluşturmuştu. Dairenin içini göremiyordum.

"Burada ne işin var çocuk?"

"Sizinle konuşmaya geldim hanımefendi. Telefonda söylediklerinizi hafta sonu bir hayli düşündüm."

"Beni ne halt ettin de buldun?"

Sesinin yakınlığından, telin hemen diğer tarafında olduğunu anlamıştım şimdi. İri kumların arasından ancak şeklini görebiliyordum.

"Çünkü Alonzo'nun yakalandığı yerin burası olduğunu biliyordum."

"Yanındaki kim?"

"Bu Sonny Lester, gazetede benimle çalışıyor. Bayan Sessums, buraya söylediklerinizi düşündüğüm ve Alonzo'nun dosyasını araştırmak istediğim için geldim. Eğer masumsa dışarı çıkmasına yardım etmek istiyorum."

Eğer kelimesine vurgu yapmıştım.

"Tabii ki masum. O hiçbir şey yapmadı."

"İçeri girip konuşabilir miyiz?" dedim hızla. "Ne yapabilirim, bakmak istiyorum."

"Sen gelebilirsin ama fotoğrafçıları almam. Yok, fotoğrafçı olmaz."

Tel kapı birkaç santimetre açıldı, kolu tutarak iyice açtım. Kapıdaki kadının Alonzo Winslow'un büyükannesi olduğunu hemen anladım. Altmış yaşlarında görünüyordu, siyaha boyanmış ince örgülerinin köklerinde beyazlar gözüküyordu. Tığ gibi zayıftı ve kazak havası olmamasına rağmen kot pantolonunun üzerine bir kazak giymişti. Cuma günü telefonda neden Alonzo'nun annesi olduğunu söylediğini merak etsem de önemli değildi. Oğlanın hem annesi hem de büyükannesi olduğunu öğrenmek üzere olduğumu hissediyordum.

Bir kanepeyle orta sehpasının yer aldığı küçük oturma alanını işaret etti. Neredeyse her yüzeyde katlanmış kıyafet yığınları vardı ve çoğunun üzerinde isimlerle dolu yırtık kâğıt parçaları duruyordu. Dairenin bir yerlerindeki çamaşır makinesinin ya da kurutucunun sesini duyabiliyordum; devletin sağladığı evde küçük bir işletme kurduğunu anladım. Belki de bu yüzden fotoğraf istememişti.

"Şu çamaşırlardan birazını itip otur ve Zo'm için ne yapacağını anlat," dedi.

Kanepedeki katlı kıyafet yığınını sehpanın üzerine aldım ve oturdum. Yığınların arasında tek bir kırmızı bile olmaması dikkatimi çekti. Rodia konutları bir Crip sokak çetesi tarafından kontrol ediliyordu ve rakipleri Blood'ın rengi olan kırmızı giymek, insana zarar getirebilirdi.

Lester yanıma oturdu. Kamera çantasını yere, ayaklarının arasına koydu. Elinde bir kamera tuttuğunu fark ettim. Çantayı açarak içine yerleştirdi. Wanda Sessums önümüzde ayakta duruyordu. Bir çamaşır sepetini orta sehpasına kaldırıp, içindeki çamaşırları çıkarmaya ve katlamaya başladı.

"Zo'nun dosyasını incelemek istiyorum," dedim. "Eğer dediğiniz gibi masumsa onu dışarı çıkabilirim."

Eğer kelimesini kullanmaya devam ediyordum. Dedikleri gibi *arabayı satmaya devam ediyordum*. Yapamayacağım hiçbir şey için söz vermediğimden emin oldum.

"Onu öylece çıkaracaksın, öyle mi? Bay Meyer bile mahkemedeyken çıkaramamışken?"

"Bay Meyer avukatı mı?"

"Evet. Kamu müdafii*. Yahudi avukat."

Bunu herhangi bir düşmanlık veya önyargı olmadan söylemişti. Torununun Yahudi avukatı olması, neredeyse gurur duyulacak bir şeydi sanki.

"Bay Meyer'la bunların hepsini konuşacağım. Bayan Sessums, bazen gazete hiç kimsenin yapamadığını yapabiliyor. Dünyaya Alonzo Winslow'un masum olduğunu söylersem dikkatlerini verirler. Avukatlarda bu durum her zaman geçerli değildir çünkü gerçekte öyle düşünmelerinden bağımsız olarak hep müvekkillerinin masum olduğunu söylerler. Bunu o kadar fazla söylerler ki sahiden masum bir müvekkilleri olduğunda kimse onlara inanmaz."

Bana sorgulayarak baktı ve kafasının karıştığını ya da kandırıldığını sandığını düşündüm. Zihni söylediklerimden birine odaklanmasın diye konuşmaya devam ettim.

"Bayan Sessums, bunu araştıracaksam Bay Meyer'i aramanız ve benimle işbirliği yapmasını istemeniz gerekecek. Dava dosyasına ve tüm bulgulara bakmam gerekecek."

"Şimdiye kadar bir şey bulmadı. Tek yaptığı herkese sabırlı olmalarını söylemek, o kadar."

"Bulgular derken hukuki terimi kastediyorum. Eyalet, yani savcı bakmaları için bütün evrakları ve kanıtları teslim etmek zorunda. Alonzo'yu dışarı çıkarmaya çalışacaksam hepsini görmem lazım."

Şimdi söylediklerime dikkatini vermiyormuş gibi görünüyordu. Elini yavaşça çamaşır sepetinden kaldırdı. Küçük bir

---

* Buradaki ifadenin orijinali "public defender"dır. Türkçede bunun kelime karşılığı "kamu avukatlığı"dır ancak bizim hukuk sistemimizde idareyi temsil eden avukat grubu olduğu için bizdeki CMK sistemine benzer bu atamaya "kamu mudafii" demek daha uygundur. (ç.n.)

çift, parlak kırmızı külot tutuyordu. Ölü bir farenin kuyruğunu tutuyormuşçasına külotları vücudundan uzaklaştırdı.

"Şu aptal kıza bak. Kiminle dans ettiğini bilmiyor. Kırmızıyı iç çamaşırında saklıyor. Bundan kurtulacağını sanıyorsa salaklık ediyor."

Odanın köşesine yürüdü, ayağını kullanarak çöp kutusunun kapağını açan pedala bastı ve ölü fareyi içine attı. Onaylar gibi başımı sallayıp konuya geri dönmeye çalıştım.

"Bayan Sessums, bulgular hakkında söylediklerimi anladınız mı? Onları..."

"Ama bilgilerinizin hepsini kıçınızdan uydurmuşken ve ağaçtaki yılan gibi yalan söylerlerken Zo'mun masum olduğunu nasıl söyleyeceksin?"

Kullandığı dilin yaygın sokak ağzı ile dini referansın yan yana getirilmesi olduğunu düşünürken cevap vermem biraz sürdü.

"Tüm bilgileri bizzat toplayacağım ve kendi yargımı yaratacağım," dedim. "Geçen hafta o haberi yazdığımda polisin söylediklerini söylüyordum. Şimdiyse kendim bulacağım. Zo'nuz masum mu, öğreneceğim. Ve yazacağım. Yazdığımda da haber onu dışarı çıkaracak."

"Tamam o zaman. Güzel. Tanrı oğlumu eve getirmene yardım edecek."

"Ama senin de yardımına ihtiyacım olacak, Wanda."

Şimdi ilk ismini kullanmaya başlamıştım. Bunun bir parçası olacağını düşünmesinin zamanı gelmişti.

"Söz konusu Zo'm ise her daim yardıma hazırım," dedi.

"Güzel," dedim. "Yapmanı istediklerimi anlatayım."

ÜÇ:

ÇİFTLİK

Carver, kapısı kapalı bir halde ofisindeydi. Kendi kendine mırıldanıyor, her birinde otuz altı görüntü olan çoklu kanal modundaki ekranlardan kameraları dikkatle izliyordu. Bütün kameraları, hatta kimsenin bilmediği açıları tarayabiliyordu. Parmağının ısıtma pedindeki tek bir vuruşuyla, bir kamera açısını plazmanın ortasında tam ekrana aldı.

Geneva masanın arkasında karton kapaklı bir roman okuyordu. Carver, onun ne okuduğunu görebilmek için odağı artırdı. Kitabın adını göremese de sayfanın tepesindeki yazarın ismini çıkarabildi: Janet Evanovich. Geneva'nın, bu yazarın bir sürü kitabını okuduğunu biliyordu. Okurken sık sık kendi kendine gülümsediğini görmüştü.

Bu iyi bir bilgiydi. Kitapçıya gidip Evanovich'in bir kitabını alabilirdi. Resepsiyondan geçerken Geneva'nın kitabı çantasında gördüğünden emin olurdu. Sohbete, belki daha fazlasına dönüşebilecek bir aracı olurdu.

Lensi biraz oynatınca Geneva'nın çantasının yerde, sandalyesinin yanında açık olduğunu gördü. Oraya odaklanıp sigarayı, sakızı ve iki tamponu, ayrıca anahtarları, kibriti ve cüzdanı fark etti. Ayın o dönemindeydi. Belki de bu yüzden Carver geldiğinde Geneva ona ters davranmıştı. Doğru düzgün selam bile vermemişti.

Carver kol saatini kontrol etti. Geneva'nın öğleden sonra mola zamanı geçmişti. İdareden Yolanda Chavez her an ka-

pıdan girip Geneva'ya çıkabileceğini söyleyebilirdi. On beş dakikası vardı. Carver onu kameralarla takip etmeyi planlıyordu. Sigara içmeye çıkabilir, tuvalete gidebilirdi, fark etmiyordu. Her türlü takip ederdi. Her yerde kameraları vardı. Geneva ne yapsa görürdü.

Tam da Yolanda kapıdan resepsiyona girerken kendi kapısı çalındı. Carver hemen çıkış tuşuna bastı ve üç ekran üç farklı sunucu kulesinin data akış şemalarına döndü. Kontrol odasındaki mantrap zilini duymamıştı ancak emin değildi. Belki de Geneva'ya çok fazla odaklandığı için kaçırmıştı.

"Evet?"

Kapı açıldı. Gelen yalnızca Stone'du. Carver ekranlarını kapattığına ve Geneva'yı takip edemeyecek olmasına çok sinirlendi.

"Ne oldu Freddy?" diye sordu sabırsızca.

"Sana tatil zamanını sormak istiyordum," dedi Stone yüksek sesle.

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. Çalışma masasının Carter'ın diğer tarafındaki sandalyeyi getirerek izin istemeden oturdu.

"Aslında var ya, tatil zamanını siktir et," dedi. "O buradakilerin yararı için. Ben demir bakirelerden bahsetmek istiyorum. Hafta sonu bir sonraki kızımızı buldum sanırım."

Freddy Stone, Carver'dan yirmi yaş küçüktü. Carver onu ilk kez bir demir bakire sohbet odasında, farklı bir kimlik altında gizlenirken görmüştü. İzini sürmeye çalışmıştı ancak Stone bunun için fazla iyiydi. Dijital bir sisin içinde kaybolmuştu.

Gözüpek olan ve iyice meraklanan Carver, www.demirlerannesi.com adında bir site kurmuştu ve Stone eninde sonunda oraya gelmişti. Bu kez Carver onunla doğrudan iletişime geçmiş ve dans başlamıştı. Genç yaşından ötürü şaşkına dönen Carver yine de onu yanına almış, dış görünüşüyle kimliğini değiştirmiş ve ona akıl hocalığı yapmıştı.

Carver onu kurtarmıştı ama dört yıl sonra Stone rahata fazla alışmıştı ve Carver bazen ona katlanamaz oluyordu. Freddy çok fazla varsayım yapıyordu. Şimdiki gibi öylece gelmesi ve izinsiz oturması da buna dahildi.

"Gerçekten," dedi Carver, kelimeye istemsizce inanmayan bir ton yerleştirmişti.

"Sonrakini benim seçebileceğime söz vermiştin, unuttun mu?" diye yanıtladı Stone.

Carver o sözü vermişti ama anın hararetine kapılmıştı. 10. Otoban'dan Santa Monica'daki sahilden ayrılırlarken pencereleri açıktı, deniz havası yüzlerine çarpıyordu. Hâlâ uçmuş vaziyetteydi, o yüzden genç öğrencisine bir sonrakini seçebileceğini söylemişti. Aptalcaydı!

Şimdi onu değiştirebilmeyi diliyordu. Geneva'yı izlemeye dönmeyi, belki onu tuvalette tamponunu değiştirirken yakalamayı ve bu sıkıntıyı sonraya bırakmayı diledi.

"O şarkıdan hiç bıkmıyor musun?" diye sordu Stone.

"Ne?"

Carver, Geneva'yı düşünürken yine mırıldanmaya başladığını fark etti. Utanç içinde devam etmeye çalıştı.

"Kimi buldun?" diye sordu.

Stone geniş bir gülümsemeyle başını, şansının yaver gitmesine çok şaşırmış gibi salladı.

"Kızın kendi porno sitesi var. Sana gönderirim, bir bakarsın ama hoşuna gidecek. Vergi beyanlarına baktım. Geçen sene, sırf insanları sikerken onu izlemek için ayda yirmi dört dolar ödeyerek iki yüz seksen bin kazanmasını sağlamışlar."

"Onu nereden buldun peki?"

"Dewey'le Bach'dan, muhasebeciler hani. Kaliforniya Vergi Muafiyeti Kurulu diye bir şey tarafından denetlenmiş ve onlar halletmişler. Bilgilerin tamamı orada. Tuzağı kurmamız için gereken her şey. Sonra gidip internet sitesinden

kontrol ettim. *Mandy Senin İçin nokta com.* Uzun bacaklı bir afet. Tam bizim tipimiz."

Carver karanlık içindeki hafif heyecan titreşimini hissedebiliyordu. Ancak hata yapmayacaktı.

"Kaliforniya'nın tam olarak neresinde?" diye sordu.

"Manhattan Beach'de," dedi Stone.

Carver, cam masanın üzerinden uzanıp Stone'un kafasının yan tarafına plazma ekranlardan biriyle vurmak istedi.

"Manhattan Beach'in nerede olduğunu biliyor musun sen?" diye sordu onun yerine.

"Lo Jolla ile San Diego'nun ilerisinde değil mi? Oralarda?"

Carver başını salladı.

"İlk olarak, oranın adı La Jolla. Ve hayır, Manhattan Beach oraya hiç yakın değil. Los Angeles'ın yanında, Santa Monica'nın biraz uzağında. O yüzden unut o kızı. Uzunca bir süre oraya dönmeyeceğiz. Kuralları biliyorsun."

"Ama Dub, kız harika! Hem çoktan dosyalarını aldım. LA büyük bir yer. Santa Monica'daki hiç kimse Manhattan Beach'de olanları umursamaz."

Carver kesin bir şekilde başını salladı.

"Dosyaları geri yerine koyabilirsin. Los Angeles'ı en az üç yıllığına bitirdik. Kimi bulduğun ya da ne kadar güvenli olduğunu düşündüğün umurumda değil. Protokolden sapmayacağım. Ve bir şey daha var: Benim adım Wesley, Wes değil ve Dub hiç değil."

Stone üzüntülü bir ifadeyle gözlerini cam masanın üstüne dikti.

"Bak ne diyeceğim," dedi Carver. "Bu konuda çalışıp bize birini bulacağım. Sen bekle de gör, çok mutlu olacaksın. Garanti veriyorum."

"Ama benim sıram olacaktı."

Şimdi de surat asıyordu Stone.

"Sıra sendeydi ve heba ettin," dedi Carver. "Şimdi bana geçti. O yüzden geri dön ve işe koyul. Hâlâ bana seksenden seksen beşe kadar olan kulelerin durum raporlarını vermedin. Günün sonuna kadar istiyorum."

"Neyse ne."

"Git. Ve neşelen, Freddy. Hafta bitmeden yeniden ava çıkacağız."

Stone ayağa kalktı, kapıya döndü. Carver onun gidişini izlerken ondan kurtulmasının ne kadar süreceğini merak etti. Kalıcı olarak kurtulmasının. Bir ortakla çalışmak her zaman daha iyiydi. Ama eninde sonunda bütün ortaklar çok fazla yakınlaşıyor ve fazla varsayımda bulunuyordu. Sana kimsenin kullanmadığı isimlerle seslenmeye başlıyorlardı. Bu kabul edilemez ve tehlikeliydi. Bir kişinin sözü geçerdi. O da kendisiydi.

"Kapıyı da kapat lütfen," dedi Carver.

Stone denileni yaptı. Carver kameralara döndü. Hızla resepsiyon bölgesindeki kamerayı açtı ve Yolanda'nın masanın arkasında oturduğunu gördü. Geneva gitmişti. Kameradan kameraya atlayarak onu aramaya başladı.

DÖRT:

BÜYÜK OTUZ

Sonny Lester'le Wanda Sessums'un yaşadığı daireden çıktığımızda konutlar canlı ve hareketliydi. Okul dağılmıştı ve uyuşturucu satıcılarıyla müşterileri uyanmıştı. Otoparklar, oyun alanları ve apartmanların aralarındaki yıpranmış çimenler, çocuklar ve yetişkinlerle doluyordu. Buradaki uyuşturucu ticareti, her yaştan gözcüleri ve tedarikçileri içeren detaylı bir şekilde kurulmuş, arabaya servis şeklinde çalışan bir operasyondu. Bu tederakçiler, müşterileri konutlardaki sokak labirentinin içinden, gün boyunca sürekli olarak değişen satın alım yerlerine yönlendiriyorlardı. Burayı tasarlayan ve inşa eden hükümet tasarımcıları, burada oturan çoğu kişiyi bir şekilde yok edecek kanser için mükemmel bir çevre oluşturduklarından bihaberlerdi.

Ben bunların hepsini biliyordum, çünkü yerel uyuşturucu savaşları hakkındaki altı aylık güncellemelerimi yazarken birden fazla kez Güney Bürosu narkotikleriyle birlikte çalışmıştım.

Çimenleri geçip Lester'in şirket arabasına yaklaşırken başımız eğik, kendi işimize bakıyoruz tavrıyla hareket ettik. Yalnızca buradan toz olmak istiyorduk. Genç bir adamın şoför kapısına yaslandığını, neredeyse arabanın sağına vardığımızda gördüm. Bağcıkları açık işçi botları, mavi desenli baksırının yarısını gösteren kot pantolon ve öğleden sonra güneşinde neredeyse parlayan lekesiz, beyaz bir tişört giymişti. Bu, konutları yöneten Cripler'in üniformasıydı. Kimin

boyayı püskürttüğüne bağlı bir şekilde, dönüşümlü olarak Kelle Avcıları ya da Kan Avcıları anlamına gelen KA seti olarak biliniyorlardı.

"Nasılsınız?" dedi.

"İyiyiz," dedi Lester, "işe dönüyorduk."

"Şimdi aynasız mı oldun?"

Lester bir haftadır duyduğu en büyük şakaymış gibi güldü.

"Yok be dostum, gazetede çalışıyoruz."

Lester soğukkanlılıkla kamerasını bagaja koydu, ardından dolanarak genç adamın yaslandığı kapıya geldi. Adam hareket etmedi.

"Gitmem lazım kanka. Seni bir yere bırakalım mı?"

Ben arabanın diğer tarafında, kendi kapımın yanındaydım. İçten içe gerildiğimi hissettim. Bir sorun çıkacaksa şu anda çıkacaktı. Aynı çete üniforması giyen başkalarının, gerekirse çağrılmaya hazır halde otoparkın gölgeli yerinde durduklarını görebiliyordum. Hepsinin ya üzerinde ya da yakında bir yerlerde gizli halde silahları olduğuna emindim.

Arabamıza yaslanmış genç adam hiç kıpırdamadı. Kollarını kavuşturarak Lester'a baktı.

"Yukarıda anneyle ne konuşuyordunuz *kanka*?"

"Alonzo Winslow'u," dedim diğer taraftan. "Kimseyi öldürmediğini düşünüyoruz ve konuyu araştırıyoruz."

Genç adam dönüp bana bakabilmek için arabadan uzaklaştı.

"Öyle mi?"

Başımla onayladım.

"Üzerinde çalışıyoruz. Daha yeni başladık, o yüzden Bayan Sessums'la konuşmaya geldik."

"O zaman size vergiden bahsetmiştir."

"Ne vergisi?"

"Evet, vergi ödüyor. Burada işletmesi olan herkes vergi ödüyor."

"Gerçekten mi?"

"Sokak vergisi. Buraya, Zo Slow'la ilgili konuşmaya gelen gazetecilerin hepsi vergi vermek zorunda. Şimdi alabilirim."

Başımı salladım.

"Ne kadar?"

"Bugünlük elli dolar."

Masraf olarak gösterebilir, Dorothy Fowler'ın kıyameti koparıp koparmayacağını görebilirdim. Cebime uzanarak paramı çıkardım. Elli üç dolarım vardı; hızlıca iki yirmilikle bir onluğu ayırdım.

"Al," dedim.

Arabanın arkasına yürüdüm, genç adam da sürücü kapısından uzaklaştı. Ben ona ödeme yaparken Lester içeri girdi ve arabayı çalıştırdı.

"Gitmemiz lazım," dedim parayı uzatırken.

"Evet, öyle. Tekrar gelirsen vergi iki katına çıkar, Gazeteci Çocuk."

"Peki."

Burada bırakmam gerekirdi ama o malum soruyu sormadan gidemedim.

"Zo'yu dışarıya çıkarmaya çalışmam sizin için önemli değil mi?"

Genç adam elini kaldırdı ve soruyu ciddi anlamda düşünürcesine çenesini ovaladı. Parmak eklemlerindeki F-U-C-K harfli dövmeleri gördüm. Gözlerim yanında gevşekçe sallanan diğer eline kaydı. Eklemlerinin diğer çıkıntılarında D-A-5-0 dövmesini görünce cevabımı aldım. *Polisi sikeyim* anlamına geliyordu. Ellerindeki bu düşüncelerden yola çıkarsak, ekibinden birine yardım etmeye çalışanlardan haraç alması şaşırtıcı olmazdı. Burada herkes onun içindi.

Çocuk güldü ve cevap vermeden arkasını döndü. Ellerini görmemi istemişti.

Arabaya bindim ve Lester aralıktan geri geri çıktı. Döndüğümde bizden az önce elli dolar haraç kesen genç adamın Crip yürüyüşünü yaptığını gördüm. Eğilerek ona verdiğim kâğıt paralarla ayakkabılarını parlatıyormuş gibi davrandı, ardından doğruldu ve Cripler'in kendilerine atfettiği topuk-parmak-topuk-parmak dansını yaptı. Çetenin gölgede duran diğer üyeleri yaklaşırken ona tezahürat ettiler.

110'a tekrar çıkıp kuzeye yönelene dek boynumdaki gerginlik çözülmedi. Sonra elli doları aklımdan çıkardım ve seyahat sırasında başardıklarımı gözden geçirip daha iyi hissetmeye başladım. Wanda Sessums, Denise Babbit-Alonzo Winslow dosyasının araştırılmasında tamamen işbirliği yapmayı kabul etmişti. Telefonumu kullanarak Winslow'un kamu müdafii Jacob Meyer'i aramış ve sanığın vasisi olarak ona bütün belgelere ve dosyayla alakalı kanıtlara erişim iznim olduğunu belirtmişti. Meyer istemeden de olsa yarın sabah, merkezdeki çocuk mahkemesindeki duruşmalarının arasında benimle buluşmayı kabul etmişti. Pek de seçeneği yoktu doğrusu. Meyer işbirliği yapmazsa gazete başlıklarının geldiğini öğrendiklerinde bir sürü avukatın davaya ücretsiz bakacağını söylemiştim Wanda'ya. Meyer ya benimle birlikte çalışarak basında dikkat çekecek ya da davadan vazgeçecekti.

Wanda Sessums aynı zamanda torunuyla görüşebilmem için beni Sylmar Islahevi'ne sokmayı kabul etmişti. Planım, Winslow'la oturup konuşmadan önce kamu müdafii dosyasını okuyarak dosyaya hâkim olmaktı. Bu, yazacağım haberin en önemli röportajı olacaktı. Onunla konuşmadan önce bilmem gereken her şeyi öğrenmek istiyordum.

Neticede elli dolarlık vergiye rağmen iyi bir seyahat olmuştu; şimdi planımı Prendergast'a nasıl sunacağımı düşünüyordum. Sonra Lester düşüncelerimi böldü.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi.

"Ne yapıyormuşum?" diye sordum.

"Çamaşırcı kadın göremeyecek kadar aptal, avukatsa manşetler konusunda endişeli olabilir ama ben öyle değilim."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Çocuğun masum olduğunu kanıtlayıp onu özgür kılacak beyaz şövalye olmaya çalışıyorsun. Ama onun tam tersini yapacaksın. Onları dosyanın içine girmek, ağız sulandırıcı detayların hepsini öğrenmek için kullanacak, sonra da on altı yaşında bir çocuğun soğukkanlı bir katile dönüşmesini anlatan bir hikâye yazacaksın. Bugünlerde masum bir adamı özgür bırakmak tam bir gazete klişesi oldu. Ama genç bir katilin zihninin içine öyle girmek? Toplumun bu tür şeylere nasıl izin verdiğini anlatmak? İşte o Pulitzer bölgesine giriyor kanka."

Başta bir şey söylemedim. Lester beni eline düşürmüştü. Bir savunma hazırlayıp öyle cevap verdim:

"Kadına sadece dosyayı araştıracağıma dair söz verdim. Oradan nereye giderse artık. O kadar."

"Saçmalık. Kadın anlayamayacak kadar cahil olduğu için onu kullanıyorsun. Çocuk da muhtemelen bir o kadar aptal ve aynı düşüncede olacak. Ve hepimiz, avukatın manşet için çocuğu takas edeceğini biliyoruz. Bundan gerçekten büyük bir şey kazanacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve cevap vermedim. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum; dışarıya bakmak için pencereye döndüm.

"Ama sorun değil ya," dedi Lester.

Ona dönerek tekrar baktım ve yüzünü okudum.

"Ne istiyorsun Sonny?"

"Bir parça, hepsi o kadar. Bu konuda takım olarak çalışacağız. Seninle Sylmar'a ve mahkemeye geleceğim ve fotoğrafları ben çekeceğim. Sen fotoğraf izni isteyip üzerine benim ismimi yazacaksın. Zaten bu şekilde çok daha iyi bir ambalaj olur. Özellikle arz için."

Pulitzer ve diğer ödül jürilerine yapılacak arzı kast ediyordu.

"Bak," dedim, "bunu henüz editörüme bile anlatmadım. Çok ileri atılıyorsun. Beni kabul ederler mi onu bile..."

"Bayılacaklar, sen de biliyorsun. Bu işi yapman için iplerini kesecekler, bana da aynı şeyi yapabilirler. Kim bilir, belki ikimiz de ödül alırız. Eve Pulitzer getirirsen seni işten çıkaramazlar."

"Nihai bir uzun plandan söz ediyorsun Sonny. Delirmişsin sen. Hem ben çoktan işten atıldım. On iki günüm var, sonrasında Pulitzer Ödülü umurumda bile olmayacak. Buradan gideceğim."

İşten atıldığımı öğrenince gözlerinde oluşan şaşkınlığı gördüm. Ardından devam eden senaryosuna bu yeni bilgiyi eklercesine başını salladı.

"O zaman bu nihai adios," dedi. "Anladım. Onlara siktir çekeceksin; kapıdan çoktan çıkıp gitmiş olsan da yarışmaya sokacakları cinsten bir hikâye vereceksin."

Yanıt vermedim. Bu kadar kolay okunabildiğimi düşünmemiştim. Tekrar pencereye döndüm. Otoban burada yükseliyordu ve birlikte yığın oluşturan bloklarca evi görebiliyordum. Çoğunun eski, sızan çatısına mavi muşambalar takılmıştı. Şehirde güneye gittikçe daha çok muşamba görülüyordu.

"Yine de dahil olmak istiyorum," dedi Lester.

Alonzo Winslow'a ve dosyasına tam erişimim sağlandığından bu haberi editörümle tartışmaya hazırdım. Yani resmi olarak üzerinde çalıştığımı ve asıma gelecek taslaklara koymasını söyleyecektim. Haber odasına döndüğümde doğrudan sala gittim ve Prendergast'ı masasında buldum. Bilgisayarına bir şeyler yazmakla meşguldü.

"Prendo, bir dakikan var mı?"

Başını dahi kaldırmadı.

"Şu anda olmaz Jack. Saat dörde kadar taslakları toparlamam söylendi. Yarın Angela'nın haberi dışında yapacak bir şeyin mi var?"

"Hayır, biraz daha uzun vadeli bir şeyden bahsediyorum."

Yazmayı bırakıp başını kaldırdı; kafasının karıştığını fark ettim. İnsan on iki gün sonra gidecekse ne kadar uzun vadeli bir şey yapabilirdi ki?

"O kadar uzun vadeli olmasın. Daha sonra ya da yarın konuşabiliriz. Angela haberini teslim etti mi?"

"Henüz etmedi. Sanırım senin göz atmanı bekliyordu. Şimdi yapıp işleme koyabilir misin? Olabildiğince çabuk internete koyulsun istiyorum."

"Hallediyorum."

"Tamam Jack. Sonra konuşuruz, olmazsa bana hemen e-posta gönder."

Dönerek gözlerimi haber odasında gezdirdim. Bir futbol sahası kadar uzundu. Angela Cook'un bölmesinin nere-

de olduğunu bilmiyordum ancak yakında olduğunu tahmin ediyordum. Ne kadar yeniyseniz sizi sala o kadar yakın tutuyorlardı. Haber odasının en uçlarında güya daha az gözetime ihtiyaç duyan kıdemliler yer alıyordu. Güney kısma *Baja Metro* deniyordu ve orada hâlâ üretim yapan kıdemli muhabirler vardı. Kuzey kısmı *Deadwood Ormanı*'ydı. Orası çok az habercilik yapan ve daha da az yazı yazan muhabirlerin yeriydi. Bazılarının politik bağlantılarının ya da Pulitzer Ödülleri'nin etkisiyle dokunulmaz pozisyonları vardı, diğerleriyse sadece görevlendirme editörlerinin ya da şirket kesicilerinin gözlerine çarpmayacak kadar başlarını eğik tutmada yetenekliydi.

Yakındaki bölmelerden birinin üst yanında Angela'nın sarı saçlarını gördüm. Yanına gittim.

"Nasıl gidiyor?"

Korkarak yerinden sıçradı.

"Kusura bakma. Seni korkutmak istemedim."

"Sorun değil. Bunu okumaya fazla dalmıştım da."

Bilgisayar ekranını gösterdim.

"Yazı bu mu?"

Yüzü renklendi. Saçını kafasının arkasında topladığını ve düğüme bir düzeltme kalemi yerleştirdiğini fark ettim. Bu sayede normalden de seksi görünüyordu.

"Hayır, aslında bu arşivden. Seninle şu Şair dedikleri katil hakkında. Aşırı ürkütücü bir hikâyeymiş."

Ekrana daha da yakından baktım. Angela arşivden, on iki yıl önceden kalma bir hikâye bulmuştu. O zamanlar *Rocky Mountain News*'le çalışıyordum ve Denver'dan Doğu Yakası'na, oradan Los Angeles'a kadar uzanan bir haber için *Times*'le yarış içindeydim. Kovaladığım en büyük haberdi. Gazetecilik yaşamımın en üst noktasıydı, –hayır, hatta bütün hayatımın zirvesiydi– ve o noktayı uzun zaman önce geçtiğimi hatırlamak istemiyordum.

"Evet, bayağı ürkütücüydü. Bugünün haberini bitirdin mi?"

"Birlikte çalıştığınız o FBI ajanına ne oldu? Rachel Walling'e? Başka haberlerden birinde, seninle birlikte etik çizgileri geçtiği için disiplin cezası aldığı söyleniyor."

"Hâlâ etrafta. Hatta burada, Los Angeles'ta. Bugünün haberine bakabilir miyiz? Prendo internete koymak için halletmemizi istiyor."

"Tabii. Bitirdim. Merkeze göndermeden önce senin görmeni bekliyordum."

"Dur, bir sandalye alayım."

Boş bir bölmeden bir sandalye çektim. Angela bana yanında yer açtı ve yazdığı otuz santimetrelik yazıyı okudum. Haber bütçesi onu yirmi beş santimetreye düşürmüştü, bu da büyük ihtimalle yirmiye indirileceği anlamına geliyordu ancak yer kısıtlaması olmadığı için internet versiyonuna her zaman uzun yazılabilirdi. Aldığı ücreti hak eden her muhabir, doğal olarak bütçenin üzerine çıkardı. Ego, haberinin ve onu anlatış becerenin hangi edisyon için yazılır olmuşsa olsun, pek çok seviyedeki editöre verdiğin şeklin altına inemeyecek kadar iyi olduğunu fark ettireceğini düşündürüyordu.

Yaptığım ilk düzeltme, ismimi alt kısımdan çıkarmak oldu.

"Neden Jack?" diye karşı çıktı Angela. "Bu haberi beraber yaptık."

"Evet ama sen yazdın. Künyede senin adın çıkmalı."

Klavyesine uzanarak elini benim sağ elimin üzerine koydu.

"Lütfen, ben isimlerimiz birlikte yazılsın istiyorum. Benim için çok anlamlı olur."

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Angela, bu muhtemelen yirmi santimetreye kesilip derinlere gömülecek bir haber. Başka bir cinayet hikâyesi; künyesinde iki isim olmasına gerek yok."

"Ama benim *Times*'daki ilk cinayet hikâyem ve üzerinde senin de ismini istiyorum."

Eli hâlâ benimkinin üzerindeydi. Omuz silktim ve başımı salladım.

"Sen bilirsin."

Elimi bıraktı, ben de adımı tekrar künyeye yazdım. Sonra Angela yeniden uzandı ve bir kez daha sağ elimi tuttu.

"Yaralanan bu muydu?"

"Hı-hı..."

"Görebilir miyim?"

Elimi çevirip başparmağımla işaretparmağın arasındaki deride yer alan yıldız patlaması şeklindeki yarayı açığa çıkardım. Şair dedikleri katilin yüzüne çarpmadan önce mermi oradan geçmişti.

"Yazarken başparmağını kullanmadığını fark ettim," dedi.

"Mermi bir siniri yırttı ve tekrar tutturmak için ameliyat oldum, ama başparmağım bir daha doğru düzgün çalışmadı."

"Nasıl hissettiriyor?"

"Normal. Sadece yapmak istediklerimi yapmıyor."

Kibarca güldü.

"Ne?"

"Yani, birini öyle öldürmek nasıl hissettiriyor?"

Bu konuşma giderek tuhaflaşıyordu. Bu kadın –bu kız– neden öldürmekle bu kadar ilgiliydi?

"Bu konuda konuşmayı pek sevmiyorum Angela. Uzun zaman önceydi ve adamı öldürmüş de sayılmam. Biraz kendi kendine yaptı. Ölmek istedi sanırım. Silahı ateşledi."

"Seri katil hikâyelerine bayılırım ama bugünkü öğle yemeğinde birileri bahsedene kadar Şair'i hiç duymamıştım, onun üzerine Google'da araştırdım. Yazdığın kitabı alacağım. Çoksatan olduğunu duydum."

"İyi şanslar. On yıl önce çoksatandı. Beş yıldır baskısı yok."

Kitabı öğle yemeğinde duyduysa, insanlar benden bahsediyorlardı demek ki: Eski çoksatan yazar, şimdinin fazla ücret alan polis muhabirinin işten çıkarılması...

"Eminim sende ödünç alabileceğim bir tane vardır," dedi Angela.

Dudaklarını sarkıtarak baktı bana. Ben de cevap vermeden önce bir süre onu inceledim. O anda bir tür ölüm manyağı olduğunu anlamıştım. Cinayet hikâyeleri yazmak istiyordu çünkü makalelerde ya da televizyonda bahsetmedikleri detayları istiyordu. Polisler ona bayılacaklardı ve bunun sebebi yalnızca görüntüsü değildi. Çalıştıkları suç mahallerinin cesur ve acımasız detaylarını parça parça anlatırlarken Angela onlara yaltaklanacaktı. Kızın karanlık detaylara olan hayranlığını, kendilerine hayran olması zannedeceklerdi.

"Bu akşam evde bir kopyası var mı bakarım. Bu habere dönelim ve halledelim. Prendo dörtteki toplantıdan çıkar çıkmaz onu sepette görmek isteyecektir."

"Tamam Jack."

Sahte bir teslim olma ifadesiyle ellerini kaldırdı. Yazıya dönerek geri kalanını on dakika içinde okudum, kopyada yalnızca bir değişiklik yaptım. Angela 1989'da tecavüze uğrayan, ardından da bıçaklanarak öldürülen yaşlı kadının oğlunu bulmuştu. Adam, polisin dosyadan vazgeçmemesine memnun olmuş ve konuşmuştu. Samimiyetle öven sözlerini yazının üstten üçüncü kısmına taşıdım.

"Merkez kesmesin diye bunu yukarı taşıyorum," diye açıkladım. "Böyle bir alıntı polislerin sana birkaç puan vermesini sağlar. Uğruna yaşadıkları ama sıklıkla almadıkları bir kamuoyu düşüncesi. Bunu yukarı koymak sana bahsettiğim güveni inşa etmeye başlayacaktır."

"Tamam, güzel."

Ardından son bir ekleme yaparak kopyanın altına *-30-* yazdım.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Angela. "Yerel haber sepetindeki diğer yazılarda da gördüm."

"Eski bir şey işte. Gazeteciliğe ilk başladığımda haberin altına bunu yazıyordum. Bir kod hatta sanırım telgraf günlerinden kalma. Sadece *hikâyenin sonu* anlamına geliyor. Artık gerekli değil ama..."

"Ah Tanrım, işten çıkarılanların listesine bu yüzden 'otuz liste' diyorlar."

Ona bakarak başımı salladım; söylediklerimi zaten bilmiyor olmasına şaşırmıştım.

"Doğru. Hep kullandığım bir şeydir ve yazıdaki künyede ismim..."

"Tabii ki Jack, sorun değil. Bence havalı bir şey. Belki ben de yapmaya başlarım."

"Geleneği sürdür, Angela."

Gülümseyerek ayağa kalktım.

"Sence sabah polis kontrollerini yapıp Parker Center'a uğrayabilir misin?"

Kaşlarını çattı.

"Sensiz mi yani?"

"Evet, üzerinde çalıştığım bir şey için adliyede olacağım. Ama büyük ihtimalle öğle yemeğinden önce dönerim. Sence halledebilir misin?"

"Sen öyle düşünüyorsan yaparım. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Rodia Gardens konutlarına yaptığım ziyaretten ve gittiğim yönden kısaca bahsettim. Ardından benden sadece bir günlük eğitim aldıktan sonra Parker Center'a tek başına giderse sorun çıkmayacağını temin ettim.

"Bir şey olmaz. Hem haber yarın gazeteye çıkınca orada ne yapacağını bilemeyeceğin kadar arkadaşın olacak."

"Sen öyle diyorsan."

"Diyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa cep telefonumdan ararsın."

Sonra bilgisayar ekranındaki hikâyeyi işaret ettim, elimi yumruk yaptım ve hafifçe masaya vurdum.

"Çalıştır şunu bebeğim," dedim.

Gelmiş geçmiş en büyük muhabir hikâyelerinden biri olan *Başkanın Bütün Adamları*'ndan bir replikti bu ama hemen onun filmi bilmediğini anladım. *Tabii ya*, diye düşündüm, *eskilerle yeniler birbirinden farklı...*

Bölmeme döndüğümde telefonumdaki mesaj ışığının hızlı aralıklarla yanıp söndüğünü gördüm, yani birden fazla mesajım vardı. Hızla Angela Cook'la yaşadığım tuhaf ancak merak uyandırıcı karşılaşmayı aklımdan çıkarıp ahizeyi aldım.

İlk mesaj Jacob Meyer'dendi. Yarın duruşmada sorgulanacak yeni bir dosyaya atandığını söylemişti. Bu da görüşmemizi yarın sabah yarım saat ileri alarak 09.30'a çekmemiz gerekeceği anlamına geliyordu. Benim için sorun yoktu. Ya uyumak ya da görüşmeye hazırlanmak için daha fazla zaman kazandırırdı.

İkinci mesaj geçmişten gelen bir sestendi. Van Jackson, on beş yıl kadar önce *Rocky Mountain News*'deki polis muhabirliği için eğittiğim çaylak bir muhabirdi. Gazete birkaç ay önce kapılarını kapatmadan önce yükselmiş ve yerel haber editörlüğüne kadar çıkmıştı. Colorado'daki yüz elli yıllık gazete işte böyle son bulmuştu ve bunun en büyük sebebi, yok edici gazete ekonomisiydi. Jackson ise bir profesyonel olarak hayatını adadığı sektörde hâlâ yeni bir iş bulamamıştı.

"Jack, ben Van. Haberleri duydum. Hiç iyi değil. Çok üzüldüm. Beni ara, derdimizi paylaşalım. Hâlâ Denver'da serbest çalışıyorum ve iş arıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Jackson'un beni, daha sonra olacaklara hazırlayacak sözcükler için aradığını tahmin ettim.

"Sana gerçeği söylemem gerek. Burada hiçbir şey yok. Araba satmaya hazır gibiyim ama satıcılar da acınası halde. Neyse, ara beni. Belki birbirimizi kollar, birbirimizle ipuçları falan paylaşırız."

Mesajı tekrar oynattım, ardından sildim. Jackson'ı geri aramam zaman alacaktı. Şimdikinden daha da perişan olmak istemiyordum. Otuzun içine girsem de hâlâ seçeneklerim vardı. Hareket gücümü korumak istiyorum. Yazacak bir romanım vardı.

Jacob Meyers salı günkü görüşmemize geç kalmıştı. Yaklaşık yarım saat boyunca Kamu Müdafii Ofisi'nde, devlet destekli kurumun müvekkilleriyle çevrili halde oturup bekledim. Yasal savunmalarını karşılayamayacak olanlar ve kendilerine karşı savcılık yaparken aynı zamanda savunulmak için devlete bel bağlayanların arasında. Anayasayla korunan haklarından biriydi: *Avukat tutamayan kişilere bir avukat atanacaktır.* Ancak bu bana hep tezat gibi gelmişti. Sanki devletin hem tedariki hem de talebi kontrol etmesini sağlayan bir tür karmaşaydı.

Meyer, hukuk fakültesinden en fazla beş yıl önce mezun olduğunu tahmin ettiğim genç bir adamdı. Yine de burada, cinayetle suçlanan genç bir adamı hatta bir çocuğu savunuyordu. Mahkemeden, dosyalarla aşırı dolu olduğundan sapından tutamayacak kadar tuhaf ve ağır bir deri evrak çantasıyla çıktı. Çantayı koltuğunun altına almıştı. Resepsiyoniste mesajı var mı diye sordu ve o da beni işaret etti. Ağır evrak çantasını sol koluna alarak, elimi sıkmak üzere uzandı. Ben de sıktım ve kendimi tanıttım.

"Arkaya gelin," dedi, "çok fazla vaktim yok."

"Sorun değil. Şu anda çok fazla vaktinizi almama gerek yok."

Sağ duvara itilmiş ve boylu boyunca uzanan dosya dolabı sırası yüzünden daralmış, tek sıra halinde gidilebilen koridorda yürüdük. Bunun yangın yönetmeliğine aykırı olduğu-

na emindim. Başka zaman olsa bu bilgiyi zor günler için arka cebime koyardım. *Kamu Müdafiileri Ateş Tuzağında Çalışıyor.* Fakat artık manşetler ya da olaysız günlerde kullanılacak hikâyeler konusunda endişeli değildim. Yazacak son bir hikâyem vardı, o kadar.

"Buradan," dedi Meyer.

Peşinden ortak bir ofise girdim; altıya üç büyüklüğünde, her köşesinde masalar ve aralarında ses bölmeleri olan bir yerdi.

"Evim güzel evim," dedi. "Şu sandalyelerden birini çekin."

İçeride Meyer'in çaprazında oturan başka bir avukat daha vardı. Sandalyeyi yanındakini boş masaya çektim ve oturdum.

"Alonzo Winslow," dedi Meyer. "Büyükannesi ilginç bir kadın, değil mi?"

"Özellikle kendi çevresindeyken."

"Size Yahudi bir avukatı olmasıyla ne kadar gurur duyduğunu söyledi mi?"

"Evet, hakikaten söyledi."

"Aslında İrlandalıyım ama onun canını sıkmak istemedim. Alonzo için ne yapmak istiyorsunuz?"

Cebimden küçük bir kayıt cihazı çıkararak açtım. Boyutu tek kullanımlık çakmaklarınkine denkti. Uzandım ve aramızdaki masaya yerleştirdim.

"Kaydetmemin sakıncası olur mu?"

"Hiç olmaz. Ben de bir kayıt olsun isterim."

"Telefonda söylediğim gibi, Zo'nun büyükannesi polislerin yanlış kişiyi aldıklarına oldukça ikna olmuş durumda. Araştıracağımı söyledim çünkü polisler onun yaptığını söyledikleri için haberi yazan bendim. Zo'nun yasal vasisi olan Bayan Sessums, çocuk ve dosyası konusunda bana tam erişim izni verdi."

"Yasal vasisi olabilir ve onu kontrol etmem gerekecek ama size tam erişim vermesinin kanun nezdinde bir önemi yok,

dolayısıyla benim için bir anlam ifade etmiyor. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Onu, Wanda Sessums'la konuşturduğumda telefonda böyle söylememişti. Bunu ve işbirliği sözü verdiğini yüzüne söylemek üzereydim ki, omzunun üzerinden hızla göz attığımda odadaki diğer avukat yüzünden böyle konuşuyor olabileceğini fark ettim.

"Tabii," dedim onun yerine, "ve bana söyleyebilecekleriniz konusunda kurallar olduğunu biliyorum."

"Bu konuda anlaştıysak sizinle çalışmayı deneyebilirim. Sorularınıza bir yere kadar cevap verebilirim ama dosyanın bu aşamasında herhangi bir bulguyu sizinle paylaşmaya yetkim yok."

Bunu söylerken diğer avukatın hâlâ sırtının dönük olduğunu kontrol etmek için sandalyesini döndürdü, ardından bana USB girişli bir data saklama çubuğu olan bir flaşbellek uzattı.

"O tür şeyleri savcıdan ya da polisten almanız gerekecek," dedi.

"Bu dosyaya atanan savcı kim?"

"Rose Ferdandez ama o çocuk davalarına bakıyor. Bu çocuğu yetişkin olarak yargılamak istediklerini söylüyorlar, o yüzden savcısı muhtemelen değişecektir."

"Bunu çocuk mahkemesinden taşımalarına karşı çıkıyor musunuz?"

"Elbette. Müvekkilim on altı yaşında ve on ya da on iki yaşından beri düzenli olarak okula gitmedi. Yasal standartlara göre yetişkin olmamasının yanı sıra, temyiz kudreti ve zekâsı on altı yaşındakilere bile denk değil."

"Ama polis bu suçta nitelikli halinin ve cinsel unsurun söz konusu olduğunu söylüyor. Kurban tecavüze uğramış ve farklı nesnelerle sodomize edilmiş. İşkenceye maruz kalmış."

"Suçu benim müvekkilimin işlediğini varsayıyorsunuz."

"Polis itiraf ettiğini söyledi."

Meyer elimdeki flaşbelleği gösterdi.

"Aynen öyle," dedi. "*Polis* itiraf ettiğini söyledi. Bu konuda söyleyecek iki sözüm var. Deneyimlerime göre on altı yaşındaki bir çocuğu dokuz saatliğine bir deliğe tıkar, onu büsbütün aç ve susuz bırakır, ona var olmayan deliller hakkında yalan söyler ve herhangi biriyle, -büyükannesiyle, avukatla, hiç kimseyle- konuşmasına izin vermezseniz eninde sonunda delikten çıkmasını sağlayacağını düşünerek size istediğinizi verecektir. Ve ikinci olarak, beni endişelendiren tam olarak 'neyi itiraf ettiği' sorusu. Polisin bu konudaki bakış açısı benimkinden tamamen farklı."

Bir anlığına ona öylece baktım. Konuşma merak uyandırıcı ancak çok şifreliydi. Meyer'i dilediği gibi konuşabileceği bir yere götürmem gerekiyordu.

"Bir bardak kahve almak ister misin?"

"Hayır, vaktim yok. Ve dediğim gibi, dosyanın detaylarına giremem. Burada bazı kurallarımız var ve karşı tarafın tüm çabalarına rağmen bir çocukla uğraşıyoruz. Ve işe bakın ki bu çocuğu yetişkin olarak yargılamak isteyen Bölge Savcısı Ofisi, size bir çocukla alakalı dava belgelerini verirsem seve seve benim ve patronumun üzerine çökecektir. Henüz yetişkin mahkemesi söz konusu değil, o yüzden çocuğu korumak üzere tasarlanmış gizlilik kuralları hâlâ geçerli. Ama eminim emniyet müdürlüğünde size istediğinizi verecek kaynaklarınız vardır."

"Var."

"Güzel. O halde benden bir ifade istiyorsanız, adıyla anmaya yetkimin olmadığı müvekkilimin burada Denise Babbit kadar kurban olduğuna inandığımı söyleyeceğim. Hayatını korkunç bir şekilde kaybettiği için onun nihai kurban oldu-

ğu doğru. Ancak müvekkilimin özgürlüğü elinden alındı ve kendisi bu suçu işlemedi. Mahkemeye çıktığımızda bunu kanıtlayabileceğim. İster yetişkin ister çocuk mahkemesi olsun, fark etmiyor. Müvekkilimi şiddetle savunacağım çünkü kendisi suçlu değil."

Her bir sözcüğü dikkatle seçilmiş bir ifadeydi ve beklediğim kadar kısa değildi. Fakat yine de duraksamamı sağladı. Meyer bana flaşbelleği vererek bir sınırı aşıyordu ve kendime bunun nedenini sormak zorundaydım. Meyer'i tanımıyordum. Daha önce onun dahil olduğu bir haber yazmamıştım ve aramızda haberler yazılıp yayımlanırken muhabirlerle kaynağı arasında kurulan o güvenden eser yoktu. Peki Meyer benim için sınırı aşmıyorsa, kimin için aşıyordu? Alonzo Winslow için mi? Evrak çantası suçlu müvekkillerin dosyalarıyla taşmış bu kamu müdafii gerçekten kendi söylediğine inanıyor muydu? Sahiden Alonzo'nun kurban olduğunu, aslında masum olduğunu mu düşünüyordu?

Burada zaman kaybettiğimi anladım. Ofise dönüp bellekte ne olduğuna bakmalıydım. Avcumun içinde sakladığım dijital bilgiyle yönümü bulabilirdim.

Uzandım ve dijital kayıp cihazını kapattım.

"Yardımınız için teşekkürler."

Bunu odadaki diğer avukattan ötürü alay edercesine söylemiştim. Başımı salladım, Meyer'e göz kırptım, sonra da oradan ayrıldım.

Haber odasına girer girmez editörlerin masasını ya da Angela Cook'u kontrol etmeden bölmeme gittim. Data çubuğunu dizüstü bilgisayarımın yuvasına taktım ve içindekileri açtım. İçinde üç dosya vardı. ÖZET.DOC, TUTUKLANMA.DOC ve İTİRAF.DOC olarak etiketlenmişlerdi. Üçüncü dosya en büyükleriydi. Öylesine açtığımda Alonzo Winslow'un itirafının dökümünün 928 sayfa olduğunu öğrendim. Dosyayı kapattım, sonraya sakladım ve SORGU değil, İTİRAF olarak adlandırıldığı için bu dosyanın Meyer'e savcı tarafından iletildiğinden şüphelendim. Dijital bir dünyada yaşıyorduk, o yüzden dokuz saatlik bir cinayet zanlısı sorgusunun dökümünün elektronik formatta polisten savcıya, ondan da savunmaya aktarılması şaşırtıcı gelmiyordu. 928 sayfalık bir belgenin, özellikle her gün binlercesini taşıyan sistemin yalnızca bir ürünü olduğu düşünülünce basım ve tekrar basım masrafı yüksek olmalıydı. Meyer bunu kamu müdafii bütçesiyle bastırmak istediyse kendisi bilirdi.

Dosyaları bilgisayarıma yükledikten sonra elimde her şeyin basılı kopyası olsun diye onları şirketteki fotokopi merkezine e-posta olarak gönderdim. Tıpkı elimde tutabildiğim gazeteleri dijital versiyona tercih ettiğim gibi yazılarımda da basılı materyalleri kullanmayı seviyordum.

Alonzo Winslow'un suçlamalarına ve tutuklanmasına hâkim olsam da belgeleri sıraya dizmeye karar verdim. İlk iki

belge, sonrasında gelecek itiraf için sahneyi hazırlayacaktı. İtirafsa yazımın zeminini oluşturacaktı.

Özet raporu ekranımda açtım. Bunların, Winslow'un tutuklanmasıyla sonuçlanan küçük hareketlerin açıklamaları olacağını düşünüyordum. Belgeleri yazan kişi, bir önceki gün kibarca telefonu yüzüme kapatan arkadaşım Gilbert Walker'dı. Çok bir şey beklemiyordum. Özet dört sayfa uzunluğundaydı ve belli şekillerde yazılmış, sonra da şimdi elimde olan dijital belgeye dönüştürülmek için bilgisayarda taranmıştı. Walker yazarken belgesinin zayıflıklarının ve usuli hatalarının, davanın iki tarafındaki avukatlar tarafından da inceleneceğini biliyordu. Buna karşı en iyi savunma hedefi küçültmek, – yani rapora olabildiğince az şey koymaktı– ve görünüşe göre Walker bunda başarılı olmuştu.

Ne var ki dosyadaki sürpriz kısa özet değil otopsinin tamamı, suç mahali raporları, ayrıca suç mahalinin fotoğraflarıydı. Haberde suçun betimlemesini yaparken bunların bana büyük yardımı dokunacaktı.

Her muhabirin içinde biraz olsun röntgencilik vardır. Kelimelere girmeden önce fotoğraflara göz attım. Denise Babbit'in bedeninin, 1999 model Mazda Millenia'sının bagajında bulunduğu ve çıkarıldığı, olay yerinde incelendiği, ardından nihayet götürülmeden önce torbaya koyulduğu suç mahalinde çekilmiş kırk sekiz renkli fotoğraf vardı. Ayrıca bazı fotoğraflar, arabanın hem içinin hem de bagajının ceset götürüldükten sonraki halini gösteriyordu.

Birinde kadının yüzü başının üzerine kadar çekilmiş, alelade çamaşır ipine benzeyen bir şeyle sıkıca boynuna bağlanmış temiz, plastik poşetin arkasındaydı. Açık gözlerinde bir korku ifadesiyle ölmüştü Denise Babbit. Hayatım boyunca hem bizzat hem de böyle fotoğraflarda bir hayli ölü insan görmüştüm ama gözlere asla alışamamıştım. Bir cinayet de-

dektifi, -hatta kendisi abimdi- bana gözlere çok fazla bakmamamı çünkü kendi gözlerini çevirdikten sonra bile uzun zaman seninle kaldıklarını söylemişti.

Denise'in gözleri de öyleydi. Son anlarını, ne gördüğünü, düşündüğünü ve hissettiğini merak ettiren türden gözleri vardı.

Araştırma özetine döndüm ve okumaya başladım, önemli ve kullanışlı olduğunu düşündüğüm bilgileri içeren paragrafların üzerlerini işaretledim ve onları oluşturduğum yeni belgeye taşıdım. Bu dosyaya POLİSHİKÂYESİ.DOC adını verdim ve resmi rapordan taşıdığım her paragrafı tekrar yazdım. Polis raporunun dili çok resmiydi ve kısaltmalarla dolup taşıyordu. Ben hikâyeyi bana ait hale getirmek istiyordum.

Bitirdikten sonra yazdığımı gözden geçirdim; doğru ancak yine de anlatı unsuru olmasına dikkat ettim. Nihayet yayımlanacak hikâyeyi yazdığımda bu paragrafların ve bilgi külçelerinin çoğu onun içinde yer alacaktı. Bu erken aşamada hata yaparsam, yayıma yanlış taşınabilirdi.

Denise Babbit 25 Nisan 2009 Cumartesi 09.45'te 1999 model Mazda Millenia'sının bagajında, SMPD* devriye memurları Richard Cleady ve Roberto Jiminez tarafından bulundu. Dedektif Gilbert Walker ve William Grady suçun başdedektifleri olarak çağırıldı.

Devriye memurları, arabayı Casa Del Mar otelinin yanındaki halka açık plajda bulan Santa Monica park görevlileri tarafından çağrılmıştı. Araziye giriş geceleri serbest olsa da her gün 09.00'dan 17.00'a kadar, park geçişi alınmadıysa ve ön panelde gösterilmediyse orada kalan bütün arabalara ceza kesilir. Park görevli-

* Santa Monica Polis Merkezi (ç.n.)

si Willy Cortez, geçişini kontrol etmek üzere Mazda'ya yaklaşırken arabanın pencerelerinin açık olduğunu ve anahtarının kontakta durduğunu fark etti. Bir kadın çantası, yolcu koltuğunda görünür şekilde duruyordu ve içindekiler yanına atılmıştı. Yanlış bir şeyler olduğunu hisseden park görevlisi SMPD'yi aradı ve polis memurları Cleady ve Jiminez oraya gitti. Arabanın sahibini bulmak için plakayı kontrol ettikleri sırada bagajın, ipek desenli bir kadın elbisenin üzerine kapatıldığını fark ettiler. Arabaya girerek bagajın kapağını açtılar.

Daha sonra arabanın sahibi Denise Babbit'e ait olduğu anlaşılacak kadın cesedi bagajın içindeydi. Kadın çıplaktı ve iç çamaşırları, elbisesi ve ayakkabıları cesedinin üzerinde bulundu.

Denise Babbit 23 yaşındaydı. Club Snake Pit adındaki bir Hollywood striptiz barında dansçı olarak çalışıyordu. Hollywood'daki Orchid Street'te yer alan bir apartmanda yaşıyordu. Bir yıl önce eroin bulundurmaktan yakalanmıştı. Dosya hâlâ beklemedeydi; ön duruşma müdahale programıyla ayakta uyuşturucu bağımlılığı tedavisine alındığı için sonucu ertelenmişti. Şüphelilerinin gizli polis tarafından uyuşturucu satın alırken, ardında da arabaya servis uyuşturucu marketinden ayrılırken gözlemlendiği LAPD*'nin Rodia Gardens'daki yakalama operasyonunda yakalanmıştı.

Arabanın içinden, aralarında bilinmeyen kısa tüylü bir cinsin birden fazla köpek tüyü örneği de dahil olmak üzere saç ve doku örnekleri toplandı.

Kurban, yaygın olarak kullanılan bir parça çamaşır ipinin boynundaki plastik poşetin üzerine bağlanması sonucu oksijensiz kalarak ölmüştü. Ayrıca kaçırılması

* Los Angeles Polis Merkezi (ç.n.)

sırasında bağlanan bileklerinde ve bacaklarında ip izleri vardı. Otopsi yabancı bir cisimle defalarca tecavüze uğradığını gösterdi. Vajinada ve anüste bulunan küçük kıymıklar bu cismin muhtemelen tahta bir süpürge ya da alet sapı olduğunu gösteriyordu. Cesette herhangi bir meni ya da saç örneği bulunmadı. Ölüm saati, cesedin bulunmasından 12-18 saat önce olarak belirlendi.

Kurban, Snake Pit'teki her zamanki gece vardiyasında çalışmış, 24 Nisan Cuma günü işten 02.15'te ayrılmıştı. Snake Pit'te onun gibi dansçı olan ev arkadaşı Lori Rodgers, 27, polise Babbit'in işten sonra eve gelmediğini ve cuma günü Orchid Street'teki evlerine hiç dönmediğini söyledi. O akşam Snake Pit'teki vardiyasına da gelmedi ve arabasıyla cesedi bir sonraki sabah bulundu.

Bir önceki gece Snake Pit'te dans ederken ek olarak 300 dolardan fazla bahşiş kazandığı tahmin ediliyor. Arabasında terk edilen çantasında nakit bulunmadı.

Olay yeri inceleme memurları bagajda cesetle kurbanın arabasını terk eden kişinin, parmak izi taşıması muhtemel tüm yüzeyleri silerek başarısızca kanıt yok etmeye çalıştığını saptadılar. İçeride kapı kolları, direksiyon ve vites kolu temizlenmişti. Dışarıdaysa bagaj kapağı ve dış kapı kolları silinerek temizlenmişti. Ne var ki memurlar iç dikiz aynasında, arabayı süren kişinin düzeltirken bıraktığı tahmin edilen temiz bir parmak izi buldular.

Parmak izi hem bilgisayarda hem de gizli bir iz uzmanının yaptığı fiziksel karşılaştırmada, Dennis Babbit'in eroin aldığı ve bir yıl önce yakalandığı mahallede uyuşturucu madde satmaktan suça sürükle-

nen çocuk olarak tutuklanmış Alonzo Winslow'la, 16, eşleşti.

Böylece şu araştırma teorisi oluştu: Kurban 24 Nisan'ın erken sabah saatlerinde işten çıktıktan sonra eroin ve başka uyuşturucular almak üzere Rodia Gardens'a arabasıyla gitti. Kendisinin beyaz, Rodia Gardens'da yaşayanların yüzde 98'ininse siyahi olmasına rağmen Denise Babbit satın almak için oraya gitmeye aşina ve bu konuda rahattı zira daha önce defalarca uyuşturucu satın almıştı. Hatta Rodia Gardens'daki, Alonzo Winslow da dahil pek çok satıcıyı tanıyor olabilirdi. Ayrıca geçmişte uyuşturucu karşılığında seks işçiliği yapmış olması mümkündü.

Ne var ki bu kez Alonzo Winslow ve muhtemel diğer bilinmeyen kişiler tarafından zorla kaçırılmıştı. Altısekiz saat boyunca bilinmeyen bir yerde tutularak cinsel işkencelere maruz kalmıştı. Gözlerinin etrafındaki yüksek peteşiyal iç kanamaya bakılırsa aynı zamanda son okjisensiz kalma gerçekleşmeden önce defalarca bilinçsiz kalana kadar boğulmuş ve kendine gelmişti. Bedeni arabasının bagajına tıkılarak neredeyse otuz kilometre ötedeki Santa Monica'ya götürülmüş, okyanus kenarındaki otoparkta terk edilmişti.

Parmak izi, bu teoriyi destekleyen ve Babbit'i Rodia Gardens'daki bir uyuşturucu satıcısına bağlayan somut bir delil olduğundan Dedektif Walker ve Dedektif Grady, Alonzo Winslow için yakalama emri çıkardı. Dedektifler, şüphelinin yerini tespit etmek ve onu yakalamak adına işbirliğinde bulunmaları için LAPD'yle iletişime geçtiler. Alonzo Winslow, 26 Nisan Cumartesi sabahı herhangi bir sorun olmadan gözaltına alındı ve uzun süren bir sorgunun ardından cinayeti itiraf etti. Sonraki sabah polis tutuklanacağını duyurdu.

Özet dosyasını kapattım ve tek bir parmak izi bıraktı diye araştırmanın ne kadar çabuk Winslow'u gösterdiğini düşündüm. Büyük ihtimalle Watts'la Santa Monica arasındaki otuz kilometrenin, hiçbir cinayet suçlamasının sıçrayamayacağı bir mesafe olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse Sylmar'daki bir çocuk hücresinde oturuyor, polisin takip etmediğinden emin olmak için o dikiz aynasını asla döndürmemiş olmayı diliyordu.

Masa telefonum çaldı ve baktığımda ekranda Angela Cook'un adını gördüm. Onu bırakarak kendi haberimi odaklanmak istesem de aramanın santrale düşeceğini, açan kişininse Angela'ya masamda ancak telefonu açamayacak kadar meşgul olduğumu söyleyeceğini biliyordum.

Bunu istemediğimden telefonu açtım.

"Angela, ne oldu?"

"Parker'dayım ve sanırım bir şey oluyor ama kimse bana bir bok söylemiyor."

"Neden bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü bir sürü muhabir ve kameraman içeri giriyor."

"Neredesin?"

"Lobide. Çıkarken onların içeri girdiklerini gördüm."

"Peki basın bürosundan kontrol ettin mi?"

"Tabii ki ettim. Ama kimse cevap vermiyor."

"Kusura bakma, aptalca bir soruydu. Imm, ben birkaç arama yapabilirim. Tekrar yukarı çıkman gerekebilir, o yüzden orada kal. Ben sana hemen dönerim. Sadece televizyoncular mı vardı?"

"Öyle görünüyordu."

"Patrick Denison'un nasıl göründüğünü biliyor musun?"

Denison, *Times*'ın yerel seviyede rakibi olabilecek tek gazete *Daily News*'in baş polis ve suç muhabiriydi. İşinde iyiydi ve arada sırada benim peşinden koşacağım türde özel bir haber ortaya çıkarırdı. Rakibinin atlatma haberini takip etmek

zorunda kalmak, bir muhabirin en utanç verici anlarındandı. Ancak televizyoncular çoktan binadayken atlatma haber yapacağından endişe duymuyordum. Bir hikâyede televizyon muhabirlerini gördüğünüzde bu, genelde dünün haberlerinin peşinde oldukları ya da basın konferansına gittikleri anlamına gelirdi. Bu şehrin televizyon haberleri, 1991 yılında Channel 5'de Rodney King'in dayak kasetini yayınladığından beri ciddi atlatma bulamamıştı.

Angela'yla aramamı sonlandırdıktan sonra ne döndüğünü öğrenmek için Nitelikli Suçlar'daki bir teğmeni aradım. O bilmiyorsa Hırsızlık-Cinayet Şubesi'ni, sonra da Narkotik'i deneyecektim. Çok yakında basının neden Parker Center'a doluştuğunu ve *L.A. Times*'ın bunu bilen son yer olduğunu öğreneceğime emindim.

Nitelikli Suçlar'da telefonlara cevap veren şehir sekreteriyle konuşarak çok beklemeden Teğmen Hardy'ye bağlandım. Hardy bu işe başlayalı bir yıl bile olmamıştı; henüz onunla dans ediyor, onu yavaşça güvenilir bir kaynağım yapmaya çalışıyordum. Kendimi tanıttıktan sonra Hardy Çocukları'nın neyin peşinde olduklarını sordum. Emrindeki dedektiflere "Hardy Çocukları" diyordum, çünkü teğmene ekibinin sahibi olduğunu söylemenin egosuna hitap ettiğini biliyordum. Aslında yalnızca müdürleri gibiydi ve emrindeki dedektifler bir hayli özerk çalışıyorlardı. Ama bu da dansın bir parçasıydı ve şimdiye kadar işe yaramıştı.

"Bugün kendi halimizdeyiz Jack," dedi Hardy, "haber yapacak bir şey yok."

"Emin misin? Binadaki başka birinden oranın televizyoncularla dolup taştığını duydum."

"Evet, o başka bir şey için. Bizim alakamız yok."

En azından geride kaldığımız bir Nitelikli Suçlar haberi değildi. Bu iyiydi.

"O başka şey ne?" diye sordum.

"Ya Grossman'la ya da amirin ofisiyle konuşman gerek. Basın toplantısını onlar düzenliyorlar."

Endişelenmeye başladım. Emniyet amiri genelde çoktan gazeteye çıkmış şeyleri konuşmak üzere basın toplantısı düzenlemezdi. Çoğunlukla bilgiyi kontrol etmek ve mümkünse övgüyü bizzat almak için olayları kendisi ortaya çıkarırdı.

Hardy bir de önemli narkotik araştırmaların başında olan Yüzbaşı Art Grossman'dan söz etmişti. Bir şekilde basın toplantısına davetiye almamıştık.

Hızlıca Hardy'ye yardımı için teşekkür etim ve onunla sonra görüşeceğimi söyledim. Tekrar Angela'yı aradım, hemen yanıt verdi.

"İçeri geri gir ve altıncı kata çık. Emniyet amiri ve narkotiğin başı Art Grossman bir tür basın toplantısı düzenliyor."

"Tamam, ne zaman?"

"Henüz bilmiyorum. Şu an olması ihtimaline karşın oraya çık. Bunu duymamış mıydın?"

"Hayır!" dedi savunurcasına.

"Ne zamandır oradasın?"

"Sabahtan beri. İnsanlarla tanışmaya çalışıyordum."

"Tamam, sen yukarı çık. Tekrar arayacağım."

Telefonu kapattıktan sonra birden fazla şey yapmaya başladım. Grossman'ın ofisini ararken internete girerek CNS ajansını kontrol ettim. City News Service, melekler şehrindeki son dakika haberleriyle dakikalık güncellenen dijital bir haber ajansıydı. Daha çok suç ve polis haberlerini yayınlardı ve esasen basın toplantısı takvimlerini ve suç raporlarıyla araştırmalarının kısıtlı detaylarını sağlayan, bahşişe dayalı bir servisti. Polis muhabiri olarak burayı, borsa analizcilerinin Bloomberg kanalının altındaki Dow seyrinden gözlerini ayırmamaları gibi gün içinde devamlı kontrol ediyordum.

E-posta ve cep telefonu mesaj bildirimlerine kaydolarak CNS'e daha da iyi bağlı kalabilirdim ancak ben böyle çalışmıyordum. Ben *mojo* değildim. *Oldjo*'ydum ve sürekli bağlı olduğuma dair zilleri ve ıslıkları duymak istemiyordum.

Ne var ki Angela'ya bu seçeneklerden söz etmeyi ihmal etmiştim. Angela sabahı Park Center'da, bense benimkini Babbit dosyasıyla ilgilenerek geçirdiğimizden hiç kimse herhangi bir zil veya ıslık almamıştı, ayrıca hiç kimse CNS'i eski tarzda elle kontrol etmemişti.

CNS ekranını geriye doğru gezmeye başladım; polis basın toplantısına ya da herhangi bir son dakika suç haberine ilişkin bir şeyler arıyordum. Grossman'ın telefonunu bir sekreter açtı ancak yüzbaşının çoktan yukarıdaki, yani altıncı kattaki basın toplantısına gittiğini söyledi.

Tam kapatırken CNS'de Park Center'ın basın odasında, 11.00'de gerçekleşecek basın toplantısının kısa tanıtım yazısını buldum. Gece Rodia Gardens konutlarında yapılan büyük uyuşturucu temizleme operasyonun sonuçlarının duyurulacağından başka pek bilgi yoktu.

Tam isabet. Uzun vadeli hikâyem işte böyle güzelce son dakika haberine dönüşüyordu. Adrenalinim bir anda yükseldi. Sıklıkla böyle olurdu. Günlük küçük haberler sana daha büyük bir şeyi söyleme şansı tanırdı.

Angela'yı yine aradım.

"Altıda mısın?"

"Evet, daha başlamadılar. Konu ne? Bu televizyoncuların hiçbirine sormak istemiyorum çünkü aptalım zannedecekler."

"Doğru. Rodia Gardens'da gece yapılan uyuşturucu operasyonuyla ilgili."

"O kadar mı?"

"Evet ama muhtemelen sana dün anlattığım cinayetin karşılığı olduğundan daha büyüyecek. Bagajdaki kadının başlangıç noktası oradan çıkmıştı, hatırladın mı?"

"Ah, evet evet."

"Angela, bu üzerinde çalıştığım şeyle bağlantılı, o yüzden Prendo'ya satmayı denemek istiyorum. Hikâyemi kurmama yardım edeceğinden ben yazmak istiyorum."

"Belki birlikte çalışabiliriz. Buradan olabildiğince şey toplarım."

Kısa bir süre duraksadım. Hassas ancak kararlı davranmak zorundaydım.

"Hayır, basın toplantısına geleceğim. Ben varamadan başlayacak, benim için not al. Topladıklarını internet için Prendo'ya verebilirsin. Ama bu haberi istiyorum, Angela çünkü daha büyük hikâyemin bir parçası."

"Sorun değil Jack," dedi duraksamadan. "Haberi kendime saklamaya çalışmıyorum. Hâlâ senin bebeğin ve haber de senindir. Ama bir şey yapmamı istersen söyle yeter."

Bencil bir şerefsiz gibi davranarak aşırı tepki verdiğimi düşündüm ve utandım.

"Teşekkürler, Angela. Halledeceğiz. Prendo'ya bu konunun günlük taslağı hakkında haber verip oraya geleceğim."

Parker Center hayatının son aylarını yaşıyordu. Parçalanan bina yaklaşık elli yıldır polis operasyonlarının komuta merkezi olmuştu ve on yıldır işlevini kaybetmişti. Yine de şehre güzelce hizmet etmiş; iki ayaklanma, sayısız sivil protesto ve nitelikli suç görmüş; şu anda katıldığım gibi binlerce basın toplantısına ev sahipliği yapmıştı. Ama çalışan bir genel merkez olarak vakti geçmişti. Fazla kalabalıktı. Tesisatı tükenmiş, ısınma ve klima sistemleri neredeyse kullanılmaz olmuştu. Yeterince park yeri, ofis alanı veya nezarethanesi yoktu. Bazı koridorlarda ve ofislerde hava bozuk ve ekşiydi. Vinil zeminde katlanmalar vardı ve yapının büyük bir depremde hayatta kalıp kalmayacağı bilinmiyordu. Hatta pek çok dedektif sırf büyük bir tane vurduğunda ofiste olmamak için yorulmaksızın sokaklarda dosyaları çalışıyor, olağandışı uzun süreler boyunca ipuçlarını ve zanlıları kovalıyordu.

Yerine kullanılacak güzel yerin Spring Street'te, *Times*'ın hemen yanında tamamlanmasına haftalar vardı. Gelişmiş, havadar ve teknolojik olarak iyi olacaktı. Emniyete ve şehre elli yıl daha hizmet etmesi umuluyordu. Fakat taşınma vakti geldiğinde ben burada olmayacaktım. Yerime gelen güzel kadın olacaktı ve sallanan asansörle altıncı kata çıkarken baştan böyle olması gerektiğine karar verdim. Parker Center'ı özleyecek olmamın sebebi tamamen Parker Center'a benzememdi. Onun gibi köhneleşmiş ve kullanılmaz hale gelmiştim.

Amir ofisinin yanındaki büyük basın odasına vardığımda basın toplantısı tam faaliyetteydi. Kapıdaki üniformalı bir

polisi iterek geçtim, ondan bildirinin bir kopyasını aldım ve gönülsüz bir nezaketle arka duvara sıralanmış kameraların önünde eğilerek boş bir koltuğa oturdum. Bu odaya sadece ayakta durulduğunda gelmiştim. Bugünse Parker Center kritik faktörü uyuşturucu baskınıyken katılım formaliteydi. Dokuz yerel televizyon kanalından beşinin temsilcilerini, iki radyo muhabirini ve bir avuç gazeteciyi saydım. Angela'yı ikinci sırada gördüm. Dizüstü bilgisayarını açmış bir şeyler yazıyordu. İnternette olduğunu ve basın toplantısı devam ederken bile internet edisyonu için düzeltme yaptığını tahmin ettim. *Mojo* olduğu tecrübeyle sabitti.

Hızlanmak için bildiriyi okudum. Emniyet amiri ve en iyi narkotikçisinin basın toplantısında daha da açıklığa kavuşturacağı bilgileri vermek üzere tasarlanmış tek bir uzun paragraftı.

> Rodia Gardens Sosyal Konutları bölgesinde gerçekleştiği tahmin edilen Denise Babbit cinayetinin ardından, LAPD'nin Güney Bürosu Narkotik Şubesi bir hafta boyunca sosyal konutlardaki uyuşturucu faaliyetlerini gözlemledi ve sabahın erken saatlerinde yapılan baskında uyuşturucu satıcısı olduğundan şüphelenilen on altı kişi yakalandı. Şüphelilerin arasında on bir yetişkin ve beş çocuk çete üyesi vardı. Konutlardaki on iki farklı daireye yapılan baskın sırasında açıklanmayan miktarda eroin, krek kokoin ve metamfetamin ele geçirildi. Buna ek olarak Santa Monica polisi ve dedektifleri, Bölge Savcılığı'yla birlikte cinayet araştırmasıyla alakalı üç arama emri çıkarttı. Aramalarda 16 yaşındaki cinayet zanlısının yanında, bu suça dahil olabilecek başka kişilere yönelik ek kanıtlar arandı.

Yıllar içinde binlerce basın bildirisi okumuş biri olarak, satır aralarını okumakta oldukça başarılı hale gelmiştim. Ele geçirilen uyuşturucuların miktarlarını belirtmeme nedenlerinin muhtemelen *utanç verecek kadar az olmaları olduğunu* biliyordum. Ve basın bildirisinde aramalarda ek kanıtlar arandığı söylenirken, *hiç bulunamamış olmasının olası olduğunu* biliyordum. Aksi takdirde aramaları yaparken daha fazla kanıt topladıklarını kamuoyuna duyururlardı.

Bunların hepsi bana birazcık ilgi çekici geliyordu. Adrenalimi harekete geçiren uyuşturucu operasyonunun cinayete karşılık yapılmasıyla "ırksal tartışmaları ateşlemenin" amaçlandığı belliydi. Bu tartışma, uzun vadeli hikâyemi kendi komuta heyetime satmama yardımcı olacaktı.

Tam amir, kontrolü Grossman'a teslim ederken başımı kaldırıp kürsüye baktım. Yüzbaşı mikrofonun önüne çıktı ve bir PowerPoint sunumuyla beraber operasyonu anlatmaya başladı. Kürsünün solundaki ekranda yakalanan yetişkinlerin sabıka fotoğrafları, ayrıca her bireyin suçlamalarının listesi yanıp sönüyordu.

Grossman operasyonun detaylarına girdi, altı memurluk on iki ekibin nasıl sabah altı ellide aynı anda on iki ayrı daireye baskın yaptığı tarif etti. Yalnızca bir kişinin yaralandığını ve onun da yanlış zamanda yanlış yerde olan bir memurun başına gelen tuhaf bir olay olduğunu söyledi. Memur, içerideki şüpheli ön kapıya vurulmasıyla uyandığında arkayı korumaya almak için konutların yan tarafına koşmuştu. Şüpheli, kayıt dışı silah bulundurmamak adına kısa namlulu bir tüfeği pencereden dışarı atmıştı. Silah oradan geçen polis memurunun başına gelerek adamı bayıltmıştı. İlk yardım çalışanları hemen müdahale etmişti ve adı verilmeyen bir hastanede gece boyunca gözlem altında kalacaktı.

Bir önceki gün elli dolarımı gasp eden çete üyesinin sabıka fotoğrafı ekrana çıktı. Grossman, yirmi yaşındaki Darnell Hicks olarak tanıttı onu ve birkaç genç adamla çocuğa uyuşturucu satıcılığı yaptıran bir "sokak patronu" olduğunu belirtti. Yüzünü büyük ekranda gördüğümde küçük bir miktar sevinç hissettim ve yarının gazetesine haberi yazdığımda yakalananlar arasından onun ismini ilk sıraya yazacağımı biliyordum. Böylece ondan Crip yürüyüşünün intikamını almış olacaktım.

Grossman on dakikayı daha şubenin paylaşmayı kabul ettiği detayları aktardıktan sonra soruları almaya başladı. Birkaç televizyon muhabiri ona cevabı kolay sorular sordular, o da kolaylıkla savuşturdu. Ben elimi kaldırana dek hiç kimse zor soru sormadı. Elimi gördüğünde Grossman odayı tarıyordu. Beni tanıyor, nerede çalıştığımı biliyordu. Benden, cevabı kolay soru almayacağını biliyordu. Büyük ihtimalle başka bir alık televizyoncunun elini kaldırmasını umarak odayı taramaya devam etti. Ancak şansı yaver gitmedi; bana dönmekten başka çaresi kalmadı.

"Bay McEvoy, sorunuz mu var?"

"Evet Yüzbaşı. Topluluktan herhangi bir karşı çıkma bekleyip beklemediğinizi merak ediyordum?"

"Karşı çıkma mı? Hayır. Uyuşturucu satıcılarını ve çetecileri sokaktan temizlememizden kim şikâyet edebilir? Hem bu operasyonda topluluktan muazzam bir destek aldık, bizimle işbirliği içindeydiler. Bunda karşı çıkacak ne var bilemiyorum."

Topluluğun desteği ve işbirliği hakkındaki lafını sonrası için arka cebime koyarak yanıtıma odaklandım.

"Rodia'daki uyuşturucu ve çete sorunlarının uzun süredir devam ettiği oldukça iyi belgelenmişti. Ama emniyet sadece Hollywood'da yaşayan beyaz bir kadının orada kaçırılması

ve öldürülmesinden sonra büyük çaplı bir operasyona kalkıştı. Müdürlüğün bu operasyon sürdürüldüğünde topluluğun tepkisine düşünüp düşünmediğini merak ediyordum."

Grossman'ın yüzü pembeleşti. Amirine hızlıca bir bakış attı ama o soruyu karşılamak, hatta Grossman'a yardım etmek için tek bir hamlede bulunmadı. Tek başına kalmıştı.

"Biz o şekilde... bakmıyoruz," diye başladı, "Denise Babbit'in öldürülmesi yalnızca oradaki sorunlara dikkat çekmeye yaradı. Bugünkü aksiyonlarımız ve yakalamalar, o topluluğu yaşanacak daha iyi bir yer haline getirmeye yardımcı olacaktır. Bunda karşı çıkacak bir şey yok. Ve o bölgede ilk kez temizleme operasyonları yapmıyoruz."

"Bu konuda ilk kez mi basın toplantısı düzenliyorsunuz?" diye sordum, sırf onu biraz olsun şaşırtmak için.

"Bilemiyorum," dedi Grossman.

Gözleri odada elini kaldıracak başka bir muhabir arasa da kimse onu kurtarmadı.

"Başka bir sorum daha var," dedim. "Denise Babbit'in cinayetiyle gelişen aramaları göz önünde bulundurursak iddiaya göre kaçırıldıktan sonra tutulduğu ve öldürüldüğü yeri buldunuz mu?"

Grossman buna sorumluluğa başkasına atarak karşılık verdi.

"O bizim dosyamız değil. Santa Monica polisiyle ya da Bölge Savcılığı'yla konuşmanız gerek."

Verdiği cevaba ve beni geçiştirdiğine memnun görünüyordu. Başka sorum yoktu, Grossman odayı son bir kez tarayıp toplantıyı bitirdi. Sandalyemin yanında ayakta durarak Angela'nın odanın ön taraflarından gelmesini bekledim. Ondan yalnızca polis amirinin yorumlarını alacağımı söyleyecektim. Diğer her şeyi halletmiştim.

Kapıda bana bildiriyi veren üniformalı polis önce davranıp odanın diğer tarafındaki kapıyı gösterdi. O kapının basın toplantısı sırasında gösterilen grafiklerde kullanılan bazı ekipmanların durduğu yan odaya çıktığını biliyordum.

"Teğmen Minter size bir şey göstermek istiyor," dedi polis.

"Güzel," dedim, "ben de ona bir şey sormak istiyordum."

Kapıdan geçtik, Minter köşedeki bir masaya namlu gibi dimdik oturmuş beni bekliyordu. Düzgün vücutlu, pürüzsüz kahve tenli, mükemmel diksiyonlu ve gülümsemeye hazır yakışıklı bir adam olan Minter, Medya İlişkileri Ofisi'nin başıydı. LAPD'deki işi önemliydi ancak her daim kafamı karıştırmıştı. Bir polis eğitimini, silahını ve rozetini aldıktan sonra neden polis işlerinin hiç yapılmadığı medya ilişkilerinde çalışmak istemişti ki? Bu işin insanı neredeyse her gün televizyona ve gazeteye çıkardığını biliyordum ama polis işi değildi.

"Selam Jack," dedi Minter, el sıkışırken dostvari bir tavırla.

Görüşmeye çağıran benmişim gibi davrandım hemen.

"Merhaba Teğmen. Benimle görüştüğün için teşekkürler. Haberim için Hick isimli şüphelinin sabıka fotoğrafını alıp alamayacağımı soracaktım."

Minter başını salladı.

"Sorun yok, adam yetişkin. Başka ister misin?"

"Hayır, muhtemelen onunki yeterli. Sabıka fotoğraflarını yayınlamayı sevmiyorlar, o yüzden büyük ihtimalle yalnızca birini kullanabileceğim, tabii şanslıysam."

"Hicks'in fotoğrafını istemen tuhaf."

"Neden?"

Masanın arkasına doğru uzandı ve bir dosya çıkardı. Dosyayı açarak bana 8x10'luk bir fotoğraf uzattı. Sağ alt çerçevesinde polis kodlarının bulunduğu bir gözetleme karesiydi. Darnell Hicks'e, bir önceki gün sokak vergisi olarak istediği elli doları veriyordum. Fotoğrafın bulanıklığından, uzaktan

ve üst bir açıdan çekildiğini anladım hemen. Ödemenin gerçekleştiği otoparkı hatırladım; Rodia konutlarının kalbinde olduğumu biliyordum ve bu ancak etraftaki apartmanlardan birinin içinden çekilmiş olabilirdi. Şimdi Grossman'ın topluluğun desteği ve işbirliğinden bahsederken neyi fark ettiğini anlamıştım. Rodia'nın en az bir sakini, dairesinin gözetim üssü olarak kullanılmasına izin vermişti.

Fotoğrafı kaldırdım.

"Bunu albümüm için mi veriyorsun?"

"Hayır, bana anlatır mısın diye merak ediyordum sadece. Jack, bir sorun varsa yardımcı olabilirim."

Yüzünde sahte bir gülümseme vardı. Ve ne döndüğünü anlayacak kadar zekiydim. Beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Böyle bir fotoğraf bağlamdan bağımsız, bir patrona ya da rakibe sızdırılırsa kesinlikle yanlış mesaj gönderirdi. Ama ben de hemen gülümsedim.

"Ne istiyorsun Teğmen?"

"Gereksiz bir tartışmaya mahal vermek istemiyoruz Jack. Bu fotoğraf mesela. Pek çok farklı anlamı olabilir. Neden gittin oraya?"

Ne demeye çalıştığı belliydi. Topluluğun karşı çıkması fikrimden vazgeçmemi istiyordu. Üstleri olan komuta heyetiyle Minter şehirdeki haberlerde masayı *Times*'ın kurduğunu biliyordu. Televizyon kanalları ve diğer herkes onun peşinden gidiyordu. *Times* kontrol edilebilir ya da en azından frenlenebilirse diğer yerel medya kurumları hizaya gelirdi.

"Sanırım bildiriyi almadın," dedim. "Ben ayrılıyorum. Cuma günü işten çıkarıldım Teğmen, o yüzden bana hiçbir şey yapamazsınız. Son iki haftam kaldı. Yani bu fotoğrafı gazetedeki birine göndermek istiyorsanız, yerel haber editörü Dorothy Fowler'a gönderebilirim. Ama haberle alakalı kimlerle konuşacağımı ya da yazacaklarımı değiştirmeyecek

bu durum. Hem Güney Büro'daki narkotikler gözetim fotoğraflarını böyle herkese gösterdiğini biliyorlar mı? Bu bayağı tehlikeli Teğmen."

Görebilsin diye fotoğrafı havaya kaldırdım.

"Bana kalırsa bu, senin narkotik ekibinin Rodia'daki bir dairenin içine kurulduğunu söylüyor. Bu haber yayılırsa oradaki Cripler muhtemelen cadı avına çıkacaktır. Birkaç yıl önce Bltyhe Street'te olanları hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözlerinin anıların üzerinden geçtiğini izlerken Minter'ın gülümsemesi yüzünde dondu. Üç yıl önce polis, Van Nuys bölgesinde bulunan Blythe Street'teki Latin bir çetenin yönettiği arabayla uyuşturucu satışına benzer bir gözlemleme ve temizleme operasyonu düzenlemişti. Uyuşturucu satışının gözetleme fotoğrafları, tutukluları savunan avukatlara verildiğinde çete çok geçmeden onların hangi daireden çekildiğini çözmüştü. Bir gece o daireye yangın bombası atılmış ve altmış yaşındaki bir kadın yatağında yanarak ölmüştü. Emniyet müdürlüğü bu olaydan ötürü medyadan pek pozitif tepki almamıştı ve Minter'ın birdenbire bu fiyaskoyu anımsadığını düşündüm.

"Gidip yazmam gerek," dedim. "Çıkarken medya ilişkilerine uğrayıp sabıka fotoğrafını alırım. Teşekkürler Teğmen."

"Tamam Jack," dedi, konuşmamızın gizli bağlamı var olmamış gibi sıradan bir şekilde. "Gitmeden seni tekrar görmeyi umuyorum."

Basın toplantısı salonuna giden kapıdan çıktım. Kameramanlardan bazıları hâlâ oradaydı, ekipmanlarını topluyorlardı. Angela Cook'a bakındım ancak beni beklememişti.

Darnell Hicks'in sabıka fotoğrafını aldıktan sonra *Times* binasına yürüdüm ve üçüncü kattaki haber odasına çıktım. Editörüme çoktan uyuşturucu operasyonu haberinin taslağını gönderdiğimden giriş yapmaya gerek duymadım. Prendo'nun yanına dönüp onu hem baskıda hem de ana sayfada çıkacak bir hikâye olduğuna ikna etmeye çalışmadan önce birkaç arama yapmayı ve ayrıntıları hazırlamayı planladım.

Winslow'un itirafının 928 sayfalık çıktısı ve fotokopiciye gönderdiğim diğer belgeler masamda beni bekliyordu. Oturdum ve doğrudan itirafa dalma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. On beş santimetrelik yığını kenara iterek bilgisayarı açtım. Ekranda adres defterimi açtım ve Rahip William Treacher'ın numarasını aradım. Adam, Güney Los Angeles Papazlar Birliği'nin başındaydı ve LAPD'dekinin aksine her zaman iyi bir bakış açışı vardı.

Güruhu kadar yerel medya tarafından da bu gayriresmi isimle tanınan Vaiz Treacher'ı aramak için telefonu kaldırmışken, tepemde birinin varlığını hissettim ve başımı kaldırdığımda Alan Prendergast'ı gördüm.

"Mesajımı almadın mı?" diye sordu.

"Hayır, daha yeni döndüm ve herkesten önce Vaiz Treacher'ı arayayım dedim. Ne oldu?"

"Haberin hakkında konuşmak istiyorum."

"Gönderdiğim taslağı almadın mı? Hemen şu aramayı halledeyim, sonra ona birkaç şey ekleyeceğim."

"Bugünün haberinden bahsetmiyorum Jack. Cook çoktan onu hazırlamaya başladı. Senin uzun vadeli haberini duymak istiyorum. On dakikaya gelecek toplantımız var."

"Bir dakika. Ne demek Cook bugünün haberini çoktan hazırlıyor?"

"Yazıyor işte. Basın toplantısından döndüğünde üzerinde birlikte çalıştığınızı söyledi. Tracher'ı da çoktan aradı. Güzel şeyler buldu."

Cook'la birlikte çalışmayacağımızı söylemek üzereyken kendimi tuttum. O benim haberimdi, Angela'ya da söylemiştim.

"Ee, elindeki ne Jack? Bugünün haberiyle bağlantılı değil mi?"

"Kısmen, evet."

Hâlâ Cook'un hareketinden ötürü sersemlemiş haldeydim. Haber odasında yarışmak yaygındı. Ama haberi alabilmek için yalan söyleyecek kadar cesur olmasını beklemiyordum.

"Jack? Çok zamanım yok."

"Ha, tamam. Evet, Denise Babbit'in cinayetiyle ilgili... ama katilin açısından. Cinayetle suçlanan on altı yaşındaki Alonzo Winslow'la alakalı."

Prendo başını salladı.

"Malın var mı?"

"Mal" derken doğrudan erişimim olup olmadığını sorduğunu biliyordum. Her yerde *polis dedi* dayandırmasının kullanılacağı bir hikâyeyle ilgilenmezdi. Gelecek bütçesinden iyi bir pay verecekse bu yazının hiçbir yerinde *iddiaya göre* kelimelerini görmek istemezdi. Bir suç makalesi, herkesin çoktan yaptığı basit haberlerin önüne geçecek ve cesur gerçekle okuyucunun dünyasını sarsacak bir hikâye istiyordu. Herhangi bir *Times* hikâyesinin ayırıcı özellikleri olan geniş-lik ve derinlik istiyordu.

"Doğrudan içeri girebilirim. Çocuğun büyükannesi ve avukatını ayarladım, muhtemelen yarın kendisiyle de görüşeceğim."

Masamdaki yeni basılmış belge yığınını işaret ettim.

"Bu da altın çanağı. Dokuz yüz sayfalık itirafı. Bende olmaması gerekiyor ama elimde. Ve başka hiç kimsede olmayacak."

Prendo başıyla onayladı ve düşündüğünü, toplantıda hikâyeyi satmanın veya iyileştirmenin yollarını aradığını anladım. Bölmeden çıktı, bir sandalye aldı ve yanıma çekti.

"Bir fikrim var Jack," dedi oturdu ve bana doğru eğildi.

İsmimi çok fazla kullanması, kişisel alanıma girmesi rahatsız ediciydi ve daha önce böyle bir şey yapmadığından sahte geliyordu. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti.

"Neymiş Alan?"

"Ya sadece katile dönüşen bir çocuk hakkında olmazsa? Ya aynı zamanda bir kızın cinayet kurbanına nasıl dönüştüğünü anlatırsa?"

Bir süre düşündükten sonra yavaşça başımı salladım. Ve bu bir hataydı, çünkü "evet" demeye başladığın anda frenlere asılıp "hayır" demek zorlaşıyordu.

"Hikâyenin odağını öyle ikiye bölersem daha fazla vaktimi alır."

"Hayır, almaz çünkü odağını ikiye bölmeyeceksin. Sen o çocukla kalıp bize güçlü bir hikâye vereceksin. Cook ise kurbanla ilgilenerek o açıyı yazacak. Sonra sen, Jack, iki ucunu birbirine geçireceksin ve birinci sütunluk bir hikâyemiz olacak."

Ön sayfanın birinci sütunu her gün gazetenin kendine özgü bir haberine ayrılırdı. En iyi yazılmış, en fazla etkisi olan, uzun vadeli projeye bırakılırdı; hikâye yeterince iyiyse öne, birinci sütundaki katlanan yerin üstüne çıkardı. Prendergast'ın benimle alay edip etmediğini düşündüm. *Times*'da geçirdiğim yedi yılda birinci sütun haberi hiç yap-

mamıştım. Günün en iyi yazısını yazmamıştım. Kapıdan birinci sütunda bir yazıyla çıkma ihtimalini karşımda büyük, şişman bir havuç misali sallıyordu.

"Sana bu fikri o mu verdi?"

"Kim?"

"Kim olacak? Cook."

"Hayır be, yeni aklıma geldi. Şimdi. Ne düşünüyorsun?"

"Acaba ikimiz de bu hikâyeyle uğraşırken polis haberleriyle kim ilgilenecek?"

"Aranızda değiş tokuş yapabilirsiniz. Senin yaptığın gibi. Büyük ihtimalle ara sıra GG grubundan yardım alabilirim. Üzerinde sadece sen çalışsan bile ipini tamamen koparamazdım zaten."

Ne zaman genel görev muhabirleri (GG) özel suç haberleri üzerinde çalışmaya alınsa, ortaya çıkan hikâyeler genelde yüzeysel ve kitabına göre olurdu. Özel haber böyle hazırlanmazdı ancak artık neden umurumda olsundu ki? On iki günüm kalmıştı, sonra gidecektim.

Prendergast'a bir anlığına inanamadım ve birinci sütun teklifi bana etki etmedi. Fakat ister kendisine ister Angela Cook'a ait olsun, bu önerinin daha iyi bir habere yol açabileceğini bilecek kadar zekiydim. Ve istediğimi yapmam için bana daha iyi bir şans sağlardı.

"Adına 'Çarpışma' diyebiliriz," dedim. "Hedefi ise bu iki insanın, katille kurbanın nerede buluştuğunu ve oraya nasıl geldiklerini öğrenmek."

"Mükemmel!" diye haykırdı Prendergast.

Gülümseyerek ayağa kalktı.

"Toplantıda anlatırım ama neden Cook'la kafa kafaya verip günün sonuna kadar bana taslak hazırlamıyorsunuz? Onlara hafta sonuna kadar haberi teslim edeceğini söyleyeceğim."

Bunu düşündüm. Uzun bir süre olmasa da mümkündü ve gerekirse daha fazla gün alabileceğimi biliyordum.

"Peki," dedim.

"Güzel," dedi. "Gitmem lazım."

Toplantısına gitti. Dikkatle yazılmış bir e-postayla Angela'yı bir bardak kahve almak için kafeteryada buluşmaya davet ettim. Canımı sıktığını ya da ondan şüphelendiğimi belli etmedim. Hemen cevap vererek on beş dakikaya oraya geleceğini söyledi.

Artık günlük haberi yazmam gerekmediğinden ve dolduracak on beş dakikam olduğundan arkadaki yığını masanın ortasına aldım ve Alonzo Winslow'un itirafını okumaya başladım.

Sorguyu baş dedektifler Gilbert Walker ve William Grady, Santa Monica Polis Merkezi'nde, 26 Nisan Cuma günü 11.00'de, Winslow'un gözaltına alınmasından üç saat sonra yapmıştı. Dökümü soru-cevap formatındaydı ve çok az betimleme eklenmişti. Sorular ve cevaplar başta çoğunlukla kısa olduğundan kolay ve hızlı bir okumaydı. Ping pong gibi bir ileri bir geri yapılıyordu.

Winslow'a haklarını okuyarak ve on altı yaşındaki gencin kendilerini anladığından emin olarak başlamışlardı. Ardından çocuklara yöneltilen sorgularda kullanılan bir dizi soruyla devam etmişlerdi. Bunlar doğruyu yanlıştan ayırt etme gücünü anlamak üzere tasarlanmıştı. Bunlar halledildikten sonra Winslow kolay hedef haline gelmişti.

Winslow, kurban egosuna ve insan tarihinin en eski hatasına kapılmıştı. Onları zekâsıyla alt edebileceğini zannetmişti. Konuşarak bu işten kurtulabileceğini ve belki araştırmaları hakkında içeriden bilgi sızdırabileceğini sanmıştı. O yüzden konuşmayı kolayca kabul etmişti –hangi masum çocuk etmezdi ki?– ve onu üç telli bir bas gitar gibi çalmışlardı.

Tam-ta-tam-ta-tamp. Her mantıksız açıklama ve açık yalan kayda alınmıştı.

İlk iki yüz sayfayı hızla geçtim, Winslow'un Denise Babbit'in öldürülmesine ilişkin hiçbir şey bilmediğine ve görmediğine dair iddialarının geçtiği sayfaları atladım. Sonra fazlasıyla sıradan bir konuşma sırasında dedektifler soruları Winslow'un bahsi geçen gecede nerede olduğuna çevirdiler; belli ki gerçekleri ya da yalanları kayda almaya çalışıyorlardı, zira her ikisi de dosyaya faydalı olurdu: Gerçek sorguda yönü belirlemelerine yardım edecek bir işaretken, yalan ortaya çıktığında Winslow üzerinde bir sopa gibi kullanılabilirdi.

Winslow onlara evde uyuduğunu, "annesinin" –Wanda Sessums– bunu doğrulayabileceğini söyledi. Denise Babbit hakkında bilgisi olduğunu inkâr etmeye devam etti, defalarca onun kaçırılması ve öldürülmesiyle alakalı bir şey bildiğini reddetti. Bir kaya gibi durdu ancak sonra sayfa 305'te dedektifler ona yalan söylemeye ve tuzaklar kurmaya başladılar.

WALKER: Bu iş olmayacak Alonzo. Bize bir şeyler vermek zorundasın. Sadece oturup, "Hayır, hayır, hayır, bir şey bilmiyorum!" deyip buradan çekip gitmeyi bekleyemezsin. Bir şey bildiğinin farkındayız. Biliyoruz yani, oğlum.

WINSLOW: Bir bok bildiğiniz yok. Bahsettiğiniz kızı bir kere bile görmedim.

WALKER: Gerçekten mi? O zaman arabasını sahilin yanındaki o otoparka bıraktığını nasıl kayda aldık?

WINSLOW: Ne kaydıymış o?

WALKER: Otoparktaki. Seni arabadan çıkarken yakaladık ve ceset bulunana kadar başka kimse yanına yaklaşmadı. Bu da her şeyi senin üzerine yıkıyor.

WINSLOW: Yok, ben değilim. Ben yapmadım.

Savunma avukatının bana verdiği, bulguların yer aldığı belgelerden bildiğim kadarıyla kurbanın Mazda'sının otoparkta bırakılmasını gösteren bir video kaydı yoktu. Ama aynı zamanda ABD Yüksek Mahkemesi, o yalan kişiyi makul bir şekilde masum biri olarak gösterebilecek gibiyse polisin bir zanlıya yalan söyleme hakkını onaylıyordu. Ellerindeki tek parça kanıtı, yani Winslow'un dikiz aynasındaki parmak izini kullanarak bu talimatın sınırları içinde kalıyorlar ve Winslow'u yoldan aşağı yönlendiriyorlardı.

Bir keresinde dedektiflerin şüpheliye, cinayette kullanılan silahı içeren bir kanıt torbası gösterdikleri bir haberi yazmıştım. Aslında gerçek cinayet silahı değildi. Aynısının kopyasıydı. Fakat şüpheli onu görünce polisin bütün kanıtları bulduğunu düşünerek suçu kabul etmişti. Bir katil yakalanmıştı ama ben bu konuda iyi hissetmiyordum. Devlet yetkililerimizin Yüksek Mahkeme'nin tam onayıyla, kötü adamlar gibi yalan söylemelerine ve aldatmaca yapmalarına izin verilmesi bana asla doğru veya adil gelmemişti.

Okumaya devam ettim, yüz kadar sayfaya daha göz gezdirdikten sonra cep telefonum çaldı. Ekrana baktığımda Angela'yla kahve randevumuza geç kaldığımı fark ettim.

"Angela? Kusura bakma, işim çıktı. Hemen aşağı geliyorum."

"Lütfen acele et. Bugünün haberini bitirmem gerek."

Koşarak merdivenlerden birinci kattaki kafeteryaya indim ve kahve almadan masada yanına oturdum. Yirmi dakika geç kalmıştım, bardağı boştu. Masadaki boş bardağın yanında yazılı kısmı ters çevrilmiş bir yığın kâğıt duruyordu.

"Bir latte daha ister misin?"

"Hayır, gerek yok."

"Tamam."

Etrafa bakındım. İkindi vakti olduğundan kafeterya neredeyse boştu.

"Jack, ne oluyor? Yukarı dönmem lazım."

"Sadece bugünün haberini kapmanın hoşuma gitmediğini yüzüne söylemek istedim. Haber teknik olarak benimdi ve sana, üzerinde çalıştığım daha büyük biriyle bağlantısı yüzünden istediğimi söylemiştim."

"Özür dilerim. Sen basın toplantısında en doğru soruları sorunca heyecanlandım ve haber odasına döndüğümde olayları biraz abarttım. Üzerinde birlikte çalıştığımızı söyledim. Prendo da yazmaya başlamamı söyledi."

"Prendo'ya o zaman mı diğer haberimde de birlikte çalışacağımızı söyledin?"

"Öyle bir şey demedim. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Geri döndüğümde bana birlikte yürüteceğimizi söyledi. Ben katili alacakmışım, sen de kurbanı. Ayrıca senin fikrin olduğunu belirtti."

Yüzü kızardı ve başını utanç içinde salladı. İşte şimdi iki yalancıyı birden ortaya çıkarmıştım. Angela'yı anlayabilirdim çünkü yalan söyleyişinde dürüst bir şeyler vardı. İstediği için cesur davranıyordu. Canımı sıkan Prendo'ydu. Uzunca bir süre birlikte çalışmamıza rağmen bir kez bile yalan söylediğini ya da manipülatif davrandığını görmemiştim. Sanırım kendine taraf seçiyordu. Ben yakında gitmiş olacaktım, Angela ise burada kalıyordu. Benim yerime onu seçtiğini görmek için dâhi olmama gerek yoktu. Gelecek Angela'daydı.

"Beni ispiyonladığına inanamıyorum," dedi Angela.

"Evet, galiba haber odasında kime güveneceğine dikkat etmen gerek," dedim. "Kendi editörüne bile."

"Galiba anladım."

Bardağını aldı ve olmadığını bilmesine rağmen içinde bir şey var mı diye kontrol etti. Benden kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

"Bak Angela, bunu yapış şeklini beğenmedim ama istediğinin peşinden koşmanı takdir ediyorum. Tanıdığım bütün

iyi muhabirler böyle yapar. Ve hem katilin hem de kurbanın profillerini çıkarma fikrinin daha iyi bir yöntem olduğunu itiraf etmem gerek."

Bunun üzerine bana baktı. Yüzü aydınlanmıştı.

"Jack, bu yazıda seninle çalışmak için gerçekten sabırsızlanıyorum."

"Yalnız bu işin benimle başlayıp benimle biteceğini şimdiden kesinleştiriyorum. Raporlama bittiğinde yazan kişi ben olacağım. Tamam mı?"

"Kesinlikle. Bana üzerinde çalıştığın şeyden bahsettikten sonra bir parçası olmak istedim sadece. O yüzden bu kurban bakış açısını buldum. Ama bu senin haberin Jack. Sen yazacaksın ve künyede ilk sırada senin ismin olacak."

Beni kandırıp kandırmadığını anlamak için onu yakından inceledim. Ancak konuşurken bana samimi bir şekilde bakıyordu.

"Pekâlâ. Söyleyeceklerim bu kadardı."

"Güzel."

"Bugünün haberi konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sanırım her şeyi hazırladım. Basın toplantısında bahsettiğin o açı sayesinde topluluktan harika şeyler topluyorum. Rahip Treacher bu durumu, şubedeki ırkçılık semptomlarının başka bir tanesi olarak adlandırdı. Yaşamak için kıyafetlerini çıkaran ve bedenine uyuşturucu sokan beyaz bir kadın öldürüldüğünde görev kuvveti oluşturuyorlar ama o konutların sekiz yüz masum sakini çeteciler tarafından öldürüldüğünde hiçbir şey yapmıyorlar."

Kulağa iyi bir alıntı gibi gelse de yanlış kişi seslendiriyordu. Aslında Treacher fırsatçı bir sansardı. Topluluğu savunduğuna asla inanmamıştım. Genelde kendisini umursadığını, hem ünlülüğünü hem de getirdiği faydaları kullanmak için televizyona ve gazetelere çıktığını düşünüyordum. Bir kere-

sinde editörlerden birine, Treacher'ı araştırmayı önermiştim ancak anında reddedilmişti. "Hayır Jack, ona ihtiyacımız var," demişti.

Ve doğruydu. Gazete muhalif bakış açısının sesini duyurmak, kışkırtıcı yorumlar almak ve ateşi körüklemek için Treacher gibi insanlara ihtiyaç duyuyordu.

"Kulağa güzel geliyor," dedim Angela'ya. "Sen işinin başına dön, ben de yukarı çıkıp diğer haber için taslak hazırlayacağım."

"Al," dedi.

Masadaki küçük kâğıt yığınını bana doğru kaydırdı.

"Ne bu?"

"Aslında pek bir şey değil ama sana biraz zaman kazandırabilir. Dün akşam, sen eve gitmeden önce bana üzerinde çalıştığını söylediğin haberi düşünüyordum. Az daha detaylıca konuşmak için seni arayacak, birlikte çalışmayı önerecektim. Ama korktum ve onun yerine Google'a girdim. 'Bagaj cinayeti' yazdığımda arabaların bagajlarında ölü bulunan çok fazla insan olduğunu öğrendim. Çok fazla kadın Jack. Ve bir sürü de çete üyesi."

Sayfaları ön yüzüne çevirerek en üsttekine göz attım. *Las Vegas Review-Journal*'ın yaklaşık bir yıl önceki bir haberinin çıktısıydı. İlk paragraftan eski karısını öldürmekle, bedenini arabasının bagajına koymakla ve sonra da kendi garajına park etmekle suçlanan bir adamın mahkûmiyetiyle ilgili olduğu anlaşılıyordu.

"Bu biraz seninkine benzeyen haberlerden yalnızca biri," dedi. "Geçmişteki dosyalarda başkaları da var. Doksanlarda sinemacı bir adamın, Hollywood Bowl'un üzerindeki tepeye terk edilmiş kendi Rolls-Royce'unun bagajında bulunduğu yerel bir tane var. Hatta *bagaj cinayeti nokta com* adında bir site bile buldum ama hâlâ yapım aşamasında."

Tereddütle başımı salladım.

"Sağ ol. Bunların hepsini nasıl kullanırım bilmiyorum ama kapsamlı iş yapmak iyi olur sanırım."

"Evet, ben de öyle düşündüm."

Sandalyesini geriye itti ve boş bardağını eline aldı.

"Tamam o zaman. Göndermeye hazırlar hazırlamaz bugünün haberinin kopyasını sana e-posta atarım."

"Yapmana gerek yok. O artık senin haberin."

"Hayır, üzerinde senin ismin de olacak. Bize G ve D sağlayan soruları sen sordun."

Genişlik ve derinlik. Editörlerin istediği şey. *Times*'ın itibarının üzerine kurulu olduğu şey. Kadife tabuta geldiğin ilk günden insanın içini oyuyordu. Hikâyelerine genişlik ve derinlik katıyordu. Sadece olanları anlatmıyordun. Ne anlama geldiğini, ayrıca şehrin ve okuyucunun hayatına nasıl gireceğini açıklıyordun.

"Tamam, teşekkürler," dedim. "Bana haber verirsen hızlıca okurum."

"Birlikte yukarı çıkmak ister misin?"

"Yok, ben bir kahve alıp belki senin bulduklarına şöyle bir bakacağım."

"Sen bilirsin."

Çok iyi bir şey kaçırıyormuşum gibi dudağını sarkıtarak gülümsedi ve uzaklaştı. Kahve bardağını çöp tenekesini atışını ve kafeteryadan çıkışını izledim. Ne olduğundan emin değildim. Ortağı mı yoksa akıl hocası mıydım, onu yerime geçmesi için eğitiyor muydum yoksa bunu çoktan başarmış mıydı bilmiyordum. İçgüdülerim bana işte sadece on bir günüm kaldığımı söylese de, her birinde ona karşı sırtımı kollamak zorunda kalabilirdim.

Taslağı yazıp Prendergast'a e-posta attıktan, ardından Angela'nın haberini basılacak edisyon için onayladıktan sonra haber odasının uzak köşesindeki bir odacıkta telefonlar, e-postalar ya da başka muhabirler olmaksızın Alonzo Winslow'un dökümüne odaklanabileceğim boş bir yer buldum. Döküme artık tüm dikkatimi vermiştim; okurken önemli ifadelerin bulunduğu sayfaları sarı post-itlerle işaretledim.

Bir ileri bir geri yapılan ping-pong diyalogların daha fazla olduğu yerler dışında hızlı okuyordum. Bir ara dedektifler Winslow'u ikrara zarar verdiğine inandırmaya çalıştılar ve ne yaptıklarını anlamak için paragrafı iki kez okumak zorunda kaldım. Belli ki Grady bir şerit metre çıkarmıştı. Winslow'a her iki elinin başparmağının ucundan ortaparmağının ucuna olan kısmını ölçmek istediklerini söyledi.

Winslow kabul etti, sonra dedektifler ölçülerin Denise Babbit'in boynundaki altı buçuk santimetrelik boğma izleriyle eşleştiğini ilan ettiler. Winslow güçlü bir şekilde cinayeti işlediğini reddetti, ardından büyük bir hata yaptı.

WINSLOW: Hem o orospu kimsenin eliyle boğulmamıştı. Koduğumun kafasına plastik bir poşet bağlandı.
WALKER: Peki sen bunu nereden biliyorsun, Alonzo?

Bunu sorarken Walker'ın gülümseyişini neredeyse görebiliyordum. Winslow devasa bir ceviz kırmıştı.

WINSLOW: Ne bileyim ben. Televizyona falan çıkmıştır. Bir yerlerden duydum.
WALKER: Hayır oğlum, duymadın çünkü bu bilgiyi hiç paylaşmadık. Bunu bilen tek kişi onu öldüren kişiydi. Sana hâlâ yardım edebilecekken bize anlatmak ister misin, yoksa aptalı oynayıp iyice batmak mı istersin?
WINSLOW: Bakın söylüyorum amına koyduklarım, onu ben öldürmedim.
GRADY: O zaman ona ne yaptığını anlat.
WINSLOW: Hiçbir şey be! Hiçbir şey!

Olan olmuş ve düşüş başlamıştı. Zamanın asla şüphelinin lehine işlemediğini bilmek için Ebu Gureyb Cezaevi'ndeki bir sorgulayıcı olmak şart değildi. Walker ile Grady sabırlıydı, dakikalar ve saatler geçtikçe Alonzo Winslow nihayet yıpranmaya başladı. Dosya hakkında kendisinin bilmediği şeyleri bilen iki kıdemli polisin karşısına tek başına çıkmak çok fazla gelmişti. Metnin 830. sayfasında çatlamaya başladı.

WINSLOW: Eve gitmek istiyorum. Annemi görmek istiyorum. Lütfen, bırakın onunla konuşayım, yarın tekrar yanınıza dönerim.
WALKER: Öyle bir şey olmaz Alonzo. Gerçeği bilene dek seni bırakamayız. Nihayet bize gerçeği anlatmaya başlamaya niyetliysen işte o zaman evine, annenin yanına dönmeni konuşabiliriz.
WINSLOW: Bu boku ben yapmadım. O orospuyla hiç tanışmadım.

GRADY: O zaman parmak izlerin nasıl arabanın her yerine bulaştı ve ne şekilde boğulduğunu nereden biliyorsun?
WINSLOW: Bilmiyorum. Parmak izlerimle ilgili söylediğiniz doğru olamaz. Adi şerefsizler, bana yalan söylüyorsunuz.
WALKER: Evet, o arabayı bir güzel silip temizlediğin için yalan söylediğimizi düşünüyorsun, değil mi? Ama bir şeyi unuttun Alonzo. Dikiz aynasını unuttun! Kimsenin takip etmediğinden emin olmak için döndürmüştün ya? Evet, o işte. O hatan yüzünden ömrünün geri kalanını hücrede geçireceksin, tabii kabul ederek bir erkek olup bize olanları anlatmazsan.
GRADY: Bak, seni anlayabiliriz. Öyle güzel bir kız. Belki sana ağzına geleni söyledi, belki de ticaret yapmak, biraz mala karşılık kendi malını satmak istedi. Nasıl işlediğini biliyoruz. Ama bir şey oldu ve o öldürüldü. Bize anlatırsan seninle çalışabilir hatta belki seni annene, evine yollayabiliriz.
WINSLOW: Yok, yanlış anlamışsınız.
WALKER: Alonzo, senin bu saçmalıklarından sıkıldım. Ben de eve dönmek istiyorum. Bunca zamandır sana yardım etmeye çalışıyoruz. Eve dönüp akşam yemeğimi yemek istiyorum. O yüzden ya şimdi itiraf edersin oğlum ya da hücreye girersin. Anneni arayıp bir daha asla dönmeyeceğini söylerim.
WINSLOW: Neden bana bunu yapmak istiyorsunuz? Ben hiç kimseyim. Neden bana bu boktan şey için tuzak kuruyorsunuz?
GRADY: Sen kendi kendine tuzak kurdun çocuk, o kızı boğduğunda.
WINSLOW: Ben yapmadım!

WALKER: Neyse ne. Bunu seni ziyarete geldiğinde camın arkasından annene söylersin. Ayağa kalk. Hücrene dönüyorsun, ben de eve gidiyorum.
GRADY: Ayağa kalk dedi!
WINSLOW: Tamam, tamam. Anlatacağım. Bildiklerimi anlatacağım ve sonra beni bırakacaksınız.
GRADY: Bize gerçekte ne olduğunu anlatacaksın.
WALKER: Sonra da bu konuda konuşacağız. On saniyen var, yoksa biter.
WINSLOW: Tamam tamam, şöyle oldu. Siksurat'ı yürütürken arabasını kulelerin orada gördüm ve içine baktığında anahtarlar oradaydı, çantası da öylece içinde duruyordu.
WALKER: Bir dakika. Siksurat kim?
WINSLOW: Köpeğim.
WALKER: Köpeğin mi var? Cinsi ne?
WINSLOW: Evet, koruma için. Pitbull.
WALKER: O kısa tüylü mü oluyor?
WINSLOW: Evet, benim kız kısadır.
WALKER: Tüylerinden bahsediyorum. Uzun tüylü değil.
WINSLOW: Hayır, tüyü kısa, evet.
WALKER: Tamam, kız neredeydi?
WINSLOW: Hiçbir yerde. Dedim ya, onu hiç görmedim. Yaşarken yani.
WALKER: Hı-hı, yani bu bir oğlanla köpeğinin hikâyesi, öyle mi? Sonra ne oldu?
WINSLOW: Sonra arabaya atlayıp yola çıktım.
WALKER: Köpekle birlikte?
WINSLOW: Evet, köpeğimle birlikte.
WALKER: Nereye gittin?
WINSLOW: Öyle gezdim işte. Biraz hava aldım.
WALKER: Pekâlâ, bu kadar. Senin saçmalıklarından bıktım. Bu sefer gidiyorum.

WINSLOW: Bekle, bekle. Çöp kutularının oraya götürdüm, tamam mı? Rodia'daki. Arabanın içindekilere bakmak istedim, tamam mı? O yüzden kenarda durdurdum ve çantasının içini kontrol ettim, iki yüz elli doları vardı; torpido gözüne falan baktım, bagajı açtım ve oradaydı. Amına koyduğum besbelli ve çoktan ölmüştü. Çıplaktı ama ona dokunmadım. Ve bu kadar işte.

GRADY: Yani bize şimdi arabayı çaldığını ve ölü kızın çoktan bagajda olduğunu söylüyor ve buna inanmamızı istiyorsun.

WINSLOW: Aynen öyle. Üzerime başka şey yamayamazsınız. Onu orada gördüğümde bok gibi bir şeydi. Kapağı o kadar hızlı kapattım ki sen o hızda amına koyayım bile diyemezsin. Arabayı oradan uzaklaştırdım, bulduğum yere bırakmayı düşünüyordum ama sonra benim çocukların üzerinde baskı yaratacağını bildiğimden sahilin oraya sürdüm. Kızın beyaz olduğunu anladığımdan onu beyaz bir mahalleye koydum. Böyle oldu ve başka bir şey yapmadım.

WALKER: Arabayı ne zaman temizledin?

WINSLOW: Orada işte. Dediğiniz gibi, aynayı kaçırmışım. Siktir!

WALKER: Arabayı bırakmana kim yardım etti?

WINSLOW: Kimse yardım etmedi. Tek başımaydım.

WALKER: Arabayı kim temizledi?

WINSLOW: Ben.

WALKER: Nerede ve ne zaman?

WINSLOW: Otoparkta, oraya vardığımda.

GRADY: Mahallene nasıl döndün?

WINSLOW: Çoğunlukla yürüdüm. Koduğumun gecesi boyunca Oakwood'a kadar yürüdüm, sonra da otobüse bindim.

WALKER: Köpeğin hâlâ yanında mıydı?
WINSLOW: Yok, onu kız arkadaşıma bırakmıştım. Milletin çamaşırları falan yüzünden annem evde köpek istemediği için onda kalıyor.
WALKER: Peki kızı kim öldürdü?
WINSLOW: Ben nereden bileyim? Ben bulduğumda ölüydü.
WALKER: Sen sadece arabasını çaldın ve parasını yağmaladın.
WINSLOW: O kadar işte. Benim üstüme başka şey atamazsınız. O kadarını söyleyeyim.
WALKER: Aslında Alonzo, bu bulduğumuz kanıtlarla eşleşmiyor. Kızın üzerinde DNA'nı bulduk.
WINSLOW: Hayır, bulmadınız. Yalan söylüyorsunuz!
WALKER: Evet, bulduk. Onu öldürdün çocuk ve bu yüzden hapse gireceksin.
WINSLOW: Hayır! Ben kimseyi öldürmedim!

Ve yüz sayfa daha böyle devam etti. Polisler Winslow'a yalanlar söylediler, suçlamalarda bulundular, o da hepsini inkâr etti. Ancak son sayfaları okurken bir şey, 72 boyutunda bir manşetmişçesine anında dikkatimi çekti. Alonzo Winslow yaptığını hiç söylememişti. Denise Babbit'i boğduğunu hiç söylememişti. Aksine defalarca reddetmişti. Sözde itirafında gerçekten itiraf olan tek şey parayı aldığını, sonra da arabayı içinde cesetle terk ettiğini kabul etmesiydi. Ama bu, cinayeti kendine mal etmesinden çok uzaktı.

Ayağa kalktım, hızlıca kendi bölmeme dönerek kutumdaki kâğıt yığınlarını kurcalamaya, Winslow cinayetten yakalandıktan sonra SMPD'nin dağıttığı basın bildirisini aramaya giriştim. Nihayet buldum ve oturup dört paragrafı tekrar okudum. Artık sözde itiraf dökümünden bildiğim için polisin

basını, olmayan bir şeyi gerçek göstermek üzere manipüle ettiğini fark ettim.

> Santa Monica Polisi bugün 16 yaşındaki Güney Los Angeles'lı bir çete üyesinin Denise Babbit'in ölümü üzerine gözaltına alındığını duyurdu. Yaşından ötürü ismi paylaşılmayacak olan genç, Slymar'daki gözaltı merkezindeki çocuk yetkilileri tarafından tutuluyor.
>
> Polis sözcüsü, ceset cumartesi sabahı bagajda bulunduktan sonra kurbanın arabasından toplanan parmak izlerinin dedektifleri şüpheliye yönlendirdiğini söyledi. Şüpheli cuma günü Watts'daki Rodia Gardens sosyal konutlarından sorgulanmak üzere alındı; kaçırılmanın ve cinayetin de orada gerçekleştiği düşünülüyor.
>
> Şüpheli cinayet, insan kaçırma, tecavüz ve hırsızlıkla suçlanıyor. Dedektiflere yaptığı itiraf sırasında arabayı, Babbit'in Watts'da öldürüldüğüne dair şüpheler oluşmasın diye bagajda cesetle birlikte Santa Monica'daki bir sahil otoparkına götürdüğünü söyledi.
>
> SMPD, şüpheliyi gözaltına alma konusundaki yardımlarından ötürü Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'ne teşekkür ediyor.

Basın bildirisi doğru değildi. Fakat artık son derece şüpheci bakıyor ve doğru olmayan bir şeyi öyleymiş, benzer bir şey dahi olmamasına rağmen tam bir cinayet itirafı olmuş gibi göstermek için dikkatle hazırlandığını düşünüyordum. Winslow'un avukatı haklıydı. İtiraf gecikmemişti ve müvekkilinin büsbütün masum olma ihtimali vardı.

Araştırmacı gazetecilikte Kutsal Kâse, bir başkanın indirilmesi olabilir ancak konu klişe suç haberlerine geldiğinde suçlu bir adamın masum olduğunu kanıtlamak olabileceğin

en iyisiydir. Rodia Gardens'a gittiğimiz gün Sonny Lester'in önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışması önemli değildi. Masum bir çocuğu tahliye ettirmek hepsini gölgede bırakıyordu. Alonzo Winslow henüz herhangi bir şeyden suçlu bulunmamış olabilirdi, ancak basında hüküm giymişti.

Ben de bu linçin bir parçası olmuştum, şimdiyse bunların hepsini değiştirme ve doğru şeyi yapma şansım olabileceğini görüyordum. Onu kurtarabilirdim.

Aklıma bir şey geldi ve masamda Angela'nın bagaj cinayetlerini araştırırken bulduğu çıktılara bakındım. Ardından onları attığımı hatırladım. Ayağa kalktım, süratle haber odasından ayrılıp merdivenlerden kafeteryaya indim. Doğrudan, Angela'nın barış teklifi olarak masanın üzerinden uzattığı çıktıları göz gezdirdikten sonra içine attığım çöp kutusunun yanına gittim. Şöyle bir tarayıp o anda, başka bagaj cinayetlerinin suçunu kabul etmiş on altı yaşındaki bir katille kurbanı arasındaki çarpışmayı içeren bir şey taşımayacağını düşünerek onları çöpe atmıştım.

Şimdiyse emin olamıyordum. Alonzo'nun sözde itirafının ışığında aldığım sonuçlar sayesinde Las Vegas'taki hikâyeler artık o kadar uzak görünmüyordu.

Büyük bir çöp kutusuydu. Kapağını kaldırdığımda şanslı olduğumu anladım. Çıktılar günün döküntülerinin üzerindeydi ve kötü durumda değildi.

O anda çöp kutusunun altını üstüne getirmek yerine Google'a girip Angela'nınkiyle aynı aramayı yapabileceğim aklıma geldi ancak artık dirseklerime kadar batmıştım ve bu daha hızlı olurdu. Çıktıları tekrar okumak üzere bir masanın üzerine aldım.

"Hey!"

Döndüğümde saç filesi takmış geniş bir kadının, yumruklarını sıkıca yayvan kalçalarına dayamış halde bana baktığını gördüm.

"Onu öylece orada mı bırakacaksın?"

Arkama baktım ve çöp kutusunun kapağını yerde bıraktığımı fark ettim.

"Özür dilerim."

Geri dönerek kapağı ait olduğu yere koydum, sonra da çıktılara haber odasında bakmanın en iyisi olacağına karar verdim. En azından editörler saç filesi takmıyorlardı.

Masama döndüğümde yığını gözden geçirdim. Angela, bagajlarda bulunan cesetler hakkında birçok haber bulmuştu. Çoğu oldukça eskiydi ve alakasız görünüyordu. Ancak *Las Vegas Review-Journal*'daki bir haber dizisi öyle değildi. Toplamda beş taneydi ve çoğunlukla aynı bilgiyi tekrarlıyordu. Eski karısını öldürmek ve cesedini kendi arabasının bagajına tıkmakla suçlanan bir adamın tutuklanmasını ve duruşmasını anlatıyordu.

İşin garip yanı, yazıları tanıdığım bir muhabirin yazmış olmasıydı. Rick Heikes, erken mali teşviklerden birini alana dek *Los Angeles Times*'da çalışmıştı. *Times*'dan aldığı çeki bankaya koymuş ve hemen *Review-Journal*'da işe başlamıştı, o zamandan bu yana da oradaydı. Duvarların arasından kurtulmuştu ve söylentilere göre her şey çok daha iyi olmuştu. Kaybeden, iyi bir muhabirinin başka bir gazeteye gitmesine izin veren *Times*'dı.

Hızlıca yazıları tararken hatırladığım şeyi buldum. Clark County Adli Tıp Uzmanı'nın duruşmada yaptığı şahitliğin raporuydu.

Adli Tıp Uzmanı: Eski Eş Saatlerce Alıkonuldu, İşkenceye Uğradı

Yazan, Rick Heikes
Review-Journal Kadrolu Yazarı

Otopsi raporları Sharon Oglevy'nin kaçırıldıktan 12 saat sonra boğulduğunu gösterdi. Clark County Adli Tıp Uzmanı, çarşamba günü kurbanın eski kocasının cinayet duruşmasında ifade verdi.

Gary Shaw davacı lehine ifade vererek kaçırılmanın, tecavüzün ve cinayetin yeni detaylarını açıkladı. Otopside tespit edilen ölüm saatinin, bir tanık tarafından Oglevy'nin egzotik Femmes Fatales şovunda dansçı olarak çalıştığı Cleopatra Casino&Resort'un arkasındaki otoparktaki bir minibüsün içine girmeye zorlandığını gördükten yaklaşık 12 ila18 saat sonra olduğunu belirtti.

"Onu kaçıran ve korkunç şeylere maruz bırakan kişiyle en az on iki saat geçirdikten sonra nihayet öldürüldü," diye ifade verdi Shaw, savcı tarafından sorgulanırken.

Bir gün sonra cesedi, eski karısının yerini sormak üzere Summerland'daki evine giden polis memurları tarafından, eski kocasının arabasının bagajında bulundu. Eski koca polise mülkü arama izni verdi ve ceset, evin garajında park halinde duran arabada bulundu. Çiftin evliliği sekiz ay önce karşılıklı anlaşmayla bozulmuştu. Sharon Oglevy blackjack hilecisi eski kocasının kendisine 30 metre yaklaşmasını yasaklayan bir uzaklaştırma emri çıkartmıştı. Dilekçesinde kocasının kendisini öldürmekle ve çöle gömmekle tehdit ettiğini söylemişti.

Brian Oglevy birinci dereceden cinayetle, kaçırmayla ve yabancı bir cisimle tecavüz etmekle suçlandı. Dedektifler kurbanın cesedini daha sonra çöle gömme niyetiyle arabasının bagajına yerleştirdiğine inandıklarını belirttiler. Eski karısını öldürdüğünü reddederek kendisini kumpas kurulduğunu, suçun üzerine yıkıldığını söyledi. Yakalanmasından beri kefaletsiz içeride tutuluyor.

Shaw, jüri üyeleriyle cinayetin dehşet verici ve korkunç detaylarını paylaştı. Sharon Oglevy'nin belirgin iç yaralar bırakan bilinmeyen bir yabancı cisimle defalarca tecavüze uğradığını ve sodomize edildiğini söyledi. Bedenindeki histamin seviyesinin normalden yüksek olduğunu, dolayısıyla vücudunun o kimyasalı üretmesine yol açan yaralarının boğularak ölmesinden çok önce gerçekleştiğinin anlaşıldığını belirtti.

Shaw, Oglevy'nin başına geçirilen ve boynunda sıkıca bağlanan bir plastik poşet yoluyla boğulduğu ifade etti. Kurbanın boynunda birçok kablo izi veya çizgisi olduğunu ve gözlerinin etrafındaki yüksek seviyede kanamaların yavaşça boğulduğunu ve birkaç kez bilincini kaybedip yeniden kazanmasına izin verildiğini gösterdiğini belirtti.

Shaw'ın ifadesi, savcının cinayetin işlenişine dair teorisinin çoğunluğunu aydınlatıyor olsa da hâlâ doldurulacak boşluklar var. Las Vegas Metro Polisi Brian Oglevy'nin iddiaya göre karısını alıkoyduğu ve öldürdüğü yeri asla bulamadı. Olay yeri inceleme teknisyenleri, adam tutuklandıktan sonra üç gün boyunca evini inceleyerek cinayetin burada gerçekleşme olasılığının düşük olduğuna karar verdi. Ayrıca sanığın, Sharon Oglevy'nin vasıtasıyla kaçırıldığına şahit olunan minibüsle bir bağlantısı bulunamadı.

Brian Oglevy'nin avukatı William Schifino, adli tıp uzmanının ifadesi sırasında birçok kez karşı çıkarak hâkimden Shaw'ın yorum yapmasını ve detaylara dair kişisel bakış açısını ifadesinin içine koymayı durdurmasını sağlamasını istedi. Schifino bazen başarılı oldu ancak hâkim, Shaw'ın ne düşündüğünü söylemesine çoğunlukla izin verdi.

Mahkeme bugün de devam ediyor. Schifino'nun bu hafta içinde savunmasını yapması bekleniyor. Brian Oglevy suç gerçekleştiğinden beri karısını öldürdüğünü inkâr etse de onu öldürenin ve kendisine suçu atanın kim olduğuna dair teorisini alenen aktarmadı.

Review-Journal'ın okuduğumdan, önce ve sonra çıkan mahkeme haberlerini inceledim; hiçbiri beni otopsi hakkında olan kadar yakalamadı. Kayıp saatler, plastik poşet ve yavaş boğulma Denise Babbit cinayetiyle eşleşen tanımlamalardı. Ve elbette en büyük eşleşme, araba bagajıydı.

Kendimi masadan uzaklaştırdım ama oturduğum yerde kalarak düşündüm. Burada bir bağlantı olabilir miydi, yoksa muhabirin fantezisine kapılarak masum insanların işlemedikleri suçlarla itham edildiklerini mi zannediyordum? Angela çalışkan ama saf tarzıyla bütün kanun uygulayıcıların radarından kaçan bir şeye mi denk gelmişti?

Henüz bilmiyordum. Ancak öğrenmenin tek bir yolu vardı: Las Vegas'a gitmeliydim.

Ayağa kalkıp sala yöneldim. Prendo'yu bilgilendirmem ve seyahat izni almam gerekiyordu. Fakat oraya vardığımda koltuğu boştu.

"Prendo'yu gören oldu mu?" diye sordum saldaki diğer aslara.

"Erkenden akşam yemeğine çıktı," dedi biri, "bir saate döner."

Kol saatime baktım. Dördü geçiyordu; harekete geçmeli, önce bavulumu hazırlamalı, sonra da havaalanına gitmeliydim. Kısa süre içinde uçuş bulamazsam Vegas'a arabayla gidebilirdim. Angela Cook'un bölmesine göz attığımda oranın da boş olduğunu gördüm. Santrale yürüdüm ve Lorene'e bakındım. Kulaklığının bir tarafını çıkardı.

"Angela Cook çıkış yaptı mı?"

"Editörüyle yemek yemeye gideceğini söyledi ama sonra dönecekti. Cep telefonunu ister misin?"

"Yok, sağ ol, bende var."

İçimde eşit derecede artan şüphe ve öfkeyle masama döndüm. Asım ve yerime gelen kişi birlikte yemeğe çıkmıştı ve bana ne haber verilmiş ne de davet gelmişti. Bu da tek bir şeyi işaret ediyordu: Hikâyeme yapacakları bir sonraki saldırıyı planlıyorlardı.

Bunun sorun olmadığına karar verdim. Onların büyük bir adım ilerisindeydim ve öyle de kalmayı düşünüyordum. İkisi dışarıda dolap çevirirken, ben ise gerçek hikâyenin peşinde olacaktım. Ve oraya önce varacaktım.

BEŞ:

ÇİFTLİK

Carver tüm gün St. Louis'deki Mercer ve Gissal'den data iletimini test etmesine izin verecek son geçitleri yönlendirmekle ve açmakla meşguldü. Bu iş onu tüketmişti, o yüzden günün ilerleyen saatlerine kadar kararlaştırılan turunu yapamamıştı. Kafeslerden birinde bir şey yakaladığını gördüğünde tuzaklarını kontrol etti ve göğsünde bir heyecan belirdi. Ekrandaki avatar o şeyi, üzerinde BAGAJ CİNAYETİ yazan bir kafesin içindeki tekerlekte koşan şişman, gri bir fare olarak gösteriyordu.

Faresini kullanarak kafesi açtı ve fareyi dışarı çıkardı. Gözleri yakut kırmızısıydı, keskin dişleriyle buz mavisi salyasıyla parlıyordu. Hayvan, üzerinde gümüş kimlik etiketi olan bir tasma takmıştı. Etikete bastığında farenin bilgileri önüne döküldü. Ziyaretin günü ve saati bir gece önce, tuzaklarını son kontrol edişinden hemen sonraydı. On haneli internet protokol adresi yakalanmıştı ve *www.bagajcinayeti.com* sitesine yapılan ziyaret sadece on iki saniye sürmüştü. Ancak bu kadarı yeterliydi. Birisinin arama motoruna *bagaj cinayeti* kelimelerini yazdığı anlamına geliyordu. Şimdi bunu kimin, neden yaptığını bulacaktı.

İki dakika sonra basit bir bilgisayar adresi olan ve bir internet hizmet sağlayıcıya dönen IP'yi takip ederken Carver'ın nefesi kesildi. Hem iyi hem de kötü haberler bulmuştu. İyi haber şuydu: Trafik geçitleri dünyanın her yerine dağılmış ve takip etmesi aşırı zaman alacak Yahoo gibi devasa bir

sağlayıcı değildi. Kötü haberse *LATimes.com* alan adlı küçük, özel bir sağlayıcı olmasıydı.

Los Angeles Times diye düşündü, göğsünde bir şeyler sıkışırken. Los Angeles'tan bir muhabir, bagaj cinayeti internet sitesine girmişti. Carver sandalyesinde geriye yaslanarak buna nasıl yaklaşacağını düşündü. IP adresini elindeydi ama herhangi bir isim yoktu. Bu ziyareti gerçekleştirenin bir muhabir olduğundan dahi emin olamıyordu. Gazetelerde bir sürü muhabir olmayan insan çalışırdı.

Sandalyesiyle bir sonraki çalışma yerine gitti. Şifresini uzun zaman önce kırdığından McGinnis olarak giriş yaptı. *Los Angeles Times*'ın internet sitesine girdi ve internet arşivinin arama penceresine *bagaj cinayeti* yazdı.

Son üç haftada bu terimleri içeren üç haberle karşılaştı; içlerinden biri sitede daha bu akşam yayınlanmıştı ve yarın sabahın gazetesine çıkacaktı. Son haberi ekranında açtı ve okumaya başladı.

LAPD Uyuşturucu Baskını
Halkın Eleştiri Oklarının Hedefi Oldu

Yazan, Angela Cook ve Jack McEvoy
Times Kadrolu Yazarları

Watts'daki sosyal konutlardan birine düzenlenen uyuşturucu baskını salı günü yerel aktivistlerin eleştirilerine yol açtı. Sadece beyaz bir kadının orada öldürüldüğü iddiaları ortaya atıldığında LAPD'nin azınlıkların çoğunluklu olduğu konutlara dikkatini verdiğinden şikâyet edildi.

Polis, bir haftalık araştırmanın sonunda uyuşturucu suçlamalarından Rodia Gardens'ın 16 sakinin ve az miktarda uyuşturucunun yakalandığını duyurdu. Polis sözcüsü bu "gözetleme ve temizleme" operasyonun Hollywood'lu Denise Babbit, 23, cinayetine karşılık yapıldığını söyledi.

İddiaya göre, Rodia Gardens'da yaşayan 16 yaşındaki bir çete üyesi bu cinayetten tutuklandı. Babbit'in cesedi iki hafta önce Santa Monica'daki bir sahil otoparkına bırakılan arabasının bagajında bulunmuştu. Araştırmalar suçun, Santa Monica polisinin bir egzotik dansçı olan Babbit'in uyuşturucu almaya gittiğine inandığı Rodia Gardens'da işlenmiş olabileceğini gösterdi.

Oradaki birçok aktivist uyuşturucu ticaretini ve konutlarda bununla alakalı suçları engelleme çabalarının neden cinayetten önce başlamadığını sorguladı. Bagaj cinayetindeki kurban beyazken, topluluklarının üyelerinin neredeyse yüzde yüzünün Afrikalı-Amerikalı olduğunu belirtmeleri uzun sürmedi.

"Bakın, şununla yüzleşelim," dedi, GLAP olarak da bilinen Güney Los Angeles Papazları grubunun başındaki Rahip William Treacher, "bu polis ırkçılığının başka bir çeşidi. Rodia Gardens'ı görmezden geliyor, oranın uyuşturucunun ve çete suçlarının merkezi olmasına izin veriyorlar. Sonra bedenine uyuşturucu sokan ve geçinmek için kıyafetlerini çıkaran beyaz bir kadın gidip kendini öldürtüyor ve sonra ne geliyor? Görev gücü. Polis bundan önce neredeydi? Görev gücü neredeydi? Siyahların olduğu bir mahalledeki sorunlara dikkat çekmek için neden beyaz birine karşı suç işlenmesi gerekiyor?"

Bir polis sözcüsü, uyuşturucu karşıtı operasyonla ırkın bir ilgisi olduğunu reddetti ve Rodia Gardens'da daha önce çok sayıda benzer operasyonun gerçekleştiğini belirtti.

"Kim uyuşturucu satıcılarını ve çetecileri sokaklardan temizlemekten şikâyet eder ki?" diye sordu operasyonu yöneten Yüzbaşı Art Grossman.

Carver haberi okumayı bıraktı. Kendisine yönelik bir tehdit sezmemişti. Yine de bu durum neden *Times*'daki birinin, tahminen Cook ya da McEvoy'un arama motoruna *bagaj cinayeti* yazdığını açıklamıyordu. Yalnızca göz atmak, her yere bakmış olmak için miydi? Yoksa başka bir sebebi mi vardı? Arşivdeki bagaj cinayetinin geçtiği iki eski habere de baktı ve onların da McEvoy tarafından yazıldığını öğrendi. Doğrudan Denise Babbit dosyası hakkında haberlerdi; birisi cesedin bulunmasını, ikincisiyse bir gün sonra genç bir çete üyesinin cinayetten yakalanmasını anlatıyordu.

Cinayetle suçlanan çocuğu okurken kendi kendine gülümsemeden duramadı Carver. Fakat keyfin dikkatini düşürmesine izin vermedi. Arşiv aramasına *McEvoy* yazarak, çok geçmeden hepsi Los Angeles'taki suçlarla alakalı yüzlerce yazı buldu. Adam bir suç muhabiriydi. Hikâyelerinin her birinin sonunda e-posta adresi yer alıyordu: JackMcEvoy@LATimes.com.

Ardından arama motoruna *Angela Cook* yazdı, bu kez karşısına daha az yazı çıktı. *Times*'da altı aydan az süredir yazıyordu, yalnızca son bir haftada suç haberleri yazmıştı. Öncesinde çöp grevinden rekabetçi yemek yarışmalarına kadar farklı alanlarda yazıları vardı. Bu hafta McEvoy'la iki künyeyi paylaşana kadar belli bir özel haberi varmış gibi görünmüyordu.

"Kıza işin nasıl yapılacağını öğretiyor," dedi Carver yüksek sesle.

Cook'un genç, McEvoy'unsa yaşlı olduğunu tahmin etti. Bu da kızı daha kolay bir hedef haline getiriyordu. Şansını deneyip uzun zaman önce uydurduğu sahte bir kimlikle Facebook'a girdi; elbette Angela Cook'un sayfası vardı. İçindekiler herkese açık olmasa da fotoğrafı görünüyordu. Omuz hizasında sarı saçlı, güzel bir kadındı. Yeşil gözleri ve çalışılmış sarkık dudakları vardı. O sarkıklık, diye düşündü Carver. Onu değiştirebilirdi.

Fotoğraf portre olarak çekilmişti. Kadının tamamını göremediği için hayal kırıklığına uğradı. Özellikle de bacaklarının uzunluğunu ve şeklini.

Mırıldanmaya başladı. Bu her zaman sakinleşmesini sağlardı. Altmışlardan, yetmişlerden, çocukluğundan hatırladığı şarkıları mırıldanırdı. Bir kadının dans edebileceği, vücudunu gösterebileceği sert rock şarkılarıydı bunlar.

Araştırmaya devam ederken Angela Cook'un birkaç yıl önce terk ettiği ancak silmediği MySpace hesabını buldu. Ayrıca LinkedIn'deki profesyonel profilini buldu ve orası onu ana hazineye, Los Angeles'taki hayatını ve işini günlük olarak yazmaya devam ettiği *www.AngelaninSehri.com* adında bir blog sayfasına yönlendirdi.

Blogdaki son yazı, Cook'un polis ve suç haberlerine atanması konusundaki ve kıdemli Jack McEvoy tarafından eğitilmesinin heyecanıyla dolup taşıyordu.

Genç insanların güven dolu olmaları ve saflıkları Carver'a hep inanılmaz geliyordu. Hiç kimsenin noktaları birleştirebileceğini düşünmüyorlardı. Ruhlarını internete açıkça sunduklarında, istedikleri gibi fotoğraflar ve bilgiler paylaştıklarında herhangi bir sonucu olmayacağına inanıyorlardı. Bloğundan, Angela Cook hakkında ihtiyaç duyduğu bütün bilgileri toplayabilirdi. Doğduğu yer, üniversitedeki kızlar birliği, hatta köpeğinin ismi. En sevdiği grup Death Cab for

Cutie'ydi, en sevdiği yemekse Mozza isimli restoranın pizzasıydı. Anlamsız verilerin arasından doğum gününü ve en sevdiği restorandaki en sevdiği pizzayı alabilmek için evinden sadece iki blok öteye yürümesinin yeterli olduğunu öğrendi. Kızın köşeye sıkıştırıldığından haberi henüz yoktu. Fakat her seferinde ona daha da yaklaşıyordu.

Dokuz ay önce yayınlamış, "En Sevdiğim 10 Seri Katil" başlıklı blog yazısını gördüğünde duraksadı. Altında ülke çapındaki cinayetlerine göre ünlü on katili sıralamıştı. Birinci sırada Ted Bundy vardı: *Çünkü ben Floridalıyım ve o da orada öldü.*

Carver'in dudakları titredi. Bu kızdan hoşlanmıştı.

Mantrap alarmı çalınca Carver hemen internet bağlantısını kesti. Ekranları açtı ve kameradan McGinnis'in içeri girdiğini gördü. Döndü ve kontrol odasının son kapısını açarken McGinnis'le yüz yüze geldi. Anahtar kartını kemerine taktığı geri sarmalı bir kordona bağlamıştı. Bu yüzden şapsal görünüyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

Carver ayağa kalktı, sandalyeyi boş iş istasyonundaki yerine geri koydu.

"Ofisimde bir program çalıştırıyordum, Mercer ve Gissal hakkında bir şeye bakmak istedim."

McGinnis umursuyormuş gibi görünmüyordu. Ana pencereden işlerinin kalbi ve ruhu olan sunucu odasına doğru baktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Birkaç yönlendirme kesintisi oldu," diye açıkladı Carver. "Ama halledeceğiz ve amaçlanan tarihten önce sorunsuz çalışacak. Tekrar oraya gitmem gerekebilir ama hızlı bir yolculuk olacak."

"Güzel. Herkes nerede? Yalnız mısın?"

"Stone'la Early arkadalar, bir kule inşa ediyorlar. Ben de gece vardiyam başlayana kadar buraya göz kulak oluyorum."

McGinnis başını onaylarcasına salladı. Başka bir kule inşa etmek daha fazla iş anlamına geliyordu.

"Başka bir şey oldu mu?"

"Otuz yedinci kulede bir sorunumuz var. Çözene kadar ondaki işleri uzaklaştırdım. Geçici olarak."

"Bir şey kaybettik mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Kimin bıçağıydı*?"

"Stockton, Kaliforniya'daki özel bir bakım ve tedavi tesisine ait. Büyüklerden değil."

McGinnis başını salladı. Endişelenmesini gerektiren bir müşteri değildi.

"Peki ya geçen haftaki izinsiz giriş?" diye sordu.

"Halledildi. Hedef Guthrie, Jones'du. Biggs, Barlow ve Cowdry adındaki bir şirketle tütün davaları var. Şirket Raleigh-Durham'da. Biggs'deki alt seviye dâhi biri, Guthrie'nin bulguları sakladığını düşünerek kendi başına bakmaya çalıştı."

"Ve?"

"FBI çocuk pornosu soruşturması açtı ve bu dâhi birincil hedefleri oldu. Bizi daha fazla rahatsız edebileceğini sanmıyorum."

McGinnis başıyla onayladı ve gülümsedi.

"İşte benim korkuluğum," dedi. "Harikasın."

Carver'ın bunu bilmesi için McGinnis'den duymasına gerek yoktu. Ancak patron oydu. Ve Carver kendi laboratuvarını ve data merkezini kurmaya izin verdiği için bu yaşlı adama borçluydu. McGinnis onu dünyaya tanıtmıştı. Carver'ın bir rakip tarafından elde edilmeye çalışılmadığı tek bir ay olmuyordu.

---

* Sunucu bıçağı ya da bıçak sunucusu; aşırı ince şeklinden ötürü bu ismi almış, her bıçağın tek bir sunucuyu ve data saklamak için hafıza sistemlerini içerdiği bir sunucu çeşididir. (ç.n.)

"Sağ ol."

McGinnis mantrap kapısına döndü.

"Ben sonrasında havaalanına gidiyorum. San Diego'dan birileri gelecek ve yarın tura katılacaklar."

"Adamı nereye götüreceksin?"

"Bu akşam mı? Muhtemelen barbekü için Rosie'ye."

"Her zamanki gibi. Sonra da Highlighter'a mı?"

"Zorunda kalırsam. Sen de gelmek ister misin? O insanları etkileyebilir, bana yardım edebilirsin."

"Etkilendikleri tek şey çıplak kadınlar olacak. Benim olayım değil."

"Evet, zor bir iş tabii ama birinin yapması lazım. O zaman sana bırakıyorum."

McGinnis kontrol odasından çıktı. Ofisi binanın ön tarafındaki yüzeydeydi. Özel bir yerdi; müstakbel müşterilerini karşılamak ve büyük ihtimalle Carver'dan uzak durmak için çoğunlukla orada kalıyordu. Sığınaktaki konuşmaları her daim biraz gergin olurdu. McGinnis bu anları minimumda tutmaya gayret gösteriyor gibi görünüyordu.

Sığınak ise Carver'a aitti. İş McGinnis'le ve giriş noktasındaki yönetim kadrosuyla kurulmuştu. Web hosting merkezi de tüm tasarımcıları ve teknisyenleriyle birlikte yüzeydeydi. Yüksek güvenlikli ortak yerleşim çiftliği, yüzeyin altındaki sözde sığınaktaydı. Birkaç çalışanın yeraltı izni vardı ve Carver böylesini seviyordu.

Carver tekrar iş istasyonuna oturdu ve interneti çalıştırdı. Bir kez daha Angela Cook'un fotoğrafını açarak birkaç dakika inceledi, ardından Google'a geçti. Jack McEvoy'yu araştırma ve kendini koruma konusunda Angela Cook'dan daha iyi olup olmadığını öğrenme zamanı gelmişti.

İsmini arama motoruna yazdıktan kısa süre sonra yeni bir heyecan içine doldu. Jack McEvoy'un ne bloğu ne de

Facebook'ta ve Carver'ın bulabileceği başka bir yerde profili vardı. Fakat ismi Google'da sayısız kez çıktı. Carver içten içe bu ismin tanıdık geldiğini düşünmüştü, şimdiyse nedenini anlıyordu. On yıl kadar önce McEvoy, Şair olarak bilinen katil hakkında eksiksiz bir kitap çıkarmıştı ve Carver o kitabı defalarca okumuştu. Üstelik McEvoy katil hakkında kitap yazmaktan fazlasını yapmıştı: Onu dünyaya ifşa eden gazeteciydi ve Şair'e son nefesini duyacak kadar yaklaşmıştı.

Jack McEvoy, bir dev katiliydi.

Carver, eski Amazon sayfasında McEvoy'un kitabın kapağındaki fotoğrafını incelerken yavaşça başını salladı.

"Jack," dedi yüksek sesle, "onur duydum."

Angela Cook'un işini bitiren köpeği oldu. Köpeğin ismi, beş ay önceki blog gönderisine göre Arfy'di. Sonrasında altı karakterli şifre için Carver'a sadece iki varyasyon kaldı ve Arphie'yi doğru bilerek başarılı bir şekilde kadının *LATimes.com* hesabına giriş yaptı.

Başka bir insanın bilgisayarının içine girmenin her zaman tuhaf bir baştan çıkarıcılığı oluyordu. İstilanın değişken bağımlılığı yüzündendi. Bu durum, Carver'ın midesinin derinliklerinde bir hareketlenmeye neden oldu. Sanki başka bir insanın zihninin ve bedeninin içindeydi. Sanki "o" olmuştu.

İlk durağı e-postası oldu. Açtığında sayfayı temiz tuttuğunu gördü. Sadece iki okunmamış mesajı vardı ve diğer birkaç tanesini okuyup kaydetmişti. Jack McEvoy'dan gelen bir tane bile bulamadı. Yeni mesajların biri *Los Angeles'ta nasıl gittiğini* soran Floridalı bir arkadaşındandı –bunu Tampa Bay'daki Road Runner sunucundan geldiği için anlamıştı– , diğeriyse bir denetmen ya da editörle konuşmaları gibi gözüken *Times*'ın iç mesajlaşmasıydı.

Kimden: Alan Prendergast <AlanPrendergast@LATimes.com>
Konu: Re: çarpışma
Tarih: 12 Mayıs 2009, 14:11 PDT
Kime: AngelaCook@LATimes.com

Sabırlı ol. İki haftaya çok fazla şey olabilir.

Kimden: <AngelaCook@LATimes.com>
Konu: çarpışma
Tarih: 12 Mayıs 2009, 13:59 PDT
Kime: AlanPrendergast@LATimes.com

Bana BENİM yazacağımı söylemiştin! ☹

Angela sinirlenmiş görünüyordu. Ancak Carver durumu anlayacak kadar bilmediğinden devam etti ve eski posta dosyasını açtığında şansı yaver gitti. Birkaç gündür eski e-posta listesini temizlememişti. Carver yüzlerce mesajın içinde dolaşırken meslektaşı ve eş yazarı Jack McEvoy'dan gelen birkaç tane gözüne çarptı. En eski olanla başlayarak en yeni mesajlara doğru indi.

Çok geçmeden hepsinin zararsız, yalnızca iki meslektaşın haberler ve kafeteryada kahve içmek üzere buluşması hakkında yaptıkları basit konuşmalar olduklarını fark etti. Müstehcen şeyler yoktu. Carver okuduklarından yakın zamana kadar Cook'la McEvoy'un birer yabancı olduklarını tahmin etti. E-postalarda sertlik ve resmiyet vardı. İkisi de kısaltma veya argo kullanmamıştı. Angela suç muhabirliğine gelene ve onu eğitme görevi kendisine verilene dek Jack'in kızı tanımadığı belli oluyordu.

Sadece birkaç saat önce gönderilmiş son mesajda Jack, Angela'ya birlikte çalıştıkları haberin önerilen özetini göndermişti. Carver hevesle onu okudu ve her kelimesinde tespit edildiğine dair endişelerinin yatıştığını hissetti.

Kimden: Jack McEvoy <JackMcEvoy@LATimes.com>
Konu: çarpışma taslağı
Tarih: 12 Mayıs 2009 14:23 PDT
Kime: AngelaCook@LATimes.com

Angela, Prendo'ya gelecek taslağı olarak bunu gönderdim. Değişiklik istersen bana haber ver.

Jack.

ÇARPIŞMA: 25 Nisan'da Denise Babbit'in cesedi Santa Monica'daki bir sahil kenarı otoparkındaki kendi arabasının bagajında bulundu. Babbit cinsel saldırıya uğramış ve bir plastik poşet başına geçirilip çamaşır ipiyle bağlanınca boğulmuştu. Geçmişinde uyuşturucu sorunları olan egzotik dansçı, gözleri açık şekilde öldü. Çok geçmeden polis arabasının dikiz aynasında bulunan tek bir parmak izi sayesinde Güney Los Angeles'taki sosyal konutlarda yaşayan16 yaşındaki uyuşturucu satıcısı ve çete üyesine ulaştı. Konutlarda hızlı büyümüş, babasını tanımamış ve annesini çok az görmüş Alonso Winslow yakalanarak bir çocuk olarak suçlandı. Polise yaptıklarını itiraf etti, şimdiyse devletin kendisini yetişkin olarak yargılama çabalarını bekliyor. Şüpheliyle, ailesiyle, kurbanı tanıyanlarla konuştuk ve ölümcül çarpışmayı kökenine kadar takip ettik. 230 santimetre -McEvoy ve Cook, fotoğraflar: Lester

Carver tekrar okudu. Boynundaki kasların rahatlamaya başladığını hissetti. McEvoy'la Cook hiçbir şey bilmiyordu. Dev katili Jack yanlış fasulye sırığına tırmanıyordu.

Her şey planladığı gibiydi. Carver yayınlandığında yazıyı okumayı aklına not etti. Ne kadar yanlış olduğunu bilen ge-

zegendeki üç kişiden biri olacaktı. İçlerinden biri de zavallı Alonzo Winslow'du elbette.

Listeyi kapatarak Cook'un gönderilen mesajlarını açtı. Sadece McEvoy'la yazışmaları ve Prendergast'la özel konuşmaları vardı. Bir hayli sıkıcıydı ve Carver'ın işine yaramazdı.

E-postayı kapatıp yine tarayıcıya döndü. Aşağı doğru indiğinde Cook'un son günlerde ziyaret ettiği bütün internet sitelere göz attı. *Bagajcinayeti.com*'a ve Google'la başka gazetelerin internet sitelerine girdiğini gördü. Ardından ilgisini çeken bir siteyle karşılaştı. *DanikaninZindani.com*'u açtı ve kadınların erkekleri kontrol ettiği, kışkırttığı ve işkenceye maruz bıraktığı fotoğraflarla dolu, Hollanda asıllı bir bağlama ve hükmetme sitesini ziyaret etmiş oldu. Carver gülümsedi. Cook'un ziyaretlerinin gazetecilik nedenleri olduğundan şüpheliydi. Angela Cook'un özel ilgi alanlarına ufak bir bakış attığını düşünüyordu. Kadının karanlık yolculuğuydu bu.

Carver fazla oyalanmadı. Daha sonra işe yarayabileceğini bilerek bu bilgiyi bir kenara koydu. Şifresinin bariz olduğu göründüğünden Prendergast'ı denedi. Prendo'yu denedi ve ilk denemesinde giriş yaptı. İnsanlar bazen çok aptal ve aşikâr oluyordu. Posta kutusuna girdi; listenin en üstünde McEvoy'un sadece iki dakika önce gönderdiği mesaj duruyordu.

"Neyin peşindesin Jack?"

Carver mesajı açtı.

Kimden: Jack McEvoy <JackMcEvoy@LATimes.com>
Konu: çarpışma
Tarih: 12 Mayıs 2009 16:33 PDT
Kime: AlanPrendergast@LATimes.com
Cc: AngelaCook@LATimes.com

Prendo, sana bakındım ama yemekteymişsin. Hikâye değişiyor. Alonzo öldürdüğünü itiraf etmedi ve ben yaptığını bile düşünmüyorum. Yarın işleri daha iyi araştırmak için bu akşam Vegas'a gidiyorum. Sana o zaman haber veririm. Haberle Angela ilgilenebilir. Bozukluğum var.

Jack.

Carver midesindekilerin boğazına yükseldiğini hissetti. Boyun kasları iyice gerginleşti ve kusma ihtimaline karşın masadan uzaklaştı. Gerekirse kullanabilmek için alttaki çöp kovasını çıkardı. Görüşünün etrafı bir anlığına karardı, ancak sonra karanlık geçti ve kendine geldi.

Çöp kovasını yerine tekmeledi ve mesajı tekrar incelemek üzere ileri doğru eğildi.

McEvoy Las Vegas'la bağlantıyı bulmuştu. Carver artık suçun kendisinde olduğunu biliyordu. *Modus operandiyi** çok erken tekrarlamıştı. Kendini savunmasız bırakmıştı, şimdi de Dev Katili Jack peşindeydi. Ciddi bir hataydı. McEvoy Las Vegas'a gelecek ve küçücük bir şansla parçaları birleştirecekti.

Carver'ın bunu durdurması gerekiyordu. "Ciddi bir hatanın ölümcül bir hata olması şart değil," dedi kendine. Gözlerini kapatarak uzun uzun düşündü. Böylece özgüveni yerine geldi. En azından bir kısmı. Her olasılığa hazır olduğunu biliyordu. Bir planın başlangıç filizleri ona doğru uzanıyordu ve yapması gereken tek şey, ekrandaki mesajı silerek Angela Cook'un hesabına girip onun da gelen kutusundan

* Latincede bir kimsenin çalışma yöntemini ve alışkanlığını anlatmak için kullanılan bu deyim, kriminoloji ve kriminalistikte "vakanın oluş yöntemini" ya da "failin yöntemini" temsil eder. (ç.n.)

yok etmekti. Prendergast ve Cook bunu asla görmeyecek ve şanslıysa Jack McEvoy'un bildiklerini de asla bilmeyeceklerdi.

Carver mesajı sildi ama çıkış yapmadan önce Prendergast'ın internet faaliyetlerini gerçek zamanlı takip etmesine yarayacak bir casus yazılım yükledi. Prendergast'ın kime e-posta gönderdiğini, kimin onunla iletişime geçtiğini ve adamın hangi internet sitelerine baktığını bilecekti. Ardından Cook'un hesabına dönüp aynı hareketeleri orada da uyguladı.

Sırada McEvoy vardı ancak Carver bunu sonraya bırakmaya, Jack'in Vegas'a gidip orada tek başına çalışmasını beklemeye karar verdi. Her şeyin bir sırası vardı. Ayağa kalktı, elini sunucu odasına açılan cam kapının yanındaki okuyucuya koydu. Tarama bittiğinde ve onaylandığında kilit açıldı, kapıyı yana doğru kaydırdı. Sunucu odası soğuktu; sürekli 16 derecede tutuluyordu. Üçüncü sıradan altıncı kuleye yürürken adımları yükseltilmiş metal zeminde yankılandı. Buzdolabı büyüklüğündeki sunucunun önünü anahtarla açtı, eğildi ve iki data bıçağını yarım metre kadar çekti. Ardından kapattı, kapıyı tekrar kilitledi ve iş istasyonuna geri döndü.

Birkaç saniye içinde iş istasyonundaki ekranlardan biri alarm vermeye başladı. Karşılık verme protokolünü getirecek komutları yazdı. Sonra birkaç saniye bekleyip telefona uzandı. Dahili tuşuna basarak McGinnis'in numarasını girdi.

"Hey patron, hâlâ orada mısın?"

"Ne oldu Wesley? Çıkmak üzereydim."

"Kod üç sorunumuz var. Gelip baksan iyi olur."

Kod 3, "her şeyi bırakıp hareket et" anlamına geliyordu.

"Hemen geliyorum."

Carver gülümsemesini bastırmaya çalıştı. McGinnis'in bunu görmesini istememeliydi. Üç dakika sonra McGinnis

kapıdan içeri girdi, anahtar kartı kemerine çarparak döndü. Merdivenlerle aşağı indiğinden nefes nefese kalmıştı.

"Sorun ne?" dedi emredercesine.

"Los Angeles'taki Dewey ve Bach az önce data patlamasına uğradı. Bütün ağ çöktü."

"Aman Tanrım, nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Kim yaptı?"

Carver omuzlarını silkti.

"Buradan anlayamıyorum. İçeriden olabilir."

"Onları aradın mı?"

"Hayır, önce sana söylemeyi bekledim."

McGinnis, Carver'ın arkasında durdu; ağırlığını bir ayağından diğerine vererek cevap ordaymışçasına camın arkasındaki sunuculara baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sorun burada değil; her şeyi kontrol ettim. Onların tarafında. Sanırım düzeltmesi için birini oraya göndermem ve trafiği tekrar açmam gerekecek. Galiba Stone müsait. Onu yollarım. Sonra nereden kaynaklandığını görür, bir daha olmadığından emin oluruz. Hacklenmişse o şerefsizleri kendi yataklarında yakarız."

"Ne kadar sürecek?"

"Neredeyse her saat Los Angeles'a uçuş var. Stone'u bir uçağa koyacağım, yarın sabah ilk iş bununla ilgilenecek."

"Neden sen gitmiyorsun? Bunun halledilmesini istiyorum."

Carver duraksadı. McGinnis'in fikrin kendisinden çıktığını düşünmeye devam etmesini istiyordu.

"Bence Freddy Stone halledebilir."

"Ama en iyisi sensin. Dewey ve Bach'ın taşak geçmediğimizi görmesini istiyorum. Biz yarım bırakmayız. Bir sorun varsa en iyi adamımızı yollarız. Çocuğun tekini değil. Stone'u

ya da kime ihtiyacın varsa onu yanına al, ama ben senin gitmeni istiyorum."

"Şimdi çıkarım."

"Beni bilgilendirmeyi unutma."

"Tamamdır."

"Adamları almak için ben de havaalanına gideceğim."

"Evet, en zor iş sende."

"Hava atma."

Carver'ın omzuna vurdu ve kapıdan geri çıktı. Carver bir süre omzundaki baskının kalıntılarını hissederek hareketsizce oturdu. Dokunulmaktan nefret ederdi.

Nihayet hareket etti. Ekranına doğru eğildi ve alarm bağlantısını kesme kodunu girdi. Protokolü doğruladı, sonra da sildi.

Cep telefonunu çıkararak hızlı numaralardan birine bastı.

"N'aber?" dedi Stone.

"Hâlâ Early'le misin?"

"Evet, kuleyi inşa ediyoruz."

"Kontrol odasına geri dön. Bir sorunumuz var. Aslında iki tane. Ve onları halletmemiz lazım. Bir plan hazırlıyorum."

"Geliyorum."

Carver telefonu çat sesiyle kapattı.

ALTI:

AMERİKA'NIN EN YALNIZ YOLU

Çarşamba günü sabah saat dokuzda, Las Vegas'ın şehir merkezine yakın Charleston'daki bir ofis binasının dördüncü katında yer alan Schifino&Ortakları ofisinin kilitli kapısının önünde bekliyordum. Yorulduğum için duvara sırtımı vererek güzelce halı döşenmiş zemine oturdum. Şansı uyandırması gereken şehirde, kendimi özellikle şanssız hissediyordum.

Sabahın erken saatleri yeterince iyi başlamıştı. Gece yarısı Mandalay Bay'e giriş yaptıktan sonra uyumak için fazla canlı olduğunu fark etmiştim. Kumarhaneye gidip yanımda getirdiğim iki yüz doları rulet ve blackjack masalarında üç katına çevirmiştim.

Nakdimin büyümesi, kumar oynarken içtiğim bedava içkiyle birleşince odama döndüğümde uyumak kolaylaşmıştı. Uyandırma aramam geldiğinde işler etkileyici bir düşüşe geçmişti. Sorun, uyandırma araması istememiş olmamdı. Resepsiyon *Times*'ın verdiği American Express kartımın reddedildiğini söylemek için aramıştı.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim. "Dün akşam onunla uçak bileti aldım, McCarran'dan araba kiraladım ve buraya giriş yaptığımda sorun yoktu. Birisi karttan çekim yaptı."

"Evet efendim, o sadece denetim aşamasıydı. Karttan, girişin yapıldığı sabah altıya kadar çekim yapılmaz. Karttan ödeme almaya çalıştık ama reddedildi. Lütfen aşağı gelip bize başka bir kart verebilir misiniz?"

"Sorun değil. Zaten biraz daha para kazanmak için kalkmak istiyordum."

Ama sorun *vardı* çünkü diğer üç kredi kartım da çalışmadı. Hepsi reddedildi, o yüzden otelden çıkmak için kazandıklarımın yarısını geri ödemeye zorlandım. Kiralık arabama bindiğimde telefonumu çıkararak teker teker kredi kartı şirketlerini aramaya başladım. Ne var ki telefonumun çalışmadığından aramaları yapamadım ve sorun kötü çekmesi değildi. Telefon çalışmıyordu; hat kapatılmıştı.

Sinirli ve kafam karışık bir halde ama yılmadan William Schifino'nun bulduğum adresine doğru yola çıktım. Hâlâ kovalamam gereken bir haber vardı.

Dokuzdan birkaç dakika sonra bir kadın asansörden çıktı ve koridorda bana doğru geldi. Yerde, Schifino'nun kapısına yaslanmış halde oturduğumu görünce adımlarının duraksadığını fark ettim. Ayağa kalktım, kadın yaklaşırken başımı salladım.

"William Schifino'yla mı çalışıyorsunuz?" dedim gülümseyerek.

"Evet, sekreteriyim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bay Schifino'yla konuşmam gerek. Los Angeles'tan geldim. Ben..."

"Randevunuz var mı? Bay Schifino müvekkil adaylarıyla yalnızca randevulu görüşür."

"Randevum yok ama müvekkil adayı da değilim. Muhabirim. Bay Schifino'yla Brian Oglevy hakkında konuşmak istiyorum. Geçen yıl hüküm giymişti..."

"Brian Oglevy'nin kim olduğunu biliyorum. O dosya temyizde."

"Doğru, biliyorum biliyorum. Yeni bilgilerim var. Bence Bay Schifino benimle konuşmak isteyecektir."

Anahtarını kilitten birkaç santimetre uzakta tutarak durdu ve gözlerini ilk kez ölçüp biçmek üzere bana çevirdi.

"Eminim isteyecektir," dedim.

"İçeri girip bekleyebilirsiniz. Ne zaman gelir bilmiyorum. Öğleden sonraya kadar duruşması yok."

"Belki siz kendisini arayabilirsiniz."

"Belki."

Ofise girdik ve kadın beni küçük bekleme alanındaki bir kanepeye yönlendirdi. Mobilyalar rahattı, nispeten yeni görünüyorlardı. Schifino'nun başarılı bir avukat olduğu hissine kapıldım. Sekreter masasının arkasına geçti, bilgisayarını açtı ve güne hazırlık rutinine başladı.

"Onu arayacak mısınız?" diye sordum.

"Vaktim olduğunda. Siz rahatınıza bakın."

Denedim ama öylece beklemeyi sevmiyordum. Çantamdan laptopumu çıkararak açtım.

"Burada WiFi var mı?" diye sordum.

"Var."

"E-postalarımı kontrol etmek için ödünç alabilir miyim? Sadece birkaç dakikamı alır."

"Hayır, korkarım olmaz."

Bir süre onu inceledim.

"Affedersiniz?"

"Olmaz dedim. Güvenli bir sistem, o yüzden Bay Schifino'dan izin istemeniz gerek."

"Burada beklediğimi söylemek için aradığınızda benim adıma izin alabilir misiniz?"

"İlk fırsatta."

İşgüzar bir şekilde gülümseyip işine döndü. Telefon titredi ve randevu defterini açarak bir müvekkilin görüşmesini ayarlamaya, adama yasal hizmet karşılığında kabul ettikleri kredi kartlarını söylemeye başladı. Bu durum bana şimdiki

kredi kartı durumumu hatırlattı; sehpanın üzerinde duran dergilerden birini alarak bunu düşünmekten kaçınmaya çalıştım.

Derginin adı *Nevada Legal Review*'di; avukatlar ve transkripsiyon ve data saklama gibi yasal hizmetler için reklamlarla doluydu. İçinde aynı zamanda adli davalar hakkında makaleler vardı; çoğu kumarhane lisansı ya da kumarhanelerle alakalı suçlarla ilgiliydi. Las Vegas ve Clark County'deki genelevlerin iş görmesini engelleyen yasaya yapılan yasal saldırı hakkındaki hikâyeyi yirmi dakikadır okurken ofisin kapısı açıldı ve bir adam içeri girdi. Beni başıyla selamlayıp hâlâ telefonunda olan sekretere baktı.

"Bekleyin lütfen," dedi sekreter.

Beni işaret etti.

"Bay Schifino, bu adamın randevusu yok. Los Angeles'tan gelen bir muhabir olduğunu söylüyor. Kendisi..."

"Brian Oglevy masum," dedim lafını keserek, "ve bunu kanıtlayabileceğimi düşünüyorum."

Schifino beni uzun uzun inceledi. Koyu renkli saçları, beyzbol şapkası takmaktan eşitsiz yanmış yakışıklı bir yüzü vardı. Ya golf oynuyordu ya da koçtu. Ya da belki ikisi birden... Gözleri keskindi; benim hakkımda hemen bir karara vardı.

"O halde ofisime gelseniz iyi olacak," dedi.

Peşinden ofisine gittim ve Schifino bana diğer tarafa oturmamı işaret ederken büyük masasının arkasına yerleşti.

"*Times* için mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"İyi gazetedir ama bugünlerde başı beladan çıkmıyor. Finansal olarak."

"Evet, hepsi aynı durumda."

"Los Angeles'tan benim buradaki adamımın masum olduğu kanısına nereden vardınız?"

Ona en iyi fırlama gülüşümü gösterdim.

"O konuda emin değilim ama sizi görmek için içeri gelmem gerekiyordu. Yine de öyle olduğunu düşünüyorum. Orada bir çocuk var, benim işlemediğini düşündüğüm bir cinayetten ötürü hapiste ve bence detayları da sizin Oglevy dosyanızınkiyle oldukça benzer; bildiğim detaylardan bahsediyorum tabii. Tek farkı, benim dosyamın iki hafta önce gerçekleşmiş olması."

"İkisi aynıysa müvekkilimin suç vaktinde başka yerde olduğunu gösteren açık bir kanıtı var ve burada üçüncü bir kişi olabilir."

"Aynen öyle."

"Pekâlâ, bakalım elinizde ne varmış?"

"Aslında ben de sizdekileri görebilmeyi umuyordum."

"Mantıklı. Müvekkilim hapiste ve şu aşamada bilgi değiş tokuşu yapmam, davasına yardımcı olduğu müddetçe avukat-müvekkil gizliliği konusunda pek endişelenmeyeceğini düşünüyorum. Hem size söyleyeceklerimin çoğu mahkeme kayıtlarında yer alıyor."

Schifino dosyalarını çıkardı ve birbirimize elimizdekileri gösterme seansına başladık. Ben ona Winslow hakkında bildiklerimi anlattım, suç raporlarını gözden geçirirken sessiz heyecanımı korudum. Ancak suç mahali fotoğraflarının yan yana karşılaştırmalarına geçtiğimizde adrenalin etkisini gösterdi ve kendimi tutmam zorlaştı. Oglevy'nin fotoğraflarının Babbit dosyasındakilerle tamamen eşleşmesinin yanı sıra kurbanlar da şaşırtıcı şekilde birbirine benziyordu.

"Bu inanılmaz bir şey!" dedim. "Sanki ikisi aynı kadın."

İkisi de uzun boylu, iri kahverengi gözlü, hokka burunlu, uzun bacaklı ve dansçı vücutlu esmerlerdi. Bu kadınların katil tarafından öylesine seçilmediklerine dair yoğun bir hisse kapıldım hemen. Seçilmişlerdi. Onları hedef haline getiren bir tür kalıba uyuyorlardı.

Schifino da aynı şey düşünüyordu. Fotoğrafları teker teker işaret ederek suç mahallerinin benzerliklerini vurguladı. İki kadın da boyunlarına ince ve beyaz bir kordonla bağlanan plastik poşetlerle boğulmuştu. İkisi de arabanın bagajına çıplak ve yüzü içeriye dönük halde yerleştirilmişti, kıyafetleri de öylece üzerlerine atılmıştı.

"Tanrım... şuna bak," dedi, "bu suçlar tamamen aynı ve bunu görmek için uzman olmaya gerek yok. Sana bir şey söylemem gerek Jack. Buraya geldiğinde bu sabahın eğlence kaynağı olacağını düşündüm. Seninle oyalanırım sandım. Boş bir hayalin peşinden koşarken yanıma gelen deli bir muhabirsin zannettim. Ama bu..."

Masada yan yana koyduğumuz fotoğrafları gösterdi.

"Bu müvekkilimin özgürlüğü. Dışarı çıkacak!"

Oturamayacak kadar heyecanlı olduğundan masasının arkasında duruyordu.

"Nasıl oldu bu?" diye sordum. "Nasıl gözden kaçtı?"

"Çünkü dosyalar çok erken sonuçlandı," dedi Schifino. "Hepsinde polis belli bir şüpheliye yönlendirildi ve ötesine bakmadı. İhtiyaç duymadıkları için benzerlikleri aramadılar. Şüpheli ellerindeydi, yarıştan çekilmişlerdi."

"Ama katil, Sharon Oglevy'nin cesedini kadının kocasının bagajına nasıl koyabildi? Arabayı nerede bulacağını nereden bildi?"

"Bilmiyorum ama bu önemli değil. Önemli olan bu cinayetlerin ne Brian Oglevy ne de Alonzo Winslow tarafından işlenmiş olabilecek kadar dikkat çekici benzerlikte örüntüler içermesi. Gerçek soruşturma başladığında diğer detaylar yerine oturacaktır. Ama şimdilik ortaya çok büyük bir şey çıkardığına dair tek bir şüphem dahi yok. Yani sadece bu ikisinin olduğunu nereden biliyorsun? Başkaları da olabilir."

Başımla onayladım. Bu ihtimali düşünmemiştim. Angela Cook'un internet aramalarından yalnızca Oglevy dosyası çıkmıştı. Ama iki dosya bir örüntü oluşturuyordu. Dahası olabilirdi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

Schifino nihayet oturdu. Soruyu düşünürken bir öne bir arkaya döndü.

"Ben bunları belgeleştirip izhar emri için dilekçe vereceğim. Suçsuzluğunu kanıtlayacak yeni bir bilgi bu ve bu bilgiyi açık mahkemeye taşıyacağız."

"Ama o dosyaların bende olmaması gerekiyor. Onlardan alıntı yapamazsın."

"Tabii ki yapabilirim. Nereden aldığımı söylememem yeterli."

Kaşlarımı çattım. Yazım yayınlandıktan sonra kaynak belli olurdu.

"Bunu mahkemeye taşıman ne kadar sürer?"

"Biraz araştırma yapmam lazım ama hafta bitimine kadar veririm."

"Öyle yaparsan bu iş popülerleşir. O zamana kadar yazımı yayınlamaya hazır olabilir miyim bilmiyorum."

Schifino ellerini genişçe açarak uzattı ve başını salladı.

"Müvekkilim bir yıldan fazladır Ely'de. O hapishanedeki koşulların berbatlığı yüzünden idam mahkûmlarının sırf oradan kurtulabilmek için sıklıkla temyizden vazgeçerek idam edilmeye gönüllü olduklarını biliyor musun? Orada kaldığı her gün normalden uzun geliyordur."

"Biliyorum biliyorum. Sadece..."

Düşünmek için dursam da ben plan kurup yazımı yazabileyim diye Brian Oglevy'nin hapiste bir gün bile daha kalmasını haklı çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Schifino haklıydı.

"Tamam, o zaman dilekçeyi verir vermez haberim olsun istiyorum," dedim, "ve müvekkilinle konuşmak istiyorum."

"Sorun olmaz. Çıkar çıkmaz özel olarak görüşürsün."

"Hayır, o zaman değil. Şimdi. Onu ve Alonzo Winslow'u hapisten çıkaracak haberi yazacağım. Onunla bugün konuşmak istiyorum. Nasıl yaparım?"

"Kendisi maksimum güvenliklide, yani listede değilsen onu göremezsin."

"Sen beni içeri sokabilirsin, değil mi?"

Schifino masa dediği uçak gemisinin arkasında oturuyordu. Bir elini çenesine getirerek soruyu düşündü, ardından başını salladı.

"Seni içeri sokabilirim. Hapishaneye benim için çalışan bir dedektif ve Brian'ı görmeye yetkin olduğunu belirten bir mektup fakslamam lazım. Sonra eline yetkili makama yönelik, benim için çalıştığını kanıtlayacak bir mektup veririm. Bir avukat için çalışıyorsan yasal izne gerek olmuyor. Yanında mektubu taşıyıp kapıda onu gösteriyorsun. İçeri öyle girersin."

"Teknik olarak senin için çalışmıyorum. Gazetemin muhabirlerin kendilerini yanlış tanıtmalarını engelleyen kuralları var."

Schifino cebine uzandı ve nakit çıkardı. Masanın üzerinden bana bir dolar verdi. Alabilmek için cinayet mahali fotoğrafının üzerinden uzandım.

"İşte," dedi, "az önce sana bir dolar ödeme yaptım. Artık benim için çalışıyorsun."

Bu aslında olayı çözmese de çalışma durumumu göz önüne alarak pek endişelenmedim.

"Sanırım işe yarar," dedim. "Ely ne kadar uzakta?"

"Sürüşüne bağlı olarak buradan üç ila dört saat kuzeyde. Hiçliğin ortasında ve oraya giden yola, *Amerika'nın En Yalnız Yolu* diyorlar. Hapishaneye çıktığı için mi yoksa giderken gördüğün manzaralar yüzünden mi bilmiyorum ama belli bir sebebi var. Bir havaalanları bile var. Oraya bir kum atlayıcıyla gidebilirsin."

Kum atlayıcının, su atlayıcı gibi küçük ve pervaneli bir uçak olduğunu tahmin ettim. Başımı salladım. Küçük uçakların düşmesi hakkında çok fazla haber yazmıştım. Tamamen zorunda kalmadıkça onlarla uçmazdım.

"Arabayla gideceğim. Sen mektupları yaz. Bir de dosyalarının hepsinin kopyalarına ihtiyacım olacak."

"Mektupları yazmaya başlayacağım, Agnes'e de kopyaları çıkarmasını söylerim. İhzar emri için sendekilerin kopyası gerekecek. Dolarımla onları aldığımı söyleyebiliriz."

Başımı sallayarak, *evet*, diye düşündüm, çokbilmiş Agnes'i benim için çalıştır. Bu hoşuma gitmişti.

"Sana bir şey soracağım," dedim.

"Söyle."

"Ben buraya gelmeden ve sana bunları göstermeden önce Brian Oglevy'nin suçlu olduğunu düşünüyor muydun?"

Schifino iyice düşünürken başını geriye doğru yatırdı.

"Yayınlamazsın değil mi?"

Omuz silktim. İstediğim bu değildi ama başka çarem yoktu.

"Yalnızca öyle cevap vereceksen."

"Tamam, yayınlaman için Brian'ın ilk günden masum olduğunu bildiğimi söyleyebilirim. Bu korkunç suçu işlemiş olmasına imkân yoktu."

"Peki yayınlanmayacak olan ne?"

"Günah kadar suçlu olduğunu düşündüm. Davayı kaybetmeyi ancak bu şekilde kaldırabilirdim."

7-Eleven'a uğradıktan ve yüzlerce dakikası olan "kullan at" bir telefon aldıktan sonra çöl üzerinden kuzeye giden Otoyol 93'den Ely Eyalet Hapishanesi'ne doğru yola çıktım.

Otoyol 93, Nellis Hava Üssü'nden geçirdikten sonra beni 50 North'a bağladı. Çok geçmeden neden "Amerika'nın En Yalnız Yolu" olarak bilindiğini anlamaya başladım. Boş çöl her yönden ufka hükmediyordu. Herhangi bir bitki örtüsünden yoksun, sert, keskin sıra dağlar arabayı sürerken bir inip bir düşüyordu. Medeniyetin yegâne belirtisi; iki şeritli asfalt yol ve sıraların üzerinde, başka bir gezene ait devler gibi görünen demir çubuklar yoluyla uzanan elektrik hatlarıydı.

Yeni telefonumla ilk aramalarımı kredi kartı şirketlerine yapmış, kartlarımın neden çalışmadıklarını öğrenmeyi talep etmiştim. Her aramada aynı cevabı almıştım: Bir önceki akşam kartımın çalındığını bildirmiştim, dolayısıyla hesabım geçici olarak kullanım dışıydı. İnternete girerek bütün güvenlik sorularına doğru cevap vermiş ve kartımın çalındığını bildirmiştim.

Kartlarımın çalındığını bildirmediğimi belirtmem onlar için bir anlam ifade etmiyordu. Hesap numaralarımı olduğu kadar ev adresimi, doğum tarihimi, annemin evlenmeden önceki soyadını ve sosyal güvenlik numaramı da bilen biri bildirmişti. Hesapların yeniden açılmalarını talep ettim ve yetkililer seve seve boyun eğdiler. Tek sorun, yeni numaralı yeni kredi kartlarının dağıtılarak evime gönderilecek olma-

sıydı. Bu da günler alacaktı ve bu sırada kartsız kalacaktım. Daha önce deneyimlemediğim bir seviyede boku yemiştim.

Daha sonra Los Angeles'taki bankamı aradım ve aynı şemanın bir versiyonunun, daha derin etkiyle orada da geçerli olduğunu öğrendim. İyi haber, banka kartımın hâlâ çalışıyor olmasıydı. Kötü haberse vadeli ve vadesiz hesaplarımda çekebileceğim bir para olmamasıydı. Bir önceki gece internet bankacılığı kullanarak vadesiz hesabımdaki paranın hepsini birleştirmiş, sonra da tamamını Make-A-Wish Vakfı'na genel bağış olarak transfer etmiştim. Beş parasızdım. Ama Make-A-Wish Vakfı kesinlikle beni seviyordu.

Telefonu kapattığımda arabanın içinde olabildiğince yüksek sesle bağırdım. Ne oluyordu? Gazetede sürekli çalıntı kimlik haberleri yapılıyordu. Fakat bu kez kurban bendim ve buna inanmakta zorlanıyordum.

Saat on birde yerel haber masasını aradım ve izinsiz girişle yıkımın başka bir seviyeye eriştiğini öğrendim. Alan Prendergast'a bağlandığımda sesi gergin bir enerjiyle sertleşmişti. Bu yüzden söylediklerini tekrarladığını eski deneyimlerinden biliyordum.

"Neredesin sen, neredesin? Bu papaz olayını halletmemiz lazım ama kimseyi bulamıyorum."

"Dedim ya, Vegas'tayım. Acaba..."

"Vegas! Vegas? Vegas'ta ne işin var?"

"Mesajımı almadın mı? Dün çıkmadan önce sana bir e-posta gönderdim."

"Almadım. Dün öylece ortadan kayboldun ama umurumda değil. Ben bugünü umursuyorum. Şimdiyi umursuyorum. Bana havaalanında olduğunu ve bir saate Los Angeles'a döneceğini söyle Jack."

"Aslına bakarsan havaalanında değilim ve artık teknik olarak Vegas'ta da değilim. Amerika'nın en yalnız yolundayım, hiçliğin ortasına gidiyorum. Papazlar ne yapıyor?"

"Ne olacak? LAPD'yi protesto etmek için Rodia Gardens'ta bir ton insan topluyorlar ve haber ulusala çıkmak üzere. Ama sen Vegas'tasın ve Cook'dan haber almadım. Orada ne yapıyorsun Jack? Ne yapıyorsun?"

"Okumadığın e-postada söylemiştim. Haber..."

"E-postamı düzenli kontrol ederim," dedi Prendergast ters bir şekilde. "Senden e-posta falan almadım. E-posta yok."

Ona yanıldığını söylemek üzereydim ama aklıma kredi kartlarım geldi. Birisi kartlarımı kapatabildi ve banka hesaplarımı temizleyebildiyse belki e-posta hesabımı da patlatmıştı.

"Bak Prendo, bir şey dönüyor. Kredi kartlarım çalışmıyor, telefonum servis dışı ve şimdi de e-postamın sana gelmediğini söylüyorsun. Yolunda olmayan bir şeyler var. Ben..."

"Son kez soruyorum Jack. Nevada'da ne yapıyorsun?"

Bir nefes vererek yan pencereden dışarı baktım. İnsanlığın gezegeni yönettiği bunca zaman değişmemiş ve insanlık gittikten sonra da değişmeyecek çorak toprakları gördüm.

"Alonzo Winslow'un hikâyesi değişti," dedim. "Onun yapmadığını öğrendim."

"Yapmamış mı? Yapmamış mı? O kızı öldürmemiş mi yani? Ne diyorsun sen Jack?"

"Evet, kızı. O yapmamış. O masum Alan ve bunu kanıtlayabilirim."

"İtiraf etti Jack. *Senin* haberinde okudum."

"Evet, çünkü polisler öyle söyledi. Ama o sözde itirafı okudum; bir tek kızın arabasını ve parasını çaldığını itiraf etmiş. Çaldığında cesedinin bagajda olduğunu bilmiyormuş."

"Jack..."

"Bak Prendo, bu cinayetin Vegas'taki başka bir cinayetle bağlantısını buldum. İkisi birbirinin aynı. Bir kadın boğuluyor ve bagaja koyuluyor. O kadın da dansçıydı. Cinayetten

dolayı bir adam hapiste ve o da yapmadı. Şimdi onu görmeye gidiyorum. Bunların hepsini perşembeye kadar raporlamış ve yazmış olurum. Cuma günü yayınlamak zorundayız çünkü o zaman çantadan çıkacak."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Prendo? Orada mısın?"

"Buradayım Jack. Bu konuyu konuşmamız lazım."

"Konuştuğumuzu sanmıştım. Angela nerede? Papazları o halledebilir. Bugün görevde olması lazım."

"Angela'nın nerede olduğunu bilseydim onu bir fotoğrafçıyla beraber Rodia Gardens'a yollardım. Henüz gelmedi. Dün akşam, eve gitmeden önce bana Parker Center'a uğrayacağını ve gelmeden önce sabah turunu atacağını söyledi. Ama gelmedi işte."

"Muhtemelen Denise Babbit olayının peşindedir. Onu aradın mı?"

"Tabii ki aradım. Onu *aradım*. Mesaj bıraktım ama geri aramadı. Büyük ihtimalle senin burada olduğunu düşünüyor, aramalarımı görmezden geliyordur."

"Bak Prendo, bu Vaiz Treacher'ın protestosundan çok daha büyük bir şey, tamam mı? Oraya öylesine birini gönder. Bu devasa bir olay. Polislerin, FBI'ın ve diğer herkesin dikkatinden tamamen kaçmış bir katil var ortada. Vegas'taki bir avukat cumaya kadar her şeyi ortaya dökecek bir dilekçe verecek. Ondan ve diğer herkesten önce davranmalıyız. Ben bu hapishanedeki adamla konuştuktan sonra geri döneceğim. Ne zaman içeri girerim bilmiyorum. Uçağı yakalamak için Vegas'a dönmem uzun sürecek. Neyse ki dönüş biletimde sorun yok sanırım. Birisi kredi kartlarımı iptal etmeden önce almıştım."

Yine sessizlikle karşılaştım.

"Prendo?"

"Bak Jack," dedi, konuşmanın başından beri ilk kez sesinde sakinlik vardı, "ikimiz de durumu ve burada ne olduğunu biliyoruz. Hiçbir şeyi değiştiremeyeceksin."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"İşten çıkarılmandan. İşini kurtaracak bir haber yazabileceğini düşünüyorsan, bence işe yaramaz."

Şimdi boğazımda yükselen öfkeyle sessizleşen bendim.

"Jack, orada mısın? Orada mısın?"

"Evet, buradayım Prendo ve sana tek bir cevabım var: Siktir git. Ben bu haberi uydurmuyorum! Olan bu! Ve burada, hiçliğin ortasındayım ve benimle kimin, neden uğraştığını bilmiyorum."

"Tamam tamam, Jack. Sakin ol. Sakinleş, tamam mı? Sana öyle bir şey önermiyorum..."

"Bok önermiyorsun! Önermekten fazlasını yapıyorsun. Az önce söyledin."

"Bak, benimle böyle konuşacaksan sana yanıt vermeyeceğim. Medeni insanlar gibi konuşabilir miyiz, lütfen? Medeni insanlar gibi."

"Biliyor musun Prendo, benim yapmam gereken başka aramalar var. Haberi istemiyorsan ya da bunun uydurma olduğunu düşünüyorsan basacak başka birini bulurum, tamam mı? Beklediğim son şey ben burada telaş içindeyken asımın bana çamur atmasıydı."

"Hayır Jack, öyle değil."

"Bence öyle Prendo. O yüzden siktir git. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattım; az daha pencereden dışarı atıyordum. Fakat sonra yenisini alacak nakdim olmadığını hatırladım. Kendimi toplamak için birkaç dakika boyunca sessizce araba kullandım. Yapacak bir aramam daha vardı; sesimin serinkanlı ve sakin çıkmasını istiyordum.

Pencerelerden dışarı bakarak mavimsi gri dağları inceledim. İlkel, sert bir şekilde güzel geliyorlardı. On milyon yıl

önce buzulların altında kalmış, onlar tarafından kırılmış olsalar da yine de hayatta kalmışlardı ve sonsuza dek güneşe doğru uzanacaklardı.

Cebimden çalışmayan telefonumu çıkardım ve rehberi açtım. Los Angeles'taki FBI'ın numarasını bularak kullan at olana girdim. Ana operatör cevap verdiğinde Ajan Rachel Walling'le konuşmak istediğimi söyledim. Beni yönlendirdiler ve düşmesi biraz zaman aldı, ancak çalar çalmaz cevap verebildi.

"İstihbarat," dedi bir erkek sesi.

"Rachel'la konuşacaktım."

Bunu olabildiğince sakin söyledim. Bu kez Ajan Rachel Walling'i istememiştim çünkü kim olduğumu sormalarını ve kadına aramamı yönlendirme şansı tanımak istemiyordum. Bir ajan gibi konuştuğumu ve aramamın bağlanacağını umuyordum.

"Ajan Walling."

Oydu. Telefonda sesini duyalı yıllar olmuştu ama şüphem yoktu.

"Alo? Ben Walling, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rachel, benim. Jack."

Şimdi sessiz kalma sırası ondaydı.

"Nasılsın?"

"Beni neden arıyorsun Jack? Konuşmamamızın daha iyi olacağı konusunda anlaşmıştık."

"Biliyorum... ama yardımına ihtiyacım var. Başım belada Rachel."

"Peki sana yardım etmemi mi bekliyorsun? Nasıl bir bela bu?"

Yanımdan en az yüz kilometre hızla bir araba geçti ve yerimde duruyormuşum gibi hissetmeme neden oldu.

"Biraz uzun bir hikâye. Şu an Nevada'dayım. Çölde. Bir haberin peşindeyim; ortada kimsenin haberdar olmadığı bir katil var. Birinin bana inanması, yardım etmesi gerekiyor."

"Jack, sen de biliyorsun ki ben yanlış kişiyim. Sana yardım edemem. Ve burada bir işin ortasındayım. Gitmem lazım."

"Rachel, kapatma! Lütfen..."

Başta cevap vermese de telefonu kapatmadı. Bekledim.

"Jack... sesin bitkin geliyor. Neyin var?"

"Bilmiyorum. Birisi benimle uğraşıyor. Telefonum, e-postam, banka hesaplarım... Hiçliğin ortasında araba sürüyorum ve çalışan bir tane kredi kartım bile yok."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ely'ye, birisiyle konuşmaya."

"Hapishaneye mi?"

"Aynen öyle."

"Ne yani, birisi seni aradı ve masum olduğunu söyledi de koşarak, gerçek polislerin yanıldıklarını yine kanıtlamayı umarak oraya mı gidiyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Bak Rachel, bu adam kadınları boğarak onları arabaların bagajlarına tıkıyor. Onlara korkunç şeyler yapıyor ve ettikleri en az iki yıldır yanına kâr kalıyor."

"Jack, bagajdaki kız hakkındaki yazılarını okudum. Yapan bir çete üyesiydi ve suçunu itiraf etti."

Yazılarımı okuduğunu bilmek içimi beklenmedik bir heyecanla doldurdu. Ancak bu, onu ikna etmeme yardımcı olmuyordu.

"Gazetede okuduğun her şeye inanma Rachel. Şimdi gerçeğin peşindeyim ve birinin, yetkili birinin öne çıkıp..."

"Artık Davranış'ta olmadığımı biliyorsun. Niye beni aradın?"

"Çünkü sana güveniyorum."

Bunun üzerine uzun bir sessizlik oluştu. Sessizliği ilk bozan olmayı reddettim.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" dedi sonunda. "Birbirimizi uzun, çok uzun zamandır görmedik."

"Fark etmez. O zaman atlattıklarımızdan sonra sana hep güveneceğim Rachel. Ve şu anda bana yardım edebileceğini ve belki bazı şeyleri telafi edeceğini biliyorum."

Buna burnundan güldü.

"Neden bahsediyorsun sen? Yok... dur, cevap verme. Önemi yok. Lütfen beni bir daha arama, Jack. Uzun lafın kısası; sana yardım edemem. O yüzden iyi şanslar ve dikkatli ol. Güvende kal."

Telefonu kapattı.

O gittikten sonra yaklaşık bir dakika daha telefonu kulağımda tuttum. Sanırım fikrini değiştireceğini, telefonu alıp beni tekrar arayacağını umuyordum. Ancak öyle bir şey olmadı ve bir süre sonra telefonu koltukların arasındaki bardak tutacağına bıraktım. Yapacak başka aramam yoktu.

Beni geçen araba, bir sonraki dağ dizisinin üzerinde kaybolmuştu. Kendimi ayın yüzeyinde yapayalnız kalmış hissettim.

Ely Eyalet Hapishanesi'nin kapılarından giren çoğu kişide olduğu gibi benim şansım da istikametime vardıktan sonra iyiye gitmedi. Avukat/dedektif girişinden geçmeme izin verildi. William Schifino'nun benim için yazdığı mektubu sıkıca tutarak vardiya yüzbaşına gösterdim. Beni bir bekleme odasına yerleştirdiler ve yirmi dakika Brian Oglevy'nin yanıma getirilmesini bekledim. Fakat kapı açıldığında içeri giren sadece vardiya yüzbaşıydı. Brian Oglevy yoktu.

"Bay McEvoy," dedi yüzbaşı, soyadımı yalnız telaffuz ederek, "korkarım bugün bunu yapamayacağız."

Birdenbire dolandırıcı olduğumun anlaşıldığını düşündüm. Savunma avukatının tuttuğu dedektif değil de haberin peşindeki bir muhabir olduğumu anladıklarını sandım.

"Ne demek istiyorsunuz? Her şey hazırdı. Avukattan aldığım mektup yanımda. Gördünüz. Ayrıca buraya geldiğimi söyleyen bir faks yollandı."

"Evet, faksı aldık ve yerine getirmeye hazırdım ama görmek istediğiniz adam şu anda müsait değil. Yarın tekrar gelirseniz ziyaretinizi gerçekleştirebiliriz."

Başımı öfkeyle salladım. Günün tüm problemleri taşmak üzereydi ve yanan da bu hapishane yüzbaşısı olacaktı.

"Bakın, görüşmeyi yapmak için Vegas'tan buraya kadar saatlerce araba kullandım. Siz gelmiş bana dönüp gitmemi ve yarın bunların hepsini tekrar yapmamı söylüyorsunuz, öyle mi? Öyle bir şey..."

"Size Vegas'a dönmenizi söylemiyorum. Yerinizde olsam kasabaya gider ve Hotel Nevada'da kalırdım. Kötü bir yer değildir. Oyun salonları var ve çoğu gece barları açık oluyor. Oraya gider, yarın sabah da buraya dönerseniz sizin adamı hazır ederim. O konuda söz verebilirim."

Başımı salladım; kendimi her şey konusunda aciz hissediyordum. Başka seçeneğim yoktu.

"Sabah dokuz," dedim. "Siz burada olacak mısınız?"

"Hazırlamak için bizzat geleceğim."

"Onu bugün neden göremediğimi söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, söyleyemem. Bir tür güvenlik sorunu."

Son bir kez başımı hüsranla salladım.

"Teşekkür ederim Yüzbaşı. Sanırım yarın görüşürüz."

"Burada olacağız."

Kiralık arabama döndükten sonra navigasyona Elys'deki Hotel Nevada'yı girdim ve otuz dakika içinde oraya varana dek talimatları takip ettim. Arabayı otoparka çekip, içeri girmeye karar vermeden önce ceplerimi boşalttım. Nakit olarak 248 dolarım vardı. Vegas'taki havaalanına dönmem için 75 dolarlık benzin parası saklamam gerektiğini biliyordum. Eve gidene kadar ucuz yemek yiyebilirdim ama havaalanından eve taksiyle gitmem için 40 dolara daha ihtiyacım olacaktı. Böylece otel için yaklaşık yüz dolarım olduğunu hesapladım. Eskimiş altı kata bakarken bunun sorun olmayacağını anladım. Dışarı çıktım, el bagajımı aldım ve içeri girdim.

Dördüncü katta bir oda tutmak gecelik kırk beş dolardı. Oda düzenli ve temizdi, yatak epey rahattı. Saat daha öğleden sonra dörttü, yani alkol konusundaki şansımı hatırlamam için erken bir vakitti. O yüzden kullan at telefonumu çıkarıp dakikalarımı yemeye başladım. İlk olarak Angela Cook'u aradım; hem cep hem de iş telefonlarını denememe rağmen cevap alamadım. Ona iki kere mesaj bıraktım, ardın-

dan gururumu yutarak Alan Prendergast'ı bir daha aradım. Önceki patlamamdan ve küfürlerimden ötürü özür diledim. Sakince olanları ve hissettiğim baskıyı açıklamaya çalıştım. Tek heceli cevaplar verip bir toplantıya katılması gerektiğini söyledi. Ona internete girebilirsem revize edilen yazının taslağını yollayacağımı söyledim, o da acele etmememi söyledi.

"Prendo, bunu cuma gazetesine yetiştirmemiz lazım, yoksa diğer herkeste de olacak."

"Bak, bu konuyu haber toplantısında konuştum. Dikkatli hareket etmek istiyoruz. Sen ise çölde koşturuyorsun. Daha Angela'dan haber alamadık ve açıkçası endişelenmeye başlıyoruz. Çoktan gelmesi gerekiyordu. O yüzden senden buraya olabildiğince çabuk gelmeni istiyorum, sonra hep birlikte oturup elimizdekilere bakarız."

Gördüğüm muameleye tekrar sinirlenmem gerekirdi ama söylediği bir şey daha fazla baskı yaratmıştı: Angela.

"Bütün gün ondan mesaj almadın mı?"

"Bir tane bile. Orada olabilir diye evine bir muhabir yolladım ama kapıyı açan olmadı. Nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?"

"Birkaç kere günün ileri saatlerinde hastalık izni almıştı. Muhtemelen akşamdan kalma falandı. Ama en azından aramıştı. Bu kez öyle de olmadı."

"Peki, dinle. Birisi ondan haber alırsa bana haber ver, olur mu?"

"Tamamdır Jack."

"Tamam Prendo. Döndüğümde konuşuruz."

"Bozukluğun var mı?" diye sordu Prendergast, bir barış teklifi olarak.

"Biraz," dedim, "geldiğimde görüşürüz."

Telefonu kapattım ve Angela'nın kaybolmasını düşündüm. Her şeyin bağlantılı olmasından endişelenmeye başlamıştım: kredi kartlarım, kimsenin Angela'dan haber alma-

ması. Zorlama görünüyordu çünkü bağlantı kurulabilecek bir yer göremiyordum.

Kırk beş dolarlık odama bakındım. Komodinin üzerinde otelin en az yetmiş beş yaşında ve bir ara Nevada'nın en uzun binası olduğunu belirten küçük bir broşür duruyordu. O zamanlar bakır madenleri Ely'yi hızla gelişen bir şehir yapmıştı ve daha Las Vegas'ı duyan olmamıştı. O günler çok geride kalmıştı.

Laptopumu açtım ve e-posta hesabıma girmek için otelin ücretsiz WiFi'sini kullandım. Ancak şifrem üç denemenin ardından kabul edilmedi ve erişimim engellendi. Kredi kartlarımı ve telefon hattımı iptal eden kişi belli ki şifremi de değiştirmişti.

"Delilik bu!" dedim yüksek sesle.

Dışarıyla bağlantı kuramayınca içeriye odaklandım. Laptopumdaki bir dosyayı açtım ve sabit kopya notlarımı çıkardım. Gün içinde yaptıklarımı hikâye tarzında özetlemeye giriştim. Projeyi tamamlamam bir saatten fazla vaktimi aldı ama bittiğinde elimde yetmiş beş santimetrelik bir yazı vardı. Ve iyi bir yazıydı. Belki de yıllar içinde yazdığım en iyisi...

Yazımı tekrar okuduktan ve birkaç düzeltme yaptıktan sonra çalışmaktan acıktığımı fark ettim. Bir kez daha paramı sayıp odadan çıktım; kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin oldum. Oyun salonundan geçerek dolar slotlarının yanındaki bara girdim. Bir birayla biftekli sandviç söyledim ve köşedeki, mekanik para alıcı manzaralı bir masaya oturdum.

Etrafa bakındığımda mekânın ikinci derecede umutsuzluk aurası olduğunu gördüm ve burada on iki saat daha geçirecek olmak moralimi bozdu. Fazla seçeneğim yoktu tabii. Burada kısılı kalmıştım ve sabaha kadar da öyle kalmaya devam edecektim.

Yine nakdimi kontrol edip bir bira daha içmek ve çeyreklikleri ucuz slotlara atmak için yeterli olduğuna karar ver-

dim. Lobi girişine yakın bir sıraya geçerek elektronik poker makinesini paramla beslemeye başladım. İlk yedi elde kaybettikten sonra ful yaptım. Onu bir floşla bir düz takip etti. Çok geçmeden üçüncü birayı alabileceğimi düşünüyordum.

Başka bir kumarbaz iki makine ilerime oturdu. Parasını kaybederken muhabbete girme rahatlığı hissedene dek adamı doğru düzgün fark etmedim bile.

"Buraya kuku için mi geldin?" diye sordu neşeyle.

Ona doğru baktım. Otuzlarındaydı, dev favorileri vardı. Kirli sarı saçlarına tozlu bir kovboy şapkası takmıştı; deri şoför eldivenleri ve içeride olmamıza rağmen aynalı güneş gözlüğü vardı.

"Affedersin?"

"Şehrin dışında birkaç tane genelev olması lazım. Hangisinde en güzel kuku var, merak ediyordum. Salt Lake'den daha yeni geldim de."

"Bilemiyorum."

Makineme dönerek neyi tutup neyi bırakacağıma odaklanmaya çalıştım. Elimde bir maça ası, üçlüsü, dörtlüsü ve dokuzlusuyla kupa ası vardı. Floşa mı gitmeli, yoksa tutucu kalarak çifti alıp üçüncü bir as ya da başka bir çiftten medet mi ummalıydım?

"Kuşlar elinde," dedi Favorili.

Ona doğru baktığımda bilgece tavsiyesi için ücret almayacağını söylercesine başını salladı. Aynalı gözlüğünün camlarından yansımamı görebiliyordum. Tek ihtiyacım olan, bana çeyreklik pokerinde koçluk edecek biriydi. Maçaları tuttum, kupa asını bıraktım ve kart çekme tuşuna bastım. Makine tanrıları beni kutsadı. Ne yazık ki sadece çeyrekliklerle oynuyordum.

Bahis bozdurma tuşuna bastım ve çeyreklik halindeki on dört doların teneke tepsiye düşme sesini dinledim. Paraları

plastik bir bozuk para bardağına alarak Favorili'yi geride bıraktım.

Çeyrekliklerimi kafese götürüp nakitlerimi istedim. Küçük bozukluklarla kumar oynamaya iştahım kalmamıştı. Kazandıklarımı iki biraya daha yatırıp onları odama götürecektim. Yazmam gereken daha çok şey vardı, ayrıca yarın sabahki görüşmeye hazırlanmam gerekiyordu. İşlemediğine ikna olduğum bir cinayetten ötürü bir yıldan fazla süredir hapis yatan bir adamla görüşecektim. Muhteşem bir gün olacaktı; masum bir adamı haksız yere hapsedilmekten kurtarmak her gazetecinin rüyasının başlangıcıydı.

Lobide asansörü beklerken otelin kurallarını çiğneme ihtimaline karşın şişeleri yan tarafımda taşıdım. İçeri girdim, düğmeye bastım ve arka köşeye geçtim. Kapılar kapanırken eldivenli bir el geldi ve kırmızı ışığa basarak kapıları tekrar açtı.

Dostum Favorili içeri girdi. Bir düğmeye basmak için parmağını kaldırmıştı ama sonra indirdi.

"Hey, aynı kattayız!" dedi.

"Harika," dedim.

Karşıdaki köşeye geçti. Bir şey söyleyeceğini, kaçacak yerim olmadığını biliyordum. Yalnızca bekledim ve hayal kırıklığına uğramadım.

"Hey birader, aşağıda tılsımını bozmak istemedim. Eski karım çok konuştuğumu söylerdi. Belki bu yüzden eski karımdır."

"Sorun değil," dedim, "zaten halletmem gereken işler vardı."

"İş için geldin o zaman, ha? Ne tür bir iş seni dünyanın Tanrı'nın unuttuğu bu kısmına getirdi?"

İşte yine başladık, diye düşündüm. Asansör o kadar yavaş hareket ediyordu ki merdivenlerden çıkmak daha hızlı olabilirdi.

"Yarın hapishanede bir görüşmem var."

"Anlaşıldı. O adamlardan birinin avukat mısın?"

"Hayır. Gazeteciyim."

"Hmm, yazar ha? E iyi şanslar. En azından oradaki diğer heriflerin aksine sonrasında eve döneceksin."

"Evet, şanslıyım."

Dördüncü kata ulaştığımızda konuşmayı bitirdiğimi ve odama gitmek istediğimi açıkça belirtircesine kapıya yaklaştım. Asansör durdu ve kapılar bir türlü açılmak bilmiyormuş gibi geldi.

"İyi geceler," dedim.

Hızlıca asansörden çıkarak sola gittim. Odam üçüncü sıradaydı.

"Sana da ortak!" diye seslendi arkamdan Favorili.

Odamın anahtarını çıkarmak için iki bira şişemi diğer elime almak zorunda kaldım. Kapının önünde durmuş cebimden anahtarı çıkarırken Favorili'nin koridorda bana doğru geldiğini gördüm. Dönüp sağıma baktım. İleriye doğru sadece üç oda daha vardı, sonrası merdivenin çıkışıydı. Bu adamın eninde sonunda gece vakti kapımı çalacağına, aşağıya bira içmeyi ya da kuku peşine gitmeyi isteyeceğine dair kötü bir hisle doldum. Yapmayı planladığım ilk şey toparlanmak, resepsiyonu aramak ve odamı değiştirmekti. Adam adımı bilmiyordu, yani beni bulamazdı.

Sonunda anahtarı kilide taktım ve kapıyı iterek açtım. Favorili'ye bakarak ona son bir kez başımla selam verdim. Yaklaşırken yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

"Selam Jack," dedi, odamın içinden bir ses.

Ansızın döndüğümde odamdaki pencerenin yanındaki sandalyeden bir kadının kalktığını gördüm. Ve hemen onun Rachel Walling olduğunu anladım. Yüzünde işini çok ciddiye aldığını gösteren o bakış vardı. Odasına giden Favorili'nin varlığını arkamda hissedebiliyordum.

"Rachel?" dedim. "Burada ne işin var?"

"Neden içeri girip kapıyı kapamıyorsun?"

Hâlâ şaşkınlıktan donakalmış halde dediğini yaptım. Kapıyı arkamdan kapadım. Koridordan başka bir kapının yüksek sesle kapandığını duydum. Favorili odasına girmişti.

Dikkatle odamda ilerledim.

"Buraya nasıl girdin?"

"Sen bir otur da hepsini anlatacağım."

On iki yıl önce Rachel Walling'le kısa, yoğun ve bazılarına göre uygunsuz bir ilişkim olmuştu. Birkaç yıl önce LAPD'nin Echo Park'ta aranan bir adamı bulup öldürmesine yardım ederken fotoğrafını gazetelerde görmüş, yaklaşık on yıl önce duruşma salonunda oturana kadar onunla yan yana gelmemiştim. Yine de o on yılda onu düşünmediğim pek gün geçmemişti. O dönemi her daim hayatımın zirvelerinden biri olarak düşünmemin bir nedeni –belki de en büyük nedeni– oydu.

Geçen yıllarda zor zamanlar geçirdiğini bilmeme rağmen çok az aşınıp eskimişti. Benimle olan ilişkisinin bedelini, Güney Dakota'daki tek kişilik bir ofiste beş yıl görev yaparak ödemişti. Profil çıkarma ve seri katilleri kovalamadan Kızılderililere ayrılmış bölgelerdeki bar bıçaklamalarını araştırmaya geçmişti.

Ancak o çukurdan çıkmış ve son beş yılda Los Angeles'a alınmıştı; bir tür gizli istihbarat biriminde çalışıyordu. Bunu öğrendiğimde onu aramış, bağlanmış ama reddedilmiştim. O zamandan beri gözüm olabildiğince ve uzaktan bir şekilde üzerindeydi. Şimdiyse karşımda, hiçliğin ortasındaki otel odamda duruyordu. Hayatın işleyiş şekli bazen tuhaftır.

Varlığına şaşırmam bir yana, ona bakıp gülümsemeden duramıyordum. O profesyonel tavrını koruyordu ancak gözlerinin benden ayrılmadığını görebiliyordum. Uzun zaman önceki eski bir âşıkla sık sık bu kadar yakınlaşılmıyordu.

"Yanındaki kimdi?" diye sordu. "Bu haber için yanında fotoğrafçı var mı?"

Dönerek kapıya doğru baktım.

"Hayır, yalnızdım. Ve onun kim olduğunu bilmiyorum. Aşağıdaki kumar salonunda benimle konuşan adamın teki. Odasına gitti."

Birden yürüyerek yanımdan geçti, kapıyı açtı ve koridorun iki tarafına da baktıktan sonra odaya dönüp kapıyı kapattı.

"Adı neydi?"

"Bilmiyorum. Kendisiyle pek konuşmadım."

"Hangi odada kalıyor?"

"Onu da bilmiyorum. Ne oluyor? Odama nasıl girdin?"

Yatağı işaret ettim. Laptopum açıktı ve çıktısı alınmış notlarım, Schifino'dan ve Meyer'den aldığım dava dosyaları kopyaları, ayrıca Angela Cook'un internet araması çıktıları üzerine yayılmıştı. Orada bir tek Winslow'un sorgusunun dökümü eksikti çünkü yanıma alamayacağım kadar ağırdı.

Bunları yatağın üzerinde bırakan ben değildim.

"Ve eşyalarımı mı karıştırıyorsun? Rachel, senden yardım istedim. Odama girip..."

"Bak, önce bir otur, tamam mı?"

Odadaki tek sandalye, beni beklerken oturduğu sandalyeydi. Yatağa oturdum, laptopumu suratım asık bir şekilde kapattım ve evrakları tek bir yığın haline getirdim. O ayakta kalmaya devam etti.

"Tamam, kartımı gösterip müdürden beni içeri almasını istedim. Adama güvenliğinin risk altında olabileceğini söyledim."

Kafamı şaşkınlıkla salladım.

"Neden bahsediyorsun sen? Kimse burada olduğumu bilmiyor bile."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Bana buradaki hapishaneye gideceğini söylemiştin. Başka kime söyledin? Başka kim biliyor?"

"Bilmiyorum. Editörüme söyledim, bir de Vegas'taki bir avukat biliyor. O kadar."

Başını salladı.

"William Schifino. Evet, onunla konuştum."

"Onunla konuştun mu? Neden? Burada ne oluyor Rachel?"

Tekrar başını salladı ancak bu kez doğrulamak için değildi. FBI'ın ilkelerine aykırı olsa da olanları bana anlatmak zorunda olduğunu bildiğinden sallıyordu başını. Sandalyeyi odanın ortasına çekerek yüzü bana dönük halde oturdu.

"Tamam, bugün beni aradığında pek mantıklı konuşmadın Jack. Galiba yazarlığın hikâye anlatımından daha iyi. Neyse, söylediklerin arasında en çok aklıma takılan kredi kartların, banka hesapların, telefonun ve e-postan hakkında olanlardı. Sana yardım edemeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama telefonu kapattıktan sonra bunu düşünmeye başladım ve endişelendim."

"Niçin?"

"Çünkü bunların hepsine bir zorlukmuş gibi bakıyordun. Büyük bir tesadüfmüş, sen yolda bu sözde katil hakkında yazacağın alakasız haber için çalışırken başına gelen bir şeymiş gibi."

"Bu adam sözde katil falan değil. Ama alakalı olabileceğini mi söylüyorsun? Bunu düşünmüştüm ama imkân vermedim. Peşinde olduğum adamın burada olduğumdan, kendisini aradığımdan dahi haberi yok."

"O konuda çok da emin olma Jack. Bu klasik bir av taktiğidir. Hedefini ayırır, yalnız bırakır, sonra da öldürmek üzere harekete geçersin. Bugünün toplumunda birisini ayırmak ve yalnız bırakmak; onu konfor alanından, bildiği çevreden ayrılmaya zorunlu kılmak ve sonra da bağlantı kurmasını

engellemek demek. Telefona, internete, kredi kartlarına, parasına erişimini yani."

Bunları parmaklarıyla tek tek saydı.

"Ama bu adam beni nasıl bilebilir? Daha dün akşama kadar ondan haberdar bile değildim. Bak Rachel, seni görmek harika ve umarım bu akşam kalırsın. Burada olmanı istiyorum ama dediklerini anlamıyorum. Yani, yanlış anlama. Endişeni takdir ediyorum. Sahi, buraya nasıl bu kadar hızlı geldin?"

"FBI jetiyle Nellis'e indim ve helikopterle beni buraya bırakmalarını sağladım."

"Tanrım! Neden beni tekrar aramakla yetinmedin ki?"

"Çünkü yapamazdım. Beni aradığında çağrı, çalıştığım yerin kuruluş dışındaki konumuna transfer edildi. O transferlerde arayan kimliği olmaz. Numaran bende yoktu ve büyük ihtimalle kullan at telefon kullandığını anlamıştım."

"Peki beni kurtarmak için her şeyi bırakıp uçağa atladığını öğrendiklerinde büro rütbelileri ne diyecek? Güney Dakota'dan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Endişemi savuşturdu. Bu hareket bir şekilde bana ilk tanışmamızı hatırlattı. Yine bir otel odasında gerçekleşmişti. Yüzümü sertçe yatağa bastırmış, sonra da beni kelepçeleyip yakalamıştı. İlk görüşte aşk denemezdi.

"Ely'de dört aydır görüşme listemde olan bir mahkûm var," dedi. "Resmi olarak onunla görüşmeye geldim."

"Adam terörist gibi bir şey mi yani? Birimin onlarla mı ilgileniyor?"

"Jack, işimin bu kısmını sana anlatamam. Ama seni bulmanın ne kadar kolay olduğunu ve takip eden tek kişi olmadığımı anlatabilirim."

O sözüyle donakaldım. *Takip etmek*. Hayal gücümde kötü şeyler oluşturuyordu.

"Tamam," dedim, "anlat bana."

"Bugün beni aradığında Ely'ye gittiğini söyledin ve bir tutukluyla görüşmek için olduğunu anladım. O yüzden endişelendiğimde ve bir şey yapmaya karar verdiğimde Ely'yi arayıp orada olup olmadığını sordum; yeni çıktığını söylediler. Oradaki Yüzbaşı Henry'yle konuştum, o da görüşmenin yarın sabaha kadar askıya alındığını açıkladı. Sana şehre gitmeni ve Nevada'da kalmanı tavsiye ettiğini söyledi."

"Evet, Yüzbaşı Henry. Onunla uğraşıyordum."

"Evet, ona görüşmenin neden ertelendiğini sorduğumda şu senin adam Brian Oglevy'nin kendisine yönelik tehditlerden ötürü tecrite alındığını söyledi."

"Ne tehdidi?"

"Bekle, oraya geliyorum. Gardiyan bugün AK'nin Oglevy'ye saldırmayı planladığını söyleyen bir e-posta almış. O yüzden önlem olarak adamı tecrite koymuşlar."

"Hadi ya, onu ciddiye mi almışlar? Aryan Kardeşliği'ni? Onlar üyeleri olmayan herkesi tehdit etmiyorlar mı? Hem Oglevy Yahudi soyadı değil mi?"

"Ciddiye almalarının sebebi e-postanın gardiyanın kendi sekreterinden gelmiş olması. Tabii kadın yazmamış. Eyalet hapishanesinin hesabına giriş yapan biri tarafından anonim olarak yazılmış. Bir hacker tarafından. İçeriden biri de olabilir, dışarıdan da. Fark etmez. Teslim edilme şeklinden dolayı ciddi bir uyarı olarak aldılar. Oglevy'yi tecrite koydular, dolayısıyla adamı göremedin ve seni geceyi buraya geçirmeye yolladılar. Bir başına, bilmediğin bir yerde."

"Tamam, başka? Yine de aklıma yatmadı."

Beni ikna etmeye başlıyordu ama daha fazlasını anlatması için şüpheci görünüyordum.

"Yüzbaşı Henry'ye, biri seni arayıp sordu mu diye sordum. Birlikte çalıştığın avukat William Schifino'nun seni kontrol

etmek için aradığını ve aynı şeyi, görüşmenin ertelendiğini ve geceyi muhtemelen Nevada'da geçireceğini söylediğini söyledi."

"Tamam."

"William Schifino'yu aradım. Dedi ki ben öyle bir görüşme yapmadım."

Soğuk bir parmak omurgamdan aşağı kayarken ona uzunca bir süre bakakaldım.

"Schifino'ya seni benim dışımda biri sordu mu diye sordum, o da daha önce bir kişinin aradığını söyledi. Editörün olduğunu söyleyen biriymiş, kendisini Prendergast diye tanıtmış ve senin için endişelenmiş, Schifino'yla görüşmeye gelip gelmediğini öğrenmek istemiş. Schifino yanına uğradığını ve Ely'deki hapishaneye gitmekte olduğunu söylemiş."

Editörümün böyle bir görüşme yapmadığını biliyordum, çünkü Prendergast'ı aradığımda e-postamı almamıştı ve Las Vegas'a gittiğimden haberi yoktu. Rachel haklıydı. Birisi beni takip ediyordu ve bu işte iyiydi.

Bir anda aklıma Favorili, onunla asansöre binmemiz, ardından beni koridorda odama kadar takip etmesi geldi.

Ya Rachel'ın sesini duymamış olsaydı? Yürümeye devam edip beni arkamda iterek içeri sokar mıydı?

Rachel ayağa kalktı, odanın telefonuna doğru yürüdü. Operatörü çevirdi ve müdürle konuşmayı talep etti. Birkaç saniye beklettikten sonra telefonu açtılar.

"Evet, ben Ajan Walling. Hâlâ oda dört yüz ondayım; Bay McEvoy'un yerini tespit ettim ve kendisi güvende. Koridorun ilerisindeki yan üç odada herhangi bir misafirin kalıp kalmadığını soracaktım. Sanırım dört yüz on bir, on iki ve on üçüncü odalar olacak."

Bekledi, dinledi, ardından müdüre teşekkür etti.

"Son bir sorum daha var," dedi. "Holün sonunda üzerinde ÇIKIŞ yazan bir kapı var. Merdivenlere açıldığını tahmin ediyorum. Merdivenler nereye gidiyor?"

Dinledi, tekrar teşekkür etti ve telefonu kapattı.

"O odalarda kalan kimse yok. Merdivenlerse otoparka çıkıyor."

"O favorili adamın katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tekrar oturdu.

"Olabilir."

Gözünü tamamen kapatan güneş gözlüğünü, şoför eldivenlerini ve kovboy şapkasını düşündüm. Gür favorileri yüzünün geri kalanının çoğunu kaplıyordu ve insanın diğer belirleyici özelliklere dikkat etmemesini sağlıyordu. Beni takip eden adamı tarif edecek olsam şapkayı, saçını, eldivenleri, güneş gözlüğünü ve favorileri, yani kılık değiştirmiş birinin atılabilir veya değiştirebilir özelliklerini hatırlayacağımı fark ettim.

"Tanrım! Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Nasıl? Bu adam kim olduğumu nasıl öğrenmiş, sonra da gerçekten beni bulmuş olabilir? Daha yirmi dört saat geçmeden adam slot makinelerinde yanımda oturuyordu."

"Aşağı inelim de bana hangi makinede olduğunu göster. Belki parmak izlerini alabiliriz."

Başını salladım.

"Unut gitsin. Adam şoför eldivenleri takıyordu. Hatta oradaki tavan kameraları bile işe yaramaz. Kovboy şapkası, güneş gözlükleri vardı; herifin kılığının tamamı gizliydi."

"Yine de videoyu alırız. Belki bize yardım edecek bir şeyler vardır."

"Sanmam."

Yine başımı salladım ama Rachel'dan çok kendimeydi.

"Hemen yanımdaydı."

"Hapishane güvenliğine gönderilen e-posta hilesi adamın belli yetenekleri olduğunu gösteriyor. Şu aşamada e-posta hesaplarının ele geçirildiğini düşünmen akıllıca olur."

"Ama bu, adamın beni nasıl öğrendiğini açıklamıyor. E-postamı ele geçirmesi için benim hakkımda bilgi edinmesi gerek."

Sinirle yatağa vurdum ve başımı salladım.

"Tamam, benim hakkımda nasıl bilgi edindi bilmiyorum ama dün akşam e-posta yolladım. Hem editörüme hem de yazıyı birlikte yazdığım ortağıma hikâyenin değiştiğini, bir ipucunun peşinden Vegas'a geldiğimi söyledim. Bugün editörümle konuştum ve mesajımı almadığını söyledi."

Rachel başını anlayışla salladı.

"Giden haberleri yok etmek. Bu hedefi yalnız bırakmaya giriyor. Ortağın olan adam e-postayı aldı mı?"

"Kendisi kadın ve aldı mı bilmiyorum, çünkü telefonuna ve e-postalarına cevap vermiyor ve..."

Sözlü düşünce silsilemi durdurarak Rachel'a baktım.

"Ne?"

"Bugün işe gitmedi. Aramadı ve kimse ona ulaşamadı. Hatta birini evini yolladılar ama kapıyı açan olmadı."

Rachel birdenbire ayaklandı.

"Los Angeles'a dönmemiz lazım Jack. Helikopter bekliyor."

"Peki ya görüşmem? Hem aşağıdan videoyu alacağını söylemiştin?"

"Peki ya ortağın? Görüşme ve video sonrayı bekleyebilir."

Utanç içinde başımla onayladım ve yataktan kalktım. Gitme zamanı gelmişti.

Angela Cook'un nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Rachel'a, Şair dosyasına duyduğu tuhaf saplantı ve var olan ancak hiç okumadığım bloğu da dahil Angela hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Rachel bu bilgilerin hepsini Los Angeles'taki bir ajana aktardıktan sonra askeri helikoptere bindik ve güneydeki Nellis Hava Üssü'ne doğru yola çıktık.

Uçuş sırasında motorun sesini kesen ama işaret dili dışında konuşmaya izin vermeyen kulaklıklar taktık. Rachel dosyalarımı alarak onlarla bir saat geçirdi. Denise Babbit ile Sharon Oglevy'nin olay yeri ve otopsi raporlarını karşılaştırmasını izledim. Yüzünde tam bir odaklanma ifadesiyle çalışıyor, çantasından çıkardığı not defterine notlar alıyordu. Ölü kadınların hem olay yerinde hem de otopsi masasında çekilmiş korkunç fotoğraflarına bakarak bolca zaman geçirdi.

Ben çoğunlukla sırtımı koltuğa yaslayıp oturdum ve tüm bunların bu kadar hızlı nasıl olduğuna açıklama bulmaya çalışarak beynimi zorladım. Daha belirgin olmak gerekirse, ben daha kendisini doğru düzgün avlamaya başlayamamışken adamın beni nasıl avladığını düşünüyordum. Nellis'e iniş yaptığımızda bir şey bulduğumu düşündüm ve Rachel'a anlatacak bir fırsat kolladım.

Hemen tek yolcuları olduğumuz, bekleyen bir jete alındık. Karşı karşıya oturduk ve pilot, uçak telefonunda kendisini bekleyen bir arama olduğu konusunda Rachel'ı bilgilendirdi.

Kemerlerimizi taktık, Rachel telefonu aldı ve jet anında pistte taksi yapmaya başladı. Yukarıya çıktığımızda pilot bir saat içinde Los Angeles'a inmiş olacağımızı belirtti. *Federal hükümetin gücü ve kudreti gibisi yok,* diye düşündüm. Seyahat dediğin böyle olurdu ama tabii bir sorun vardı. Küçük bir uçaktaydım ve ben küçük uçaklarla uçmazdım.

Rachel çoğunlukla arayan kişiyi dinledi, ardından birkaç soru sorup nihayet telefonu kapattı.

"Angela Cook evinde değilmiş," dedi, "onu bulamıyorlar."

Cevap vermedim. Angela için duyduğum bıçak kadar keskin korku ve endişe yukarıya, kaburgalarımın altına çıktı. Bu durum jet kalkar, ticari uçaklardan alıştığımdan daha dik bir açıya yükselirken işleri benim için kolaylaştırmadı. Güvenle gökyüzüne çıktığımızda sonunda konuştum.

"Rachel, bu adamın bizi nasıl bu kadar hızlı öğrendiğini biliyorum sanırım... En azından Angela'yı."

"Söyle."

"Hayır, önce sen. Dosyalarda ne bulduğunu söyle."

"Jack, bu kadar küçük düşünme. Bu olay bir gazete yazısından çok daha büyük bir hal aldı."

"Bu, ilk sen anlatamazsın demek değil ki. Aynı zamanda FBI'ın bilgi alıp, karşılığında bir şey vermeme eğiliminden de büyük bir şey."

İğnelememi geçiştirdi.

"İyi, ben başlayacağım. Ama önce sana bir tavsiyede bulunayım Jack. Bu dosyalar hakkında okuduklarımdan yola çıkarak tek bir katille bağlantılı olduklarına kesinlikle şüphe olmadığını söyleyebilirim. İkisinden de aynı adam sorumlu. Ama iki dosyada da yerine hızla başka bir şüpheli çıktığı ve yerel yetkililer at gözlüklerini takarak ilerledikleri için dikkatten kaçtı. İki dosyada da adamlarını en baştan yakalayıp diğer ihtimalleri araştırmadılar. Tabii Babbit dosyası hariç, orada adamları bir çocuktu."

İleri doğru eğildim, iltifatından ötürü özgüvenle ışıldıyordum.

"Ve o çocuk basına yansıttıkları gibi hiç itirafta bulunmadı," dedim. "Dökümü ofisimde. Dokuz saatlik sorgu boyunca bir kere bile itiraf etmedi. Kadının arabasını ve parasını çaldığını ama cesedin zaten bagajda olduğunu söyledi. 'Onu öldürdüm,' hiç demedi."

Rachel başını salladı.

"Tahmin etmiştim. Ben de sendeki belgeleri kullanarak iki cinayetin profilini çıkarıyordum. Bir imza arıyordum."

"İmzası belli. Kadınları plastik poşetlerle boğmayı seviyor."

"Teknik olarak boğulmuş sayılmazlar. Oksijensiz bırakılmışlar. Havasızlıktan ölmüşler. Arada fark var."

"Tamam."

"Plastik poşet kullanmasının ve boynun etrafına kordon bağlamasının tanıdık gelen bir yanı var ama ben aslında bu yüzeydeki imzadan daha az belirgin bir şeyler arıyordum. Kadınlar arasındaki bağlantılara ya da benzerliklere bakıyordum. Onları birbirine neyin bağladığını bulursak katili de buluruz."

"İkisi de striptizci."

"Bu da bir kısmı ama biraz genel. Ve teknik olarak biri striptizci, diğeri egzotik dansçıydı. Arada ufak bir fark var."

"Neyse işte. İkisi de geçinmek için çıplak vücutlarını gösteriyordu. Bulabildiğin tek bağlantı bu mu?"

"Senin de fark etmiş olabileceğin gibi dış görünüşleri bir hayli benzerdi. Hatta ağırlıkları arasında bir buçuk kilogram, boyları arasında yine bir buçuk santimetre fark vardı. Yüz yapıları ve saçları da aynı şekilde benzerdi. Kurbanın vücut tipi, seçilmesi için anahtar niteliğinde bir unsurdur. Fırsatçı bir katil önüne geleni alır. Ama böyle, tam olarak aynı vücut tipine sahip iki kurban gördüğünde karşındakinin sabırlı, seçici bir yırtıcı olduğunu anlarsın."

Daha fazla şey söyleyecekmiş gibi görünse de durdu. Bekledim ancak devam etmedi.

"Ne?" dedim. "Söylediklerinden fazlasını biliyorsun."

Tereddüdünü bıraktı.

"Ben Davranış'tayken birimin erken dönemleriydi. Profilciler sıklıkla oturup avladığımız yırtıcılar ile vahşi hayattaki yırtıcılar arasındaki ilintileri konuşurdu. Bir seri katilin leoparlarla ya da çakallarla olan benzerliğine şaşırırsın. Aynı şey kurbanlar için de geçerli. Hatta vücut tipleri konusunda kurbanları sık sık hayvan türleri olarak belirleriz. Bu iki kadına zürafa diyebiliriz. Uzun boylu, uzun bacaklıydılar. Yırtıcımız zürafalardan hoşlanıyor."

Sonrasında kullanmak için bunların bir kısmını yazmak istedim ama dosyaları yorumlayışını açıkça kaydedersem anlatmayı bırakacağından korkuyordum. O yüzden hareket bile etmemeye gayret ettim.

"Başka bir şey daha var," dedi. "Şu aşamada bu sadece benim varsayımım. Ama iki otopside de kurbanların bacaklarında bağlandıklarına dair izler olduğu yazılmış. Bence bu hatalı olabilir."

"Neden?"

"Dur sana bir şey göstereyim."

Nihayet hareket ettim. Koltuklarda yüz yüze oturuyorduk. Kemerimi açtım ve yanındaki koltuğa geçtim. Rachel dosyaları karıştırarak olay yerleri ile otopsilerin birkaç fotoğrafını çıkardı.

"Tamam, sol üstteki ve dizin altındaki şu, şu ve şu izleri görüyor musun?"

"Evet, bağlanmış gibi duruyorlar."

"Pek öyle değil."

Açıklarken temiz ojeli tırnağıyla kurbanın üzerindeki izleri takip etti.

"İzler klasik bağlama olamayacak kadar simetrik. Hem bunlar bağlama izleri olsaydı, ayak bileklerin etrafında olduklarını görürdük. Birini kontrol etmek ya da kaçmasını engellemek için bağlayacaksan, o kişinin bileklerini birbirine bağlarsın. Ama o bölgelerde herhangi bir iz yok. El bileklerinde var, evet ama ayak bileklerinde yok."

Haklıydı. O açıklayana kadar görmemiştim.

"O zaman bacaklarındaki bu izleri ne yaptı?"

"Eh, kesin bir şey söyleyemem ama Davranış'tayken neredeyse her dosyada yeni parafililerle karşılaşıyorduk. Onları kategorize etmeye başlamıştık."

"Cinsel sapkınlıklardan mı söz ediyorsun?"

"Biz öyle demiyorduk işte."

"Neden, seri katillere politik doğruculuk mu yapmak zorundaydınız?"

"Fazla ince bir ayrıntı olabilir ama sapkın olmak ile anormallik arasında fark vardır. Biz bu davranışlara parafili diyoruz."

"Tamam, peki bu izler bir parafilinin parçası mı?"

"Olabilir. Bence kayışla yapılmış izler."

"Neyin kayışlarıyla?"

"Bacak ortezinin."

Neredeyse gülüyordum.

"Dalga geçiyorsun herhalde. Bacak ortezlerinden tahrik olan insanlar mı var?"

Rachel başıyla onayladı.

"Adı bile var. Abasiofili deniyor. Bacak ortezlerine yönelik psikoseksüel ilgi. Evet, ondan tahrik olanlar var. Hatta bu konuya adanmış internet siteleri ve sohbet odaları var. Kendilerine *demirler* ve *pergeller* diyorlar. Bacak ortezi takan kadınlara bazen demir bakire deniyor."

Şair'in peşindeyken Rachel'ın profilcilik becerilerinin ne kadar sarhoş edici olduğunu hatırladım. Dosyada pek çok

açıdan nokta vuruşu yapmıştı. Neredeyse tam isabet öngörülerde bulunmuştu. Küçük bilgi parçalarını ve gizli detayları görerek sonuca ulaşma yeteneğine hayran kalmıştım. Yine aynı şeyi yapıyordu ve bu yolculukta yanındaydım.

"Ve böyle bir dosyan mı vardı?"

"Evet, Louisiana'da böyle bir dosyamız vardı. Adamın biri bir kadını otobüs durağından kaçırmış ve koydaki bir balıkçı kulübesinde bir hafta boyunca esir tutmuştu. Kadın kaçmayı başararak bataklığa doğru yönelmiş. Şanslıymış çünkü kendisinden önce kaçırılan dört kadın kaçamamış. Onların kalan parçalarını bataklıkta bulmuştuk."

"Ve bu bir bazofili dosyası mıydı?"

"Abasiofili," diye düzeltti. "Evet, kaçan kadının anlattığına göre fail, bacaklarına, yanlarındaki demirler ve eklemler bileklerinden kalçalarına kadar uzanan ve bir sürü deri kayışı olan bir ortez takmış."

"Bayağı ürperticiymiş," dedim. "Tabii seri katillerde normal diye bir şey olmaz ama bacak ortezi ne ya? Böyle bir düşkünlük nasıl gelişmiş olabilir?"

"Orası bilinmiyor. Ama parafililerin çoğu erken çocuklukta yerleşiyor. Parafili, bireyin cinsel tatmininin tarifi gibi bir şey. Tahrik olmak için ona ihtiyaç duyuyorlar. Birinin neden bacak ortezi takmaya veya partnerinin takmasına ihtiyaç duyduğunu anlamak zor ama erken yaşta başlıyor. Bu kesin."

"Yani sence senin eski dosyandaki adam..."

"Hayır, Lousiana'daki o cinayetleri işleyen adam idam edildi. Tanıklık ettim. Ve son ana kadar bu konuda bizimle tek bir kelime bile konuşmadı."

"Ee, sanırım bu sağlam bir alibisi var demek oluyor."

Gülümsedim ama karşılık vermedi. Ben de devam ettim.

"Bu ortezleri bulmak zor mu?"

"Her gün internetten alınıp satılıyorlar. Ivır zıvırları ve kayışlarıyla pahalı olabilirler. Google'a bir dahaki girişinde *abasiofili* yaz ve ne çıkacağını gör. Burada internetin karanlık yüzünden bahsediyoruz Jack. Benzer ilgilere sahip insanlar için eşsiz bir buluşma mekânı. Gizli arzularından ötürü ucube olduğunu düşünürken internete girersen, kendine hem bir topluluk hem de kabullenme bulursun."

Bunu söylerken arkasında bir hikâye olduğunu fark ettim. Bagaj cinayetleri dosyasından ayrı bir şeydi. Hatta belki bir kitap bile değildi. Bu fikri sonraya saklayarak elimizdeki dosyaya döndüm.

"Peki sence bu katil ne yapıyor? Onlara bacak ortezi takıyor, sonra da tecavüz mü ediyor? Boğulmanın bir anlamı var mı?"

"Her detayın anlamı vardır Jack. Sadece nasıl okuyacağını bilmen gerek. Adamın yarattığı sahne parafilisini yansıtıyor. Bunun kadınları öldürmekten ibaret olmaması yüksek bir ihtimal. Fanteziyi tatmin edecek psikoseksüel bir sahne yaratmakla alakalı. Sonrasında kadınlar öldürülüyorlar çünkü adamın onlarla işleri bitmiş oluyor ve yaşarlarsa kendisini anlatacaklarından endişeleniyor. Benim tahminim poşeti kafalarından çıkardığından onlardan özür bile dilediği yönünde."

"Kadınların ikisi de dansçıydı. Onları dans falan ettirdiğini düşünüyor musun?"

"Tekrar söylüyorum; şu aşamada hepsi varsayım ama bu da bir parçası olabilir, evet. Yalnız ben vücut tiplerinden dolayı olduğunu düşünüyorum. Zürafalar. Dansçıların mesleklerinden ötürü ince ve kaslı bacakları olur. İstediği buysa elbet dansçılara bakacaktır."

İki kadının katille geçirdikleri saatleri düşündüm. Kaçırılmayla ölüm saati arasında uzayıp giden saatler... O saatler sırasında ne olmuştu? Cevap ne olursa olsun, korkunç ve dehşet verici bir sondu.

"Daha önce poşetin bir şekilde tanıdık geldiğini söylemiştin. Şimdi nedenini hatırlıyor musun?"

Rachel cevaplamadan önce bir anlığına düşündü.

"Hayır, sadece var bir şeyler. Bir tanıdıklık. Muhtemelen başka bir dosyadan kalma ama henüz çıkaramıyorum."

"Bunların hepsini VICAP*'den geçirecek misin?"

"Fırsat bulur bulmaz."

FBI'ın Şiddet Suçlularını Yakalama Programı, binlerce suçun detaylarını içeren bir bilgisayar data bankasıydı. Yeni bir suç girdiğinde benzer şekilde işlenmiş suçları bulmak için kullanılıyordu.

"Katilin programında dikkat edilmesi gereken bir şey daha var," dedi Rachel. "İki olayda da poşeti ve boyun bağını kurbanların üzerinde bıraktı ama ortez olsun ya da olmasın, uzuvlarına bağlanan şeyler çıkarıldı."

"Doğru. Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum ama bir sürü şey ifade ediyor olabilir. Kadınlar esir tutuldukları müddet boyunca belli ki bağlanmışlar. Kullandığı ortez ya da başka şeyler çıkarılıyor ama poşet yerinde kalıyor. Bu bir ifade biçimi, belki imzasının parçasıdır. Henüz farkında olmadığımız bir anlamı da olabilir."

Başımı salladım. Bakış açısı beni etkilemişti.

"Davranışsal Bilimler'de çalışalı ne kadar zaman oldu?"

Rachel gülümsedi ancak sonra iltifat amaçlı söylediğim şeyin orayı özlemesine neden olduğunu gördüm.

"Uzun zaman," dedi.

"Tipik büro politikaları ve saçmalığı," dedim. "Bir şeyde çok iyi olan birini alıp başka bir yere koyuyorlar."

Tekrar odağını kazandırmam ve benimle ilişkisinin, en uygun olduğu pozisyona mal olduğuna dair anısından onu uzaklaştırmam gerekiyordu.

---

* İng. *Violent Criminal Apprehension Program*. FBI'ın Şiddet Suçlularını Yakalama Programı'nın kısaltması. (ç.n.)

"Sence bu adamı yakalarsak çözebilir miyiz?"

"Asla onları çözemiyorsun Jack. Bir tek ipuçları alıyorsun. Louisiana'daki adam ellilerde bir yetimhanede büyümüştü. Orada çocuk felci geçirmiş çok fazla çocuk vardı. Çoğu bacak ortezi takıyordu. Yetişkinliğinde bunun onu neden tahrik etmeye başladığını ve seri katillerin yoluna sürüklediğini kimse bilmiyor. O yetimhanede büyüyen başka bir sürü oğlan çocuğu var ve onlar seri katil olmadılar. Birinin nasıl olduğu ise sonuç olarak tahmine kaldı."

Dönerek pencereden dışarı baktım. Los Angeles'la Vegas arasındaki çöldeydik. Dışarısı sadece karanlıktı.

"Dünya hastalıklı bir yer işte," dedim.

"Olabilir," dedi Rachel.

Bir süreliğine sessizce uçtuktan sonra yine ona döndüm.

"Aralarında başka bağlantılar var mı?"

"Dosyaların aralarındaki benzerliklerin, ayrıca benzemeyen yönlerinin listesini çıkardım. Her şeyi daha da yakından incelemek istiyorum ama şimdilik bana en belirgin gelen ortezler. Ondan sonra kadınların fiziksel örüntüleri ve öldürme araçları geliyor. Ama bir yerlerde bağlantı olmak zorunda. Bu kadınlar arasında bir bağ olmalı."

"Bulacağız ve o adamı da bulacağız."

"Doğru. Ve şimdi senin sıran Jack. Aklına ne geldi?"

Başımı sallayıp hızlıca düşüncelerimi toparladım.

"Angela'nın internette bulduklarının arasında olmayan bir şey vardı. Bana sadece söyledi çünkü çıktısı alınacak bir şey değildi. *Bagaj cinayeti* kelimeleriyle arama yaparken Las Vegas haberlerini ve birkaç eski Los Angeles haberini bulduğunu söylemişti, tamam mı?"

"Tamam."

"Bir de *bagaj cinayeti nokta com* isimli bir site bulduğunu söyledi ama içine girdiğinde hiçbir şey yokmuş. Giriş tuşuna

bastığına sitenin yapım aşamasında olduğunu söyleyen bir işaret çıkmış. Ben de, bu adamın internette bir şeyler yapabilecek becerileri olan biri olduğunu söyleyişini düşünürken dedim ki belki..."

"Elbette! Bir IP tuzağı olabilir. İnternette bagaj cinayetlerini arayanlardan haberdar olmak için yapmıştır. IP'yi takip edip kimin araştırdığını bulabilir. Bu da onu Angela'ya, sonra da sana götürmüştür."

Jet yine ticari uçuşlarda deneyimlediklerimden çok daha dik bir açıyla inişe geçmeye başladı. Bir kez daha tırnaklarımı kol dayanağına geçirdiğimi fark ettim.

"Ve muhtemelen senin adını görünce çok heyecanlandı," dedi Rachel.

Ona baktım.

"Ne diyorsun sen?"

"Şecerenden bahsediyorum Jack. Sen Şair'i arayıp bulan muhabirdin. Bu konuda kitap yazdın. Bay Büyük Çoksatan oldun. *Larry King*'e çıktın. Bu seri katiller bunların hepsine dikkat ediyor. O kitapları okuyorlar. Hayır, aslında onlarla çalışıyorlar."

"Bunu bildiğim iyi oldu. Belki ona bir kitabımı imzalarım."

"Seninle bir bahse gireceğim. Bu adamı yakaladığımızda mallarının arasında senin kitabının bir baskısını bulacağız."

"Umarım bulmayız."

"Ve bir bahse daha gireceğim. Biz bu adamı yakalamadan önce seninle doğrudan bağlantı kuracak. Seni ya arayacak ya e-posta gönderecek ya da bir şekilde sana ulaşacak."

"Niye? Niye böyle bir risk alsın?"

"Çünkü açığa çıktığını, kendisini öğrendiğimizi anladığı anda dikkatleri üzerine çekmek isteyecek. Hep böyle yaparlar. Hep o hatayı yaparlar."

"Bahis falan yok Rachel."

Bir şekilde bu adamın ya da başka birinin çarpık psikolojini beslediğimi düşünmek istemiyordum.

"Sanırım seni suçlamıyorum," dedi Rachel, rahatsız olduğumun farkına varınca.

"Ama 'bu adamı yakalarsak' yerine 'bu adamı yakaladığımızda' demen benim hoşuma gitti."

Başını salladı.

"O konuda endişelenme sen Jack. Adamı yakalayacağız."

Döndüm ve bir daha pencereden dışarı baktım. Çölden medeniyete dönerken halı gibi uzanan ışıkları görebiliyordum. Bildiğimiz medeniyet böyleydi. Ufukta milyarlarca ışık vardı ve hepsi bir araya getirilse dahi bazı adamların kalplerindeki karanlığın aydınlanamayacağını biliyordum.

Van Nuys Havalanına'na iniş yaptık ve Rachel'ın burada bıraktığı arabaya bindik. Telefonla Angela Cook hakkında herhangi bir haber olup olmadığını sordu, olmadığını söylediler. Telefonu kapatarak bana doğru baktı.

"Araban nerede? LAX'da mı?"

"Hayır, taksiyle geldim. Evde. Garajda."

Böylesi basit bir cümlenin kulağa bu kadar uğursuz geleceğini düşünmemiştim. *Garajda*. Rachel'a adresimi söyledim ve yola çıktık.

Neredeyse gece yarısı olmuştu, o yüzden otobandaki trafik yoğun değildi. San Fernando Vadisi'nin alt tarafından 101 yoluna girdik, ardından Cahuenga Geçidi'ne yöneldik. Rachel, Hollywood'daki Sunset Bulvarı'ndan çıktı ve batıya döndük.

Evim, Sunset'in bir blok güneyindeki Curson'daydı. Çoğunlukla uzun zaman önce mahallenin ev fiyatlarını karşılayamamaya başlayan orta sınıf aileler için yapılmış küçük evlerle dolu, hoş bir mahalleydi. Craftsman tarzı, iki yatak odalı, arkada ayrı, tek arabalık bir garajı olan bir ev. Arka bahçesi o kadar küçüktü ki bir Chihuahua bile orada sıkışmış hissederdi. Evi on iki yıl önce, Şair hakkındaki kitabımın satışlarından elde ettiğim gelirle almıştım. Aldığım her parayı, kızını büyütmesi ve eğitmesi için ölen kardeşimin karısıyla bölüşmüştüm. Telif hakkı ücreti görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, yeğenimi de en az bir o kadar zamandır görmemiştim ama evi almıştım ve hayatımın o döneminden, evim ve

çocuğun eğitimi kalmıştı. Boşandığımda zaten benim adıma olduğundan karım evi istememişti, şimdiyse tamamen benim olana kadar yalnızca üç yıllık mortgage ödemem kalmıştı.

Rachel evin önüne gelerek arazinin arka tarafındaki araba yolunda ilerledi. Arabayı park etti ancak farları açık bıraktı. Kapalı garaj kapısını parlak bir şekilde aydınlatıyordu. Dışarı çıktık ve bomba uzmanlarının dinamitli yelek giymiş bir adama ilerleyişi gibi yavaşça oraya yaklaştık.

"Hiç kilitlemem," dedim. "Arabanın kendisinden başka çalacak değerli bir şeyim olmadı zaten."

"Peki arabayı kilitliyor musun?"

"Hayır. Çoğu zaman unutuyorum."

"Peki bu kez?"

"Sanırım unuttum."

Yukarı doğru çekilen türden bir garaj kapısıydı. Uzandım, kapıyı kaldırdım ve içeri girdik. Otomatik bir lambanın tepede yanmasıyla BMW'min bagajına baktık. Anahtarım çoktan hazırdı. Tuşa bastım ve bagaj kapısının açıldığını gösteren o *tak* sesini duyduk.

Rachel duraksamadan öne çıkıp bagajın kapağını kaldırdı.

Bagaj, Salvation Army'ye bırakmayı planladığım kıyafet torbasının dışında boştu.

Rachel nefesini tutuyordu. Yavaşça bıraktığını duydum.

"Evet," dedim, "cidden sandım ki..."

Bagajı öfkeyle çarparak kapattı.

"Ne yani, burada olmadığına sinirlendin mi?" diye sordum.

"Hayır Jack, sinirlendim çünkü manipülasyona uğruyorum. Adam belli bir şekilde düşünmemi sağladı, bu da benim hatamdı. Bir daha olmayacak. Hadi, emin olmak için eve bakalım."

Rachel arabanın yanına döndü, farları kapattı, sonra da birlikte arka kapıdan mutfağa girdik. Ev küf kokuyordu ama

kapalı tutulduğunda hep böyle olurdu. Tezgâhtaki meyve kâsesinde aşırı olgunlaşmış muz olması da yardımcı olmuyordu tabii. Önden ben gittim, ilerlerken ışıkları açtım. İçerisi bıraktığım gibi görünüyordu. Makul derecede düzenliydi, ancak masalarda ve oturma odasındaki kanepenin yanındaki zeminde çok fazla gazete yığını duruyordu.

"Güzel ev," dedi Rachel.

Ofis olarak kullandığım misafir odasını kontrol ettik ve olağandışı bir şeyle karşılaşmadık. Rachel yatak odasına doğru giderken ben de masanın arkasına geçerek masaüstü bilgisayarımı açtım. İnternet erişimim olmasına rağmen *Times* e-posta hesabıma hâlâ giremiyordum. Şifrem reddediliyordu. Öfkeyle bilgisayarı kapattım, ofisten çıkarak yatak odamdaki Rachel'a yetiştim. Misafir beklemediğim için yatağı toplamadan çıkmıştım evden. Oda havasızdı, o yüzden Rachel gardırobu kontrol ederken bir pencere açmaya gittim.

"Neden bunu duvarlardan birine asmıyorsun Jack?" diye sordu.

Döndüm. Kitabımın *New York Times*'a çıkan tam sayfa reklamının çerçeveli kopyasını bulmuştu. İki yıldır gardıropta duruyordu.

"Eskiden ofisteydi ama on yıldır ona benzer bir şey bulamayınca beni biraz rahatsız etmeye başladı. O yüzden oraya koydum."

Başını sallayarak banyoya girdi. Hijyen durumunu bilmediğimden nefesimi tuttum. Duş perdesinin açıldığını duydum, ardından Rachel yatak odasına geri döndü.

"Küvetini temizlemen lazım Jack? O kadınlar kim?"

"Ne?"

Üzerinde küçük şövalelerde duran bir sıra çerçeveli fotoğraf olan şifonyeri gösterdi. Sırayla sayarken işaret ettim.

"Yeğenim, yengem, annem, eski karım."

Rachel kaşlarını kaldırdı.

"Eski karın mı? Demek beni unutmayı başardın."

Gülümsedi, ben de karşılık verdim.

"Uzun sürmedi. Muhabirdi. *Times*'a ilk geldiğimde bir polis haberini paylaştık. Olaylar birbirini izledi ve evlendik. Sonra öylece bitti. Hataydı. Şimdi Washington bürosunda çalışıyor ve hâlâ arkadaşız."

Daha fazlasını anlatmak istesem de bir şey direnmemi sağladı. Rachel döndü, tekrar koridora çıktı. Peşinden oturma odasına gittim. Orada öylece durarak birbirimize baktık.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Emin değilim. Düşünmem gerek. En iyisi bırakayım da sen biraz uyu. Burada kalabilecek misin?"

"Tabii, neden kalamayayım? Hem benim silahım var."

"Silahın mı var? Jack, silahla ne yapacaksın?"

"Silahlı insanlar neden her seferinde silahlı vatandaşları sorguluyorlar? Şair'den sonra aldım işte, anladın mı?"

Başını salladı. Anlamıştı.

"İyi o zaman, iyiysen seni burada silahınla bırakacağım ve sabah arayacağım. Belki o zamana kadar birimizin aklına Angela hakkında yeni bir fikir gelir."

Başımla onayladım ve Angela'yı bir kenara bırakırsak o anlardan birinde olduğumu anladım.

"Ya gitmeni istemiyorsam?" diye sordum.

Konuşmadan bana baktı.

"Ya seni hiç unutamadıysam?" diye sordum.

Gözleri zemine düştü.

"Jack... on yıl çok uzun bir süre. Artık farklı insanlarız."

"Öyle miyiz?"

Yine bana baktı ve uzun bir süre gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Ona yaklaştım, elimi ensesine yerleştirdim ve onu karşı çıkmadığı ya da iterek kurtulmadığı uzun, sert bir öpücük için kendime çektim.

Telefonu elinden düştü, yerde küt diye gürültü çıkardı. Bir tür duygusal çaresizlikle birbirimize tutunduk. Yaptığımızın hiçbir nazik yanı yoktu. İstemekten, özlemden ibaretti. Sevgi dolu bir şey olmasa da tamamen sevgiyle, başka bir insanla yakınlık kurabilmek adına çizgileri pervasızca geçmek istemekle ilgiliydi.

"Yatak odasına dönelim," diye fısıldadım yanağına doğru.

Sonraki öpücüğüme doğru gülümsedi, sonra bir şekilde ellerimizi birbirimizden ayırmadan yatak odama gitmeyi başarabildik. Aceleyle kıyafetlerimizi çıkardık ve yatakta sevişttik. Ne yaptığımızı ve ne anlama geldiğini düşünemeden sona erdi. Sonrasında yan yana sırtüstü uzandık, sağ elimin parmak eklemleri hafifçe göğsünü okşuyordu. İkimiz de uzun, derin nefesler alıyorduk.

"Eyvah," dedi nihayet.

Gülümsedim.

"Fena kovuldun," dedim.

O da gülümsedi.

"Ya sen? *Times*'ın düşmanla yatma konusunda bir kuralı olmalı, değil mi?"

"'Düşman' derken neyi kastediyorsun? Hem geçen hafta beni işten çıkardılar. Orada bir haftam kaldı, sonra tarih oluyorum."

Aniden yan döndü ve bana endişeli gözlerle baktı.

"Ne?"

"Evet, internetin kurbanlarındanım. Daha az insan çalıştırmak için beni kovdular ve Angela'yı eğitip çıkmam için iki hafta verdiler."

"Aman Tanrım, berbat bir şey. Neden bana söylemedin?"

"Bilmem. Konusu açılmadı."

"Neden sen?"

"Çünkü maaşım fazla ve Angela'nınki değil."

"Bu çok aptalca."

"Beni ikna etmene gerek yok. Ama bugünlerde gazetecilik sektörü böyle çalışıyor. Her yerde aynı."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, muhtemelen o ofiste oturup on beş yıldır bahsettiğim romanı yazacağım. Sanırım daha önemli olan soru; bizim şimdi ne yapacağımız Rachel?"

Gözlerini kaçırdı, göğsümü ovalamaya başladı.

"Umarım bu tek seferlik bir şey değildir," dedim. "Öyle olmasını istemem."

Uzun bir süre yanıt vermedi.

"Ben de," dedi en sonunda.

Ama bu kadardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Hep bir şeylere kafa patlatıyorsun gibi görünüyor."

Yarım bir gülümsemeyle bana baktı.

"Şimdi de profilci mi oldun?"

"Hayır, sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Dürüst olmam gerekirse birkaç yıl önce birlikte olduğum bir adamı düşünüyordum. Bizim, şey... bir ilişkimiz vardı ve yürümeyecekti. Benim kendi sorunlarım vardı, o da binlerce kilometre uzakta olmasına rağmen hâlâ eski karısını bekliyordu. Bunu konuştuğumuzda bana 'tek mermi teorisinden' bahsetti. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Kennedy suikasti gibi mi?"

Yumruğuyla şakayla karışık göğsüme vurdu.

"Hayır, hayatının aşkından bahsediyorum. Herkesin tek bir eşi var. Tek bir mermisi. Ve hayatta şanslıysan o kişiyle tanışıyorsun. Ve bir kere tanıştın mı, bir kere kalbine ateş edildi mi başka kimse kalmıyor. Ölüm, boşanma, aldatma... ne olursa olsun başka hiç kimse ona yaklaşamıyor. İşte tek mermi teorisi bu."

Başıyla onayladı. Buna inanıyordu.

"Yani o adamın senin mermin olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını salladı.

"Hayır, olmadığını söylüyorum. Çok geç kalmıştı. Ben çoktan başka biri tarafından vurulmuştum. Ondan önceki biri tarafından."

Uzun uzun ona baktım, ardından öpmek için kendime çektim. Bir süre sonra geri çekildi.

"Ama gitmem gerek. Bunu ve diğer her şeyi düşünmeliyiz."

"Kal işte. Benimle uyu. Yarın erkenden kalkarız ve vaktinde işe gideriz."

"Olmaz, eve gitmem lazım yoksa kocam endişelenir."

Birden doğruldum. Gülmeye başladı, yataktan çıktı. Giyinmeye koyuldu.

"Komik değildi!" dedim.

"Bence komikti!" diye ısrar etti.

Yataktan çıkıp ben de giyinmeye başladım. Hafif sarhoş bir şekilde gülmeye devam ediyordu. Eninde sonunda ben de güldüm. Önce pantolonumla gömleğimi giydim, ardından ayakkabılarımı ve çoraplarımı bulmak için yatağın etrafında dolaştım. Tek bir çorap dışında hepsini buldum. Nihayet dizlerimin üzerine çökerek yatağın altında aramaya başladım.

Ve işte o zaman kahkaha durdu.

Angela Cook'un ölü gözleri yatağın altından bana bakıyordu. İstemsizce halının üzerinde geriye doğru sürünürken sırtımı şifonyere çarpıp lambanın sallanmasına, sonra da yere gürültüyle düşmesine neden oldum.

"Jack?" diye bağırdı Rachel.

İşaret ettim.

"Angela yatağın altında!"

Rachel hızla yanıma geldi. Üzerinde yalnızca siyah külotuyla beyaz bluzu vardı. Eğilip baktı.

"Aman Tanrım!"

"Yatağın altını kontrol ettiğini sanmıştım!" dedim heyecanla. "Odaya girdiğimde çoktan baktığını düşündüm."

"Ben gardıroba bakarken sen orayı hallettin zannettim."

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durarak uzun bir süre yatağın altında aşağı yukarı baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Yaklaşık bir gündür ölü görünüyor. Plastik bir poşetle boğulmuş. Çıplak ve temiz, plastik bir tabakaya tamamen sarılmış. Sanki taşınmaya hazır gibi. Ya da belki çürüme kokusunu bastırmak için. Bu olay yeri diğerlerinden..."

"Rachel, lütfen... onu tanıyorum. Lütfen her şeyi şu anda analiz etmeyi bırakabilir misin?"

Sırtımı şifonyere dayayarak gözlerimi tavana diktim.

"Üzgünüm Jack. Hem onun hem de senin için."

"Söylesene, ona işkence etmiş mi yoksa sadece..."

"Bilemiyorum. LAPD'yi aramamız lazım."

"Biliyorum."

"Şöyle söyleyeceğiz: Seni eve getirdim, birlikte evi aradık ve onu bulduk. Gerisi anlatılmayacak. Tamam mı?"

"Peki. Tamam. Öyle diyorsan öyle olsun."

"Benim giyinmem gerek."

Ayağa kalktığında az önce sevişiğim kadının tamamen kaybolduğunu fark ettim. Artık sadece bürodan ibaretti. Giyinmeyi bitirdi, sonra yatağın üzerine yan bir açıdan incelemek için eğildi. Çok yakında evime gelecek olay yeri ekibi tarafından toplanmasınlar diye yastıklardaki saçları toplamaya başladı. O sırada hiç kıpırdamadım. Oturduğum yerden Angela'nın yüzünü görmeye devam edebiliyordum; durumun gerçekliğine kendimi alıştırmak zorunda kaldım.

Angela'yı çok az tanıyordum ve muhtemelen ondan pek hoşlanmamıştım, ama çok gençti ve önünde çok uzun bir hayat vardı. Hayatım boyunca çok fazla ceset görmüş, kendi kardeşiminki de dahil bir sürü cinayeti yazmıştım. Fakat şahit olduğum ya da yazdığım hiçbir şey Angela Cook'un yüzünü o plastik poşetin arkasında görmem kadar beni etkilememişti. Başı, ayakta duruyor olsa yukarıda kalan bana bakacakmış gibi geriye doğru atılmıştı. Gözleri açıktı ve korkmuştu, neredeyse yatağın altının karanlığında parlıyordu. Sanki o karanlığın içinde kayboluyor, içine çekiliyor ve son ışığa doğru bakıyordu. Ve işte o zaman hayatının son çaresiz itişini yapmıştı. Ağzı son, korkunç bir çığlıkla açık kalmıştı.

Ona bakarken bir şekilde kutsal bir şeyi bölüyormuş gibi hissettim.

"Bu işe yaramayacak," dedi Rachel. "Çarşaflardan ve yastıklardan kurtulmamız lazım."

Başımı kaldırarak ona baktım. Yataktan çarşafı çıkardı ve top haline getirdi.

"Onlara olanları anlatsak olmaz mı? Onu seviştikten sonra..."

"Düşün Jack. Böyle bir şeyi kabul edersem sonraki on yıl boyunca ekip odasındaki her şakanın malzemesi olurum. Üstelik işimi kaybederim. Üzgünüm ama öyle bir şey istemiyorum. Dediğim gibi yapacağız, çarşafı katilin aldığını düşünecekler."

Her şeyi top haline getirdi.

"Belki çarşafta adamın bıraktığı kanıt vardır."

"Pek mümkün değil. Adam çok dikkatli, daha önce herhangi bir şey bırakmadı. Bu çarşafta kanıt olsaydı onu kendisi alırdı. Angela'nın bu yatakta öldürüldüğünden bile şüpheliyim. Sadece sarılmış halde altına saklandı... senin bulman için."

Bunu son derece duygusuzca söylemişti. Büyük ihtimalle artık bu dünyada onu şaşırtan ya da dehşete düşüren bir şey kalmamıştı.

"Hadi Jack. Harekete geçmemiz lazım."

Çarşafı ve yastıkları taşıyarak odadan çıktı. Bunun üzerine ben de yavaşça ayaklandım, kayıp çorabımı bir sandalyenin arkasında buldum ve çoraplarımla ayakkabılarımı oturma odasına götürdüm. Arka kapının kapandığını duyduğumda onları üzerime giyiyordum. Rachel eli boş döndü; yastıklarla çarşafı arabasının bagajına sıkıştırdığını tahmin ettim.

Yerden telefonunu aldı. Ancak arama yapmak yerine, başı eğik ve derin düşünceye dalmış halde volta atmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum sonunda. "Arayacak mısın?"

"Evet, arayacağım. Ama adamın ne yaptığını işler çılgınlaşmadan önce çözmeye çalışıyorum. Burada neyi planladı?"

"Belli işte. Angela'nın cinayetini benim üzerime yıkacaktı ama aptalca bir plandı çünkü işe yaramayacaktı. Vegas'a gittim ve bunu kanıtlayabilirim. Ölüm zamanı Angela'ya bunları yapan kişi olmadığımı, bana tuzak kurulduğunu kanıtlayacaktır."

Rachel başını salladı.

"Boğulma olduğundan ölüm saatini tam olarak belirlemek zor. İki saatlik zaman dilimine düşürmek seni yine de resmin içine alacaktır."

"Yani uçakta veya Vegas'ta olmamın alibisi yok mu diyorsun?"

"Ölüm zamanıyla senin o uçakta veya çoktan Vegas'ta olduğun zamanlar tam olarak eşleşmezse olmaz. Bence adamımız bunu fark edecek kadar zeki. Planının parçasıydı."

Yavaşça başımı salladım ve içimde berbat bir korkunun yükseldiğini hissettim. Alonzo Winslow ya da Brian Oglevy gibi olabileceğimi fark ettim.

"Ama endişelenme Jack. Seni hapse atmalarına izin vermeyeceğim."

Nihayet telefonunu kaldırıp aramayı yaptı. Muhtemelen süpervizörü olan biriyle kısaca konuşmasını dinledim. Benim hakkımda ya da dosya ve Nevada hakkında hiçbir şey söylemedi. Yalnızca bir cinayetin bulunmasına dahil olduğumu ve kısa süre sonra LAPD'yle iletişime geçeceğini söyledi.

Sonrasında LAPD'yi aradı, kendini tanıttı, adresimi verdi ve cinayet ekibinin gelmesini istedi. Ardından kendi telefon numarasını vererek aramayı bitirdi. Bana baktı.

"Ya sen? Birini aramak istiyorsan şimdi yapsan iyi edersin. Dedektifler geldikten sonra büyük ihtimalle telefonunu kullanmana izin vermezler."

"Doğru."

Kullan at telefonumu çıkardım ve *Times*'ın yerel haber masasını aradım. Kol saatime baktığımda biri geçtiğini gördüm. Gazete çoktan uykuya dalmıştı ama birini olanlardan haberdar etmem gerekiyordu.

Gece editörü, Esteban Samual isimli eski bir kıdemliydi. Adam *Times*'da yaklaşık kırk yıldır çalışan ve bütün sarsın-

tıları, tasfiyeleri, rejim değişikliklerini atlatan bir hayatta kalandı. Bunu genelde başını eğerek ve kimsenin yoluna çıkmayarak başarmıştı. Her gün akşam altıya kadar işe gelmemişti ve o vakitte şirket kesicileriyle Kramer gibi editör bütçe kesicileri çoktan evine gitmiş oluyordu. Gözden uzak, gönülden uzak kalıyordu. İşe yaramıştı.

"Sam, ben Jack McEvoy."

"Jack Mack! Nasılsın?"

"Pek iyi değilim. Kötü haberlerim var. Angela Cook öldürüldü. Bir FBI ajanıyla beraber az önce onu bulduk. Sabah edisyonunun kapandığını biliyorum ama kimi araman gerekiyorsa araman ya da en azından overnot bırakman gerekebilir."

Overnot; Samuel'in vardiyasının sonunda bir araya getirdiği, sonra da sabah editörüne bıraktığı notların, fikirlerin ve tamamlanmamış haberlerin listesiydi.

"Aman Tanrım! Ne korkunç! Ah zavallı kızcağız."

"Evet, berbat bir durum."

"Ne oldu?"

"Üzerinde çalıştığımız haberle alakalı. Ama çok bir şey bilmiyorum. LAPD'nin gelmesini bekliyoruz."

"Neredesin? Bu nerede gerçekleşti?"

Bunu bir şekilde soracağını biliyordum.

"Evimde Sam. Senden fazlasını bilmiyorum ama dün akşam Las Vegas'a gittim, Angela da bugün ortadan kayboldu. Bu akşam döndüm, bir FBI ajanı bana eve kadar eşlik etti ve evi aradık. Cesedini yatağın altında bulduk."

Anlatırken hepsi deli saçması geliyordu.

"Tutuklandın mı Jack?" diye sordu Samuel, sesinden kafasının karıştığı belli oluyordu.

"Hayır hayır. Katil bana tuzak kurmaya çalışıyor ama FBI ne olduğunu biliyor. Angela'yla bu adamı araştırıyorduk ve adam bir şekilde öğrendi. Angela'yı öldürüp beni Nevada'da

halletmeye çalıştı ama FBI oradaydı. Neyse, bunların hepsi yarın yazacağım haberde olacak. Burayı temizler temizlemez geleceğim ve cuma gazetesine yazacağım. Tamam mı? Bunu bildiklerinden emin ol."

"Anladım Jack. Birkaç arama yaparım, sen de iletişimde kal."

Yapabilirsem, diye düşündüm. Ona kullan at telefonumun numarasını verip aramayı sonlandırdım. Rachel hâlâ volta atıyordu.

"Kulağa pek ikna edici gelmedi," dedi.

Başımı salladım.

"Biliyorum. Söylerken ne kadar deli gibi konuştuğumu fark ettim. Bu konuda kötü hislerim var Rachel. Kimse bana inanmayacak."

"İnanacaklar Jack. Ve galiba adamın ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Şimdi her şey rayına oturuyor."

"Söyle o zaman. Polisler her an gelebilir."

Rachel sonunda oturdu, karşımdaki sehpadan bir sandalye aldı. Hikâyesini anlatmak için öne doğru eğildi.

"Bu olaya onun gözünden bakman, sonra onun becerileri ve yeri hakkında varsayımlarda bulunman gerekiyor."

"Tamam."

"İlk olarak, adam yakında. Bilinen iki kurbanı Los Angeles'ta ve Las Vegas'taydı. Angela'nın cinayeti ve sana ulaşma çabası, Los Angeles ve kısmen Nevada'daydı. O yüzden bu şehirlerden birinde yaşadığını ya da oralara yakın olduğunu tahmin ediyorum. Hızlı tepki verebildi ve birkaç saat içinde hem sana hem de Angela'ya ulaşabildi."

Başımla onayladım. Kulağa doğru geliyordu.

"Sonra teknik yetenekleri geliyor. Hapishane gardiyanına attığı e-postadan sana çoklu seviyelerde saldırabildiğini, teknoloji becerilerinin bir hayli yüksek olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla e-posta hesabını ele geçirebildiğini varsayarsak

L.A. Times'ın bütün data sistemini de ele geçirebileceğini varsayabiliriz. İçeride özgürce dolaşıyorsa hem senin hem de Angela'nın ev adresine ulaşabilmiştir, değil mi?"

"Tabii ki. Bilgi orada olmalı."

"Peki senin işten çıkarılman? O konuda herhangi bir e-posta ya da data izi var mıdır?"

Başımla onayladım.

"O konuda bir sürü e-postam var. Arkadaşlardan, başka gazetelerdeki insanlardan, her yerden. Hatta birkaç kişiye e-posta yoluyla söyledim. Ama onun bunlarla ne alakası var?"

Benden çok daha ilerideymiş ve cevabım çoktan bildiği şeye mükemmel uyum sağlayacakmış gibi başını salladı.

"Tamam, o zaman ne biliyoruz? Bir şekilde Angela'nın ve muhtemelen senin, bir tuzak teline basarak araştırmanız konusunda onu bilgilendirdiğini biliyoruz."

"*Bagaj cinayeti nokta com*."

"En erken vakitte ona baktıracağım. Belki odur belki değildir. Ama adamımız bir şekilde haberdar oldu. Cevabı *Los Angeles Times*'a saldırarak sizin ne yaptığınızı öğrenmeye çalışmak oldu. Angela'nın e-postalarında ne yazdığını bilmiyoruz ama senin Las Vegas'a gitme planını dün e-postayla bildirdiğini biliyoruz. Bahse girerim adamımız onu ve başka bir sürü e-postanı okudu, planını onun üzerinden kurdu."

"'Adamımız' deyip duruyoruz. Ona bir isim bulmamız lazım."

"Büroda tam olarak neyle uğraştığımızı öğrenene kadar ona *bilinmeyen fail* derdik. *Meçhul*."

Ayağa kalkarak ön pencerenin perdelerinden dışarı baktım. Sokak karanlıktı. Polisler henüz gelmemişti. Duvardaki anahtara giderek dışarı lambalarını yaktım.

"Tamam, Meçhul olsun," dedim. "Planını benim planımdan kurdu derken neyi kastediyorsun?"

"Tehdidi etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. Büyük ihtimalle şüphelerini doğrulamadığını ya da yetkililerle henüz konuşmadığını biliyordu. Muhabir olduğundan hikâyeni kendine saklamak isteyecektin. Bu da işine yaradı. Ama yine de hızlı hareket etmesi gerekti. Angela'nın Los Angeles'ta olduğunu ve senin Vegas'a gittiğini biliyordu. Bence Los Angeles'ta başladı, bir şekilde Angela'yı yakaladı ve sonra onu öldürüp suçu senin üzerine yıktı."

Tekrar oturdum.

"Evet, orası belli."

"Ardından dikkatini sana yöneltti. Vegas'a gitti, muhtemelen gece boyunca araba sürerek ya da sabah uçağa binerek seni Ely'ye kadar takip etti. Çok zor olmasa gerek. Bence otelin koridorunda seni takip adam oydu. Odanda sana hamlesini yapacaktı. Benim sesimi duyunca durdu, bu da şimdi bile kafamı karıştırıyor."

"Neden?"

"Niye plandan vazgeçti? Sırf yanında biri olduğunu duydu diye mi? Bu adam insan öldürmekten çekinmiyor. Hem seni hem de odanda olduğunu duyduğu kadını öldürse ne fark ederdi?"

"Peki neden vazgeçti?"

"Çünkü planı seni ve yanındaki kim olursa olsun onu öldürmek değildi. Plan senin kendini öldürmendi."

"Yapma canım."

"Bir düşün. Tespit edilmekten en iyi böyle kaçardı. Ely'deki otel odanda öldürülseydin, bu çözülmeye yol açacak bir araştırma yaratacaktı. Ama Ely'deki otel odanda intihar etseydin, araştırmalar tamamen farklı bir yöne gidecekti."

Bir süre bunu düşündüm ve ne demek istediğini anladım.

"Muhabir işten atılıyor, yerine gelecek kişiyi eğitecek kadar onuru kırılıyor ve başka bir iş bulacağına dair çok az

umudu var," dedim, gerçekleri tekrarlayarak. "Bunalıma giriyor ve intihara meyilli hale geliyor. Kılıf olarak iki eyalette dolaşarak bir seri katil hikâyesi uyduruyor, sonra da yerine geçen genç kızı kaçırıp öldürüyor. Ardından bütün parasını bir hayır kurumuna bağışlıyor, kredi kartlarını iptal ettiriyor ve hiçliğin ortasında bir yere kaçıp kendisini bir otel odasında öldürüyor."

Ben anlattığım süre boyunca başını salladı.

"Eksik olan ne?" diye sordum. "Beni nasıl öldürecek ve bunu intihar gibi gösterecekti?"

"İçki içiyordun, değil mi? Odaya elinde iki şişe birayla geldin. Hatırlıyorum."

"Evet, ondan önce sadece iki tane içmiştim."

"Ama o sahneyi satması için yeterliydi. Otel odasına dağılmış boş şişeler. Dağınık oda, dağınık zihin, onun gibi şeyler."

"Ama bira beni öldürmez ki. Onu nasıl yapacaktı?"

"Cevabı önceden verdin zaten Jack. Silahın olduğunu söyledin."

Bom. Her şey bir kafamda oturmuştu. Ayağa kalktım ve yatak odama yöneldim. Yirmi yıl önce Şair'le karşılaştıktan sonra 45 kalibre Colt Government Series 70 satın almıştım. O zamanlar adam hâlâ ortalıktaydı, o yüzden benden hesap sormak için gelirse diye kendimi korumak istemiştim. Silahı yatağımın yanındaki çekmecede saklıyordum ve yalnızca yılda bir poligona gittiğimde çıkarıyordum.

Rachel peşimden yatak odasına gelerek çekmeceyi açışımı izledi. Silah yerinde yoktu.

Tekrar ona döndüm.

"Hayatımı kurtardın, biliyorsun değil mi? Artık buna hiç şüphe yok."

"Buna sevindim."

"Silahım olduğunu nereden bildi?"

"Kayıtlı mı?"

"Evet ama ne yani, şimdi de ATF* bilgisayarlarını hackleyebildiğini mi söylüyorsun? Sence de artık zorlama hale gelmiyor mu?"

"Aslına bakarsan hayır. Hapishane bilgisayarına girebildiyse bence silah kayıtlarına da girebilir. Ve orası bu bilgiyi alabileceği tek yer değil. Silahı aldığın dönemde Larry King'den tut *National Enquirer*'a kadar herkes seninle röportaj yapmıştı. Onlara hiç silahın olduğundan bahsettin mi?"

Başımı salladım.

"İnanılmaz. Bahsettim. Birkaç röportajda söyledim. Lafın yayılacağını, böylece Şair'in bana sürpriz bir ziyaret yapmaktan vazgeçeceğini umuyordum."

"İşte cevabın."

"Ama kayda geçsin diye söylüyorum, *Enquirer*'la hiç röportaj yapmadım. İşbirliğim olmadan Poet'le benim hakkımda bir yazı çıkardılar."

"Üzgünüm."

"Neyse, bu adam düşündüğümüz kadar zeki değil. Planında büyük bir kusur vardı."

"Neymiş o?"

"Vegas'a uçakla gittim. Bütün bagajların içlerine bakılıyor. Oraya silah sokamazdım."

Başıyla onayladı.

"Belki. Ama bence tarama sürecinin yüzde yüz mükemmel olmadığını büyük çoğunluk kabul ediyor. Muhtemelen Ely'deki dedektiflerin canını sıkardı ama sonucu değiştirmelerine yol açacak kadar değil. Her araştırmada yanıtlanmamış sorular olur."

"Oturma odasına geri dönebilir miyiz?"

Rachel odadan çıktı, ben de kapıdan geçerken yatağa son bir bakış atarak peşinden gittim. Oturma odasına geldiğimiz-

---

* ABD Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu. (ç.n.)

de kendimi kanepeye bıraktım. Son otuz altı saatte çok fazla şey olmuştu. Ayakta duracak halim kalmamıştı, ancak uzun bir süre soluklanmaya vaktim olmayacağını biliyordum.

"Aklıma başka bir şey daha geldi. Schifino."

"Vegas'taki avukat mı? Ne olmuş ona?"

"Önce onun yanına gittim ve adam her şeyi biliyordu. İntihar ettiğimi o yalanlayabilirdi."

Rachel bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"Öyle başı belaya girerdi. Belki plan seni öldürüp ters yöndeki Vegas'a giderek onu da aradan çıkarmaktı. Seninle şansını kaçırınca Schifino'yu halletmesine de gerek kalmadı. Neyse, Vegas'taki saha ofisine iletişime geçmelerini söyler, koruma sağlayabilirler mi bakarım."

"Ely'ye gidip adamla birlikte oturduğum kumarhanenin videolarını almalarını da sağlayacak mısın?"

"Onu da yapacağım."

Rachel'ın telefonu çaldı, hemen açtı.

"Sadece ev sahibiyle ben varız," dedi. "Jack McEvoy. *Times*'da muhabir. Buradaki kurban da bir muhabir."

Bir süre dinledikten sonra, "Şimdi çıkıyoruz," dedi.

Telefonu kapattı ve polisin ön tarafta olduğunu söyledi.

"Onlarla dışarıda buluşursak daha rahat hissederler."

Ön kapıya yürüdük, Rachel kapıyı açtı.

"Ellerini görünecek şekilde tut," dedi bana.

Rozetini yukarıda tutarak dışarı çıktı. Öndeki sokakta iki devriye aracıyla bir dedektif arabası duruyordu. Dört üniformalı polis ve iki dedektif araba yolunda bekliyordu. Üniformalı memurlar el fenerlerini bize tuttular.

Yaklaştığımızda iki dedektifin Hollywood Şubesi'nden olduğunu fark ettim. Silahlarını yanlarında tutuyorlardı ve geçerli nedeni verirsem onları kullanmaya hazır görünüyorlardı.

Nedeni vermedim.

Perşembe günü öğleden biraz önceye kadar *Times*'a gidemedim. İçerisi hareketle kaynıyordu. Bir sürü muhabir ve editör haber odasında kovandaki arılar misali dolanıyordu. Bunların hepsinin Angela ve olanlar yüzünden olduğunu biliyordum. Her gün işe geldiğinde meslektaşlarından birinin vahşice öldürüldüğünü öğrenmiyordun.

Üstelik başka bir meslektaşın da bir şekilde bu işin içindeydi.

Yerel haber editörü Dorothy Fowler, merdivenlerden çıkarken beni ilk gören oldu. Saldaki masasından bir anda kalkarak doğrudan bana geldi.

"Jack, ofisime gel lütfen."

Yönünü değiştirip cam duvara yöneldi. Haber odasındaki her gözün bir kez daha üzerimde olduğunu bilerek peşinden gittim. Tabii sebebi artık bütçe kesiciler tarafından işten atılmam değildi. Şimdi beni Angela Cook'un ölümüne neden olma ihtimalimden dolayı izliyorlardı.

Küçük ofisine girdik ve kapıyı kapatmamı söyledi. Söylediğini yapıp masasının hemen karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Polisle ne yaptın?" diye sordu.

"Nasılsın, iyi misin?" ya da "Angela için üzgünüm" demek yoktu. Hemen işe girişmişti ve böylesi işime geliyordu.

"Dur bir düşüneyim..." dedim. "Yaklaşık sekiz saatimi sorgulanarak geçirdim. Önce LAPD ve FBI sorguladı, sonra Santa Monica dedektifleri katıldı. Ardından bir saatlik mola verdiler ve sonra sırf benimle konuşmak için uçakla gelen Las Vegas polisine hikâyenin tamamını tekrar anlatmak zorunda kaldım. Ondan sonra gitmeme izin verdiler, ama aktif bir suç mahali olduğundan evime dönmeme engel oldular. O yüzden beni Kyoto Grand'e bırakmalarını istedim, kendime bir oda tuttum -ve çalışan bir kredi kartım olmadığından ücreti *Times*'ın üzerine yazdırdım- bir duş aldım ve buraya yürüdüm."

Kyoto bir blok ötedeydi ve *Times* eskiden şehir dışından gelen muhabirleri, yeni işe başlayanları ve gerekirse iş adaylarını oraya yerleştirirdi.

"Sorun değil," dedi Fowler. "Polise ne anlattın?"

"Temel olarak onlara dün Prendo'ya söylemeye çalıştığımı söyledim. Orada Denise Babbit'i ve Las Vegas'taki Sharon Oglevy isimli kadını öldüren katili ortaya çıkardım. Bir şekilde ya Angela ya da ben, bir yerlerdeki tuzak teline bastık ve bu adam kendisini araştırdığımızı öğrendi. Ardından tehdidi ortadan kaldırma girişiminde bulundu. Bu da önce Angela'yı öldürüp, Nevada'ya beni halletmeye gelmesi demek oluyordu. Ama şanslıydım. Dün Prendo'yu ikna edemedim ama bir FBI ajanını bunların hepsinin gerçek olduğuna ikna edebildim ve kendisi bu konuyu konuşmak üzere benimle Nevada'da buluştu. Varlığı katili benden uzak tuttu. Eğer o bana inanmasaydı ve benimle buluşmasaydı Angela'yı öldürmem, sonra da kendimi öldürmek için çöle gitmemle alakalı yazılar hazırlıyor olacaktınız. Meçhul'ün planı buydu."

"Meçhul mü?"

"Bilinmeyen fail işte. Büro onlara öyle diyor."

Fowler donakalmış bir şüpheyle başını salladı.

"Bu inanılmaz bir hikâye. Polis de aynı fikirde mi?"

"Bana inandılar mı diye mi soruyorsun? Beni bıraktılar, değil mi?"

Yüzü utançla renk değiştirdi.

"Bu konuyu kavramam zor işte Jack. Daha önce bu haber odasında böyle bir şey olmadı."

"Aslında sadece ben anlatsam polisler muhtemelen inanmazlardı. Ama dünün çoğunu o FBI ajanıyla geçirdim. Hatta o adamı Nevada'da gördüğümüzü düşünüyoruz. Ve eve döndüğümde de benimleydi. Evi ararken Angela'nın cesedini buldu. Polislerin karşısında bana her türlü arka çıktı. Ve büyük ihtimalle bu sayede seninle pleksiglasın arkasından konuşmuyorum."

Angela'nın cesedinden bahsetmem, konuşmanın hastalıklı bir şekilde duraksamasına yol açtı.

"Korkunç bir şey," dedi Fowler.

"Evet. Tatlı bir kızdı. Son saatlerinin nasıl olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

"Nasıl öldürüldü Jack? Bagajdaki kız gibi mi?"

"Hemen hemen. Bana öyle geliyor ama sanırım otopsiye kadar her şeyi anlayamazlar."

Fowler hüzünlü bir şekilde başını salladı.

"Araştırmayı şu anda nasıl yönetiyorlar, biliyor musun?"

"Los Angeles, Las Vegas ve Santa Monica'dan katılan dedektiflerle beraber bir görev gücü oluşturdular, FBI da dahil oldu. Galiba Parker Center'dan başlayacaklar."

"Haberlerden birine koymak için bunu onaylayabilir miyiz?"

"Evet, ben onaylarım. Muhtemelen telefonunu açacakları tek gazeteci benim. Yazı için bana kaç santimetre veriyorsunuz?"

"Hımm, Jack, seninle konuşmak istediklerimden biri de buydu."

Midemim sıkıştığını hissettim.

"Ana haberi ben yazıyorum, değil mi?"

"Bu olayda büyük oynayacağız. Ana ve öndeki kenar yazıları içeride çift kamyon olacak. İlk defa çok fazla yerimiz var."

Çift kamyon, içeride iki tam sayfaya yayılacağı anlamına geliyordu. Çok fazla bir alandı ancak gazetenin kendi muhabirlerinden biri öldürüldüğünde yapılıyordu.

Dorothy planına devam etti.

"Jerry Sepencer çoktan Las Vegas'a gitti, Jill Meyerson da Brian Oglevy'le konuşmaya çalışmak üzere Ely Eyalet Hapishanesi'ne doğru yola çıktı. Los Angeles'ta kenar yazılarını GoGo Gonzmart yazacak ve tamamen Angela hakkında olacak, ayrıca Teri Sparks Güney Los Angeles'ta Babbit cinayetiyle suçlanan çocuk üzerine çalışıyor. Angela için görselimiz hazır ve daha fazlasına bakıyoruz."

"Alonzo bugün ıslahevinden çıkıyor mu?"

"Henüz emin değiliz. Bir gün daha sürmesini umuyoruz ki yarın yayınlayalım."

Winslow çıkmadan bile büyük oynuyorlardı. Metro muhabirlerini batıya göndermek ve birden fazla yazara vermek, bir yıl önce eyaleti yıkan yangınlardan beri *Times*'ın görmediği bir şeydi. Bir parçası olmak heyecan vericiydi ama nedenini düşündüğünde o kadar heyecanlı gelmiyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Bu yazıların neredeyse hepsine katkı sağlayabilirim ve yine de uyum içinde çalışıp ana haberi yazacağım."

Dorothy başını salladı, tereddüt etti, sonra da bombayı bıraktı:

"Ana haberi Larry Bernard yazıyor Jack."

Çabucak ve yüksek sesle tepki verdim:

"Ne diyorsun sen be? Bu benim haberim Dorothy! Hatta *Angela*'yla bizim haberimiz!"

Dorothy omzumun üzerinden haber odasına doğru baktı. İsyanımın camın arkasından duyulduğundan şüpheliydim. Umurumda da değildi.

"Jack, sakinleş ve laflarına dikkat et. Benimle dün Presto'yla konuştuğun gibi konuşmana izin vermeyeceğim."

"Tamam, çıkıştığım için özür dilerim. Hem senden hem de Prendo'dan. Ama bu haberi elimden alamazsınız. *Benim* haberim. Ben başlattım, ben yazıyorum."

"Jack sen de biliyorsun ki yazamazsın. Haber *sensin* zaten. Seninle röportaj yapabilmesi, sonra da yazıyı yazabilmesi için Larry'le görüşmeni istiyorum. Santrale seninle röportaj yapmak isteyen otuzdan fazla muhabirden mesaj geldi; aralarında *New York Times*, Katie Couric, hatta *Late Late Show*'dan Craig Ferguson bile var."

"Ferguson gazeteci değil."

"Önemi yok. Mesele haberin kaynağı olman Jack. Gerçek bu. Kesinlikle yardımına ve bu olayla alakalı bildiğin her şeye ihtiyacımız var, ama önemli bir son gelişmenin nesnesinin haberi yazmasına izin veremeyiz. Bugün sekiz saat boyunca polis gözetimindeydin. Onlara anlattıkların araştırmalarının temelini oluşturacak. Bunu nasıl yazacaksın? Kendi kendine nasıl röportaj vereceksin? Birinci şahıstan mı yazacaksın?"

Cevap vermem için durdu ama vermedim.

"Aynen öyle," diye devam etti. "Öyle bir şey olmayacak. Bu işi yapamazsın ve beni anladığını biliyorum."

İleri doğru eğilerek yüzümü ellerimin arasına aldım. Haklı olduğunu biliyordum. Haber odasına girmeden önce bile tahmin etmiştim.

"Bu benim büyük çıkışım olacaktı. O çocuğu hapisten çıkaracak, zafer parıltılarıyla çıkıp gidecektim. Kariyerime büyük bir galibiyet koyacaktım."

"Yine övgü alacaksın. Bu hikâye sensiz asla var olamaz. Katie Couric, *Late Late Show*... Bence zafer parıltılarıyla gitmek böyle bir şey."

"Yazmak istiyordum, başka birine anlatmak değil."

"Bak, bugün bu işi halledelim, sonra ortalık yatıştığında birinci şahıstan yazmanı konuşabiliriz. Sana söz veriyorum; bir aşamada bunların hepsi hakkında yazacaksın."

Nihayet geri oturdum ve ona baktım. İlk defa arkasındaki duvara yapıştırılmış fotoğrafı fark ettim. *Oz Büyücüsü*'nden, Dorothy'nin Teneke Adam, Aslan ve Korkuluk'la sarı tuğla yolda yürüdüğü bir ekran görüntüsüydü. Karakterlerin altına keçeli kalemlerle şu yazılmıştı:

ARTIK KANSAS'DA DEĞİLSİN, DOROTHY.

Dorothy Fowler'ın gazeteye *Wichita Eagle*'dan geldiğini unutmuştum.

"Peki, bana o yazıyı söz veriyorsan tabii."

"Veriyorum Jack."

"Tamam. Larry'ye bildiklerimi anlatacağım."

Hâlâ yenilmiş hissediyordum.

"Onu yapmadan önce son bir şeyden daha emin olmak istiyorum," dedi Dorothy. "Başka bir muhabirin söylediklerini kayda almasından rahatsız olur musun? Önce bir avukata danışmak falan ister misin?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Jack, korunduğundan emin olmak istiyorum. Bu soruşturma devam ediyor. Gazetede söylediğin bir şeyin polis tarafından aleyhine kullanılmasını istemiyorum."

Ayağa kalktım ama sakinliğimi ve kontrolü korudum.

"Başka bir deyişle bunların hiçbirine inanmıyorsun. O adamın inanmanı umduğu şeye inanıyorsun. Kovulduğum için psikotik bir kriz geçirerek onu öldürdüğümü düşünüyorsun."

"Hayır Jack, sana inanıyorum. Sadece korunmanı istiyorum. Hem o adam derken kimi kastediyorsun?"

Camdan haber odasını işaret ettim.

"Kim olacak? Onu işte! Meçhul'ü! Angela'yı ve diğerlerini öldüren katili."

"Tamam tamam. Anlıyorum. Yasal yönlerinden bahsettiğim için özür dilerim. Seni Larry'le toplantı odasına alayım da biraz mahremiyetiniz olsun, olur mu?"

Ayağa kalktı, ofisten çıkmak için hızla yanımdan geçti ve Larry Bernard'a bakındı. Dışarı çıkarak haber odasını gözlemledim. Gözlerim nihayetinde Angela'nın boş bölmesini buldu. Oraya gittiğimde birinin şeffaf kâğıda sarılı bir buket çiçeği çaprazlamasına masasına yerleştirdiğini gördüm. Çiçeklerin etrafındaki temiz plastik paket beni hemen çarptı ve onu boğmak için kullanılan poşeti hatırlattı. Bir kez daha Angela'nın yüzü yatağın altındaki karanlığın içinde kayboldu.

"Affedersin Jack?"

Az daha yerimden sıçrıyordum. Döndüğümde Emily Gomez-Gonzmart'ı gördüm. Metro ekibinin en iyi muhabirlerindendi. Sürekli koşuşturur, sürekli bir haberin peşinde olurdu.

"Selam GoGo."

"Böldüğüm için üzgünüm ama Angela'nın haberini hazırlıyordum ve senden birazcık yardım alabilir miyim diye soracaktım. Ve belki kullanabileceğim bir alıntı."

Elinde bir kalemle muhabir defteri tutuyordu. Önce alıntıyla başladım.

"Imm, evet, onu pek tanımıyordum," dedim. "Daha yeni tanımaya başlıyordum ama gördüğüm kadarıyla harika bir gazeteci olacaktı. İyi bir gazetecinin ihtiyacı olan merak, dürtü ve kararlılık onda doğru miktarlarda vardı. Çok özlenecek. Kim bilir nasıl haberler yazacak ve onlar sayesinde kimlere yardım edecekti?"

GoGo'ya yazmayı bitirmesi için biraz zaman tanıdım.

"Nasıldı?"

"İyiydi Jack, teşekkürler. Polislerden bu konuyu konuşabileceğim birini tanıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bilmiyorum. Yeni işe başlamıştı ve henüz birilerinin üzerinde etki bıraktığını zannetmiyorum. Bloğu olduğunu duydum. Ona baktın mı?"

"Evet, bloğa göz attım ve o konuda birkaç bağlantı buldum. Florida Üniversitesi'nden Profesör Foley'yle ve birkaç kişiyle daha konuştum. Orası sorun değil. Sadece onun son zamanlardaki hali hakkında bir şeyler söyleyebilecek buralardan ve gazetenin dışından birilerine bakınıyordum."

"Pazartesi günü çözülmemiş vaka ekibinin yirmi yıllık bir cinayetten birini ortaya çıkardığına dair bir yazı yazmıştı. Belki oradakiler bir şeyler söyleyebilir. Rick Jackson'ı ya da Tim Marcia'yı dene. Onlarla konuşmuştu. Bir de Richard Bengston'u. Onu dene."

İsimleri not aldı.

"Teşekkürler, bir bakacağım."

"İyi şanslar. İhtiyacın olursa buralardayım."

Bunun üzerine yanımdan ayrıldı, ben de Angela'nın masasına dönerek çiçeklere bir daha baktım. Angela Cook'un yüceltilmesi şimdi hızlanmıştı ve GoGo'ya az önce söylediklerimle ben de bunun bir parçası olmuştum.

Bana fazla şüpheci olduğumu söyleyebilirlerdi. Ama karanfil ve papatya buketinin, birinin ciddi yas göstergesi olduğunu mu yoksa bunların hepsinin yarın sabahın baskısına koyulacak fotoğraf için mi planlandığını düşünmeden duramıyordum.

Bir saat sonra Larry Bernard'la normalde haber toplantıları için ayrılan toplantı odasında oturuyordum. Dosyalarım, büyük masanın üzerine yayılmıştı ve yaptığım hareketlerin adım adım üzerinden geçiyorduk. Bernard en iyi oyununu oynuyordu. Kararlarımı anlama konusunda gayretliydi ve soruları güçlüydü. Ülke çapında, hatta bütün dünyada okunacak bir haberin baş yazarı olmanın onu heyecenlandırdığını görebiliyordum. Larry'le uzun zamandır tanışıyorduk; Denver'daki *Rocky*'de beraber çalışmıştık. Hikâyemi birisi yazacaksa o kişinin Larry olmasından gıpta etsem de memnundum.

Larry'nin söylediğim şeyleri polise ya da FBI'a resmi olarak doğrulatması önemliydi. O yüzden yanında, yazıyı yazmadan önce yetkililere götüreceği bir dizi sorunun olduğu bir not defteri tutuyordu. Yazmadan önce görev gücüne danışmak zorunda olduğundan Bernard bana son derece ciddi yaklaşıyordu. Çok az havadan sudan konuşmuştu ve bu hoşuma gitmişti. Bende havada sudan muhabbet kalmamıştı.

Cebimdeki kullan at telefon on beş dakika içinde ikinci kez çaldı. İlkinde cebimden bile çıkarmamış, mesaja düşmesine izin vermiştim. Larry'le tartışmanın ana noktalarından birinde olduğumdan, konuşmamız bölünsün istememiştim. Fakat arayan her kimse mesaj bırakmamıştı, zira sonrasında sesli mesaj titreşimi gelmemişti.

Şimdi telefon tekrar çalıyordu ve bu kez arayana bakmak için cebimden çıkardım. Ekranda sadece bir numara vardı ama son birkaç günde çok fazla kez aradığımdan o numarayı hemen hatırladım. Angela Cook'un telefon numarasıydı. Kaybolduğunu duyduktan sonra aradığım numaraydı.

"Larry, hemen dönerim."

Masadan kalktım, aramayı açarken toplantı odasından çıktım. Kendi bölmeme ilerledim.

"Alo?"

"Jack'le mi görüşüyorum?"

"Evet, kimsiniz?"

"Arkadaşınım Jack. Ely'den."

Kim olduğunu çok iyi biliyordum. Sesinde aynı boş çöl tıngırtısı vardı. Favorili. Masama oturdum ve yakındakiler konuşmayı duymasınlar diye ileri doğru eğildim.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Nasıl olduğunu görmek," dedi.

"Evet, iyiyim ki bunun için sana teşekkür etmeyeceğim. Nevada'daki koridorda neden durdun? Planı uygulamak yerine öylece yürüyüp gittin."

Karşıdan kısık bir kıkırdama geldiğini duyduğumu sandım.

"Yalnız değildin ve bunu beklemiyordum Jack. Kimdi o, kız arkadaşın mı?"

"Onun gibi bir şey. Ve planını mahvetti, değil mi? İntihar süsü vermek istemiştin."

Yine kıkırdama geldi.

"Bir hayli zeki olduğunu görebiliyorum," dedi. "Yoksa sana söylediklerini mi tekrarlıyorsun?"

"Kimin?"

"Aptal olma Jack. Ne döndüğünü biliyorum. Bakla ağızdan çıktı. Yarınki gazete için bir sürü haber yazılıyor. Ama hiçbirinde senin adın yok Jack. O ne demek oluyor?"

Bu söylediği hâlâ *Times*'ın data sisteminde gezindiğini kanıtlıyordu. Bu bilginin, görev gücüne onu yakalamakta yardımcı olup olmayacağını düşündüm.

"Orada mısın Jack?"

"Evet, buradayım."

"Ve görünüşe göre bana hâlâ bir isim bulamamışsın da."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana bir isim vermeyecek misiniz? Hepimizin isimleri oluyor ya. Yorkshire Canavarı. Hillside Strangler. Şair. Sonuncuyu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, sana bir isim vereceğiz. Demir Bakire diyeceğiz. Hoşuna gitti mi?"

Bu kez takip eden sessizlikte kıkırdama duymadım.

"Hâlâ orada mısın Demir Bakire?"

"Dikkatli olmalısın Jack. Her an tekrar deneyebilirim."

Ona güldüm.

"Saklandığım falan yok. Buradayım. Götün yiyorsa tekrar denersin."

Sessiz kaldı, ben de iyice üzerine gittim.

"O savunmasız kadınları öldürmek çok fazla göt gerektiriyor, değil mi?"

Kıkırdama geri döndü.

"Çok şeffafsın. Notlarından mı okuyorsun?"

"Nota ihtiyacım yok."

"Ne yaptığını biliyorum. Tuzağına yem niyetine boş tehditler savurup meydan okuyorsun. Los Angeles'a gelip peşine düşmemi umuyorsun. O sırada FBI ve LAPD seni izleyecek, canavarı tam zamanında yakalamaya hazır olacak. Öyle değil mi Jack?"

"Sen öyle düşünüyorsan."

"Ama işe yaramayacak. Ben sabırlı bir adamım Jack. Zaman geçecek, belki yıllar geçip gidecek ve sonrasında

söz veriyorum yüz yüze görüşeceğiz. Kılık değiştirmek yok. Silahını o zaman geri vereceğim."

Yine kısık kıkırdamasını yaptı; her nereden arıyorsa sesini ve gülüşünü düşük tuttuğu, dikkat çekmemeye çalıştığı izlenimine kapıldım. Bir ofiste mi yoksa halka açık bir yerde mi bilmiyordum ama kendini tutuyordu. Bundan emindim.

"Silahtan bahsetmişken, onu nasıl açıklayacaktın? Vegas'a uçakla gittiğimi biliyorsun, bir şekilde silahı yanımda götürüp kendimi onunla mı öldürecektim? Planında kusur varmış gibi geldi, değil mi?"

Bu kez açıkça güldü.

"Jack, henüz tüm gerçekleri bilmiyorsun, değil mi? Öğrendiğinde o planın ne kadar kusursuz olduğunu anlayacaksın. Tek hatam odadaki kızdı. Onu tahmin etmemiştim."

Ben de etmemiştim ama bunu söyleyecek değildim.

"Demek o kadar da kusursuz değilmiş, değil mi?"

"Telafi edebilirim."

"Bak, bugün çok meşgulüm. Ne diye beni arıyorsun?"

"Dedim ya, nasıl olduğunu görmek için. Seninle tanışmak için. Artık sonsuza dek birbirimize bağlı değil miyiz?"

"Madem beni aradın, sana hazırladığımız haber konusunda birkaç soru sorabilir miyim?"

"Sanmıyorum Jack. Bu seninle benim aramda, okurlarının değil."

"Biliyor musun, haklısın. Açıkçası sana yer ayırmayacaktım. Gazetemde hastalıklı boktan dünyanı açıklamana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Bunu karanlık bir sessizlik takip etti.

"*Sen*," dedi sonunda, sesi öfkeyle gerilmişti. "Sen bana saygı göstermelisin."

Şimdi de ben gülüyordum.

"Saygı mı? Siktir git desem nasıl olur? Sen o genç kızı..."

Boğuk öksürüğe benzer bir ses çıkararak lafımı böldü.

"Duydun mu Jack? Onun ne olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermedim, ardından aynı sesi tekrar çıkardı. Boğuktu, tek heceliydi, hızlıydı. Sonra üçüncü kez yaptı.

"Tamam, pes ediyorum," dedim.

"O kadın işte havası biterken plastiğin içinde senin adını söylemesini taklit ettim."

Güldü. Bir şey söylemedim.

"Onlara ne diyorum, biliyor musun Jack? Diyorum ki, 'Derin nefes al ki her şey çok daha hızlı bitsin.'"

Yine güldü, uzun ve sert bir gülüştü ve bir anda telefonu kapatana dek hepsini duymamı sağladı. Uzun bir süre telefon kulağımda yapışık kalmış bir halde orada oturdum.

"Şşşşt."

Başımı kaldırdım. Larry Bernard bölmemin ses duvarının üzerinden bakıyordu. Hâlâ telefonda olduğumu zannediyordu.

"Daha ne kadar var?" diye fısıldadı.

Telefonu kulağımdan çektim ve mikrofonu avcumla kapattım.

"Birkaç dakika daha. Hemen dönerim."

"Tamam. Ben gidip işeyeceğim."

Bunun üzerine yanımdan ayrıldı, ben de hemen Rachel'ı aradım. Dördüncü çalıştan sonra telefonu açtı.

"Jack, konuşamam," dedi selam vermek yerine.

"Bahsi kazanırdın."

"Ne bahsi?"

"Az önce beni aradı. Meçhul. Angela'nın cep telefonu onda."

"Ne dedi?"

"Pek bir şey söylemedi. Sanırım senin kim olduğunu bulmaya çalışıyor."

"Ne demek istiyorsun? Beni nereden bilsin?"

"Bilmiyor. Ely'deki odadaki kadının kim olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Orada olarak her şeyi berbat ettin ve merak ediyor."

"Bak Jack, ne demiş olursa olsun gazetede yer verme. Bu tür şeyler ateşi besler. Manşetlere alışırsa döngüsünü hızlandırır. Manşet için öldürmeye başlar."

"Endişelenme. Buradaki kimse beni aradığını bilmiyor ve haberi ben yazmıyorum zaten, o yüzden içinde yer almayacak. Gerçekten yazdığım zamana saklayacağım. Kitaba saklayacağım."

İlk kez bundan bir kitap çıkarma ihtimalinden bahsediyordum. Ancak şimdi tamamıyla makul geliyordu. Öyle ya da böyle bu hikâyeyi yazacaktım.

"Kaydettin mi?" diye sordu Rachel.

"Hayır çünkü beklemiyordum."

"Telefonunu almamız gerek. Aramayı takip edip hangi kuleden geldiğini bulabiliriz. Bulunduğu yere yaklaşmış oluruz. En azından aramayı yaparken olduğu yere."

"Sessiz konuşmak zorunda olduğu, aksi takdirde dikkat çekeceği bir yerdeymiş gibiydi. Ofis falan gibi yani. Ayrıca bir gaf yaptı."

"Neydi peki?"

"Onu yemlemeye, kızdırmaya çalıştım ve..."

"Jack, deli misin sen? Ne yapıyorsun?"

"Ondan gözüm korksun istemedim. O yüzden üzerine gittim ama sizin verdiğiniz notları tekrar ediyorum sandı. Kasıtlı olarak üzerime gelmesi için kendisini yemlediğimi zannetti. İşte o zaman gaf yaptı. Kendisini Los Angeles'a *gelmesi* için yemlediğimi söyledi. Tam olarak böyle dedi. Los Angeles'a gelmek için. Yani Los Angeles'ın dışında bir yerlerde."

"Bu iyi, Jack. Ama seninle oynuyor olabilir. Aslında Los Angeles'ta olduğundan kasten böyle söylemiş olabilir. O yüzden keşke kaydedilseydi diyorum. Analiz edebilirdik."

Ters tepkiyi düşünmemiştim.

"Üzgünüm, kayıt yok. Bir şey daha var."

"Neymiş?"

O kadar kısa ve konuya odaklı konuşuyordu ki konuşmamız dinleniyor mu diye düşündüm.

"Ya hâlâ buradaki bilgisayar sistemini hackliyor ya da içinde bir tür casus programı bıraktı."

"*Times*'da mı? Neden öyle düşünüyorsun?"

"Yarının haberlerini biliyordu. O haberlerin hiçbirini yazmadığımı biliyordu."

"Bu izini sürebileceğimiz bir şey," dedi heyecanla.

"Evet, eh, *Times*'la işbirliği yapmakta başarılar. Hem bu adam dediğin kadar zekiyse, bana söylediğinin ve yerleştirdiği böceğin ya izlenemez olduğunun farkındadır ya da onu hemen kapatıp halledecektir."

"Yine de denemeye değer. Basın ofisimizden birinin *Times*'la konuşmasını sağlayacağım. Belki işe yarar."

Başımı salladım.

"Bilemezsin. Basınla kolluk kuvvetlerinin işbirliğinde yepyeni bir dönemin yolunu açabilir. Seninle benim gibi Rachel ama daha büyük."

Gülümsedim ve onun da gülümsediğini umdum.

"Çok iyimsersin Jack. İşbirliği demişken, şimdi telefonun için birini gönderebilir miyim?"

"Evet ama kendini göndersen nasıl olur?"

"Yapamam. Burada bir şeyle uğraşıyorum. Söylemiştim."

Bunu nasıl okuyacağımı bilmiyordum.

"Başın belada mı Rachel?"

"Henüz bilmiyorum ama gitmem lazım."

"Peki görev gücüne dahil misin? Dosyada çalışmana izin veriyorlar mı?"

"Şimdilik evet."

"Tamam, güzel."

"Evet."

Telefon için göndereceği ajanla yarım saate küre lobinin kapısında buluşmak üzere anlaştık. Böylece ikimizin de işe dönme vakti gelmiş oldu.

"Dayan Rachel," dedim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sen de Jack," dedi.

Telefonu kapattık. Ve bir şekilde, son otuz sekiz saatte meydana gelenlere, Angela'ya olanlara, az önce bir seri katil tarafından tehdit edilmiş olmama rağmen bir yanım mutlu ve umut dolu hissetti.

Yine de bunun uzun sürmeyeceğini hissediyordum.

YEDİ:
ÇİFTLİK

Carver dikkatle güvenlik kameralarını izledi. Ön resepsiyondaki iki adam, Geneva'ya rozetlerini gösterdi. Hangi emniyet teşkilatından olduklarını anlayamamıştı. Görüntüyü yakınlaştırana kadar rozetler kaldırılmıştı.

Geneva'nın telefonu kaldırarak üç rakamı tuşlamasını izledi. McGinnis'in ofisini aradığını biliyordu. Geneva kısa konuştu, ardından telefonu kapatıp rozetli iki adama beklemeleri için koltuklardan birini gösterdi.

Kaygısını kontrolde tutmaya çalıştı Carver. Son hareketlerini ve varsa nerede hata yaptığını gözden geçirirken, "savaş ya da kaç" içgüdüsü beyninde ateşlenmişti. "Güvenliydi," dedi kendine. "Güvendeydi. Plan iyiydi." Tek endişe konusu, zayıf halka olarak değerlendirilebilecek tek unsur, Freddy Stone'du ve Carver o muhtemel sorunu çözmek için adım atmak zorunda kalacaktı.

Ekrandan McGinnis'in yardımcısı Yolanda Chavez'in resepsiyon lobisine girişini ve iki adamın elini sıkışını izledi. Adamlar tekrar hızlıca rozetlerini gösterdiler ancak sonra aralarından biri iç ceketinin iç cebinden katlanmış bir belge çıkarıp kadına uzattı. Chavez elindekini bir süre inceledikten sonra geri verdi. İki adama kendisini takip etmelerini işaret etti ve binanın içine geçen kapıya ilerlediler. Carver güvenlik kameralarını değiştirerek onları yönetim dairesine kadar takip edebildi.

Ayağa kalktı ve kendi ofisinin kapısını kapattı. Masasına döndüğünde telefonunu alarak resepsiyonun numarasını tuşladı.

"Geneva, ben Bay Carver. Kameralara göz atıyordum da az önce içeri giren iki adamı merak ettim. Rozet gösterdiklerini gördüm. Kim onlar?"

"FBI ajanları."

Kelimeler kalbinde donup kalsa da sağlam durdu ve sakinliğini korudu. Bir süre sonra Geneva devam etti:

"Arama emirleri olduğunu söylediler. Ben görmedim ama Yolanda'ya gösterdiler."

"Neyin arama emriymiş?"

"Emin değilim Bay Carver."

"Kimi görmek istediler?"

"Hiç kimseyi. Sadece yetkili birini görmeyi talep ettiler. Ben de Bay McGinnis'i aradım ve onları almaya Yolanda geldi."

"Tamam, teşekkür ederim Geneva."

Telefonu kapatıp tekrar ekranlarına odaklandı. Yeni kamera açılarını, üst yöneticilerin dört özel ofisini gösteren çoklu ekranları açan bir komut yazdı. Bu kameralar tavana monte edilmiş olan duman detektörlerinin içine gizlenmişti ve oradaki ofis sakinleri varlıklarından bihaberdi. Kamera görüntülerinde ses de oluyordu.

İki FBI ajanının Declan McGinnis'in ofisine girdiklerini gördü. Faresiyle o kameraya tıkladı ve görüntü bütün ekranı doldurdu. Dışbükey bir lensle odanın tepeden görüntüsünü alıyordu. Ajanlar sırtları kameraya dönük halde oturdular, Yolanda ise sağa oturdu. Carver, şirketin CEO'su ajanların ellerini sıktıktan sonra geri otururken McGinnis'i tamamen görebiliyordu. Adamlardan biri beyaz, diğeri siyahiydi. Kendilerini Bantam ve Richmond olarak tanıttılar.

"Bir tür arama emriniz olduğu söylendi?" dedi McGinnis.

"Evet efendim, var," dedi Bantam.

Yine ceketinden belgeyi çıkardı ve masanın üzerinden uzattı.

"*Bagaj cinayeti nokta com* adında bir sitenin hostingini yapıyorsunuz ve bu konudaki her bilgiyi öğrenmek istiyoruz."

McGinnis cevap vermedi. Belgeyi okuyordu. Carver yukarı uzanıp ellerini saçından geçirdi. Belgede ne olduğunu, ne kadar yaklaştıklarını öğrenmesi gerekiyordu. Kendine buna hazırlıklı olduğunu hatırlatarak sakinleşmeye gayret etti. Hatta bunu bekliyordu. FBI'ı, FBI'ın kendisinden bile daha iyi tanıyordu. Hemen anlatabilirdi.

Yayını, sonra da ekranı kapattı. Masasının çekmecesini açarak ekibinin haftanın başlarında hazırladığı aylık sunucu birimi raporlarını çıkardı. Genelde McGinnis isteyene kadar onları dosyalayıp kaldırır, sonra da sigaraya çıkarken sunucu mühendislerinden biriyle yukarı yollardı. Bu kez teslimatı bizzat yapacaktı. Yığını masaya vurdu, köşelerini düzeltti, ardından çıkıp ofisini kilitledi.

Kontrol odasında görevde olan iki mühendis Mizzou ile Kurt'e nereye gittiğini söyledi ve mantraptan dışarı çıktı. Neyse ki Freddy Stone'ın akşama kadar vardiyası yoktu, aksi takdirde Western Data'ya asla dönmeyebilirdi. Carver, FBI'ın nasıl çalıştığını biliyordu. Her çalışanın ismini alır, kendi bilgisayarlarında taratırlardı. Freddy Stone'un Freddy Stone olmadığını anlar ve hemen peşine düşerlerdi.

Carver buna izin vermeyecekti. Freddy için başka planları vardı.

Yukarı çıkan asansöre bindi ve başı eğik bir halde, rapor yığının en üst sayfasını okuyarak yönetim dairesine girdi. Girerken soğukkanlılıkla başını kaldırdı ve McGinnis'in ofisinin açık kapısından misafirleri olduğunu gördü. Etrafında dönüp sekterinin masasına yöneldi.

"Bunları müsait olunca Declan'a ver," dedi, "ama acele etme."

Bu dönme hareketinin kapıdan McGinnis'in dikkatini çekeceğini umarak daireden çıkmak üzere döndü. Fakat kimse arkasından seslenmeden ana kapıya kadar gitti.

Elini kapı koluna koydu.

"Wesley?"

McGinnis ofisinden çağırıyordu. Carver tekrar dönerek arkaya göz attı. McGinnis masanın arkasından ofise gelmesini işaret ediyordu.

Carver içeri girdi. İki adama başıyla selam verdi; değersiz, çeşitlilikten ötürü işe alınmış biri olduğunu düşündüğünden Chavez'i tamamen görmezden geldi. Carver'ın oturabileceği bir yer yoktu ama sorun değildi. Ayaktaki tek kişi olmak hükmediyormuş algısı yaratırdı.

"Wesley Carver, FBI'ın Phoenix ofisinden Ajan Bantom ve Ajan Richmond'la tanış. Ben de tam sığınaktan seni çağırmak üzereydim."

Carver, adamların ellerini sıkarak her seferinde ismini kibarca tekrarladı.

"Wesley'nin burada çok fazla rolü vardır," dedi McGinnis. "Bizim baş teknoloji sorumlumuzdur ve buranın çoğunluğunu tasarlayan kişidir. Aynı zamanda baş tehdit sorumlumuzdur. Ben aslında..."

"Bir sorunumuz mu var?" diye araya girdi Carver.

"Olabilir," dedi McGinnis. "Ajanlar bana kendilerini ilgilendiren bir internet sitesine hosting verdiğimizden söz ettiler. O sitenin kuruluşu ve çalışmasına ilişkin bütün belgeleri ve kayıtları görmelerine olanak sağlayan bir izinleri var."

"Terörizm mi?"

"Bize açıklayamayacaklarını söylüyorlar."

"Danny'yi çağırmalı mıyım?"

"Hayır, henüz tasarımdaki veya hostingdeki herhangi biriyle konuşmak istemiyorlar."

Carver, derin düşünen bir adam izlenimi yarattığı için ellerini beyaz laboratuvar önlüğünün ceplerine koydu. Ardından ajanlara hitap etti:

"Danny O'Connor tasarımın ve hostingin başındaki kişidir," dedi. "Bu konuya onu dahil etsek iyi olur. Terörist ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Az önce önerdiği şeyin absürtlüğüne karşı gülümsedi. İki ajandan iri olan Bantam cevap verdi:

"Hayır, öyle bir şey düşünmüyoruz. Buraya araştırma amaçlı geldik ve ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur. Özellikle de işinizin hosting kısmından."

Carver başını salladı ve gözleri bir anlığına Chavez'in olduğu yere kaydı. Ancak ajanlar bunu fark etmediler. Chavez toplantıdan çıkmadı.

"Hangi site?" diye sordu Carver.

"*Bagaj cinayeti nokta com*," diye cevapladı McGinnis. "Şimdi kontrol ettim de büyük bir paketin parçasıymış. Seattle'dan alınmış bir hesap."

Carver başıyla onaylayıp sakin tavrını korudu. Bunu planlamıştı. Onlardan daha iyiydi çünkü her daim bir planı vardı.

McGinnis'in masasındaki monitörü işaret etti.

"Bir göz atabilir miyiz yoksa çok mu..."

"Şu anda bunu tercih etmeyiz," dedi Bantam. "Hedefe uyarı verebileceğini düşünüyoruz. Geliştirilmekte olan bir site. Görecek bir şey yok. Ama tuzak bir site olduğuna inanıyoruz."

"Ve tuzağa düşmek istemiyoruz," dedi Carver.

"Aynen öyle."

"Arama emrini görebilir miyim?"

"Elbette."

Carver sığınaktan yukarı çıkarken belge Bantam'a dönmüştü. Ajan yine çıkardı ve Carver'a uzattı, o da kâğı-

dı açıp yüzünden bir şey belli etmediğini umarak taradı. Mırıldanmadığından emin oldu.

Arama emrinin içindekilerden ziyade içermediği bilgiler önemliydi. Büronun yanında son derece yardıma hazır bir federal hâkim vardı, orası kesindi. Genel hatlarıyla izinde, bilinmeyen bir failin internet kullanarak data hırsızlığı ve dolandırıcılığını içeren bir komplo yürütmek adına eyalet yasalarını çiğnediği tarif ediliyordu. *Cinayet* kelimesi belgede geçmiyordu. Arama emrinde siteye tam erişim ile birlikte kökenine, çalışmasına ve finansmanına dair kayıtların tamamı isteniyordu.

Carver büronun ellerindekine mutsuzca şaşıracağını biliyordu. Belgeyi tararken başını salladı.

"Size bunların hepsini verebiliriz," dedi. "Seattle'daki hesap ne?"

"See Jane Run," dedi Chavez.

Carver ilk defa fark etmişçesine ona döndü. Kadın tavrını anladı.

"Bay McGinnis az önce bakmamı istedi," diye açıkladı. "Şirketin adı bu."

Eh, diye düşündü, en azından patron yokken tesisi gezdirmekten başka bir işe yarıyor. Sırtının Chavez'e dönük olduğundan ve onu fiziksel olarak konuşmadan çıkardığından emin olarak ajanlara doğru döndü.

"Tamam, bunu halledeceğiz," dedi.

"Ne kadar süreden bahsediyoruz?" diye sordu Bantam.

"Siz muhteşem kafeteryamıza gidip kendinize bir bardak kahve alın lütfen. Kahveleriniz içecek kadar soğumadan yanınıza döneceğim."

McGinnis kıkırdadı.

"Kafeteryamız olmadığı için öyle söylüyor. Kahveyi aşırı ısıtan makinelerimiz var."

"Eh," dedi Bantam, "teklifiniz için teşekkürler ama iznin uygulandığına tanık olmamız gerekiyor."

Carver başını salladı.

"O halde benimle kalın ve gidip ihtiyacınız olan bilgiyi alalım. Ama yine de bir sorun olacak."

"Ne sorunu?" diye sordu Bantam.

"Bu siteye ilişkin bütün bilgileri istiyorsunuz ama tasarım ve hostingi dahil etmek istemiyorsunuz. Öyle olmaz. Ben Danny O'Connor'a kefilim. Kendisi bir terörist değil. Bence bu işi bitirmek ve ihtiyacınız olan her şeyi almak için onu getirmemiz gerekiyor."

Bantam başını sallayarak öneriyi müzakereye aldı.

"Adım adım ilerleyelim. Gerekirse Bay O'Connor'u getirtiriz."

Carver daha fazlasını bekliyormuş gibi davranırken sessizdi, ardından başını salladı.

"Siz bilirsiniz Ajan Bantam."

"Teşekkür ederim."

"O zaman sığınağa inelim mi?"

"Kesinlikle."

İki ajan ayağa kalktı, Chavez de aynı şeyi yaptı.

"İyi şanslar baylar," dedi McGinnis. "Umarım kötü adamları yakalarsınız. Elimizden geldiğince yardımcı olmak isteriz."

"Teşekkür ederiz efendim," dedi Ajan Richmond.

Yönetimden ayrılırlarken Carver, Chavez'in ajanların arkalarına takıldığını fark etti. Kapıyı tutarken sıra ona geldiğinde önünü kesti.

"Bundan sonrasını biz hallederiz, teşekkürler," dedi.

Önünde eşikten geçerek kapıyı arkasından kapattı.

SEKİZ:

EVİM EVİM, GÜZEL EVİM

Cumartesi sabahı Kyoto'daki odamda, Larry Bernard'ın Alonzo Winslow'un ıslahevinden serbest bırakılışı hakkında yazdığı ön sayfa haberini okurken, Hollywood Şubesi'ndeki dedektiflerden biri beni aradı. Kadının adı Bynum'dı. Evimin suç mahali olarak temizlenerek bana iade edildiğini söyledi.

"Yani geri dönebilir miyim?"

"Evet. Artık evine gidebilirsin."

"Bu, soruşturmanın bittiğini mi gösteriyor? Yani, adamı yakalamayı beklerken tabii."

"Hayır, hâlâ çözmeye çalıştığımız birkaç eksik kısım var."

"Eksik kısım mı?"

"Dosyayı seninle konuşamam."

"Peki Angela'yı sorabilir miyim?"

"Ne olmuş ona?"

"Acaba o... işkenceye falan uğramış mı?"

Dedektif bana ne kadarını söyleyeceğine karar verirken bir duraksama oldu.

"Üzgünüm ama cevap evet. Diğer dosyalardaki gibi yabancı bir cisimle tecavüze ve yavaşça boğulmaya dair kanıtlar bulundu. Boynunda birden fazla bağlama izi var. Adam onu defalarca boğup kendine gelmeye bırakmış. Bunu ikinizin üzerinde çalıştığı yazı hakkında konuşturmak için mi yaptı, yoksa sadece tahrik olmak için mi şu anda bilinmiyor.

Sanırım yakaladığımızda bizzat kendisine sormamız gerekecek."

Angela'nın karşılaştığı dehşeti düşünürken sessiz kaldım.

"Başka bir şey var mı Jack? Bugün cumartesi. Günün yarısını kızıma ayırmayı umuyorum."

"Yok, kusura bakma."

"Artık eve gidebilirsin. İyi günler."

Bynum telefonu kapattı, ben de orada oturup düşündüm. Oraya "ev" demek yanlış geliyordu. Evimi geri istediğime emin değildim, çünkü oranın artık ev olup olmadığını bilmiyordum. Uykum, daha doğrusu ondan geriye kalan son iki gecedir Angela Cook'un yatağın altındaki karanlığın içindeki görüntüleriyle ve katilinin uzmanlıkla taklit ettiği boğuk öksürük sesiyle işgal ediliyordu. Ancak rüyamda her şey suyun altındaydı. El bilekleri bağlı değildi ve batarken bana doğru uzanıyordu. Son yardım çığlığı bir baloncuk olarak çıkıyordu ve Meçhul'ün çıkardığı ses olarak patlıyordu, sonra uyanıyordum.

Şimdi orada yaşamak ve uyumaya çalışmak imkânsız geliyordu. Perdeleri açarak küçük odamın tek penceresinden dışarı baktım. Manzaradan devlet binaları görülüyordu. Güzel ve eskimeyen belediye binası önümde yükseliyordu. Yanında, çoğu müşterisinin gideceği hapishane kadar çirkin ceza adliyesi yer alıyordu. Kaldırımlar ve yeşil alanlar boştu. Günlerden cumartesiydi ve hiç kimse hafta sonları şehir merkezine gelmezdi. Perdeleri geri kapattım.

Gazete ödemeye devam ettiği müddetçe otelde kalmaya karar verdim. Eve yalnızca temiz kıyafet ve ihtiyacım olan diğer şeyleri almak için dönerdim. Öğleden sonra bir emlakçıyı arayıp oradan kurtulacak mıyım bir bakacaktım. Yapabilirsem tabii. *Satılık: Seri katilin saldırdığı, iyi bakılmış ve restore edilmiş Hollywood bungalovu. Tekliflere açığız.*

Telefon çalarak beni düşümden uyandırdı. Gerçek cep telefonum. Dün nihayet tam çalışır bir halde geri almıştım. Arayanın GİZLİ NUMARA olduğu yazıyordu ve bunları cevapsız bırakmamayı öğrenmiştim.

Rachel'dı.

"Selam," dedim.

"Sesin kötü geliyor. Ne oldu?"

Tam bir profilciydi. Tek bir kelimemle beni okumuştu. Dedektif Bynum'un Angela'nın işkenceli sonu hakkında söylediklerinden söz etmemeye karar verdim.

"Hiç. Sadece... hiç. Senden ne haber? Çalışıyor musun?"

"Evet."

"Mola verip bir kahve falan içmek ister misin? Şehir merkezindeyim."

"Hayır, yapamam."

Angela'nın cesedini bulduktan ve bildirdikten sonra, dedektifler bizi ayırdığından beri onu görmemiştim. Her şey gibi sadece kırk sekiz saatlik olsa da ayrılık benim için iyi ilerlemiyordu. Ayağa kalktım ve odanın küçük sınırlarında volta atmaya başladım.

"Peki seni ne zaman görebileceğim?" diye sordum.

"Bilmiyorum Jack. Birazcık sabret. Burada baskı altındayım."

Utanarak konuyu değiştirdim.

"Baskı demişken, aslında silahlı bir korumam olsa iyi olur."

"Niçin?"

"LAPD evime tekrar girebileceğimi söylüyor. Eve dönebileceğimi söylediler ama orada kalabileceğimi sanmıyorum. Birkaç kıyafet almak istiyorum, yine de orada tek başıma olmak biraz ürkütücü gelecek."

"Üzgünüm Jack, seni götüremem. Ama gerçekten endişeliysen birini arayabilirim."

Resmi görmeye başlıyordum. Daha önce de bana aynı şeyi yapmıştı. Rachel'ın vahşi bir kediye benzediğini kabul etmem gerekiyordu. Olabilecekleri merak ediyor, birilerinin dokunuşuyla yaklaşıyor ama nihayetinde geriye sıçrayıp uzaklaşıyordu. Üzerine gelirsen tırnaklarını çıkarıyordu.

"Boş ver Rachel, sadece seni getirtmeye çalışıyordum."

"Gerçekten üzgünüm Jack ama yapamam."

"Neden aradın?"

Yanıtlamadan önce bir sessizlik oldu.

"Seni kontrol etmek ve birkaç bilgi vermek için. Duymak istersen tabii."

"İşe dönüyoruz yani. Tamam, devam et."

Yatağa geri oturup yazmak için defterimi açtım.

"Dün Angela'nın ziyaret ettiği bagaj cinayeti sitesinin gerçekten de üzerine bastığı bir tuzak teli olduğunu doğruladılar," dedi Rachel, "ama şimdilik sonuçsuz kaldı."

"Sonuçsuz mu? İnternette her şeyin izinin sürülebileceğini sanıyordum."

"Sitenin fiziksel konumu, Mesa, Arizona'daki Western Data Danışmanlığı adında bir web-hosting tesisi. Ajanlar oraya arama emriyle gittiler ve sitenin hem kuruluşu hem de işleyişi hakkında detayları alabildiler. Seattle'daki See Jane Run isimli, Western Data aracılığıyla sayısız site açan, tasarlayan ve çalıştıran bir şirket üzerinden açılmış. Bir tür aracı şirket. İnternet sitelerinin sunucularının olduğu fiziksel bir tesisleri yok. O işle Western Data ilgileniyor. See Jane Run ise müşterileri için siteleri yaratıyor, çalıştırıyor ve Western Data gibi bir şirkete host için ödeme yapıyor. Ara adam gibi bir şey yani."

"Peki Seattle'a gittiler mi?"

"Seattle saha ofisindeki ajanlar ilgileniyorlar."

"Ve?"

"Bagaj cinayeti sitesi tamamen internet üzerinden kurulmuş ve ücreti de öyle ödenmiş. See Jane Run'daki hiç kimse parasını veren adamla tanışmamış. İki yıl önce, siteler kurulduğunda verilen fiziksel adres SeaTac yakınlarda, artık geçerli olmayan bir posta adresi çıkmış. İzini bulmaya çalışıyoruz ama o da sonuçsuz kalacak. Bu adam işinde iyi."

"Az önce siteler dedin, çoğul yani. Birden fazla mı vardı?"

"Demek fark ettin. Evet, iki site var. *Bagaj cinayeti nokta com* ilkiydi, ikincisiyse Denslow Data. Bu ismi her şeyi kurarken kullanmış. Bill Denslow. İki sitede de beş yıllık plan alınmış ve ücreti önceden ödenmiş. Satın alma noktası bilinmezse tespit edilemeyecek bir yöntem olan havaleyi kullanmış. Yine sonuçsuz."

Birkaç not yazmak için biraz bekledim.

"Tamam," dedim sonunda, "yani Denslow Meçhul mü?"

"Denslow kılığına giren adam Meçhul, ama internet sitesine gerçek ismini vereceğini düşünecek kadar aptal değiliz."

"O zaman ne anlama geliyor bu? D-E-N-slow*. Yarım akronim gibi bir şey mi?"

"Olabilir. Üzerinde çalışıyoruz. Şimdiye kadar bağlantıyı bulamadık. Muhtemel akronim ve ismin kendisi üzerinde çalışıyoruz. Ama Bill Denslow'un buna benzer herhangi bir suç kaydına ulaşamadık."

"Belki sadece Meçhul'ün çocukken nefret ettiği adamın biridir. Komşusu ya da öğretmeni falan."

"Olabilir."

"Peki neden iki tane site var?"

"Birisi tuzak, diğeriyse GN sitesi."

"GN?"

"Gözetleme noktası."

"Ne dediğini hiç anlamıyorum."

---

* "Slow" İngilizcede "yavaş" anlamına gelir. (ç.n.)

"Tamam, bagaj cinayeti sitesi, orayı ziyaret edenlerin IPler'ini, yani bilgisayar adresini toplamak için kuruldu. Angela'nın başına gelen de buydu. Anladın mı?"

"Doğru. Arama yaparken karşısına o site çıktı."

"Doğru. Site IP'leri topladı ama o adreslerin otomatik olarak başka bir nokta com sitesine yönlendirilmesi üzerine inşa edilmişti. Bu yaygın bir uygulamadır. Siteye girersin, kimliğin ele geçirilir ve başka bir yere pazarlama için kullanılmak üzere gönderilir. Spamın kökeninin özü de budur."

"Tamam. Yani Denslow Data, Angela'nın bilgilerini aldı. Orada ne oldu?"

"Hiçbir şey. Orada kaldı."

"O zaman nasıl..."

"Bak, taktik şöyle. Denslow Data, bagaj cinayeti sitesinin tamamen zıddı bir işlevle kuruldu. Ziyaretçilerinin verilerini ele geçirmiyor. Lafı nereye getirdiğimi anlıyor musun?"

"Hayır."

"Tamam, Meçhul'ün bakış açısından bak. Kendisini bilen ve arayanların bilgisayar kimliklerini ele geçirmek için *bagaj cinayeti nokta com*'u kurdu. Tek sorun, bunu kontrol etmek siteye girerse kendi kimliğinin de ele geçirilecek olmasıydı. Elbette kontrolü yapmak için başka birinin bilgisayarını kullanabilirdi ama yine de konumunun anlaşılmasına yardımcı olurdu. Kendi sitesi aracılığıyla yoğun ölçüde takip edilebilirdi."

Sonunda planı anlarken başını salladım.

"Anlıyorum," dedim. "O yüzden ele geçirilen IP adreslerini herhangi bir yakalama mekanizması olmayan, dolayısıyla izlenme korkusu olmadan kontrol edebileceği başka bir siteye yönlendirdi."

"Aynen öyle."

"Yani Angela, bagaj cinayeti sitesine girdikten sonra adam Denslow sitesine giderek IP'sini aldı. *Times*'dan geldiğini gö-

rerek bagaj cinayetleri hakkındaki hastalıklı bir meraktan fazlası olabileceğini anladı. *Times*'ın sistemine sızdı; bu da onu bana, Angela'ya ve yazılarımıza getirdi. E-postalarımı okudu ve bir şeyin peşinde olduğumu anladı. Ve o şeyin peşinden Vegas'a gittiğimi öğrendi."

"Doğru. O yüzden sizi bir cinayet-intihar ikilisiyle sahneden çıkaracak bir plan hazırladı."

Bunu bir kez daha kafamda döndürürken sessiz kaldım. Sonucunu beğenmesem de akla yatıyordu.

"Onu öldüren e-postam oldu."

"Hayır Jack. Bu olaya öyle bakamazsın. Aksine, *bagaj cinayeti nokta com*'a baktığı anda kaderi mühürlenmişti. Editörüne gönderdiğin bir e-posta yüzünden kendini suçlayamazsın."

Yanıt vermedim. Bir süre suçluluk sorusunu aklımdan uzaklaştırmaya ve Meçhul'e odaklanmaya çalıştım.

"Jack, orada mısın?"

"Sadece düşünüyordum. Yani bunların hepsi tamamen izlenemez mi?"

"Bu açıdan öyle. Adamı bulduktan ve bilgisayarını aldıktan sonra her yerini didik didik arayıp Denslow'a yaptığı ziyaretlerin izini bulacağız. Bu da somut kanıtımız olacak."

"Kendi bilgisayarını kullandıysa tabii."

"Evet."

"Şimdiye kadar gösterdiği becerilere bakılırsa pek mümkün görünmüyor."

"Belki. Tuzağını ne kadar sıklıkla kontrol ettiğine bağlı. Bagaj cinayeti sitesine girmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmeden Angela'yı keşfetmiş görünüyor. Bu da bir rutini olduğunu, tuzakları her gün kontrol ettiğini gösteriyor ve bundan da ya kendi bilgisayarını ya da ona yakın bir şeyi kullandığını çıkarabiliriz."

Bir süre bunları düşünerek yastığıma doğru yaslandım, gözlerimi kapadım. Dünya hakkında bildiklerim iç karartıcıydı.

"Sana söylemek istediğim bir şey daha var," dedi Rachel.

"Ne?"

Gözlerimi açtım.

"Angela'yı evine nasıl getirdiğini bulduk."

"Nasıl?"

"Sen yaptın."

"Ne diyorsun sen? Ben..."

"Biliyorum biliyorum. Ben sadece görünmesini istediği şekli anlatıyorum. Angela'nın laptopunu dairesinde bulduk. E-posta hesabında senden bir e-posta vardı. Salı gecesi gönderilmişti. Winslow dosyası hakkında bazı ilginç bilgiler öğrendiğini söylemişsin. Meçhul, senmiş gibi davranarak çok önemli olduğunu söylemiş ve göstermek üzere onu eve davet etmiş."

"Tanrım!"

"Angela mesaja cevap vererek yolda olduğunu söylemiş. Evine geldiğinde adam onu bekliyormuş. Bunlar sen Vegas'a gittikten sonra oldu."

"Evimi izliyor olmalı. Gitmemi izledi."

"Sen çıkınca o girdi ve mesajı göndermek için evdeki bilgisayarını kullandı. Sonra onu bekledi. Ve Angela'yla işi bitince seni öldürüp intihar süsü vereceği planı hayata geçirmek üzere peşinden Vegas'a geldi."

"Peki ya silahım? Eve girip kolaylıkla onu buldu. Sonrasında silahla peşimden Vegas'a gelebilirdi. Ama bu hâlâ oraya nasıl getirebileceğimi açıklamıyor. Uçakla gittim ve çantayı kontrol etmedim. Bu büyük bir tutarsızlık değil mi?"

"Onu da açıklayabildiğimizi düşünüyoruz."

Yine gözlerimi sıkıca kapadım.

"Anlatsana."

"Angela'yı yemledikten sonra senin bilgisayarını kullanarak bir GO! kargo formu doldurdu."

"Go mu? Onu hiç duymadım."

"FedEx'in ve diğerlerinin küçük bir rakibi. G-O diye yazılıyor, sonunda ünlem işareti var. Açılımı Guaranteed Overnight*. Havaalanından havaalanına gönderim yapıyorlar. Artık havayolu şirketleri bagajlara sınır koyduğu ve ekstra ücret aldığı için büyüyen bir iş. Tıpkı senin bilgisayarında yaptığı gibi internetten kargo formlarını indirebiliyorsun. O bunu bir gecede kendine gönderdiğin bir paket için kullandı. McCarran Uluslararası Havaalanı'ndaki kargo binasından alınmak üzere ayarlandı. İmza gerektirmiyor. Sadece kargo formunun bir kopyasını gösteriyorsun. Akşam on bire kadar LAX'de paket bırakabiliyorsun."

Yalnızca başımı sallayabildim.

"Biz de böyle yaptığını düşünüyoruz," dedi Rachel. "Angela'yı yemledikten sonra kargoyu halletmeye koyuldu. Angela geldi, ona yapacağını yaptı. Kızı bıraktı, ki o aşamada ölü mü diri mi olduğunu bilmiyoruz. Sonra havaalanına giderek silahın içinde bulunduğu kargoyu teslim etti. GO!'da yurtiçi kargolarını X-rayden geçirmiyorlar. Ardından Vegas'a ya arabayla ya da uçakla gitti, hatta seninle aynı uçakta olması bile mümkün. Her türlü, oraya gittikten sonra kargoyu aldı ve silah eline geçmiş oldu. Sonra planını tamamlamak için seni Ely'ye kadar takip etti."

"Çok yoğun gözüküyor. Başarmış olabileceğine emin misin?"

"Yoğun ve emin değiliz, ama senaryo işe yarıyor."

"Peki ya Schifino?"

"Ona bilgi verildi ama daha önce hissettiyse bile şu anda kendini tehlikede hissetmiyor. Korunmayı reddettse de biz yine de onu izliyoruz."

---

* Bir gecede (gitmesi) garantili. (ç.n.)

Las Vegaslı avukatın en kötü suçun kurbanlarından olmaya ne kadar yaklaştığını fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. Rachel devam etti:

"Meçhul bir daha iletişim kurmuş olsa şimdiye kadar beni arardın herhalde."

"Hayır, iletişime geçmedi. Hem telefon sende. Tekrar aramayı denedi mi?"

"Hayır."

"İzlemeye ne oldu?"

"Aramanın McCarran'daki bir baz istasyonundan yapıldığını tespit ettik. ABD Havayolu terminali yani. Seni aramasından sonra iki saat içinde o terminalden yirmi dört farklı Amerikan şehrine uçuş varmış. O yirmi dört şehirden aktarma yaparak herhangi bir yere gitmiş olabilir."

"Peki ya Seattle?"

"Oraya doğrudan uçuş yok ama aktarmalı bir şehre geçerek oradan gitmiş olabilir. Bugün uçuşların yolcu manifestosunu alabileceğimiz bir arama emri çıkarmaya çalışıyoruz. İsimleri bilgisayarda taratıp elimizdekilere bakacağız. Bu adamımızın ilk hatası ve umuyorum ki ona ödeteceğiz."

"Hata mı? Nasıl yani?"

"Seni asla aramamalıydı. İletişime geçmemeliydi. Bize bilgi ve bir konum verdi. Daha önce yaptıklarıyla hiç uyuşmuyor."

"Ama iletişime geçeceği konusunda bahse girmek isteyen sendin. Neden bu kadar şaşırtıcı olsun? Haklıydın."

"Evet ama bunları şimdi bilmediklerimi bilmeden söyledim. Elimizdeki bilgilerle oluşan profiline bakarsak bence seni araması karakterine aykırıydı."

Bir süreliğine bunların hepsini düşündükten sonra sonraki soruya geçtim:

"Büro başka ne yapıyor?"

"Babbit ile Oglevy'nin profilini çıkarıyoruz. Adamın programına uyduklarını biliyoruz ve nerede kesiştiklerini, onlarla nerede karşılaştığını öğrenmemiz gerek. Ayrıca hâlâ imzasını arıyoruz."

Oturdum ve defterime *imza* yazdıktan sonra altını çizdim.

"İmzası programından farklı."

"Evet, Jack. Program kurbanlarına yaptıkları. İmzasıysa alanını belirlemek için arkasında bıraktığı bir şey. Bir resimle ressamın eserine bıraktığı imza izler arasındaki farka benziyor. Bir Van Gogh tablosunu sadece bakarak tanıyabilirsin. Ama aynı zamanda eserlerine imzasını atar. Yalnız bu katillerde imza o kadar belirgin değildir. Çoğu zaman sonrasına kadar göremeyiz. Ama imzasını şimdi deşifre edebilirsek bizi ona götürebilir."

"Sana bunu mu yaptırıyorlar? Bunun üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet."

Fakat cevap vermeden önce duraksamıştı.

"Benim dosyam hakkındaki notlarını mı kullanıyorsun?"

"Evet."

Bu kez ben duraksamıştım ama uzun sürmedi.

"Yalan söylüyorsun Rachel. Ne oluyor?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Çünkü notların burada Rachel. Perşembe günü beni sonunda bıraktıklarında bütün dosyalarımı ve notlarımı geri verdiler. Benim zannederek seninkileri de verdiler. Not defterindeki. Hepsi elimde Rachel, o yüzden neden yalan söylüyorsun?"

"Jack, yalan söylemiyorum. Notlarım sende diye..."

"Neredesin? Şu anda. Tam olarak neredesin? Bana gerçeği söyle."

Tereddüt etti.

"Washington'dayım."

"Siktir, See Jane Run'a bakmaya gidiyorsun, değil mi? Oraya geliyorum."

"O Washington değil, Jack."

Bu dediği tamamen kafamı karıştı, ardından içimdeki bilgisayar yeni bir senaryo oluşturdu. Rachel, Meçhul'ü ortaya çıkararak istediği ve en uygun olduğu iş için barış görüşmeleri yapıyordu.

"Davranış için mi çalışıyorsun?"

"Keşke. Pazartesi sabahı gerçekleşecek bir PSO duruşması için Washington Genel Merkezi'ndeyim."

PSO'nun Profesyonel Sorumluluk Ofisi, yani İç İlişkiler'in büro versiyonu olduğunu biliyordum.

"Onlara bizi mi anlattın? Bu yüzden peşine mi düştüler?"

"Hayır Jack, onlara hiçbirini anlattım. Çarşamba günü Nellis'e gitmek için kullandığım jetle alakalı. Sen aradıktan sonra binmiştim ya."

Yataktan sıçradım ve volta atmaya başladım.

"Dalga geçiyorsun herhalde. Ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum."

"En az bir hayat -benimkini- kurtarmanın ve bu sırada güvenlik güçlerinin dikkatlerini katile çekmiş olmanın önemi yok muydu? On altı yaşındaki, işlemediği bir cinayetle suçlanan bir çocuğun dün senin sayende serbest kaldığını biliyorlar mı? Nevada hapishanesinde bir yıl geçirmiş masum bir adamın yakında çıkacağını biliyorlar mı? Sana madalya vermeliler, duruşma değil."

Sessizliğin ardından konuştu.

"Ve işten çıkarmak yerine senin de maaşına zam yapmalılar Jack. Bak, söylediklerin için teşekkür ederim ama gerçek şu ki bazı kötü kararlar verdim ve her şeyden çok hem bunu hem de kaybettikleri parayı düşünüyorlar."

"Yüce Tanrım! Sana tek bir şey dahi yaparlarsa Rachel, ilk sayfaya çıkar. Orayı yakar..."

"Jack, ben kendime bakabilirim. Sen şimdi kendin için endişelen, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. Duruşma pazartesi saat kaçta?"

"Dokuzda."

Eski karım Keisha'ya haber verecektim. Onu basına kapalı bir personel duruşmasına almayacaklarını biliyordum ama bir *Times* muhabirinin dışarıda dolaştığını, sonuçları beklediğini bilirlerse içeride yaptıklarını iki kez düşünebilirlerdi.

"Jack bak, ne düşündüğünü biliyorum. Ama yalnızca motorunu soğutmanı ve bu işi benim halletmeme izin vermeni istiyorum. Bu benim işim ve benim duruşmam. Tamam mı?"

"Bilmiyorum. Benim... Benim değer verdiğim biriyle uğraşırlarken öylece oturmak zor."

"Teşekkür ederim Jack, ama benim için gerçekten böyle hissediyorsan bu kez oturmanı istemem gerekecek. Öğrendiğim anda sana olanları haber veririm."

"Söz mü?"

"Söz."

Perdeyi tekrar açtım ve aniden güneş ışığı odaya girdi.

"Tamam."

"Teşekkür ederim. Evine gidecek misin? Gerçekten istiyorsan seninle orada buluşması için birini ayarlayabilirim."

"Yok, bir şey olmaz. Sana şov yapıyordum işte. Seni görmek istiyorum. Ama şehirde bile değilsen... Bu arada oraya ne zaman gittin?"

"Bu sabah en erken uçakla. Dosyada kalabilmek için ertelemeye çalıştım. Ama büro öyle çalışmıyor."

"Doğru."

"O yüzden buradayım ve her şeyin üzerinden geçmek için savunma temsilcimle buluşacağım. Hatta adam her an gelebilir ve benim bazı şeyleri hazırlamam gerekiyor."

"İyi. Seni rahat bırakayım. Nerede kalacaksın?"

"F Street'teki Hotel Monaco'da."

Sonrasında konuşmayı sonlandırdık. Pencerenin önünde durarak dışarı baktım ancak görecek bir şey yoktu. Rachel'ın işi için, onu dünyaya bağlıyormuş gibi görünen tek şey için savaş vermesini düşündüm.

Benden o kadar da farklı olmadığını fark ettim.

DOKUZ:

DÜŞLERİN KARANLIĞI

Carver arabasının karanlığından Scottsdale'deki evi izledi. Harekete geçmesi için çok erkendi. Güvenli olduğundan emin olana dek bekleyecek ve izleyecekti. Bu onu rahatsız etmiyordu. Yalnız kalmayı ve karanlığı seviyordu. Onun yeri burasıydı. iPod'undan müziğini açmıştı; Kertenkele Kral* bütün hayatı boyunca ona eşlik etmişti.

Ben hep değişenim, bak nasıl değişiyorum. Ben hep değişenim, bak nasıl değişiyorum.

Bu her zaman onun marşı, hayatını üzerine kurduğu bir şarkı olmuştu. Sesi açarak gözlerini kapadı. Elini koltuğun yanının aşağısına doğru uzattı ve iyice arkaya yatmasını sağlayan tuşa bastı.

Müzik onu geçmişe ışınladı. Tüm hatıraları ve kâbusları geçti. Alma'yla o soyunma odasına döndü. Alma'nın ona göz kulak olması gerekiyordu ama elleri iplikler ve iğne işleriyle doluydu. Ona sürekli göz kulak olamıyordu ve bunu beklemek haksızlık olurdu. Annelerle çocuklar hakkında ev kuralları vardı. Anneler sahnede olsalar bile nihayetinde sorumluluk onlardaydı.

Genç Wesley harekete geçti, bir fare kadar sessizce boncuklu perdenin içinden sızdı. Çok küçük olduğundan ancak

---

* İng. *Lizard King*. The Doors'un ünlü vokalisti Jim Morrison'un lakabıdır. (ç.n.)

beş ya da altı boncuk dizisini oynattı. Ardından salondan aşağı indi, kötü kokulu tuvaleti geçip yanıp sönen ışıkların geldiği yere çıktı.

Döndüğünde Bay Grable smokiniyle bir taburenin üzerinde oturuyordu. Elinde bir mikrofon vardı, şarkının bitmesini bekliyordu.

Salonun ucunda müzik yüksekti ancak Wesley'nin tezahüratları ve birkaç yuhalamayı duyamayacağı kadar yüksek değildi. Bay Grable'ın arkasından sinsice geçti ve taburenin ayaklarının arasından dışarıya baktı. Sahne göz kamaştırıcı beyaz ışıkla yıkanmıştı. İşte o zaman onu gördü. Bunca erkeğin önünde çıplaktı. Müzik, içinde adeta nabız gibi attı.

Kızım, adamını sevmen lazım...

O, müzikle mükemmel uyum sağlıyordu. Sanki şarkı onun için yazılmış ve kaydedilmişti. İzlerken kendinden geçtiğini hissetti. Müziğin durmasını istemiyordu. Mükemmeldi. O mükemmeldi ve kendisi...

Birdenbire tişörtünün yakasının arkasından yakalandı ve salonun gerisine doğru çekildi. Başını kaldırabildiğinde Alma'yı gördü.

"Sen çok yaramaz bir küçük çocuksun!" diye azarladı onu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Görmek istiyorum..."

"Şimdi olmaz, göremezsin!"

Alma onu boncukların arasından soyunma odasına geri götürdü. Wesley'yi tüylü otriş ve ipek atkı yığının üzerine doğru itti.

"Başın fena bela... O ne?"

Parmağı aşağı gösterir biçimde onu işaret ediyordu. Tuhaf hislerin gelmeye başladığı yeri.

"Ben iyi bir çocuğum," dedi.

"O varken değilsin," dedi Alma. "Bakalım orada neyin varmış."

Aşağı uzandı ve elini kemerinin altına koydu. Pantolonun indirmeye başladı.

"Küçük sapık seni," dedi Alma. "Sana burada sapıklara ne yaptığımızı göstereceğim."

Wesley dehşetle donakalmıştı. Onun için kullandığı o kelime. Ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Metal cama vururken çıkan keskin takırtı, müziği ve düşünü böldü. Carver oturduğu yerde sıçradı. Bir anlığına aklı karışmış halde etrafına bakındı, nerede olduğunu fark edince kulakiçi kulaklıklarını çıkardı.

Pencereden dışarı baktığında McGinnis'in sokakta durduğunu gördü. Küçük, çığırtkan bir köpeğin tasmasına bağlı ipi tutuyordu. Parmağındaki kocaman Notre Dame yüzüğü, Carver'ın gözüne takıldı. Dikkatini çekmek için onunla pencereye vurmuş olmalıydı.

Carver pencereyi indirdi. Aynı anda yere bıraktığı silahın görünmediğinden emin olmak için ayağını kullandı.

"Wesley, burada ne işin var?"

Carver cevap veremeden köpek havlamaya başladı, McGinnis onu susturdu.

"Seninle konuşmak istedim," dedi Carver.

"O zaman neden eve gelmedin?"

"Çünkü aynı zamanda sana bir şey göstermem gerek."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Arabaya bin de seni götüreyim."

"Nereye götüreceksin? Saat gece yarısına geliyor. Benim..."

"Geçen gün FBI'ın gelmesiyle alakalı. Sanırım kimi aradıklarını biliyorum."

McGinnis, Carver'a daha yakından bakabilmek için bir adım ilerledi.

"Wesley, ne oluyor? 'Kimi aradıklarını' derken neyi kastediyorsun?"

"Binersen yolda açıklayacağım."

"Köpeğim ne olacak?"

"Onu da getir. Uzun sürmez."

McGinnis duruma sinirlenmişçesine başını salladı ancak sonra arabaya binmek üzere etrafından dolandı. Carver eğilerek hızla yerdeki silahı aldı ve pantolonun belinin arka kısmına koydu. Rahatsızlığa katlanması gerekecekti.

McGinnis köpeği arka koltuğa yerleştirdi, sonra da öne geçti.

"Kız," dedi.

"Ne?" diye sordu Carver.

"O dedin ya, köpeğim kız."

"Neyse ne. *Kızın* arabama işemez, değil mi?"

"Endişelenme. Daha yeni yaptı."

"Güzel."

Carver mahalleden çıkmaya başladı.

"Evin kilitli mi?" diye sordu.

"Evet, yürüyüşe çıktığımda kilitliyorum. Mahalledeki çocuklar ne yapacaklar bilemiyorsun. Hepsi yalnız yaşadığımı biliyor."

"Zekice."

"Nereye gidiyoruz?"

"Freddy Stone'un yaşadığı yere."

"Tamam, o zaman bana ne olduğunu ve FBI'la ilgisini anlat."

"Dedim ya. Sana göstermem gerek."

"O zaman ne göstereceğini söyle. Stone'la konuştun mu? Bu kadar zaman nerede olduğunu sordun mu?"

Carver başını salladı.

"Hayır, onunla konuşmadım. O yüzden bu akşam evine gittim, onu yakalamak için. İçeride yoktu ama başka bir şey buldum. FBI'ın sorduğu site. Arkasında o varmış."

"Yani FBI'ın arama emriyle geldiğini duyar duymaz defoldu gitti."

"Öyle görünüyor."

"FBI'ı aramamız lazım Wesley. Ne yapıyor olursa olsun adamı koruyormuş gibi görünemeyiz."

"Ama basına çıkarsa işimize zarar verir. Bizi aşağı çeker."

McGinnis başını salladı.

"Biz kendi hatamızı kabul etsek yeter," dedi vurgulayarak. "Üzerini örtmek asla işe yaramaz."

"Pekâlâ. Önce evine gidelim, sonrasında FBI'ı ararız. O iki ajanın isimlerini hatırlıyor musun?"

"Ofiste kartları vardı. Birininki Bantam'dı. Hatırlıyorum çünkü kendisi iriydi ama ismi Bantam'dı; boksta tüy sıklet küçük adamlara *bantam* derler ya."

"Doğru. Şimdi hatırladım."

Phoneix'in şehir merkezindeki uzun binaların ışıkları otoyolda iki yanlarında yayılıyordu. Carver konuşmayı bıraktı, McGinnis de onu taklit etti. Köpek arabanın arka koltuğunda uyuyordu.

Carver'ın zihni az önce hatırına gelen müziğe geri döndü. O koridordan geçip bakmasını sağlayan şeyi merak etti. Cevabın en karanlık köklerinde bir yerlerde dolaşık olduğunu biliyordu. Ve oraya kimse giremezdi.

ON:

BEŞTE CANLI

Cumartesi günü, hafta sonu vardiyasındaki muhabirler arayıp işten sonra beni kokteyl için Red Wind'e davet etseler dahi otel odamdan çıkmadım. Haberin bir gün daha ana sayfada çıkmasını kutluyorlardı. En son haber, Alonzo Winslow'un özgürlüğünün ilk günü ve bagaj cinayeti şüphelisinin genişleyen araştırmasındaki gelişmelerdi. Artık bana ait olmayan bir haberi kutlayacak havamda değildim. Ayrıca artık Red Wind'e gitmiyordum. Eskiden A Bölümü'nün, Metro'nun ve Spor'un ön sayfalarını erkekler tuvaletindeki pisuvarların üzerine asarlardı. Şimdiyse Fox'un, CNN'in ve Bloomberg'in açık olduğu düz ekran plazma televizyonları vardı. Her ekran adeta yaramıza bir hakaret, ölen sektörümüze bir hatırlatmaydı.

Onun yerine cumartesi akşamı içeride kalıp Rachel'ın notlarını taslak olarak kullanarak dosyaların üzerinde çalıştım. Kendisi Washington'da ve dosyadan uzakta olduğu için profillemeyi görev gücündeki ya da ta Quantico'daki yüzsüz ajanlara bırakmaktan rahatsızlık duyuyordum. Bu benim hikâyemdi ve önüne kimsenin çıkmasına izin vermeyecektim.

Gece geç saate kadar çalıştım, iki ölü kadının hayatıyla alakalı detayları bir araya getirdim, Rachel'ın var olduğundan emin olduğu ortak özelliği aradım. İki farklı yerde doğmuş, iki farklı eyaletteki iki farklı şehre göç etmiş kadınlardı. Anlayabildiğim kadarıyla, Denise Babbit'in Las Vegas'a gitme

ve Cleopatra'daki Femmes Fatales şovuna denk gelme ihtimali dışında yolları hiç kesişmemişti.

Cinayetler arasındaki bağlantı o olabilir miydi? Çok zorlama geliyordu.

Nihayet arayıştan yorulup her şeye tamamen farklı bir açıdan bakmaya karar verdim: katilin açısından. Rachel'ın defterinin temiz bir sayfasına, Meçhul'ün iki cinayeti de başarmak için bilmesi gereken metot, zamanlama ve konum şartlarını listelemeye başladım. Bu, bir hayli göz korkutucu bir iş çıktı ve gece yarısı olmadan tükendim. Yatak örtüsünün üzerinde, dosyalar ve notlarım etrafımdayken kıyafetlerimle uyuyakaldım.

Resepsiyondan sabah dörtte gelen arama kulak tırmalayıcıydı ancak beni rüyamda yine Angela'yı görmekten kurtardı.

"Alo," dedim telefona boğuk sesimle.

"Bay McEvoy, limuzininiz geldi."

"Limuzinim mi?"

"CNN'den geldiğini söylüyor."

Tamamen aklımdan çıkmıştı. Cuma günü *Times*'ın basın ilişkileri tarafından ayarlanmıştı. Pazar sabahları sekizden ona kadar yayında olan, ulusal kanaldaki hafta sonu programında canlı yayına çıkmam gerekiyordu. Sorun, Doğu Kıyısı saat dilimine göre sekizden ona kadarken Batı Kıyısı'na göre beşten yediye kadar olmasıydı. Cuma günü programın yapımcısı beni ne zaman yayına alacaklarını açıkça söylememişti. Yani beşte canlı yayına çıkmaya hazırlanacaktım.

"On dakikaya ineceğimi söyle."

Aslında kendimi duşa sürüklemem, tıraş olmam ve odadaki son kırışıksız gömleği giymem on beş dakikamı aldı. Şoför endişeli görünmüyordu; Hollywood'a doğru acelesizce ilerledi. Trafik olmadığından zamanında vardık.

Araba aslında limuzin değildi. Lincoln Town Car denilen bir sedandı. Bir yıl önce bir Lincoln Town Car'ın arkasını ofis olarak kullanan ve bir müvekkilinin ücretini ödemek için şoförlüğünü yaptığı bir avukatın bir dizi haberini yazmıştım. Şimdi arka koltukta CNN'e gitmekse hoşuma gitmeye başlamıştı. Los Angeles'ı görmenin güzel bir yoluydu.

CNN binası Sunset Bulvarı'ndaydı; Hollywood karakoluna pek uzak sayılmazdı. Lobideki güvenlik noktasından geçtikten sonra *CNN Haber Odası* adındaki hafta sonu programı için bana Atlanta'dan röportaj yapacakları stüdyoya çıktım. Genç biri beni kulise aldı ve Wanda Sessums ile Alonzo Winslow'un çoktan orada olduklarını gördüm. Bir sebepten bu kadar erken gelmelerine ve stüdyo yarışında benim gibi profesyonel bir gazeteciyi yenebilmelerine çok şaşırdım.

Wanda bana yabancıymışım gibi baktı. Alonzo gözlerini zar zor açık tutuyordu.

"Wanda, beni hatırlıyor musun? Ben Jack McEvoy, muhabir? Geçen pazartesi seni görmeye gelmiştim."

Başını salladı ve ağzına uymayan takma dişlerinin arasından bir ses çıkardı. Evini ziyaret ettiğimde onları takmıyordu.

"Doğru. Zo'm hakkındaki yalanları gazeteye yazan sensin."

Bu ifade Alonzo'yu canlandırdı.

"Çıktı ama, değil mi?" dedim hızlıca.

İleri çıkarak torununa elimi uzattım. Tereddütle tuttu ve sıktı ama yüzünden kim olduğumu anlamadığı belli oluyordu.

"Sonunda tanıştığımıza sevindim Alonzo ve çıkmana sevindim. Ben Jack. Büyükannenle konuşan ve serbest kalmana yol açan araştırmayı başlatan gazeteciyim."

"Büyükannem mi? Orospu çocuğu, ne diyorsun sen?"

"Ne dediğini bilmiyor," dedi Wanda hemen.

Birdenbire nerede hata yaptığımı anladım. Wanda büyükannesiydi ama annesini oynuyordu -çocuk o yüzden anne diyordu- çünkü gerçek annesi sokaklardaydı. Muhtemelen

gerçek annesini kız kardeşi sanıyordu, varlığından haberdarsa tabii.

"Kusura bakmayın, karıştırdım," dedim. "Neyse, sanırım bugün bizimle röportaj yapacaklar."

"Seninle ne halt yemeye röportaj yapıyorlar?" diye sordu Alonzo. "Hapiste anasının amı kadar zaman geçiren benim."

"Galiba seni çıkaran kişi olduğum için."

"Hı, komikmiş. Bay Meyer beni kendisinin çıkardığını söylüyor."

"Avukatımız çıkardı," diye araya girdi Wanda.

"O zaman neden avukatınız burada değil ve CNN'e çıkmıyor?"

"Yolda."

Başımı salladım. Bu benim için yeni bir haberdi. Cuma günü işten çıktığımda, programa Alonzo'yla çıkacağım söylenmişti. Şimdiyse annesi ve Meyer de geliyordu. Canlı yayının pek iyi geçmeyeceğine karar verdim. Çok fazla insan vardı ve canlı yayın sansürcüleri en az birini yakalamakta güçlük çekecekti. Kahve makinesinin olduğu masaya giderek kendime bir bardak kahve doldurdum. Süt eklemedim. Ardından Krispy Kreme donutlarının yer aldığı kutuya uzanıp bir Original Glazed aldım. Kendi halimde olmaya çalıştım, CNN'in açık olduğu ve yakında çıkacağınız haber programı yayınını gösterecek olan tepedeki televizyonu izledim. Bir süre sonra bir teknisyen geldi ve hepimize ses için kablolar, yakalarımıza mikrofon ve kulaklarımıza kulaklıklar takarak bütün kabloları kıyafetlerimizin altına sakladı.

"Yapımcıyla konuşabilir miyim?" dedim sessizce. "Yalnız?"

"Tabii, söylerim."

Tekrar oturdum ve bekledim. Dört dakika sonra bir erkeğin adımı söylediğini duydum.

"Bay McEvoy?"

Etrafa bakınsam da sonradan sesin kulaklığımdan geldiğini fark ettim.

"Evet, buradayım."

"Ben Atlanta'dan Christian DuChateau. Bugünün programının yapımcısıyım ve size bu kadar erken uyandığınız için teşekkür etmek istiyorum. Birkaç dakikaya stüdyoya girdiğinizde her şeyin üzerinden geçeceğiz. Ama öncesinde benimle konuşmak mı istemiştiniz?"

"Evet, bir dakika."

Kulisten koridora çıktım, kapıyı arkamdan kapattım.

"Sadece bipleyecek kişinin işinde iyi olduğundan emin olmanızı istedim," dedim kısık bir sesle.

"Anlamadım," dedi DuChateau. "'Bipleyecek kişi' derken neyi kastediyorsunuz?"

"Tam olarak ne deniyor bilmiyorum ama Alonzo Winslow'un henüz on altı yaşında olabilir ancak *orospu çocuğu* sözünü çok fazla kullanıyor."

Cevap olarak sessizlik geldi ama uzun sürmedi.

"Anlıyorum," dedi DuChateau. "Uyarı için teşekkürler. Misafirlerimizle ön röportaj yapmaya çalışıyoruz ama bazen zaman olmuyor. Avukatı geldi mi?"

"Hayır."

"Yerini bulamıyoruz ve telefonunu da açmıyor. İşte, onun müvekkilini kontrol edebileceğini umuyordum."

"Şu anda burada değil. Ve bir şeyi anlaman gerek Christian. Bu çocuk o cinayeti işlemedi ama masum ve küçük bir çocuk olduğu da söylenemez, anlatabiliyor muyum? Çete üyesi. Crip'ten ve şu anda kulisi maviye boyuyor. Üzerine mavi kot pantolon, mavi çizgili gömlek var ve şu anda mavi bir bandana takıyor."

Bu kez telefonun diğer tarafında duraksama olmadı.

"Tamam, ben hallederim," dedi yapımcı. "İşler yolunda gitmezse tek başına çıkmayı kabul eder misin? Sekiz dakikalık bir kısım, ortasında dosyaya yönelik bir video raporu olacak. Video ve girişin çıktıktan sonra Atlanta'daki sunucularımızla dört buçuk ya da beş dakikalık bir yayın süresi kalıyor. Dosya hakkında daha önce sorulmamış bir şey sorulacağını zannetmiyorum."

"Ne gerekiyorsa. Benim için sorun değil."

"Tamam, dönüş yaparım."

DuChateau kapattı, ben de kulise döndüm. Alonzo'yla annesi/büyükannesinin karşısındaki duvara yaslanmış kanepeye oturdum. Çocukla hiç konuşmaya çalışmadım ama o denedi.

"Bunların hepsini ben başlattım mı diyorsun yani?"

Başımla onayladım.

"Evet, senin... Wanda beni aradıktan ve senin yapmadığını söyledikten sonra."

"Nasıl oldu o iş? Daha önce hiçbir beyaz adam beni sikine takmamıştı."

Omuz silktim.

"İşimin bir parçasıydı. Wanda polisin hata yaptığını söyledi, ben de araştırdım. Seninkine benzer başka bir vaka buldum ve hepsini bir araya getirdim."

Alonzo düşünceli bir halde başını salladı.

"Bir milyon dolar mı kazanacaksın?"

"Ne?"

"Buraya çıkman için para veriyorlar mı? Bana vermediler. Birkaç dolar istedim ama amına koyduklarım tek bir sent bile vermediler, yok."

"Eh, haberler sonuçta. Genelde ödeme yapmazlar."

"Üzerinden para kazanıyorlar ama," diye araya girdi Wanda. "Ne diye ödemiyorlar?"

Tekrar omuz silktim.

"Onlara bir daha sorabilirsiniz sanırım," diye öneride bulundum.

"Tamam, canlı yayında röportaj yaparlarken soracağım galiba. Orospu çocukları o zaman ne diyecekler, ha?"

Sadece başımı salladım. Alonzo'nun mikrofonun açık olduğunu ve koridorun ilerisindeki ya da Atlanta'daki birinin muhtemelen söylediklerini dinlediğinden haberi yoktu. Planını dile getirdikten bir dakika sonra kapı açıldı ve teknisyen kulise girerek beni aldı. Dışarı çıkarken Alonzo arkamızdan seslendi:

"Hey, nereye gidiyorsunuz be? Ben ne zaman televizyona çıkacağım?"

Teknisyen cevap vermedi. Koridorda yürürken ona baktım. Endişeli görünüyordu.

"Çıkmayacağını söyleyecek kişi sen misin?"

Başıyla onayladı.

"Ve tek diyebileceğim, onu lobideki metal detektöründen geçirdiklerine memnun olduğum. Ve endişelenme, emin olmak için kontrol ettim."

Gülümseyip iyi şans diledim.

ON BİR:

SOĞUK, SERT TOPRAK

Gün ağarmak üzereydi. Carver, sıradağların siluetini aşındırmaya yeni başlayan tırtıklı çizgiyi görebiliyordu. Güzel bir görüntüydü. Büyük bir kayanın üzerine oturarak Stone önünde çalışırken ışık gösterisini izledi. Genç yardımcısı kürekle sıkı çalışıyor, gevşek toprakla kumun yumuşak tabakasının altında yatan soğuk, sert toprağı kazıyordu.

"Freddy," dedi Carver sakince, "bana tekrar anlatmanı istiyorum."

"Zaten anlattım ya!"

"Tekrar anlat."

"Tanrım!"

Küreğin ucunu sinirle çukurun içine itince, kayayla kumun üzerindeki darbe boş arazide yankılanan keskin bir ses çıkardı. Carver yalnız olduklarından emin olmak için bir kere daha etrafa bakındı. Batıda ve uzaktaki Mesa ve Scottsdale ışıkları kontrolden çıkan bir çalı yangınını andırıyordu. Arkasına doğru uzandı ve silahı kavradı. Düşündükten sonra beklemeye karar verdi. Freddy hâlâ işe yarayabilirdi. Carver bu kez ona ders vermekle yetinecekti.

"Tekrar anlat," diye tekrarladı.

"Sadece ona şanslı olduğunu söyledim, tamam mı?" dedi Stone. "O kadar. Ve odasında onu bekleyen orospunun kim olduğunu öğrenmeye çalıştım. İşleri bok eden oydu."

"Başka?"

"Bu kadardı. Ona bir gün silahını geri vereceğimi, bizzat teslim edeceğimi söyledim."

Carver başını salladı. Stone şimdiye dek McEvoy'la konuşmalarını her anlattığındaki şeyleri söylemeye devam ediyordu.

"Tamam, peki o sana ne dedi?"

"Dedim ya, pek bir şey söylemedi. Sanırım ödü bokuna karışmıştı."

"Sana inanmıyorum Freddy."

"Ama o... Aa, bir şey söyledi aslında."

Carver sakin kalmaya çalıştı.

"Ne?"

"Bizim olayı biliyor?"

"Hangi olayı?"

"Demirleri. O olayı."

Carver sesindeki paniği bastırmaya çabaladı.

"Nereden biliyor? Sen mi söyledin?"

"Hayır, ben bir halt söylemedim. Biliyordu. Bir şekilde öğrenmişti."

"Ne biliyordu?"

"Bize vereceği ismin..."

"'Bize' mi dedi? İki kişi olduğumuzu biliyor mu?"

"Hayır hayır, öyle demek istemedim. Hiç öyle bir şey demedi. Onu bilmiyor. Gazetede bana vereceği ismin, çünkü sadece ben olduğumu düşünüyor, Demir Bakire olduğunu söyledi. Bize öyle diyeceklermiş... Yani bana. Sadece beni sinirlendirmeye çalışıyordu sanırım."

Carver bir süre düşündü. McEvoy bilmesi gerekenden fazlasını biliyordu. Yardım almış olabilirdi. Bilgiye ulaşmaktan fazlasını hem de. İç görüsü ve bilgisi vardı, bu da Carver'ın odada onu bekleyen kadını düşünmesine neden oldu. McEvoy'un hayatını kurtaran kadını. Carver şimdi onun kim olduğunu biliyor olabileceğini düşünüyordu.

"Bu yeterince derin mi değil mi?" dedi Stone.

Carver düşüncelerini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Mezarın üzerinden atladı ve el fenerini aşağı tuttu.

"Evet Freddy, bu kadarı yeterli. Önce köpeği koy."

Stone küçük köpeğin cesedini almak üzere eğilirken Carver sırtını döndü.

"Nazikçe Freddy."

Köpeği öldürmekten nefret etmişti. O bir şey yapmamıştı. Yalnızca ikincil zarardı.

"Tamam."

Carver döndü. Köpek delikteydi.

"Şimdi onu koy."

McGinnis'in cesedi mezarın ucundaki zemindeydi. Stone ileriye uzandı ve ayak bileklerinden kavrayıp mezara doğru geri geri gitmeye, cesedi içine çekmeye başladı. Kürek kazılan yerin en uç duvarına yaslanmıştı. Carver sapını tuttu ve Stone geri çekilirken küreği çıkardı.

Stone cesedi içeri itti. McGinnis'in omuzları ve kafası donuk bir sesle bir metre kadar aşağı indi. Stone hâlâ ayak bileklerini tutarak adamı çekerken, Carver küreği savurdu ve ucuyla genç adamın kürek kemiklerinin arasına vurdu.

Stone'un ciğerlerinden gürültüyle hava çıktı ve mezarın içine doğru düşerek McGinnis'le yüz yüze geldi. Carver hızla mezarın tam üzerine geçti ve aletin ucunu Stone'un boynunun arka kısmına dayadı.

"İyi bak, Freddy," dedi. "Bunu sana daha derin kazdırdım ki onun üzerine seni de koyabileyim."

"Lütfen..."

"Kuralları çiğnedin. Ben sana McEvoy'u aramanı *söylemedim*. Ben sana onu konuştur *demedim*. Ben sana talimatlarımı uygulamanı *söyledim*."

"Biliyorum biliyorum, özür dilerim. Bir daha asla olmayacak. Lütfen."

"Şu anda bir daha asla olmayacağından emin olabilirim."

"Hayır, lütfen. Telafi edeceğim. Bir daha..."

"Kapa çeneni!"

"Tamam ama ben..."

"Kapa dedim, dinle!"

"Tamam."

"Dinliyor musun?"

Stone, yüzü Declan McGinnis'in cansız gözlerinden santimetreler ötedeyken başını salladı.

"Seni bulduğumda nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Stone görev duygusuyla başını salladı.

"Günlerce sürecek işkenceyle yüzleşmek için o karanlık yere geri dönecektin. Ama ben seni kurtardım. Sana yeni bir isim verdim, sana yeni bir hayat verdim. Sana ondan kaçarak paylaştığımız arzuları birlikte kucaklama imkânı verdim. Sana nasıl yapılacağını öğrettim ve karşılığında tek bir şey istedim. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bunun bir ortaklık olduğunu ama eşit bir ortaklık olmadığını söyledin. Ben öğrencindim, sen de öğretmen. Senin söylediklerini yapmak zorundaydım."

Carver çelik ucu Stone'un ensesine daha da batırdı.

"Ve yine de buradayız. Ve beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Bir daha olmayacak. Lütfen..."

Carver mezardan yukarı ve dağ sırtlarının oluşturduğu diziye baktı. Çentikli çizgiler gökyüzü kırmızı bir ışık çizerken iyice keskinleşmişti. Buradaki işlerini hızla bitirmeleri gerekiyordu.

"Freddy, yanlış anladın. Bir daha olmasına *ben* izin vermeyeceğim."

"İzin ver bir şey yapayım. İzin ver telafi edeyim."

"O şansı bulacaksın."

Küreği geri çekti ve mezardan uzaklaştı.

"Şimdi göm şunları."

Stone döndü ve gözlerinde korkuyla, çekinerek yukarı baktı. Carver küreği ona uzattı. Stone ayağa kalkıp elinden aldı.

Carver arkasına uzanıp silahı çıkardı. Büyük bir zevkle Stone'un gözlerinin büyümesini izledi. Ancak sonra ön cebinden bir mendil çıkararak silahın üzerindeki parmak izlerini silmeye başladı. İşini bitirdiğinde silahı mezara, McGinnis'in ayağının yanına bıraktı. Stone'un silahı alacağından endişe duymuyordu. Freddy tamamen onun komutası ve kontrolü altındaydı.

"Üzgünüm Freddy ama McEvoy'la ne yaparsak yapalım silahını ona iade edemeyeceğiz. Yanımızda tutmamız çok riskli olur."

"Sen ne diyorsan."

Aynen öyle, diye düşündü Carver.

"Hadi acele et," dedi, "karanlık gidiyor."

Stone süratle toprağı ve kumu çukura doldurmaya başladı.

ON İKİ:

KIYIDAN KIYIYA

Beklediğim gibi sabah programında benim çıkacağım bölüm ikinci saate kadar başlamadı. Kırk beş dakika boyunca küçük, karanlık stüdyoda oturarak kamera monitöründen programın ilk yarısını izledim. Eric Clapton ve Crossroads, Karayipler'de kurduğu bağımlılık tedavi merkezi konuşuldu. Bu bölüm Clapton'un inanılmaz etkileyici ve umut dolu "Somewhere Over the Rainbow" şarkısının konuyla alakalı, bluesvari, duygusal bir versiyonunu söylediği ancak reklamla kesilen konser görüntüleriyle sona erdi.

Verilen ara sırasında bana "bir dakika uyarısı" verdiler; çok geçmeden kıyıdan kıyıya ve ötesine ulaşan canlı yayındaydım. Programın Atlanta'daki sunucusu bana, daha önce duymamışım, haber *Times*'da üç gündür yer almıyormuş gibi yanlış bir izlenim veren, hevesle yanıtladığım, cevabı kolay sorular sordu. Bitirdiğimde ve program bir sonraki konuya geçtiğinde Christian DuChateau kulaklığımdan gidebileceğimi, Alonzo Winslow felaketinin eşiğinden dönerek programı kurtardığım için bana borçlu olduğunu söyledi. Limuzinin istediğim yere beni bırakacağını belirtti.

"Christian, onunla yolda bir yerde dursam sorun olur mu? Uzun sürmez."

"Hiç olmaz. Alonzo'yu eve başka biri götürecek, o yüzden arabayı sabahın geri kalanında dilediğince kullanabilirsin. Dediğim gibi, sana borçlandım."

Bu işime gelirdi. Bir bardak daha kahve almak için kulise uğradığımda Alonzo'yla Wanda'nın hâlâ orada olduğunu gördüm. Hâlâ birilerinin kendilerini röportaj için stüdyoya götürmesini bekliyor görünüyorlardı. Henüz kimse onlara çıkmayacaklarını söylememişti ve bunu fark edemeyecek kadar saflardı.

Kötü haberi taşıyan olmamaya karar verdim. Onlara veda ederek ikisine de üzerinde cep telefonumun yazdığı bir kart bıraktım.

"Hey, seni televizyonda gördüm," dedi Alonzo, başıyla duvardaki düz ekranı göstererek. "Havalısın ha lavuk. Şimdi benim sıram."

"Sağ ol Alonzo. Kendine iyi bak."

"Biri bana bir milyon dolar verir vermez bakarım."

Başımı salladım, kahvenin yanında yemek için bir donut daha aldım ve odadan çıkıp Alonzo'yu asla gelmeyecek bir milyon doları beklemeye bıraktım.

Arabaya bindiğimde şoföre uğramak istediğim yeri anlattım, adam da gideceğim yerin çoktan kendisine bildirildiğini söyledi. Yediyi yirmi geçe evimin önündeki araba yolunda durduk. Arabada oturup yaklaşık bir dakika boyunca eve baktıktan sonra çıkacak ve eve girecek cesareti topladım.

Ön kapının kilidini açtım, içeri girdim ve aralıktan atılan üç günlük mektupların üzerine bastım. Ne yağmur ne kar ne de sarı olay yeri bantları postacımı görevini yapmaktan alıkoyabilmişti. Hızlıca bütün zarflara göz attım ve yeni kredi kartlarımın ikisinin geldiğini fark ettim. O zarfları arka cebime atıp gerisini yerde bıraktım.

Olay yeri döküntüleri evin her yerine yayılmıştı. Siyah parmak izi tozları her yüzeyde görünüyordu. Ayrıca boş bant kesiciler ve atılmış plastik eldivenler zeminin her yerindeydi. Görünüşe göre dedektifler ve teknisyenler, kendileri gittikten sonra eve gelecek kişiyi bir kez olsun düşünmemişlerdi.

Çok kısa süren duraksamadan sonra koridordan geçip yatak odama girdim. Buradaki küf kokusu şaşırtıcıydı, çünkü Angela'nın cesedini bulduğumuz günkü halinden daha fazlaydı. Yatak bazası, döşek, yatağın çerçevesi yerinde yoktu; analiz etmek için kanıt olarak götürdüklerini tahmin ediyordum.

Bir süre durduktan sonra normalde yatağın olduğu yeri inceledim. Keşke o anda kalbimin Angela Cook için duyduğum üzüntüyle dolduğunu söyleyebilseydim. Ancak bir şekilde o aşamayı geçmiştim ya da zihnim kendini koruyor, bu tür şeylere kafa yormama izin vermiyordu. Aklımda bir şey varsa, o da burayı satmanın ne kadar zor olacağıydı. Hissettiğim bir şey varsa, o da buradan olabildiğince çabuk çıkmam gerektiğiydi.

Hızla gardıroba yürürken bir keresinde *Times* için yazdığım, cinayetlerin ve intiharların yaşandığı evlere temizlik hizmeti veren özel bir şirket hakkındaki yazıyı hatırladım. O yazıyı arşivden bularak şirketi aramaya karar verdim. Belki bana indirim yaparlardı.

Gardıroptaki raftan büyük valizimi çıkardım. Valizi yere koydum ve açarken bir nefeslik kirli hava dışarıya çıktı. Eve en az on yıl önce taşındığımdan beri bu valizi kullanmamıştım. Hızlıca içine sürekli giydiğim kıyafetleri doldurmaya başladım. O dolunca daha sık kullandığım spor çantamı çıkararak içini ayakkabılar, kemerler ve yakında ihtiyacım olmayacak olsa da kravatlarla doldurdum. Son olarak banyoya gittim; lavabonun üzerindeki ve ecza dolabındaki her şeyi çöp kutusunun içindeki plastik poşete koydum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Az daha duş perdesinden içeriye atlıyordum. Döndüğümde konuşanın, on dakika önce "beş dakikaya döneceğimi" söylediğim şoför olduğunu gördüm.

"Korkuttun beni adamım!"

"Bir şeye ihtiyacın... Ne oldu burada?"

Zemine yayılmış plastik eldivenlere ve eskiden yatağın durduğu boş alana bakıyordu.

"Uzun hikâye. Büyük valizi arabaya götürebilirsen gerisini ben hallederim. Çıkmadan önce bilgisayarımdaki bir şeye bakmam lazım."

Banyonun kapısına asılı duvar tenisi raketini kaptıktan sonra adamın peşinden poşet ve çantayla birlikte ilerledim. Hepsini bagajda büyük valizin yanına attım, sonra da eve geri döndüm. Sokağın karşısındaki komşumun araba yolunun ucunda durmuş beni izlediğini fark ettim. Kadının elinde evine gelen *Times* vardı. El salladım ama karşılık vermedi; artık bana arkadaşça ya da komşu gibi davranmayacağını anladım. Güzel mahallemize karanlık ve ölüm getirmiştim.

Eve geri girdiğimde doğrudan ofisime gittim. Fakat içeri geçince masaüstü bilgisayarımın masanın üstünde olmadığı hemen gözüme çarptı. Gitmişti; polisin ya da FBI'ın aldığını fark ettim. Bir şekilde bir sürü yabancının bütün işlerime, kötü kaderli romanım da dahil kişisel dosyalarıma baktığını düşünmek yepyeni bir açıkta kalmışlık hissi yaratıyordu. Dışarıda gezen katil ben değildim ama FBI benim bilgisayarımı almıştı. Rachel, Washington'dan döndüğünde bana geri getirmesini isteyecektim.

Omuzlarım hafifçe düştü, evime dönmeme yardımcı olan sert görünüşün yok olmaya başladığını hissettim. Çıkmam gerekiyordu, yoksa Angela'ya olanların dehşeti düşüncelerime sinsice dönerek beni felç bırakacaktı. Hareket etmeye devam etmeliydim.

Son durağım evin mutfağıydı. Buzdolabını kontrol ederek tarihi geçmiş ya da tarihi geçmeye yakın bütün malzemeleri çıkardım ve çöp kutusuna attım. Meyve kâsesindeki muz-

ları ve dolaplardan birinin içindeki yarım ekmeği çıkardım. Ardından arka kapıya dönüp o poşeti garajın yanındaki daha büyük çöp kutusuna bıraktım. Bir daha içeri geçtim, kapıyı kilitledim ve ön kapıda beni bekleyen arabaya geçtim.

"Kyoto'ya dönelim," dedim şoföre.

Önümde hâlâ koca bir gün vardı ve işe dönme vakti gelmişti.

Arabayla giderken komşumun güvenli küçük evine döndüğünü gördüm. Dönüp yan pencereden evime bakmak istedim. Sahip olduğum tek yer orasıydı ve orada yaşamadığımı hiç düşünmemiştim. Bir katilin bana verdiğini, bir başkasının elimden aldığını fark ettim.

Sunset'e doğru döndüğümüzde evim görüşümden çıktı.

ON ÜÇ:

YİNE BERABER

Stone, yanına almasını istediği şeyleri toplarken Carver bilgisayarda çalıştı. Aramalarının arasında Stone'un geri dönüşüm kutusundaki kâğıtları parçaladı. FBI'a, ajanları meşgul tutacak bir şey bırakmak istiyordu.

Ekranda fotoğraf ve yazı belirdiğinde her şeyi durdurdu. Hızla taradı, ardından deponun karşı tarafındaki Stone'a göz attı. Genç adam kıyafetleri siyah bir çöp torbasına koyuyordu. Bavulu yoktu. Carver onun temkinli çalıştığını, hâlâ biraz acı çektiğini görebiliyordu.

"Haklıydım," dedi Carver, "kadın Los Angeles'ta."

Stone doldurduğu poşeti bırakarak beton zeminde ilerledi. Carver'ın omzunun üzerinden ekranın ortasına baktı. Carver fotoğrafı büyütmek için üzerine iki defa tıkladı.

"Bu o mu?" diye sordu.

"Dedim sana, odanın yanından geçtiğimde sadece hızlıca göz gezdirebildim. Yüzünü tam olarak görmedim. Yanlamasına bir sandalyede oturuyordu. Yüzünün ön kısmını göremedim. O olabilir de olmayabilir de."

"Bence o. Jack'in yanındaydı. Rachel ve Jack, yine beraber."

"Bir dakika. Rachel mı?"

"Evet, Özel Ajan Rachel Walling."

"Sanırım... sanırım o ismi söylemişti."

"Kim?"

"McEvoy. Kapıyı açtığında ve içeri girdiğinde. Ben arkasından gelirken. Kadını duydum. 'Merhaba Jack,' dedi. Ve sonra

Jack de bir şey söyledi ve sanırım kadının ismiydi. 'Rachel, burada ne işin var?' gibi bir şey söyledi galiba."

"Emin misin? Daha önce isimden bahsetmemiştin."

"Biliyorum ama sen söyleyince hatırladım. O ismi söylediğine eminim."

Carver, McEvoy'la Walling'in peşinde olması olasılığından ötürü heyecanlandı. İki rakibinin olması işi bir hayli ciddiye bindiriyordu.

"O yazı ne anlatıyordu?" diye sordu Stone.

"Kadınla L.A. polisinin *Poşetadam* denen bir herifi yakalamasını. Adam kadınları kesip çöp poşetlerine koyuyormuş. Bu fotoğraf düzenledikleri basın toplantısında çekilmiş. İki buçuk yıl önce Los Angeles'ta. Poşetadam'ı öldürmüşler."

Carver, Stone'un ağzından nefes aldığını duyabiliyordu.

"Şimdi git de toparlanmayı bitir Freddy."

"Ne yapacağız? Kadının peşine mi düşeceğiz?"

"Hayır, sanmıyorum. Sanırım oturup bekleyeceğiz."

"Niçin?"

"Onun için. O bize gelecek ve geldiğinde ödül kendisi olacak."

Carver, Stone'un karşı çıkacak ya da fikir sunacak bir şeyler söylemesini bekledi. Ancak Stone konuşmayarak sabahki dersinden öğrendiklerini aklında tuttuğunu gösterdi.

"Sırtın nasıl?" diye sordu Carver.

"Acıyor ama iyi."

"Emin misin?"

"İyiyim."

"Güzel."

Carver internet bağlantısını kesip ayağa kalktı. Bilgisayar kasasının arkasına uzanarak klavyenin kablosunu çıkardı. Büronun, klavyenin harflerinin arasına düşen mikroskobik deri parçalarını toplayabileceğini biliyordu. Bu klavyeyi arkasında bırakmayacaktı.

"Hadi acele edelim de şu işi bitirelim," dedi. "Sonrasında sana bir mesaj ayarlar, sırtınla ilgileniriz."

"Masaja ihtiyacım yok. İyiyim."

"Acı çekmeni istemiyorum. Ajan Walling geldiğinde gücünün tamamına ihtiyacım olacak."

"Endişelenme. Hazır olacağım."

ON DÖRT:

YANLIŞ BİR HAMLE

Pazartesi sabahı doğu yaz saatine geçtim. Rachel, Washington'dan aradığında tepki vermeye hazır olmak istiyordum; o yüzden erken kalkarak dosya işlerime devam etmek için altıda haber odasına gittim.

İçerisi tamamen ölü durumdaydı; görünürde tek bir muhabir veya editör yoktu ve geleceğin getireceklerine dair keskin bir his duydum. Bir zamanlar haber odası, dünya üzerindeki çalışılacak en iyi yerdi. Dostlukları, dedikodusu, alaycı nükte ve mizahlarıyla fikirlerle çekişmelerin kesişim noktasıydı. Los Angeles gibi çeşitli, heyecanlı bir şehirde tartışılanlar ve önemli olduğu düşünülenler için gündemi oluşturan, canlı ve zekice hikâyeler, sayfalar yaratıyordu. Şimdilerde her yıl binlerce sayfalık editöryal içerik kesiliyordu ve yakında gazete bu haber odası gibi entelektüel bir hayal kasabaya dönüşecekti. Bunu görmeyecek olmam beni pek çok yönden rahatlatıyordu.

Bölmeme oturarak önce e-postamı kontrol ettim. Önceki cuma, haber odası teknisyenleri hesabımı yeni bir şifreyle tekrar açmıştı. Hafta sonu boyunca çoğu bagaj cinayetleri haberlerine tepki gösteren yabancılardan gelen yaklaşık kırk e-posta birikmişti. Hepsini okuyup sildim; cevap vermeye zaman ayırmak istemiyordum. İkisi bizzat seri katil olduklarını ve beni hedef listelerine koyduklarını söyleyen insanlardan gelmişti. Bunları Rachel'a göstermek için saklandım ancak beni endişelendirmiş sayılmazlardı. İçlerinden biri, seri ye-

rine *deri* yazmıştı; bunun ya şakacı ya da zekâ geriliği olan biriyle uğraştığımı gösterdiğine karar verdim.

Ayrıca onu kabul ettiğim gibi yazıya almayarak ihanet ettiğimi söyleyen fotoğrafçı Sonny Lester'dan öfkeli bir e-posta gelmişti. O yazılardan hiçbirinin künyesinde adım olmadığından hangilerinden bahsettiğini soran, aynı derecede öfkeli bir e-postayla cevap verdim. Ondan daha büyük ölçüde dışlandığımı söyleyerek, şikâyetlerinin hepsine yerel haber editörü Dorothy Fowler'a götürmeye davet ettim.

Daha sonra sırt çantamdan dosyalarımla birlikte laptopumu çıkardım ve işe koyuldum. Bir önceki gece oldukça ilerleme kaydetmiştim. Denise Babbit cinayetiyle alakalı kayıtlarla çalışmayı bitirmiş ve katilin, suçu olduğu şekilde işlemek için bilmesi gereken, kurbanla ilgili kapsamlı bilgilerin listesiyle birlikte cinayetin profilini de çıkarmıştım. Sharon Oglevy'nin cinayeti hakkındaki çalışmalarımı yarılamıştım ama hâlâ birtakım bilgileri derliyordum.

Çalışırken editörlerin ve muhabirlerin ellerinde kahveler ve donutlarla, başka bir iş haftasına başlamak üzere gelmeleriyle yavaşça canlanan haber odası beni rahatsız etmedi. Saat sekizde kahve ve donut için mola verdim, ardından emniyete birkaç arama yaparak gece raporlarında elimdeki görevi bırakmamı sağlayacak ilginç şeyler olup olmadığını sordum.

Şimdilik etrafın sakin olmasına sevinerek cinayet dosyalarına döndüm ve günün ilk e-postası bilgisayarıma düştüğünde Oglevy dosyasının profilini tamamlamak üzereydim. Başımı kaldırdım. E-posta bütçe kesici Richard Kramer'dendi. Mektubu içerik olarak kısa olsa da entrikası yoğundu.

Kimden: Richard Kramer <RichardKramer@LATimes.com>
Konu: Re: bugün
Tarih: 18 Mayıs 2009 09:11 PDT
Kime: JackMcEvoy@LATimes.com

Jack, vaktin olduğunda bir uğra.

RK

Bölmemin duvarının köşesinden cam ofislere doğru baktım. Kramer'ı görmedim ama zaten bu açıdan masasını göremiyordum. Muhtemelen oradaydı, polis haberlerinde Angela'nın yerini kimin alacağını söylemeyi bekliyordu. Bir kez daha yerime gelecek gence Parker Center'da kavalyelik yapacak, yeni muhabiri bir hafta önce Angela'yla tanıştırdığım insanlarla tanıştıracaktım.

Halledip kurtulmaya karar verdim. Ayağa kalktım ve cam duvara doğru ilerledim. Kramer oradaydı; başka bir zavallıya e-posta yazıyordu. Kapısı açıktı ancak yine de girmeden önce tıklattım. Kramer ekrandan yüzünü çevirip beni eliyle içeri çağırdı.

"Jack, otursana. Bu sabah nasılız bakalım?"

Masasının önündeki iki sandalyeden birini seçip oturdum.

"Seni bilmem ama ben iyiyim sanırım. Kısmen."

Kramer düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Evet, o sandalyeye son oturduğundan beri inanılmaz on gün geçti."

Aslında bütçe kesintisinden ötürü çıkarılacağımı söylediğinde diğer sandalyede oturuyordum ama düzeltmeye değmezdi. Sessiz kalarak bana ya da sizli bizli konuşmaya devam edecekse bize diyeceklerini bekledim.

"Sana güzel haberlerim var," dedi.

Gülümsedi ve masasının yanındaki kalın bir belgeyi öne, ortaya itti. Konuşurken ona baktı.

"Bildiğin gibi Jack, bu bagaj cinayeti dosyasının uzun süreceğini düşünüyoruz. Yakında adamı yakalasınlar ya da yakalamasınlar, bir süre kullanacağımız bir hikâye olduğu kesin. Ve bu yüzden sana ihtiyacımız olacağını düşünüyoruz Jack. Bu kadar basit, burada kalmanı istiyoruz."

Ona boş boş baktım.

"Yani işten kovulmadım mı?"

Kramer soru sormamışım, tek bir ses çıkardığımı duymamış gibi devam etti.

"Sana imzaladığın anda başlayacak altı aylık bir sözleşme uzatması teklif ediyoruz," dedi.

"O zaman işten çıkarıldığımı, sadece altı aylık bir süre verdiğinizi söylüyorsun."

Kramer belgeyi döndürerek okuyabilmem için masanın üzerinde kaldırdı.

"Çok fazla kullandığımız, standart bir uzatma bu Jack."

"Benim sözleşmem yok. Zaten sözleşmem yoksa nasıl uzatmayı düşünüyorsunuz?"

"Şu anda çalışanımızsın ve zımni bir sözleşme olduğu için öyle söyleniyor. Yani sözleşmesel kabul edilen her durum değişimine uzatma denir. Bunlar sadece hukuki lagalugalar, Jack."

Sözleşmesel diye bir kelime olmadığını söylemedim. Kocaman bir hız tümseğine çarpana dek belgeyi hızlı hızlı okudum.

"Bu bana altı ayda otuz bin dolar ödeneceğini söylüyor," dedim.

"Evet, standart uzatma ücreti öyledir."

Hızla kabaca bir toplama yaptım.

"Bakalım, bu şimdiki altı ayda kazandığımdan on sekiz bin daha az oluyor. Yani bu hikâyede önde kalabilmek için daha az ücret almamı istiyorsunuz. Ve dur tahmin edeyim..."

Belgeyi elime aldım ve sayfalarını çevirdim.

"...Bahse girerim bu sözleşmede medikal, diş sağlığı ve emeklilik destekleri yoktur. Doğru mu?"

Bulamamıştım ve var olmadığından böyle bir bent göremediğimi tahmin ediyordum.

"Jack," dedi Kramer sakin bir sesle, "finansal olarak yapabileceğim bazı pazarlıklar var ama o destekleri kendin bulman gerek. Artık böyle çalışıyoruz. Gelecek bunu gerektiriyor."

Sözleşmeyi masaya geri bırakıp ona baktım.

"Sıranı bekle," dedim.

"Efendim?"

"Bizimle bitecek mi zannediyorsun? Muhabirler ve editörlerle? Sırf iyi bir askersin ve emirlerini yerine getiriyorsun diye nihayetinde güvende kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Jack, benim durumumu tartışmaya..."

"Beni ilgilendirmez. Bunu imzalamıyorum. İşsizlikte şansımı denemeyi tercih ederim. Ve deneyeceğim. Ama bir gün senin için de gelecekler ve bunlardan birini imzalamanı isteyecekler, o zaman çocuklarının dişlerinin, doktorlarının, okullarının ve diğer şeyin masrafını nasıl ödeyeceğini düşünmek zorunda kalacaksın. Umarım sorun değildir çünkü gelecek bunu gerektiriyor."

"Jack, senin çocuğun bile yok. Ve benim var diye tehdit..."

"Seni tehdit etmiyorum ve mesele bu değil *Crammer*. Anlatmaya çalıştığım mesele..."

Uzun bir süre ona öylece baktım.

"Boş ver."

Ayağa kalktım ve ofisten çıkarak doğrudan bölmeme yürüdüm. Yol boyunca kol saatime baktım, sonra cevapsız çağrı var mı diye cep telefonumu çıkardım. Gelmemişti. Washington, D.C.'de saat öğlen bire geliyordu ve henüz Rachel'dan haber almamıştım.

Bölmeme döndüğümde telefonla e-postamı kontrol ettim ancak onlara da mesaj gelmemişti.

Şimdiye kadar sessiz kalmış, Rachel'a müdahale etmekten kaçınmıştım. Fakat ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Cep telefonunu aradım ve çalmadan hemen sesli mesaja düştü. Beni müsait olduğu anda aramasını isteyerek kapattım. Düşük bir ihtimal olsa da telefonu kapanmış ya da duruşmadan sonra açmayı unutmuş olabilirdi; o yüzden Hotel Monaco'yu arayıp odasını istedim. Ama o sabah çıkış yaptığını söylediler.

Kapatır kapatmaz masa telefonum çaldı. İki bölme ötedeki Larry Bernard arıyordu.

"Kramer ne istiyormuş, seni tekrar işe almak mı?"

"Evet."

"Ne? Cidden mi?"

"Düşük bir ücretle tabii. 'Bir tarafına sok!' dedim."

"Şaka mı yapıyorsun ya? Adamlar seni taşaklarından tutmuşlar. Başka nereye gideceksin?"

"Bir kere daha az ücret veren ve bütün desteklerimi elimden alan bir sözleşmeyle burada çalışacak değilim. Ve ona da böyle söyledim. Neyse, kapatmam lazım. Bugün haberin taslağını mı hazırlıyorsun?"

"Evet, üzerinde çalışıyorum."

"Yeni bir şey var mı?"

"Bana söylediklerine göre yok. Zaten henüz çok erken. Hey, dün seni CNN'de gördüm. İyiydin. Ama Winslow'u da çıkaracaklarını sanıyordum. O yüzden açmıştım. Başta reklamını yapıyorlardı ama sonra çıkmadı."

"Geldi ama sonra onu canlı yayına çıkarmamaya karar verdiler."

"Neden?"

"Söylediği her cümlede *orospu çocuğu* gibi küfürler etme eğiliminden dolayı."

"Evet ya. Cuma günü konuştuğumda onu ben de fark ettim."

"Etmemesi zor. Sonra konuşuruz."

"Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Avlanmaya."

"Ne?"

Sorusu üzerine telefonu yerine koydum, laptopumla dosyalarımı sırt çantama yerleştirdim ve merdivenleri kullanarak haber odasından çıktım. Haber odası bir zamanlar dünya üzerindeki çalışılacak en iyi yer olabilirdi. Ama artık değildi. Bütçe kesici gibi insanlar ve onun arkasındaki görülmeyen güçler, burayı çekilmez ve klostrofobik hale getiriyordu. Uzaklaşmam gerekiyordu. Evsiz ya da ofissiz bir adam gibi hissettim. Ancak yine de arabam vardı ve Los Angeles'ta kral arabalardı.

Batıya yönelerek Otoban 10'a çıktım ve oradan sahile ilerledim. Trafiğin tersi yönüne gidiyor, temiz okyanus havasına doğru sorunsuzca hareket ediyordum. Tam olarak nereye gittiğimi bilmesem de direksiyondaki ellerim ve pedaldaki ayaklarım, beynimin bilmediğini biliyormuşçasına bilinçaltıma güvenerek arabayı kullandım.

Santa Monica'da Fourth Street'ten çıktım, ardından Pico'dan sahile indim. Denise Babbit'in arabasının Alonzo Winslow tarafından terk edildiği otoparkta durdum. Park neredeyse boştu; o arabanın durduğu sıraya, belki aynı yere arabamı park ettim.

Güneş henüz denizin katmanını yakmaya başlamamıştı, gökyüzü kapalıydı. İskeledeki dönme dolap sislerin arasında kalmıştı.

Şimdi ne yapacağım? diye düşündüm kendi kendime. Yine telefonumu kontrol ettim. Mesaj yoktu. Sabah çalışmalarından gelen bir grup sörfçüyü izledim. Arabalarına ve kamyonetlerine gittiler, dalgıç kıyafetlerini çıkardılar ve litrelerce suyla duş aldıktan sonra vücutlarına havlu sarıp sörfçü şortlarının yerine kuru kıyafetler giydiler. İşten önce sörf yapanların geleneksel yöntemi böyleydi. İçlerinden birinin Subaru'sunda beni gülümseten bir çıkartma vardı.

HEPİMİZ UZUN TAHTA ALSAK OLMAZ MI?

Sırt çantamı açarak Rachel'ın not defterini çıkardım. Birkaç sayfasını dosyalarını tararken aldığım notlarla doldurmuştum. Son sayfaya geldim ve oraya yazdığım şeyi inceledim.

KATİLİN BİLMESİ GEREKEN ŞEYLER

Denise Babbit

1. Daha önce yakalanmasının detayları
2. Araba-bagaj alanı
3. İşyeri
4. İş programı-işten sonra kaçırıldı
5. Görünüşü-vücut tipi-zürafa, bacaklar

Sharon Oglevy

1. Kocasının tehdidi
2. Kocasının arabası-bagaj alanı
3. İşyeri
4. İş programı-işten sonra kaçırıldı
5. Görünüşü-vücut tipi-zürafa, bacaklar
6. Kocasının ev adresi

Bu iki liste hem kısa hem de neredeyse aynıydı ve iki kadınla katilleri arasındaki bağlantıyı içerdiklerine emindim. Katilin bakış açısına göre, bunların hepsi hamlesini yapmadan önce bilmesi gereken şeylerdi.

Islak deniz havasını içeri almak için arabanın penceresini araladım. Meçhul'ü ve iki farklı yerden bu iki kadını nasıl seçtiğini düşündüm.

Basit cevap, onları görmüş olmasıydı. İkisi de vücutlarını halka açıkça sergiliyordu. Belli fiziksel özellikleri arıyorsa hem Denise Babbit'i hem de Sharon Oglevy'yi sahnede görmüş olabilirdi.

Ya da bilgisayarda. Bir önceki akşam listeleri hazırlarken kontrol ettiğimde hem Femmes Fatales egzotik gösterisinin hem de Club Snake Pit'in, dansçıların fotoğraflarını içeren internet siteleri olduğunu keşfetmiştim. Her dansçının bir sürü fotoğrafı vardı ve bazıları bacaklarıyla ayaklarını gösteriyordu. *www.femmesfatalescleoda.com*'da dansçıların kameraya tekme attığı grup fotoğrafları vardı. Meçhul'ün parafilisi, Rachel'ın dediği gibi bacak ortezlerini ve zürafa vücut tipine ihtiyacı içeriyorsa, bu site sayesinde avını araştırmış olabilirdi.

Kurban seçildikten sonra katil, kadının kimliğini teslim etmeye ve listedeki diğer detayları doldurmaya girişecekti. O şekilde de yapılmış olabilirdi ancak benim içgüdülerim tersini söylüyordu. Burada başka bir şey olduğuna, kurbanların başka bir yoldan bağlantılı olduğuna emindim.

İki listedeki ilk maddenin de üzerini işaretledim. Bir aşamada katilin, kurbanlarının hukuki işlerinin detaylarından haberdar olduğu bana göre belliydi.

Denise Babbit için geçen yıl uyuşturucu satın almaktan yakalandığını ve bunun Rodia Gardens sosyal konutlarında gerçekleştiğini bilmesi gerekiyordu. Bu bilgi, arabasının çalınabileceğini ve yerinden oynatılacağını ama nihayetinde o konumdaki izlerinin bulunacağını bilerek kadının bagajdaki cesedini yakınlarda bırakma fikrine ilham vermiş olabilirdi. En belirgin açıklama, Denise'in oraya yine uyuşturucu almaya gitmiş olması olurdu. Gerçeklerden pürüzsüz bir saptırmaydı.

Sharon Oglevy içinse katilin boşanmasının detaylarını bilmesi gerekiyordu. Özellikle kocasının iddiaya göre onu

öldürmekle ve cesedini çöle gömmekle tehdit ettiğini öğrenmeliydi. Bu bilgi, cesedi adamın arabasının bagajına koyma fikrini tetiklemiş olabilirdi.

İki olayda da hukuki detaylar katil tarafından bizzat alınmış olabilirdi zira bunlar mahkeme evraklarında yer alıyordu ve halka açıktı. Kayıtlarda Oglevy'nin boşanma kayıtlarının mühürlü olduğunu gösteren bir şeye rastlamamıştım. Denise Babbit için ise cezai kovuşturma kamuya açık kayıtların bir parçasıydı.

Sonra aklıma geldi. Gözden kaçırdığım şey. Denise Babbit ölümünden bir yıl önce yakalanmıştı ancak öldürüldüğü sırada kovuşturma devam ediyordu. Savunma avukatlarının "işe de gör" dedikleri durumdaydı. Avukatı onu ön duruşma müdahale programına yerleştirmişti. Ayakta tedavi edilen uyuşturucu bağımlılığı tedavisinin bir parçası olarak Denise'in idrarı, uyuşturucu kullanımı belirtilerine karşı ve mahkemeler görünürde hayatını yoluna koyduğunu görmek istediğin için ayda bir teste gönderiliyordu. Hayatı yolundaysa üzerindeki suçlamalar düşebilirdi. Avukatı işinde iyiyse bu yakalamayı sicilinden bile silebilirdi.

Bunların hepsi hukuki detaylar olsa da şimdi içinde daha önce gözden kaçırdığım bir şey görüyordum. Davası hâlâ aktifse kamuya açık kayıtlara da girilmemiş olmalıydı. Ve onlar kamuya açık, bilgisayar kullanan ya da adliyeye gelen herhangi bir vatandaşın görebileceği durumda değilse Meçhul cinayeti kurgulamak için gerekli detayları nereden bulmuştu?

Bir süre bu soruyu nasıl cevaplayabileceğimi düşündükten sonra tek yolun bilgiyi bizzat Denise Babbit'ten veya onun davasıyla doğrudan ilgili, savcı ya da avukat gibi birinden almak olduğunda karar kıldım. Babbit'in dosyasındaki belgelere göz gezdirirken avukatının adını ve sonra adamı buldum.

"Daly ve Millis, ben Newanna. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tom Fox'la konuşabilir miyim?"

"Bay Fox bu sabah adliyede. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Öğle yemeği saatinde döner mi?"

Kol saatime baktım. Neredeyse on bire geliyordu. Saati fark etmek, Rachel'dan hâlâ haber almamamın getirdiği kaygıyı bir daha artırdı.

"Genelde öğle yemeğine gelir ama garanti edemem."

Adımı ve numaramı bırakarak, *Times*'da çalışan bir muhabir olduğumu ve Fox'a önemli olduğumu söylemesini söyledim.

Telefonu kapattıktan sonra laptopumu açtım ve internet kartını yerine taktım. Teorimi test edip Denise Babbit'in mahkeme kayıtlarına internetten ulaşım var mı, diye bakmaya karar verdim.

Bu projeye yirmi dakika harcamama rağmen devletin halka açık hukuki data hizmetlerinde ya da *Times*'ın abone olduğu özel hukuki arama motorlarında Babbit'in yakalanması ve kovuşturulması hakkında çok az bilgi bulabildim. Ne var ki avukatının e-posta adresini buldum; cep telefonunun e-posta alabildiğini ve telefon talebimi en yakın zamanda kabul edeceğini umarak adama hızlı bir mesaj yazdım.

Kimden: James McEvoy <JackMcEvoy@LATimes.com>
Konu: Denise Babbit
Tarih: 18 Mayıs 2009 10:57 PDT
Kime: TFox@dalyvemills.com

Bay Fox, *Los Angeles Times*'da, Denise Babbit'in cinayeti hakkındaki devam eden haber üzerinde çalışan bir muhabirim. Meslektaşlarımdan biriyle Denise'i temsil etmeniz hakkında çoktan konuşmuş olabilirsiniz, ama sizinle peşinde olduğum muhtemel yeni açı hakkında en yakın zamanda konuşmam gerekiyor. Lütfen en kısa zamanda arayın ya da e-postama cevap verin. Teşekkür ederim.

Jack McEvoy.

Mesajı gönderdikten sonra yapabileceğim tek şey beklemekti. Bilgisayarın ekranının köşesindeki saate baktım ve şu anda Washington, D.C.'de ikiyi geçtiğini fark ettim. Rachel'ın duruşmasının bu kadar uzun sürmesine imkân yoktu.

Bilgisayarıma bildirim geldi ve baktığımda Fox'tan çoktan cevabın geldiğini gördüm.

Kimden: Tom Fox <TFox@dalyandmills.com>
Konu: RE: Denise Babbit
Tarih: 18 Mayıs 2009 11:01 PDT
Kime: JackMcEvoy@LATimes.com

Merhaba, bu hafta duruşmalarım olduğu için e-postanıza vaktinde cevap veremiyorum. En yakın zamanda benden ya da asistanım Madison'dan haber alacaksınız. Teşekkürler.

Tom Fox
Kıdemli Ortak, Daly &Mills, Avukat
www.dalyvemills.com

Otomatik olarak oluşturulmuş bir yanıttı, yani Fox henüz mesajımı görmemişti. Öğle yemeği vaktine kadar ondan haber alamayacağımı hissettim, o da şanslıysam tabii.

Mesajın altındaki avukatlık bürosunun internet sitesini fark ederek linke tıkladım. Beni büronun müvekkillerine sağladığı hizmetlerden cesurca bahsedilen bir siteye götürdü. Avukatları hem ceza hem de medeni kanunda uzmanlaşmıştı; üzerinde *DOSYANIZ MI VAR?* yazan ve siteyi ziyaret edenlerin büronun hukukçularından ücretsiz danışmanlık ve yorum alabilmek için durumlarını girebildikleri bir pencere vardı.

Sayfanın alt kısmında büronun ortaklarının isimleri yazıyordu. Biyografisine bakmak için Tom Fox'un ismine tıklamak üzereyken en alttaki yazı ve link dikkatimi çekti.

Site Tasarımı ve Optimizasyonu *Western Data Danışmanlığı* tarafından yapılmıştır.

Atomlar birbirine çarpıyormuş ve yeni, paha biçilmez bir madde yaratıyormuş gibi hissettirdi. O anda bağlantıyı bulduğumu anladım. Avukatlık bürosunun internet sitesi, Meçhul'ün tuzak teliyle aynı yerden hosting alıyordu. Bu durum tesadüf olamayacak kadar tesadüfiydi. İçimdeki geçitler iyice açıldı ve adrenalin kan dolaşımıma karıştı. Süratle linke tıkladığımda Western Data Danışmanlığı'nın sitesine yönlendirildim.

Sitede data depolama, yönetimli hosting ve internetli bazlı grid çözümleri gibi ne olmadığını bilmediğim alanlarda gelişmiş teknolojili güvenlik ve hizmet veren; Mesa, Arizona'daki tesisin turu yapılabiliyordu.

SIĞINAĞI GÖRÜN yazan ikona tıkladım ve yeraltındaki bir sunucu çiftliğinin resimleriyle tanıtımlarının yapıldığı bir

sayfaya girmiş oldum. Müşterileri olan şirketlerin ve işletmelerin verilerinin saklandığı, o müşterilerin günün yirmi dört saati yüksek hızlı fiber optik bağlantılarla ve omurga internet sağlayıcılarıyla erişebildiği bir ortak yerleşim merkeziydi. Kırk tane sunucu kulesi mükemmel sıralar halinde duruyordu. Oda beton kaplamaydı, kızılötesilerle izleniyordu ve hava geçirmezdi. Yerin ortalama altı metre altındaydı.

İnternet sitesi daha çok Western Data'nın güvenliğini pazarlıyordu. *Siz istemediğiniz müddetçe içeri giren dışarı çıkamaz.* Şirket büyük ve küçük işletmelere, anlık ya da aralıklı yedekleme aracılığıyla verilerini ekonomik depolama ve güvenliğini sağlama imkânı sunuyordu. Los Angeles'taki bir hukuk bürosunun bilgisayarında yapılan her tuş darbesi Mesa'da anında kaydedilebilir ve saklanabilirdi.

Dosyalarıma dönerek William Schifino'nun bana Las Vegas'ta verdiği belgeleri çıkardım. İçlerinde Oglevy'nin boşanma dosyaları da vardı. Brian Oglevy'nin boşanma avukatının ismini arama motoruna yazdığımda adresini ve iletişim numarasını buldum ancak internet sitesi yoktu. Sonraki pencerede Sharon Oglevy'nin avukatının adını aradığımdaysa bu kez adres, telefon ve site buldum.

Allmand, Bradshaw ve Ward'ın internet sitesine girdim ve anasayfanın en alt kısmına geldim. Oradaydı.

Site Tasarımı ve Optimizasyonu *Western Data Danışmanlığı* tarafından yapılmıştır.

Bağlantıyı onaylamış olsam da belirli değildi. İki hukuk bürosu da sitelerini tasarlaması ve hosting almak için Western Data'yı kullanmıştı. Büroların aynı zamanda dava dosyalarını Western Data'nın sunucularında saklayıp saklamadığını öğrenmem gerekiyordu. Bir süre plan düşündükten sonra büroyu aramak üzere telefonumu açtım.

"Allmand, Bradshaw ve Ward, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, yönetici ortağınızla görüşebilir miyim?"

"Sizi ofisine aktarıyorum."

Bekledim, söyleyeceklerimi çalıştım ve bunun işe yaramasını umdum.

"Bay Kenny'nin ofisi, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, benim adım Jack McEvoy. William Schifino ve Ortakları için çalışıyorum; büro için bir internet sitesi ve data saklama sistemi kurma aşamasındaydım. Arizona'daki Western Data'yla görüşürken Vegas'taki müşterilerinden birinin de Allmand, Bradshaw ve Ward olduğundan bahsettiler. Bay Kenney'le Western Data ile çalışmanın nasıl olduğunu konuşabilir miyim diye soracaktım."

"Bay Kenney bugün burada değil."

"Hmmm. Orada konuşabileceğim başka biri var mı? Bugün bu işi halletmeyi düşünüyorduk da."

"Büromuzun internet varlığı ve data ortak yerleşiminden Bay Kenney sorumludur. Onunla görüşmeniz gerek."

"O zaman ortak yerleşim için Western Data'yı kullanıyor musunuz? Sadece site için mi diye merak ediyordum."

"Evet, kullanıyoruz ama bu konuda Bay Kenney'le konuşmanız gerekecek."

"Teşekkür ederim. Sabah tekrar ararım."

Telefonu kapattım. Allmand, Bradshaw ve Ward'dan istediğimi almıştım. Sonrasında bir daha Daly&Miles'ı arayarak aynı tezgâhla yönetici ortağın asistanından aynı onayı aldım.

Bağlantıyı bulduğumu hissediyordum. Meçhul'ün iki kurbanını temsil eden iki avukatın bürosu da dava dosyalarını Mesa'daki Western Data Danışmanlığı'nda saklıyordu. Denise Babbit ile Sharon Oglevy'nin yollarının kesiştiği yer burası olmalıydı. Meçhul'ün onları bulduğu ve seçtiği yer burasıydı.

Bütün dosyaları çantama koyarak arabayı çalıştırdım.

Havaalanına giderken Southwest Havayolları'nı aradım ve LAX'dan öğlen birde kalkıp bir saat sonra beni Phoenix'e götürecek bir gidiş dönüş bileti aldım. Daha sonra bir araba kiraladım; telefonum çalmaya başladığında asımla yapacağım telefon görüşmesini düşünüyordum.

Ekranda GİZLİ NUMARA yazdığını görünce Rachel'ın beni nihayet aradığını anladım.

"Alo?"

"Jack, benim."

"Rachel, sonunda. Neredesin?"

"Havaalanında. Geri dönüyorum."

"Uçuşunu değiştir. Benimle Phoenix'de buluş."

"Ne?"

"Bağlantıyı buldum. Western Data'ymış. Şimdi oraya gidiyorum."

"Jack, ne diyorsun sen?"

"Görüştüğümüzde anlatırım. Gelecek misin?"

Uzun bir duraksama oldu.

"Rachel, gelecek misin?"

"Evet Jack, geleceğim."

"İyi. Bir araba kiraladım. Sen uçuşu değiştir, sonra arayıp bana varış zamanını söyle. Seni Sky Harbor'dan alırım."

"Tamam."

"PSO duruşması nasıl geçti? Bayağı uzun sürdü sanki."

Tekrar duraksama oldu. Arka plandan havaalanı anonsunu duydum.

"Rachel?"

"İstifa ettim Jack. Artık ajan değilim."

Rachel Sky Harbor Uluslararası Havalimanı'nın terminal çıkışından gelirken bir eliyle tekerlekli bavulu çekiyor, diğeriyleyse laptop çantasını taşıyordu. Bekledikleri yolcuların isimlerinin yazdığı kartları tutmuş limuzin şoförleriyle birlikte duruyordum ve daha beni fark etmeden Rachel'ı gördüm. Beni arıyordu ancak tam önünde kimin ya da neyin durduğuna dikkat etmiyordu.

Yoluna çıktım, az daha bana çarpıyordu. Ardından durdu, çantalarını bırakmadan kollarını hafifçe gevşetti. Belirgin bir davetti bu. İleri çıktım ve onu sıkıca kucakladım. Öpmedim, sadece sarıldım. Rachel başını boyun boşluğuma gömdü ve yaklaşık bir dakika boyunca tek bir şey bile söylemedi.

"Selam," dedim nihayet.

"Selam," dedi o da.

"Uzun bir gündü, ha?"

"Hem de çok."

"İyi misin?"

"Olacağım."

Uzanıp tekerlekli bavulunun sapını tuttum. Sonra onu otoparkın çıkışına doğru yönlendirdim.

"Buradan. Arabayı ve oteli çoktan ayarladım."

"Harika."

Sessizce yürüdük, kolumu üzerinden çekmedim. Rachel telefonda pek bir şey anlatmamıştı. Yalnızca devlet kaynaklarını, yani beni kurtarmak için Nellis'e getirdiği FBI jetini

amaç dışı kullandığı için yargılanmaktan kaçınmak adına istifa etmeye zorlandığından bahsetmişti. Daha fazla bilgi almak için onu zorlamayacaktım, ancak eninde sonunda detayları öğrenmek istiyordum. Ve isimleri... Uzun lafın kısası, beni kurtarmak için işinden olmuştu. Bununla yaşayabilmemin tek yolu ise ödeşmeyi denemekti. Bunu da ancak bu konuda yazarak yapabilirdim.

"Otel bayağı güzel," dedim, "ama sadece bir oda tuttum. Başka ister misin..."

"Bir oda harika olur. Artık öyle şeyler konusunda endişe etmek istemiyorum."

Başımı salladım; artık bir soruşturmanın parçası olan biriyle yatma konusunda endişe etmek istemediğini kastettiğini varsaydım. Görünüşe göre ne söylersem söyleyeyim ya da sorarsam sorayım, kaybettiği işi ve kariyeriyle ilgili düşünceleri tetikleyecektim. Yeni bir yön denedim.

"Ee, aç mısın? Önce bir şeyler yemek mi yoksa doğrudan otele gitmek mi istersin?"

"Western Data ne olacak?"

"Arayıp randevu ayarladım. CEO bugün dışarıda olduğundan yarına kabul ettiler."

Kol saatime baktım, neredeyse altı olmuştu.

"Zaten şimdi muhtemelen kapatmışlardır. Yani yarın sabah onda içeri giriyoruz. McGinnis adındaki adamı soruyoruz. Belli ki mekânın yönetimi ondaymış."

"Peki, yapacağını söylediğin saçmalığa nasıl düştüler?"

"Saçmalık değil. Schifino'dan bir mektup almıştım, bu da beni meşru kılıyor."

"Kendini istediğine inandırabilirsin, değil mi? Gazetende kendini yanlış tanıtmanı engelleyen bir tür etik kuralı yok muydu?"

"Evet, kural var ama her daim gri bölgeler bulunur. Başka şekilde toplanamayacak bilgiler için kılık değiştiriyorum."

Önemli olmadığını belli etmek için omuzlarımı silktim. Kiralık arabamın yanına geldik ve bavulunu bagaja yerleştirdim.

"Jack, oraya şimdi gitmek istiyorum," dedi Rachel, arabaya binerken.

"Nereye?"

"Western Data'ya."

"Randevusuz girilmiyor ve bizimki de yarına."

"İyi, içeri girmeyiz. Ama yine de gözetleyebiliriz. Sadece görmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü zihnimi bugün Washington'da olanlardan uzaklaştırmam gerek. Tamam mı?"

"Anladım. Gidiyoruz."

Defterimden Western Data'nın adresine baktım ve arabanın navigasyonuna girdim. Çok geçmeden otobandan havaalanının doğusuna gidiyorduk. Trafik sorunsuz bir şekilde ilerliyordu, iki otoyol değiştirdikten ve yirmi dakika ilerledikten sonra Mesa'ya vardık.

Western Data Danışmanlığı, Mesa'nın doğu tarafındaki McKellips Yolu'nun ilerisinde küçük görünüyordu. Çalılıklarla ve Sonora kaktüsleriyle çevrili, depolar ve küçük işletmelerin yer aldığı, kısmen gelişmiş bir bölgeydi. Binanın tek katlı, kum rengi bloğunun ön kapısının iki yanına sadece iki pencere yerleştirilmişti. Adres numarası binanın üst sağ köşesine yazılmıştı ama ön cephede ya da çitli arazinin başka bir yerinde herhangi bir tabela yoktu.

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu Rachel, ben arabayı kullanırken ilk kez.

"Evet, randevuyu aldığım kadın arazide tabela olmadığını söylemişti. Güvenlik içinmiş; burada tam olarak ne yaptıklarını açıkça belli etmiyorlar yani."

"Sandığımdan küçükmüş."

"Hatırlatayım, büyük bir kısmı yeraltında."

"Doğru, doğru."

Hedefi birkaç blok geçtikten sonra Hightower Grounds adında bir kahveci gördük. Dönmek için oraya doğru girdim, sonra da Western Data'daki başka bir yolu kullandık. Bu kez arazi Rachel'ın tarafında kalıyordu, bakmak için gövdesini tamamen döndürdü.

"Her yerde kameralar var," dedi. "Dışarıda bir, iki, üç... altı kamera saydım."

"İnternet sitelerine göre içeride ve dışarıda kameralar var," diye yanıtladım. "Zaten bunu satıyorlar. Güvenliği."

"Ya gerçek ya da sadece göze öyle görünsün diye."

Ona doğru baktım.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkti.

"Hiç, cidden. Sadece bunca kamera etkileyici görünüyor. Ama diğer tarafında gösterdiklerine bakan kimse yoksa elinde ne olur?"

Başımı salladım.

"Dönüp tekrar önünden geçeyim ister misin?"

"Hayır, göreceğimi gördüm. Şimdi acıktım işte Jack."

"Tamam. Nereye gitmek istersin? Otoyoldan çıktığımızda bir barbekücünün önünden geçtik. Onun dışında şuradaki kahveci tek..."

"Otele gitmek istiyorum. Oda servisi isteyelim ve minibarı yağmayalım."

Ona baktığımda yüzünde gülümseme gördüğümü sandım.

"Bana iyi bir plan gibi geldi."

Arabanın navigasyonuna çoktan Mesa Verde Inn'in adresini girmiştim; oraya gitmemiz yalnızca on dakikamızı aldı. Otelin arkasındaki garaja park ettim ve içeri girdik.

Odaya geçer geçmez ikimiz de ayakkabılarımızı bir kenara attık, sırtlarımızı yatağın bir sürü yastığına dayamış halde yan yana otururken su bardaklarından Pyrat rom içtik.

Nihayet Rachel günün pek çok hüsranını çıkarırcasına uzun, yüksek sesli bir nefes verdi. Neredeyse boşalmış bardağını havaya kaldırdı.

"Bu iyiymiş," dedi.

Başımla onayladım.

"Daha önce içmiştim. Britanya Batı Hint Adaları'ndaki Anguilla adasından geliyor. Balayımda oraya gitmiştim, Cap Juluca adında bir yerdi. Odada bundan bir şişe vardı. Koca bir şişe, bu küçük minibar porsiyonlarından değil. Bir gecede tamamını bitirmiştik. Aynen böyle dümdüz içmiştik."

"Balayını dinlemek istediğimi kim söyledi?"

"Kusura bakma. Daha çok tatil gibiydi zaten. Evlendikten en az bir yıl sonraydı."

Bunun üzerine konuşma bir süre durdu ve Rachel'ı yatağın karşısındaki duvarda asılı aynadan izledim. Birkaç dakika sonra kötü bir düşünce içeri sızıyormuş gibi başını salladı.

"Aslında ne var biliyor musun Rachel? Siktir et onları. Her bürokrasinin doğasında özgür düşünenleri ve hareket edenleri, gerçekte ihtiyaç duydukları insanları elemek vardır."

"Herhangi bir bürokrasinin doğası umurumda değil! Ben sıçtığımın FBI ajanıydım! Şimdi ne yapacağım? Biz ne yapacağız?"

Sonuna *biz* eklemesi hoşuma gitmişti.

"Bir şeyler düşünürüz. Kim bilir, belki yeteneklerimizi birleştirip özel dedektif oluruz. Şimdiden görebiliyorum: Walling ve McEvoy, Özel Dedektifler."

Tekrar başını salladı ama bu kez nihayet gülümsedi.

"Benim adımı başa koyduğun için teşekkürler."

"Endişelenme, CEO sensin. Reklam panolarında da senin fotoğrafını kullanacağız. İşleri getiren o olacak."

Bunun üzerine sahiden güldü. Romdan mı yoksa söylediklerimden mi bilmiyordum ama bir şey onu neşelendirmişti. Bardağımı komodine bıraktım ve ona döndüm. Gözlerimizin arasında birkaç santimetre vardı.

"Seni her zaman ilk sıraya koyacağım Rachel. Her zaman."

Bu kez elini enseme koyan ve öpmek için beni kendine çeken o oldu.

Seviştikten sonra ben tamamen tükenmiş hissederken Rachel canlanmış görünüyordu. Yataktan çıplak bir şekilde kalkıp tekerlekli bavulunun yanına gitti. Bavulu açtı ve içindeki eşyalara bakmaya başladı.

"Giyinme," dedim, "biraz daha yatakta kalamaz mıyız?"

"Yok, giyinmiyorum. Sana hediye almıştım ve buralarda bir yerleydi... Buldum işte."

Yatağa döndü ve bana mücevher mağazasından alındığı belli olan küçük, siyah bir torba uzattı. Açtığımda içinden üzerinde kolye ucu olan gümüş bir boyun zinciri çıktı. Kolye ucu, gümüş kaplamalı bir mermiydi.

"Gümüş mermi mi? Ne yani, bir kurt adamın peşine falan mı düşüyoruz?"

"Hayır, *tek bir* mermi. Sana tek mermi teorisini anlatmıştım ya, hatırlıyor musun?"

"Ah... evet."

Yersiz mizah çabamdan utandım. Bu onun için önemli bir şeydi ve aptal kurt adam şakamla ana saygısızlık etmiştim."

"Nereden aldın bunu?"

"Dün çok boş vaktim oldu, bölgede yürürken FBI genel merkezinin yakınındaki bir mücevher mağazasına girdim. Sanırım bölgedeki müşterilerinden haberdarlardı çünkü mücevher olarak mermi satıyorlardı."

Mermiyi parmaklarımın arasında döndürürken başını salladım.

"Üzerinde isim yok. Teoriye göre herkesin üzerinde isim yazan bir mermi aldığını söylemiştin."

Rachel omuzlarını silkti.

"Pazar günüydü ve sanırım oymacı kapalıydı. Üzerine bir şey yazdırmak istiyorsam bugün gelmem gerektiğini söylediler. Tabii fırsatım olmadı."

Klipsini açtım ve boynuna takmak üzere uzandım. Beni durdurmak için bir elini kaldırdı.

"Hayır, o senin. Senin için aldım."

"Biliyorum. Ama üzerine kendi ismini yazdırdıktan sonra versen nasıl olur?"

Bir süre düşündükten sonra elini indirdi. Zinciri boynuna doladım ve klipsini taktım. Gülümseyerek bana baktı.

"Bak ne diyeceğim?" diye sordu.

"Ne?"

"Şimdi cidden açlıktan ölüyorum."

Bu ani yön değişimine neredeyse gülecektim.

"Tamam, o zaman oda servisi söyleyelim."

"Ben biftek istiyorum. Ve daha fazla rom."

Siparişlerimizi verdik ve yemek gelmeden önce duşa girebildik. Oda servisi garsonunun odaya getirdiği masada karşı karşıya otururak otel bornozlarımızla yemeklerimizi yedik. Rachel'ın boynundaki gümüş zinciri görebiliyordum ama mermi kalın, beyaz bornozun içine sıkıştırılmıştı. Saçı ıslaktı, taranmamıştı ve tatlı niyetine yenecek kadar iyi görünüyordu.

"Sana tek mermi teorisini anlatan o adam var ya, polis ya da ajandı, değil mi?"

"Polisti."

"Ben tanıyor muyum?"

"Tanıyor musun? Ben dahil hiç kimsenin onu tanıdığını zannetmiyorum. Ama son birkaç yılda yazılarından bazılarında adını görmüştüm. Niye kafana takıyorsun?"

Sorusunu duymazdan gelerek kendim bir tane sordum.

"Peki ona kapıyı sen mi gösterdin, yoksa tam tersi mi oldu?"

"Sanırım ben yaptım. Doğru olmadığını biliyordum."

"Harika, yani terk ettiğin bu adam dışarıda bir yerlerde, yanında silah taşıyor ve sen şimdi benimlesin."

Gülümseyip başını salladı.

"Bu hiçbir sorun teşkil etmiyor. Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"İyi. Ne konuşmak istiyorsun o zaman? Bugün D.C.'de olanları nihayet anlatacak mısın?"

Cevap vermeden önce ağzındaki bifteği bitirdi.

"Anlatacak pek bir şey yok aslında," dedi. "Beni yakaladılar. Süpervizörümü Ely'deki görüşme hakkında kandırmıştım, o da uçağı almama izin vermişti. Biraz araştırmayla parçaları bir araya getirdiler ve yaklaşık on dört bin dolar değerinde Jet A yakıtı kullandığımı, bunun devlet kaynaklarını ağır suç seviyesinde kullandığım anlamına geldiğini söylediler. Zorlamak istersem diye koridorda göreve hazır bir savcı duruyordu. Hemen o anda orada tutuklanabilirdim."

"İnanılmaz bir şey bu."

"Aslında Ely'deki görüşmeyi yapmayı planlıyordum, bu her şeyi yoluna koyardı. Ama sen Angela'nın kaybolduğunu söyleyince her şey değişti. Ely'ye gidemedim."

"Dibine kadar bürokrasi bu. Bu konuda yazmam lazım."

"Yapamazsın Jack. Anlaşmanın bir parçası da buydu. Gizlilik anlaşması imzaladım, ki sana anlatarak onu çoktan çiğnemiş bulunuyorum. Ama basılırsa muhtemelen beni suçlu bulacaklar."

"Yazı, tek çıkış yolları bunların hepsini bırakıp ajan unvanını geri verecekleri kadar utandırıcı olursa bir şey olmaz."

Şişeyle birlikte gelen brendi bardağına biraz daha rom doldurdu. Parmaklarıyla tek bir buz küpünü su bardağından

brendi bardağına aldı, ardından içmeden önce bardağı elinde birkaç kez döndürdü.

"Senin için söylemesi kolay. Hapse atmanın bir yolunu bulmak yerine durumu anlayacaklarını düşünen sen değilsin."

"Rachel, ne kadar tedbirsiz hatta yasadışı olursa olsun yaptıkların kesinlikle benim ve muhtemelen başkalarının hayatını kurtardı. William Schifino'nun ve Meçhul'ün diğer kurbanlarının asla yapamadığı şeyi yapıp adamın yetkililerce tanınmasını sağladım. Bunun kıymeti yok mu?"

"Jack, anlamıyor musun? Büroda benden hoşlanmıyorlardı. Uzun bir süredir. Beni gözden ırak gönülden ırak bıraktıklarını zannettiler ama sonra Güney Dakota'dan almak zorunda kaldılar. Tek bir parça baskı gücüm vardı, ben de onu kullandım ama bu hoşlarına gitmedi ve unutmadılar. Hayattaki diğer her şey gibi bu da öyle. Tek bir yanlış hamlede savunmasız kalıyorsun. Beni savunmasız bırakacak bir hata yapmamı beklediler ve yapınca da harekete geçtiler. Ne kadar insanı kurtardığımın bir önemi yok. Hiçbir şeyin somut delili yok. Ama o jetin yakıt faturası? İşte o bir kanıt."

Pes ettim. Avutulacak durumda değildi. Bir bardak dolusu romu içişini, sonra da buz küpünü bardağa geri tükürüşünü izledim. Ardından başka bir tane daha doldurdu.

"Ben hepsini bitirmeden kendine biraz alsan iyi edersin," dedi.

Bardağımı masada uzattım ve içini büyük miktarda doldurdu. Bardağı onunkiyle tokuşturup uzun bir yudum aldım. Aşağıya bal kadar yumuşak indi.

"Dikkatli ol," dedim, "insan bununla kolay rezil olur."

"Rezil olmak istiyorum."

"Evet ama randevumuza zamanında gitmek istiyorsak yarın sabah buradan dokuz buçukta çıkmamız lazım."

Bardağını sertçe ve sarhoşça masaya bıraktı.

"Evet ya, o iş nasıl olacak? Yarın tam olarak ne yapıyoruz Jack? Artık rozetim olmadığını biliyorsun. Silahım bile yok ve öylece tereddütsüz içeri girmek mi istiyorsun?"

"Görmek istiyorum. Adam orada mı öğrenmek istiyorum. Sonrasında büroyu, polisi ya da kimi istersen onu arayabiliriz. Ama bu benim ipucum ve oraya ilk giden ben olmak istiyorum."

"Ve sonra da gazetede yazmak."

"Belki, izin verirlerse. Ama bir şekilde bunların hepsini yazacağım. O yüzden oraya ilk giden olmak istiyorum."

"Kitabında ismimi değiştirdiğinden emin ol yeter, suçluyu korumak için hani."

"Tabii. Sana ne dememi istersin?"

Başını yana eğdi ve düşünürken dudaklarını büzdü. Bardağını tekrar kaldırarak küçük bir yudum aldı, sonra da cevap verdi.

"Ajan Misty Monroe nasıl?"

"Kulağa porno yıldızı gibi geliyor."

"Güzel."

Bardağını tekrar indirdiğinde yüzü ciddileşti.

"Ee... Bu kadar eğlence yeter. Oraya girip ne yapacağız, hangisinin seri katil olduğunu mu soracağız?"

"Hayır, oraya gireceğiz ve müşteri adaylarıymış gibi davranacağız. Tesisi turlayacağız ve olabildiğince insanla tanışacağız. Güvenlikle ilgili sorular ve şirketimizin depoda yedeklenecek hassas hukuki dosyalarına kimin erişeceğini soracağız. Onun gibi şeyler işte."

"Ve?"

"Ve birinin kendisini ele vermesini ya da belki Ely'deki favorili herifi görmeyi umacağız."

"Kılık değiştirmemişken adamı tanıyabilir misin?"

"Muhtemelen tanıyamam ama onun bunu bilmesine gerek yok. Beni gördüğünde kaçabilir ve sonra -*ta da!*- adam elimize düşmüş olur."

Ellerimi aşırı zor bir numara yapan sihirbaz misali kaldırdım.

"Bu dediğin kulağa plan gibi gelmiyor Jack. Devam ederken uydurduğun bir şey gibi geliyor."

"Belki öyledir ve belki bu yüzden sana burada ihtiyacım vardır."

"O konuda neyi kastettiğini anlamadım."

Ayağa kalktım, yanına gittim ve bir dizimin üzerine çöktüm. Elimi koluna koyduğumda bardağını başka bir içki için kaldırmak üzereydi.

"Bak, silahına ya da rozetine ihtiyacım yok Rachel. Seni yanımda istiyorum çünkü oradaki birisi küçücük de olsa yanlış bir hamle yaparsa okuyacaksın ve adamı yakalayacağız."

Elimi kolundan itti.

"Bak, abartıyorsun. Ben her şeyi okuyabilen bir tür..."

"Zihin okumuyorsun Rachel ama içgüdülerin var. Bu işi yapış şeklin Magic Johnson'ın basketbol oynaşını andırıyor. Adam bütün sahayı biliyor ve seziyordu. Sense benimle telefonda beş dakika görüştükten sonra bir FBI uçağı çalıp Nevada'ya uçtun çünkü biliyordun. *Biliyordun*, Rachel. Ve bu sayede hayatım kurtuldu. İşte bu içgüdü ve bu yüzden yarın seni yanımda istiyorum."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra başını neredeyse görülmeyecek bir şekilde salladı.

"Tamam Jack," dedi, "o zaman orada olacağım."

Sabah olduğunda ağır rom bize pek yardımcı olmadı. Rachel'la bir hayli yavaş hareket etsek de yine de otelden, randevumuza yetişecek zamanımız varken çıkabildik. Önce damarlarımıza biraz kafein almak için Hightower Grounds'a uğradık, ardından ters yönden Western Data'ya doğru ilerledik.

Kompleksin ön kapısı açıktı, ben de oraya yakın bir otoparka arabayı çektim. Kontağı kapatmadan önce kahvemden son bir yudum aldım ve Rachel'a bir soru sordum:

"Phoenix'deki ajanlar geçen hafta buraya geldiklerinde niçin geldiklerini söylediler mi?"

"Hayır, araştırma hakkında olabildiğince az şey söylediler."

"Standart prosedür. Peki ya arama emri? O her şeyi ele vermiyor mu?"

Başını salladı.

"Arama emrini, internet dolandırıcılıklarını araştırmak için kapsamlı yetkisi olan büyük jüri çıkardı. Bagaj cinayeti sitesinin kullanımı onun altına uyum sağlıyor. Bize kamuflaj yaratıyor."

"Güzel."

"Biz kendi görevimizi yaptık Jack. Siz kendinizinkini yapmadınız."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Biz deyişi dikkatimi çekmişti.

"Burada olma ihtimali olan Meçhul'ün Western Data'ya daha fazla odaklanılacağından haberi olup olmadığını soruyorsun. Cevap evet ama bunun nedeni büronun yaptıkları değil, senin gazeten Jack. Angela Cook'un ölümü konusunda dedektiflerin, Angela'nın ziyaret ettiği bir siteyle muhtemel bağlantısını araştırdığından bahsettiniz. Sitenin ismini vermediniz ama bu sadece rakiplerinizi ve okurlarınızı işin dışında bırakır. Meçhul kesinlikle siteyi ve onu araştırıyorsak parçaları birleştirip buraya tekrar gelmemizin an meselesi olduğunu biliyor."

"Biz mi?"

"Onlar. Büro."

Başımı salladım. Haklıydı. *Times*'daki yazı bunu ele vermişti.

Dışarı çıktık ve arka koltuktaki spor ceketimi alarak kapıya giderken üzerime geçirdim. Bir gün önce Rachel'ın iniş yapmasını beklerken havaalanı mağazasından aldığım yeni gömleği giyiyordum. Aynı kravatı art arda iki gündür takıyordum. Rachel her zamanki ajan kıyafetleri olan lacivert takımla koyu renkli bluzu giymişti ve artık ajan olmasa da etkileyici görünüyordu.

İçeri alınmadan önce kapıdaki tuşa basıp kendimizi hoparlöre tanıtmamız gerekti. Küçük bir giriş alanı vardı ve bir kadın resepsiyon masasında oturuyordu. Hoparlörden konuştuğumuz kişinin o olduğunu tahmin ettim.

"Biraz erken geldik," dedim. "Bay McGinnis'le saat onda randevumuz vardı."

"Evet, Bayan Chavez size tesisi gösterecek," dedi resepsiyonist neşeyle. "Birkaç dakikaya hazır olacak mı bir sorayım."

Başımı salladım.

"Hayır, randevumuz şirketin CEO'su Bay McGinnis'leydi. Onu görmek için Las Vegas'tan geldik."

"Üzgünüm ama bu pek mümkün değil. Bay McGinnis beklenmedik bir şekilde geç kaldı. Şu anda tesiste değil."

"Peki nerede? Şirketinizin işletmemizi istediğini sanıyordum ve onunla bazı ihtiyaçlarımız hakkında konuşmak istiyordum."

"Ben bir Bayan Chavez'e ulaşayım. Eminim kendisi ihtiyaçlarınıza yardımcı olacaktır."

Resepsiyonist telefonu alarak üç tuşa bastı. Rachel'a göz attığımda kaşlarını kaldırdı. Benimle aynı havayı alıyordu. Burada bir sorun vardı.

Resepsiyonist oldukça sessiz bir şekilde konuştuktan sonra telefonu kapattı. Başını kaldırıp bize gülümsedi.

"Bayan Chavez hemen burada olur."

"Hemen" on dakika sürdü. Resepsiyonun arkasındaki kapı nihayet açıldı ve koyu renk saçlı, koyu yüz hatları olan genç bir kadın dışarı çıktı. Masayı dolanarak bana elini uzattı.

"Bay McEvoy, ben Yolanda Chavez, Bay McGinnis'in yönetici asistanıyım. Umarım bugün size etrafı gezdirmemin mahzuru yoktur."

Elini sıktım ve Rachel'ı tanıştırdım.

"Randevumuz Declan McGinnis'leydi," dedi Rachel. "Bizimki kadar büyük bir şirketin ve işletmenin CEO'nun dikkatine değeceğini düşünüyorduk."

"Evet, işletmenizle son derece ilgilendiğimizi temin ederim. Ama Bay McGinnis bugün hasta olduğundan evde kaldı. Umarım anlayış gösterirsiniz."

Rachel'a bakıp omuzlarımı silktim.

"Eh," dedim, "turu yine de yapacaksak Bay McGinnis'le daha iyi hissettiğinde görüşürüz."

"Elbette," dedi Chavez, "ve tesisi pek çok kez gezdirdiğimden emin olabilirsiniz. Bana on dakika verebilirseniz size etrafı göstereceğim."

"Mükemmel."

Chavez başını salladı, sonra da resepsiyon masasına doğru eğilerek iki kâğıt tutacağı çıkardı. Bize onları uzattı.

"İlk olarak güvenlik belgesi almamız gerekiyor," dedi. "İkiniz bu feragatleri imzalayabilirseniz ehliyetlerinizin fotokopisini almaya gideceğim. Ve bahsettiğiniz referans mektubunun."

"Gerçekten ehliyetlerimize gerek var mı?" diye sordum hafifçe karşı çıkarak.

Las Vegas'tan geldiğimizi söylediğimiz için Kaliforniya ehliyetlerimizin güvenliğe takılacağından endişeleniyordum.

"Korkarım ki güvenlik protokolümüz böyle. Tesis turuna katılan herkes için geçerli. Herhangi bir istisnası yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sadece emin olmaya çalışıyordum."

Gülümsedim. Kadın karşılık vermedi. Rachel'la ehliyetlerimizi uzattık ve Chavez sahte olduklarına dair belirtileri inceledi.

"İkiniz de Californalı mısınız? Ben sandım ki..."

"İkimiz de yeni işe başladık. Ben çoğunlukla araştırma yapıyorum, Rachel'sa şirketin bilgi teknolojisiyle ilgilenecek. Yeniden yapılandırdıktan sonra tabii."

Tekrar gülümsedim. Chavez bana baktı, kemik çerçeveli gözlüğünü düzeltti ve yeni işverenimin verdiği mektubu istedi. Ceketimin iç cebinden mektubu çıkarıp uzattım. Chavez on dakika sonra tura başlamak için bizi alacağını söyledi.

Rachel'la pencerelerden birinin altındaki kanepeye oturduk ve kâğıt tutacaklarındaki feragatleri okuduk. Onay kutularında imzalayanın rakip bir şirketin çalışanı olmadığını; tesisi gezerken fotoğraf çekmeyeceğini; ticari uygulamaların, prosedürlerinin veya sırlarının herhangi birini afişe etmeyeceğini ya da kopyalamayacağını kabul ettiği oldukça açık bir belgeydi.

"Bayağı ciddiler," dedim.

"Rekabetçi bir iş," dedi Rachel.

Gereken yere imzamı atıp tarihi yazdım. Rachel da aynısını yaptı.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım, gözlerimi resepsiyoniste çevirerek.

"Ne hakkında?" diye sordu Rachel.

"McGinnis'in burada olmaması nedeninin somut bir açıklamasının bulunmaması hakkında. Başta 'Beklenmedik şekilde gecikti' dediler, sonra 'Hasta olduğundan evde.' Hangisi diyorum?"

Resepsiyonist bilgisayar ekranından başını kaldırarak doğrudan bana baktı. Beni duydu mu, bilmiyordum. Gülümsedim, kadın da hızla ekranına döndü.

"Bence bunu sonrasında konuşmalıyız," diye fısıldadı Rachel.

"Anlaşıldı," diye fısıldadım.

Chavez resepsiyon alanına dönene dek sessizce oturduk. O bize ehliyetlerimizi uzatırken biz de kâğıtları verdik. İki imzayı da inceledi.

"Bay Schifino'yla konuştum," dedi duygusuzca.

"Öyle mi?" dedim ben de biraz fazla duygulu bir sesle.

"Evet, her şeyi onaylamak için. En yakın zamanda kendisini aramanızı istiyor."

Şiddetle başımı salladım. Arama Schifino'yu hazırlıksız yakalamıştı ama üstesinden gelmiş olmalıydı.

"Turu bitirir bitirmez ararız," dedim.

"Kendisi sadece karar verme ve her şeyi başlatma konusunda endişeli," diye ekledi Rachel.

"Beni takip ederseniz işe koyulabiliriz ve eminim ki doğru kararı vereceksiniz," dedi Chavez.

Resepsiyon bölümüyle tesisin geri kalanı arasındaki kapıyı açmak için bir anahtar kart kullandı. Üzerinde fotoğrafı olduğunu fark ettim. Bir koridora çıktığımızda Chavez yüzünü bize döndü.

"Grafik tasarım ve web hosting laboratuvarlarına girmeden önce size tarihimizden ve burada ne yaptığımızdan kısaca bahsetmek isterim," dedi.

Sırt çantamdan bir not defteri çıkararak not almaya hazırlandım. Yanlış hamleydi. Chavez hemen defteri işaret etti.

"Bay McEvoy, az önce imzaladığınız belgeyi hatırlayın," dedi. "Genel notlar sorun olmaz ama tesisimizin kendine özgü veya şahsi detayları yazılı olarak dahi kaydedilemez."

"Kusura bakmayın. Unuttum."

Defteri kaldırıp ev sahibimize sunuma devam etmesini işaret ettim.

"Henüz dört yıl önce faaliyete geçtik. Yüksek hacimli, güvenli data yönetimi ve depolama taleplerinin büyüdüğünü fark eden CEO'muz Declan McGinnis ve kurucu ortağı, Western Data'yı yarattı. Bu yüksek teknolojili tesisin tasarımı için sektördeki en iyi ve en zeki insanları bir araya getirdi. Küçük hukuk bürolarından büyük şirketlere kadar değişen yaklaşık bin müşterimiz var. Tesisimiz herhangi büyüklükteki, dünyanın herhangi bir yerindeki bir şirkete hizmet verebilir. Amerikan avukatlık ofislerinin en yaygın müşterilerimiz olmaları ilginç gelebilir. Özellikle herhangi bir büyüklükteki ve herhangi bir yerdeki avukatlık ofislerinin ihtiyaçlarını karşılamak için tam donanımlı hizmetlerimiz stratejik olarak tasarlandı. Web hostingden ortak yerleşime, ofisinizin tek durak noktasıyız."

Hâlâ koridorda duruyor olsak da tüm binayı göstermek istercesine kollarını uzatarak etrafında tam tur döndü.

"Çeşitli yatırım bloklarından finansman sağladıktan sonra Bay McGinnis, bir yıl süren arama sonrasında kritik konum kriteri için en uygun yer olduğuna karar verilen Mesa'da Western Data'yı inşa etmeye başladı. Doğal afetlerin, terörist saldırıların az risk teşkil ettiği ve elektrik kaynağının şirkete yedi/yirmi dört güç sağlayacağı bir yer arıyordu. Ek olarak onun için bir o kadar önemli olan, devasa miktarda güvenilir bant genişliği ve koyu fiberi olan büyük şebekelerle doğrudan köprü kurulabilecek bir konumda olmasıydı."

"Koyu fiber mi?" diye sordum, sonra sözde pozisyonumda muhtemelen bilmem gereken bir şeyi bilmediğimi belli ettiğim için anında pişman oldum. Ancak Rachel araya girerek beni kurtardı.

"Kullanılmayan fiber optikler," dedi, "var olan şebekelerin yerlerinde ama el değmemiş ve kullanılabilirler."

"Kesinlikle," dedi Chavez.

Çift kanatlı kapıyı iterek geçti.

"Bu bölgeye özel talepler eklendiğinde Bay McGinnis HIPPA, SOCKS ve S-A-S 70'i hostlamaya uygun, en yüksek güvenliği sağlayabilecek bir tesis tasarladı."

Dersimi almıştım. Bu kez ne dediğini çok iyi anlamışım gibi sadece başımı salladım.

"Tesisin güvenliği ve bütünlüğüyle ilgili birkaç detay daha vereceğim," dedi Chavez. "Yedi şiddetinde depreme dayanacak kadar sertleştirilmiş bir yapı üzerinde çalışıyoruz. Veri depolamaya bağlanan ayırt edici dış bir özellik yok. Her ziyaretçi güvenlik belgesini kabul ediyor ve tesisteyken 7/24 kayıt yapan ve kırk beş gün boyunca o kayıtları saklayan güvenlik kameralarıyla kaydediliyor."

Tepedeki tavana yerleştirilmiş, kumarhane tarzı top kamerayı gösterdi. Başımı kaldırdım, gülümsedim ve el salladım. Rachel çocuk gibi davranmayı bırakmamı söyleyen bir

bakış attı. Chavez fark etmedi bile. Bilgilendirmeyi yapmakla fazla meşguldü.

"Tesisteki tüm güvenli alanlar anahtar kartlar ve biyometrik el tarayıcılarla korunuyor. Güvenlik ve gözetleme, ortak yerleşim merkezine ya da bizim 'çiftlik' dediğimiz yere komşu yeraltı sığınığında yer alan şebeke operasyonları merkezinden yapılıyor."

Tesisin soğutma, güç ve şebeke sistemlerini, yedekleme ve artık alt sistemlerini tarif etmeye devam etti ancak ilgimi kaybediyordum. Onlarca teknisyenin Western Data'nın devasa müşteri tabanı için internet sitesi inşa ettiği ve yönettiği geniş bir laboratuvara geçtik. Yürürken çeşitli masalardaki ekranları görerek tekrar eden hukuki motiflerinden –adalet terazisi, hâkimin tokmağı– avukatlık bürosu müşterileri olduğunu çıkardım.

Chavez bizi Danny O'Connor isminde, laboratuvarda denetmenlik yapan bir grafik tasarımcıyla tanıştırdı ve adam, Western Data'yla imzaları atarsak alacağımız kişiselleştirilmiş, 7/24 hizmet hakkında beş dakikalık bir konuşma yaptı. Hızla son anketlerin tüketicilerin her türlü yasal temsil için avukatlık ofislerini bulmak ve onlarla iletişime geçmek dahil bütün ihtiyaçlarını giderek daha çok internet üzerinden giderdiklerini belirtti. Adam konuşurken onu izledim; stresli olduğuna ya da belki önündeki müşteri adaylarından başka bir şeyden dolayı kaygılandığına dair herhangi bir işaret aradım. Fakat normal görünüyordu ve satış konuşmasına kendini fena kaptırmıştı. Ayrıca Favorili olamayacak kadar tıknaz olduğuna karar verdim. Kılık değiştirdiğinde tek bir şeyi yapamazdın; o da vücut ağırlığını azaltmaktı.

Kuşkulu bir bakış atan ya da belki ekranın arkasına saklanan birini görmeyi umarak onun gerisindeki, bölmelerde çalışan bir sürü teknisyene göz attım. Yarısı kadın olduğundan

onları çabucak eledim. Erkeklerin arasındaysa Ely'ye beni öldürmek için gidebilecek kimseye rastlamadım.

"Eskiden Sarı Sayfalar'ın arkasına reklam vermek isterdiniz," dedi Danny bize. "Bugünlerdeyse müşteri adaylarının hemen bağlantı ve iletişim kurabileceği bomba bir internet sitesiyle daha çok iş alıyorsunuz."

Başımı salladım ve Danny'ye internetin dünyayı değiştirmesi hakkında deneyimli olduğumu söyleyebilmeyi diledim. Üzerinden geçtiği insanlardan biri de bendim.

"O yüzden buradayız zaten," dedim onun yerine.

Chavez cep telefonunda bir arama yaparken on dakikayı daha O'Connor'la geçirdik; tesisin tasarladığı ve hostladığı çeşitli avukatlık ofisi sitelerine baktık. Tüm iletişim bilgilerini içeren basit anasayfa modellerinden orada çalışan her avukatın fotoğrafının, biyografisinin, geçmişinin ve dikkat çeken dosyaların basın duyurularına ve interaktif medyalarla avukatların görenlere en iyi olduklarını söylediği videolara kadar her şeyi bulunduran bir sürü çeşit vardı.

Tasarım laboratuvarındaki işimiz bittikten sonra Chavez bizi anahtar kartla açılan bir kapıdan başka bir koridora, oradan da bir asansöre götürdü. Asansörü çağırmak için de kartı kullanması gerekti.

"Şimdi sizi 'sığınak' dediğimizi yere götüreceğim," dedi. "Vuruntu odamız, ana fabrika tesislerimiz ve ortak yerleşim için kullanılan sunucu çiftliğimiz orada."

Bir kere daha kendimi durduramadım.

"Vuruntu odası derken?" diye sordum.

"Şebeke Operasyonları Merkezi," dedi Chavez. "Gerçekten firmamızın kalbidir."

Asansöre binerken Chavez yapı bakımından yalnızca bir kat indiğimizi ama bunun yüzeyden altı metre aşağı olduğunu açıkladı. Sığınağı hem insanlar hem de doğa tarafından

geçilmez kılmak için çöl derinden kazımıştı. Asansör yaklaşık yirmi saniyede indi ve müstakbel müşteriler dünyanın merkezine yolculuk ettiklerini zannetsinler diye mi bu kadar yavaş hareket ettiğini merak ettim.

"Merdiven var mı?" diye sordum.

"Evet, merdivenlerimiz var," dedi Chavez.

Aşağı ulaştığımızda asansör, Chavez'in sekizgen diye adlandırdığı bir alana açıldı. Asansöre ek olarak dört kapısı olan sekiz duvarlı bir bekleme odasıydı. Chavez her bir kapıyı gösterdi.

"Bu vuruntu odamız, çekirdek ağ ekipman odamız, fabrika tesislerimiz ve sunucu çiftliğine çıkan ortak yerleşim kontrol odamız. Şebeke operasyonları merkezine ve ortak yerleşim merkezine bir göz atacağız ama sadece tam erişim izni olan çalışanlar 'çekirdek' dedikleri yere girebilir."

"O neden?"

"Ekipmanlar çok hayati ve tescilli tasarımlar. Hiç kimseye, en eski müşterilerimize bile göstermiyoruz."

Chavez anahtar kartını şebeke operasyon merkezinin kilit cihazından geçirdi ve ancak üçümüzü alabilecek kadar büyük, dar bir odaya girdik.

"Sığınaktaki her yere mantraptan geçilerek girilir. Dış kapıya kartı yerleştirdiğimde içeride bir ses çıktı. Artık oradaki teknisyenler bizi görebilir ve davetsiz misafir olduğumuz anlaşılırsa acil durdurma yapabilirler."

Tepedeki bir kameraya el salladıktan sonra kartını bir sonraki kapının kilidinden geçirdi. O kadar da etkileyici olmayan şebeke operasyonları merkezine girdik. Ben NASA fırlatma merkezi gibi bir yer beklerken, üç teknisyenin hem dijital hem de video yayınlarını gösteren birden fazla bilgisayar monitörünü izlediği iki sıra bilgisayar istasyonuyla karşılaştık. Chavez teknisyenlerin Western Data operasyonlarının

güç, sıcaklık, bant genişliği ve diğer her ölçülebilir unsurunu, ayrıca tesis çapındaki iki yüz kamerayı gözlemlediklerini açıkladı.

Hiçbir şey kötü niyetli ya da Meçhul'le alakalı gelmiyordu. Burada Favorili olduğunu düşündüğüm kimseyi de görmemiştim. Kimse başını kaldırıp beni gördüğünde ikinci kez bakmıyordu. Daha çok hepsi müşteri adaylarının tur için gelmelerinden sıkılmış görünüyordu.

Hiç soru sormadım ve Chavez satış konuşmasına devam eder, öncelikle avukatlık ofisinin bilgi teknolojisi şefi Rachel'la göz teması kurarken sabırla bekledim. Titizlikle varlığımızdan haberleri yokmuş gibi davranan teknisyenlere baktığımda bunun bir rol olacak kadar rutinleştiği, Chavez'in kartı davetsiz misafir alarmını çaldığında teknisyenlerin ekranlarındaki solitaire oyununu, çizgi romanları kapatarak biz ikinci kapıdan geçmeden dikkatlerini topladıkları hissine kapıldım. Belki binada hiç ziyaretçi olmadığında mantraplar öylece açık bırakılıyordu.

"Artık çiftliğe geçsek mi?" diye sordu Chavez sonunda.

"Tabii," dedim.

"Sizi data merkezini yöneten BTS'mize teslim edeceğim. Benim dışarı çıkmam ve hızlı bir arama daha yapmam gerekiyor ama sonrasında sizi almak için geri döneceğim. Bay Carver'ın güvenli ellerinde olacaksınız. Kendisi aynı zamanda BTM'mizdir."

Yüzümden kafamın karıştığı ve soru soracağım anlaşılmış olmalıydı.

"Baş tehdit mühendisi," diye cevapladı Rachel ben soramadan.

"Evet," dedi Chavez, "kendisi korkuluğumuzdur."

Başka bir mantraptan geçtikten sonra data merkezine girdik. Loş ışıklandırılmış, üç iş istasyonu ve hepsinde birden fazla bilgisayar monitörüyle şebeke operasyon merkezine benzeyen odaya adım attık. Yan yana istasyonlarda iki genç adam çalışıyordu, diğeriyse boştu. Bu istasyon sırasının solundaki açık kapıdan boş olduğu gözüken, küçük ve özel bir ofis görünüyordu. İş istasyonları, bir sürü sunucu kulesinin parlak tepe ışığının altında durduğu büyük bir alanı gören iki geniş pencereyle bir cam kapıya bakıyordu. Bu odayı internet sitesinde görmüştüm. Çiftlik burasıydı.

İki adam kapıdan girdiğimizde bize bakmak için sandalyelerinde döndüler ama hemen sonra işlerine devam ettiler. Onlar için başka bir ucuz gösteriydi. Gömlek giymiş ve kravat takmışlardı, ancak saç baş birbirine karışmış hallerine sanki kot-tişört giymeleri yakışırdı.

"Kurt, Bay Carver merkezde sanıyordum," dedi Chavez.

Adamlardan biri bize döndü. En fazla yirmi beş yaşında, sivilceli yüzlü bir çocuktu. Çenesinde acınası iki tel sakal vardı. Ancak düğündeki çiçekler kadar şüphe uyandırıyordu.

"Sunucu yetmiş yediyi kontrol etmek için çiftliğe girdi. Üzerindeki kapasite lambası anlamsız bir şekilde yanıyor."

Chavez kullanılmayan iş istasyonlarından birine geçerek masanın içine monte edilmiş mikrofonu kaldırdı. Altındaki tuşa basıp konuştu.

"Bay Carver, misafirlerimize data merkezini anlatmak için birkaç dakika mola verebilir misiniz?"

Bir süre hiç cevap gelmeyince tekrar denedi.

"Bay Carver, orada mısınız?"

Biraz daha zaman geçti, ardından nihayet tepedeki hoparlörden cızırtılı bir ses geldi.

"Evet, geliyorum."

Chavez, Rachel'a ve bana dönüp sonra kol saatine baktı.

"Tamam o zaman. Yolculuğunuzun bu kısmını o halledecek ve ben de yirmi dakikaya sizi alacağım. Sonrasında tur tamamlanmış olacak; tesis veya operasyonlar hakkında başka sorularınız yoksa tabii."

Gitmek üzere döndü ve gözlerinin bir anlığına boş masanın önündeki sandalyede duran karton kutuya takıldığını gördüm.

"Bunlar Fred'in eşyaları mı?" diye sordu, iki teknisyene bakmadan.

"Evet," dedi Kurt, "hepsini almaya fırsatı olmadı. Biz de kutuladık ve ona götürmeyi düşünüyorduk. Dün unutmuşuz."

Chavez yalnızca bir saniyeliğine kaşlarını çattıktan sonra cevap vermeden kapıya yöneldi. Rachel'la durduk ve bekledik. Nihayet camın arkasında beyaz laboratuvar önlüğü giymiş, server kasası sıralarının yarattığı koridorlardan birinde yürüyen bir adam gördüm. Uzun boylu ve zayıftı, Favorili'den en az on beş yaş büyüktü. İnsanların kılık değiştirerek kendilerini daha farklı yaşta gösterebildiklerinin farkındaydım. Ancak kendini kısa göstermek zordu. Rachel döndü ve bana yine de sorgulayan, gizli bir bakış attı. Fark ettirmeden başımı salladım. O değildi.

"İşte korkuluğumuz geliyor," dedi Kurt.

Çocuğa baktım.

"Ona neden öyle diyorsunuz? Sıska olduğu için mi?"

"Çünkü ekinlerden bütün pis, iğrenç kuşları uzak tutmakla yükümlü."

Neyi kastettiğini soracaktım ki Rachel bir kere daha boşlukları doldurdu:

"Hackerlar, troller, virüs taşıyıcılar," dedi. "Data çiftliğinin güvenliğinden sorumlu."

Başımla onayladım. Laboratuvar önlüklü adam cam kapıya yöneldi ve sağındaki görünmeyen kilitleme mekanizmasına uzandı. Metalik bir ses duydum, ardından kapıyı kaydırarak açtı. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı, iyice kilitlendiğinden emin olmak için tekrar denedi. Sunucu odasından gelen serin havanın üzerime estiğini hissettim. Kapının hemen yanında elektronik bir el okuyucu olduğu dikkatimi çekti; asıl çiftliğe girmek için basit bir anahtar karttan fazlası gerekiyordu. Okuyucunun üstüne içinde bir çift gaz maskesi var gibi görünen cam kapaklı bir dolap monte edilmişti.

"Merhaba, ben Wesley Carver, Western Data'nın baş teknoloji sorumlusuyum. Nasılsınız?"

Elini önce Rachel'a uzattı, o da sıkarak kendi adını söyledi. Sonra bana döndüğünde aynısını yaptım.

"Yolanda sizi burada benimle mi bıraktı o zaman?" diye sordu.

"Yirmi dakikaya geri döneceğini söyledi," dedim.

"Sizi eğlendirmek için elimden geleni yapacağım. Ekiple tanıştınız mı? Bunlar Kurt ve Mizzou, bugünkü vardiyadaki sunucu destek mühendislerimiz. Ben çiftlikteki ufak tefek şeyleri yapıp saray duvarlarını aşabileceğini düşünen insanların peşine düşerken işleri idare ediyorlar."

"Hackerları mı yani?" diye sordu Rachel.

"Evet, bu tür yerler, yapacak başka iyi işleri olmayan insanlar için bir meydan okuma sayılır. Sürekli dikkatli ve tetikte olmak zorundayız. Şimdiye kadar her şey yolunda ama. Onlardan daha iyi olduğumuz sürece bir şey olmaz."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

"Aslında bunu duymaya gelmediniz. Yolanda değneği bana bıraktığına göre burada ne yaptığımızdan biraz bahsedeyim, olur mu?"

Rachel başını salladı ve eliyle devam etmesini işaret etti.

"Lütfen."

Carver yüzünü pencerelere dönerek sunucu odasına baktı.

"Burası gerçekten canavarın kalbi ve beynidir," dedi. "Eminim Yolanda size veri depolama, ortak yerleşim, kuru havuzlama, adına ne demek istiyorsanız deyin onu Western Data'da temin ettiğimizi anlatmıştır. O'Connor'ın tasarım ve hosting katındaki çocuklarının ağızları iyi laf yapıyor olabilir ama buradakiler başka kimsede yok."

Kurt ve Mizziou'nun birbirlerine kafa sallayıp yumruklarını tokuşturduğunu fark ettim.

"Dijital iş dünyasında başka hiçbir husus bu sektör kadar katlanarak büyümemiştir," dedi Carver. "Güvenli, temiz depolama ve hayati şirket kayıtlarına ve arşivlerine erişim. Gelişmiş ve güvenilir bağlantı. Biz bunları sunuyoruz. Şebeke altyapısını özel olarak inşa etme ihtiyacını ortadan kaldırıyoruz. Kendi doğrudan, yüksek hızlı, yedekli internet omurgamızın avantajlarını sunuyoruz. Buradakini kullanıp ek masraflar ya da yönetim ve koruma stresi olmadan aynı erişime ulaşmak yerine neden şirketinizin arka odasında inşa edesiniz?"

"O konuda zaten ikna olduk Bay Carver," dedi Rachel. "O yüzden buradayız ve diğer olanaklara da göz atıyoruz. Peki bize tesisinizden ve personellerinizden biraz söz edebilir misiniz? Çünkü seçimimizi ona göre yapacağız. Ürün konusunda ikna edilmemize gerek yok. Verilerimizi teslim ettiğimiz insanlar konusunda ikna olmamız lazım."

Teknolojiden insan yönüne geçiş yapması hoşuma gitmişti. Carver önemli bir noktaya değinirmiş gibi parmaklarından birini kaldırdı.

"Kesinlikle," dedi, "olay hep insanlarda bitiyor, değil mi?"

"Genelde," diye cevap verdi Rachel.

"O zaman buradakileri hızlıca özet geçeyim, sonra belki ofisime geçip personel konusunu konuşuruz."

İş istasyonu sırasının etrafından dolaştı, böylece sunucu odasına bakan büyük pencerelerin tam önünde durmuş oldu. Onu takip ettik ve turu devam ettirdi.

"Tamam o zaman. Data merkezini teknoloji ve güvenlik olarak en gelişmiş şekilde tasarladım. Önünüzde gördüğünüz şey bizim sunucu odamız. Yani çiftlik. Bu büyük ve uzun kuleler, yaklaşık bin tane başarılı ve doğrudan müşterilerimize ayrılmış sunucuyu içinde tutuyor. Bu da Western Data'yla imzaları atarsanız şirketinizin kendi sunucusu ya da bu odada sunucusu olacağı anlamına geliyor. Verileriniz başka bir şirketin verileriyle karışmayacak. Bin megabit hizmet veren kendi sunucunuz olacak. Bu da size olduğunuz yerden burada saklanan bilgilere anında erişim sağlayacak. Aralıklı ya da anında yedekleme yapmanıza izin verecek. Gerekirse bilgisayarınızdaki her tuş darbesi... İşyeriniz nerede?"

"Las Vegas'ta," dedim.

"Las Vegas demek. Peki ne tür bir işletme?"

"Avukatlık ofisi."

"Ah, bir avukatlık ofisi daha. Peki öyleyse, gerekirse avukatlık ofisinizin bilgisayarlarındaki her tuş darbesi hemen burada yedeklenecek ve saklanacak. Başka bir deyişle; asla bir şey kaybetmeyeceksiniz. Tek bir hane bile. Las Vegas'taki o bilgisayara yıldırım düşse bile son yazılan kelime burada sapasağlam duracak."

"Eh, umarım ona gerek kalmaz," dedi Rachel gülümseyerek.

"Elbette," dedi Carver hızlıca ve espriden anlamayan bir tonda. "Ben sadece burada sağladığımız hizmetin paramet-

relerini anlatıyorum. Şimdi güvenliğe geçelim. Güvenli değilse her şeyi burada yedeklemenin ne yararı var, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Rachel.

Pencereye doğru bir adım attı ve bunu yaparken önüme geçti. Carver'la konuşmayı yönetmek istediğini açıkça anlamıştım ki benim için sorun değildi. Geri çekilerek ikisini yan yana pencerenin önünde bıraktım.

"Burada iki farklı şeyden bahsedeceğim," dedi Carver. "Tesis güvenliği ve data güvenliği. Önce tesisten başlayalım."

Carver, Chavez'in çoktan bahsettiği çoğu şeyi tekrarlıyordu ama Rachel sözünü kesmedi. Sonunda data merkezine doğru yönelerek birkaç yeni bilgi verdi.

"Bu oda tamamen sağlamdır. İlk olarak bütün duvarlar, zemin ve tavan altmış santimetre kalınlığında, çift demirli ve su kaynaklarından korunmak için kauçuk mambranlı betondan yapıldı. Bu pencereler sekizinci seviye cam katmanlarından oluştuğundan darbeye karşı dirençli ve kurşun geçirmezdir. İki çifte mermisiyle vursanız bile muhtemelen sadece sekmeden ötürü yaralanırsınız. Ve bu kapı girişlerin ve çıkışların yapıldığı tek yer biyometrik el taramasıyla kontrol ediliyor."

Cam kapının yanındaki cihazı işaret etti.

"Sunucu odasına erişim yalnızca sunucu mühendisleri ve başlıca personellerle kısıtlı. Biyometrik tarayıcı, üç farklı el grubunu; avuç izini, damar desenini ve el geometrisini okuduktan ve onayladıktan sonra açılıyor. Aynı zamanda nabzı kontrol ediyor. Yani hiç kimse elimi kesip sunucu çiftliğine girmek için kullanamaz."

Carver gülümsedi ancak Rachel karşılık vermedi.

"Peki ya acil bir durum olursa?" diye sordum. "İnsanlar orada mahsur kalabilirler mi?"

"Hayır, elbette kalamazlar. İçeriden kilidi açan ve sonra da kapıyı harekete geçiren düğmeye basmanız yeterli. Sistem davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için tasarlandı, insanları içeride tutmak için değil."

Anladığımdan emin olmak için bana baktı. Başımı salladım.

Carver arkasına yaslanarak sunucu odasının ana penceresinin üzerine yerleştirilmiş dijital üç termometreyi gösterdi.

"Çitliği on altı derece sıcaklıkta tutuyoruz ve yedek soğutma sisteminin yanında çok fazla yedek elektriğimiz var. Yangın önleme içinse üç aşamalı bir koruma düzeni yarattık. Hem standart VESDA sistemi..."

"Vesda mı?" diye sordum.

"Çok Erken Duman Algılama Alarmı*, lazer tipi duman detektörüyle çalışıyor. Yangın çıktığında VESDA bir dizi alarmı, ardından susuz yangın söndürme sistemini harekete geçiriyor."

Carver arka duvara sıralanmış bir sıra kırmızı basınç tankını işaret etti.

"Burada sistemin parçası olan CO2 depolarını görebilirsiniz. Yangın durumunda karbondioksit odayı dolduruyor, herhangi elektronik cihaza ya da müşteri verisine zarar vermeden yangını söndürüyor."

"Peki ya insanlar?" diye sordum.

Carver, Rachel'ın arkasından beni görebilmek için tekrar yaslandı.

"Çok iyi bir soru Bay McEvoy. Üç aşamalı alarm personelin sunucu odasından kaçabilmesi için altmış saniye veriyor. Ek olarak, sunucu odası protokolümüz odaya giren herkesin yanlarında EDS için respiratör taşımalarını gerektiriyor."

Laboratuvar önlüğünün cebinden kapının yanındaki dolaptaki iki taneye benzer bir solunum maskesi çıkardı.

"EDS ne?" diye sordum.

---

* İng. Very Early Smoke Detection Alarm (ç.n.)

"En Kötü Durum Senaryosu," dedi Rachel.

Carver maskeyi cebine geri koydu.

"Bakalım, size başka ne anlatabilirim? Sunucu dolaplarımızı sığınağa bağlı ekipman odasında kendimiz yaptırıyoruz. Stokta birden çok sunucumuz ve ona bağlı elektronik cihazımız var ve müşterilerimizin bütün ihtiyaçlarını karşılamak için büyük bir şevkle çalışıyoruz. Çiftlikteki kullanım dışı kalan herhangi bir ekipmanı bir saat içinde değiştirebiliriz. Burada gördüğünüz güvenilir ve güvenli ulusal bir şebeke altyapısıdır. Tesisin bu yönü hakkında herhangi bir sorunuz var mı?"

Bende bir şey yoktu çünkü fazlaca teknoloji denizinin içinde kalmıştım. Fakat Rachel söylediği her şeyi anlamışçasına başını salladı.

"Dediğimiz gibi, olay insanlarda bitiyor," dedi. "Fare tuzağını ne kadar iyi kurarsanız kurun, sonucu onu işletecek kişiye kalıyor."

Carver elini çenesine getirerek başını salladı. Sunucu odasına doğru bakıyordu ancak yüzünün kalın camdan yansımasını görebiliyordum.

"Hadi ofisime geçip işletmemizin o yönünü konuşalım."

İş istasyonlarının etrafından geçerek peşinden ofisine girdik. Yolda boş masanın sandalyesinde duran karton kutuya göz attım. Çoğunlukla kişisel eşyalarla dolu görünüyordu. Dergiler, bir William Gibson romanı, bir kutu American Spirit sigarası, tükenmez ve kurşun kalemler ve tek kullanımlık çakmaklarla dolu bir *Uzay Yolu* kupası. Aynı zamanda bir sürü flaşbellek, anahtarlar ve bir de iPod gördüm.

Carver ofisinin kapısını tuttu ve biz girdikten sonra kapattı. Çalışmak için kullandığı cam masanın önündeki iki sandalyeye oturduk. Döner bir kolun üzerine yirmi inçlik monitör takılmıştı, bizi görebilmek için onu itti. İkinci ve daha küçük

olanı masanın camının altındaydı. Üzerinde sunucu odasının görüntüleri vardı. Mizzou'nun çiftliğe girdiğini ve sunucu kulelerinin sıralarının oluşturduğu koridorlardan birinde yürüdüğünü fark ettim.

"Nerede kalıyorsunuz?" diye sordu Carver, çalışma masasının arkasına geçerek.

"Mesa Verde'de," dedim.

"Güzel yer. Cumaları harika brunch'ları oluyor."

Yerine oturdu.

"Peki o halde, insanlardan bahsetmek istiyordunuz," dedi dosdoğru Rachel'a bakarak.

"Evet, istiyoruz. Tesis turu hoşumuza gitti ama açıkçası buraya bu yüzden gelmedik. Sizin ve Bayan Chavez'in gösterdiği her şey internet sitenizde de var. Aslında birlikte çalışacağımız ve verilerimizi emanet edeceğimiz insanları görmeye geldik. Declan McGinnis'le görüşememek bizi hayal kırıklığına uğrattı ve açıkçası bu durum keyfimizi kaçırdı. Neden bizi ektiğine dair inandırıcı bir açıklama da almadık."

Carver teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

"Yolanda'nın kişisel meselelerden bahsetmeye yetkisi yok."

"Umarım durumumuzu anlayabilirsiniz," dedi Rachel. "Buraya bir ilişki kurmaya geldik ve burada olması gereken adam yok."

"Tamamen anlaşılabilir," dedi Carver. "Ama şirketin bir müdürü olarak Declan'ın durumunun buradaki çalışmalarımızı hiçbir şekilde etkilemediğini temin edebilirim. Sadece birkaç gün izin aldı."

"Bu rahatsız edici bir durum çünkü üçüncü farklı açıklamayı yaptınız. Bizde iyi bir izlenim bırakmadığını söylemeliyim."

Carver başını sallayıp ağır bir nefes verdi.

"Daha fazlasını söyleyebilsem söylerdim," dedi. "Ama burada sattığımız şeyin gizlilik ve güvenlik olduğunu hatırlamanız gerek. Bu da kendi personelimizden başlıyor tabii. Bu açıklama kabul edilir değilse sizin aradığınız şirket değiliz demektir."

Çizgiyi çekmişti. Rachel teslim oldu.

"Pekâlâ Bay Carver. O zaman bize sizin için çalışan insanlardan söz edin. Bu tesiste sakladığınız bilgiler doğal olarak son derece hassas. Tesisin bütünlüğünü nasıl garantiye alıyorsunuz? İki çalışanınıza göz attım... Ne diyordunuz, sunucu mühendisi mi? Onlara baktım ve bu tesisi korumanız gereken türde insanlar gibi gözüktüklerini itiraf etmeliyim."

Carver genişçe gülümsedi ve başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse Rachel... Rachel diyebilir miyim?"

"Adım sonuçta."

"Dürüst olmak gerekirse Declan buradayken müşteri adaylarının tur için geldiklerini öğrenir ve genelde arkadaki bu ikisini sigara molasına gönderirim. Ama tesisin gerçeği ve dünyanın gerçeği o iki genç adamın işlerindeki en iyi, en parlak kişiler oldukları. Size doğruyu söylüyorum. Evet, bazı çalışanlarımızın burada çalışmaya gelmeden önce hacklemeler ve yaramazlıklar yaptığı doğru. Ve bunun nedeni sinsi tilkiyi yakalamak ya da en azından kafasının nasıl işlediğini bilmek için başka bir tilki gerekmesi. Ama buradaki her çalışanın adli sicilleri ve suç eğilimleri, ayrıca karakteri ve psikolojik maskesi incelenir. Endişeniz buysa hiçbir çalışanımız şirket protokollerini çiğnemedi veya müşteri verilerine izinsiz giriş yapmadı. İşe alım için her birini değerlendirmekle yetinmiyor, sonrasında da onları yakından izliyoruz. Kendimizin en iyi müşterileri olduğumuzu söyleyebilirsiniz. Bu binadaki klavyelerdeki her tuş darbesi yedekleniyor. Çalışanların o anda ne yaptıklarına ve daha önceki eylemlerine bakabiliyoruz. Düzenli ve rastgele olarak bu ikisini de uyguluyoruz."

Rachel'la aynı anda başlarımızı salladık. Ama Carver'ın ya bilmediğinin ya da ustalıkta üzerini kapadığının farkındaydık. Buradaki biri müşteri verisini tırtıklamıştı. Bir katil, çiftlikteki dijital tarlaların içinde avını izlemişti.

"Dışarıda çalışan adama ne oldu?" diye sordum, başparmağımı dışarı odaya doğru yönelterek. "Galiba adının Fred olduğunu söylemişlerdi. Görünüşe göre kendisi gitmiş ve eşyaları kutuda. Neden kişisel eşyalarını almadan gitti?"

Carver cevap vermeden önce duraksadı. Dikkatli davrandığını görebiliyordum.

"Evet, Bay McEvoy. Henüz eşyalarını almadı. Ama alacak, o yüzden kendisi için kutuya yerleştirdik."

Ben onun için hâlâ Bay McEvoy'ken Rachel'a ismiyle hitap etmesi dikkatimden kaçmadı.

"Ee, kovuldu mu? Ne yaptı?"

"Hayır, kovulmadı. Bilinmeyen nedenlerden dolayı istifa etti. Cuma akşamı vardiyasına gelmek yerine bana başka şeylerin peşine düşmek için istifa ettiğini bir e-postayla söyledi. Söylenecek başka bir şey yok. Bu genç çocukların talepleri yüksek oluyor. Freddy'nin bir rakip tarafından cezbedildiğini tahmin ediyordum. Biz iyi ücret veriyoruz ama başka birileri her zaman daha fazlasını verebilir."

Tamamen katılıyormuşçasına başımla onayladım ancak kutunun içindekileri düşünüyor ve onu diğer şeylerle birleştiriyordum. FBI ziyaretleri, cuma günü bagaj cinayeti sitesi hakkında sorulan sorular ve Freddy'nin iPod'unu almak için bile dönmeden gitmesi.

Peki ya McGinnis? Onun ortadan kayboluşunun Freddy'nin ani gidişiyle alakasını soracaktım ama mantrap alarmı araya girdi. Carver'ın cam masasının altındaki ekran otomatik olarak mantrapın kamerasına döndü ve Yolanda Chavez'in bizi almak üzere geldiğini gördüm. Rachel ileri doğru eğilerek yanlışlıkla sorusunu aniden değiştirdi.

"Freddy'nin soyadı ne?"

Aralarında belirlenen uzunlukta arabellek alanı varmış gibi Carver, Rachel'ın ileri hareketine benzer bir mesafede arkasına yaslandı. Rachel hâlâ ajan gibi davranıyor, dolaysız sorular soruyor ve büronun getirdiği güçten ötürü cevap bekliyordu.

"Neden soyadını soruyorsun? Artık burada çalışmıyor."

"Bilmem. Sadece..."

Rachel köşeye sıkışmıştı. Bu sorunun, en azından Carver'ın bakış açısından iyi bir cevabı yoktu. Sorunun kendisi bile hareketlerimiz konusunda kuşku yaratıyordu. Ancak Chavez başını kapıdan çıkarınca şansımız yaver gitti.

"Burada işler nasıl bakalım?" diye sordu.

Carver gözlerini Rachel'dan ayırmadı.

"Gayet iyi," dedi. "Cevaplayabileceğim başka sorunuz var mı?"

Hâlâ geri vites yapan Rachel bana baktı, ben de başımı salladım.

"Sanırım ihtiyacımız olan her şeyi gördük," dedim. "Bilgilendirme ve tur için teşekkürler."

"Evet, teşekkür ederiz," dedi Rachel, "tesisiniz oldukça etkileyici."

"O zaman şimdi sizi yüzeye götüreyim ve dilerseniz bir müşteri temsilcisiyle oturup konuşun."

Rachel ayağa kalktı, kapıya yöneldi. Ben de sandalyemi iterek ayaklandım. Carver'a bir daha teşekkür ettim ve elini sıkmak için masanın üzerinden uzandım.

"Tanıştığıma memnun oldum Jack," dedi. "Umarım tekrar görüşürüz."

Başımı salladım. Bana da ismimle hitap etmeye başlamıştı.

"Ben de."

İçine döndüğümüzde araba fırın kadar sıcaktı. Hızla kontağı çevirdim, klimayı en yüksek seviyesine getirdim ve araba soğuyana kadar penceremi araladım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Rachel'a.

"Önce şuradan çıkalım," diye yanıtladı.

"Tamam."

Direksiyon ellerimi yaktı. Yalnızca sol avcumun alt kısmını kullanarak alandan çıktım. Ama hemen çıkışa yönelmedim. Onun yerine otoparkın en uç noktasına giderek, Western Data binasının arkasında U dönüşü yaptım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rachel.

"Arkada ne olduğunu görmek istedim. İznimiz var. Müşteri adaylarıyız, unuttun mu?"

Dönüşü yaparken ve çıkışa yönelirken binanın arkasını kısaca görebildim. Daha fazla kamera vardı. Ve bir çıkış kapısıyla küçük bir tentenin altında bir bank yer alıyordu. Diğer tarafında kavanoz küllüklerden vardı ve Mizziou isimli sunucu mühendisi bankta oturuyordu. Sigara içiyordu.

"Sigara sundurması," dedi Rachel. "Tatmin oldun mu?"

Açık pencereden Mizzou'ya el salladım, o da başıyla karşılık verdi. Kapıya ilerledik.

"Sunucu odasında çalıştığını sanıyordum. Onu Carver'ın monitöründe görmüştüm."

"Eh, bağımlılık çağırınca..."

"Ama yazın ortasında sırf sigara içmek için buraya gelmek zorunda olduğunu hayal edebiliyor musun? O tenteyle bile kızarırsın."

"Sanırım doksan SPF bu yüzden var."

Ana yola çıktığımda penceremi kapattım. Artık Western Data'nın görüş alanından çıkınca nihayet sorumu tekrar sorabileceğimi düşündüm.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

"Galiba az daha mahvediyordum. Belki ettim bile."

"Sondakini mi diyorsun? Bence bir şey olmaz. Chavez bizi kurtardı. Sadece artık her kapıyı açan ve insanları titretip cevap vermeye zorlayan rozetinin olmadığını hatırlaman gerek."

"Sağ ol be Jack. Hatırlarım."

Ne kadar duygusuz konuştuğumu fark ettim.

"Özür dilerim Rachel. Onu kast..."

"Sorun değil. Ne kastettiğini biliyorum. Haklı olduğun ve bunu bildiğim için alınganlık yaptım o kadar. Yirmi dört saat önce olduğum kişi değilim. Sanırım ustalıklarımı tekrar öğrenmem gerekecek. İnsanları güç ve kudretle devirdiğim günler geride kaldı."

Penceresinden dışarı baktığından yüzünü göremedim.

"Bak, şu anda ustalığın umurumda değil. Peki, oradaki hava hakkında ne düşünüyorsun? Carver ve diğerleri hakkında ne düşündün? Şimdi ne yapacağız?"

Tekrar bana döndü.

"Gördüğüm kişilerden çok görmediğim kişiyle ilgileniyorum."

"Freddy'den mi bahsediyorsun?"

"Ve McGinnis'den. Bence bu işten çıkan Freddy'nin kim olduğunu ve McGinnis'in olayını öğrenmemiz lazım."

Başımla onayladım. Aynı fikirdeydik.

"Sence Freddy'nin istifa edişiyle McGinnis'in gelmeyişi birbirine bağlantılı mı?"

"İkisiyle de konuşmadan anlayamayız."

"Evet ama adamları nasıl bulacağız? Freddy'nin soyadını bile bilmiyoruz."

Cevaplamadan önce duraksadı.

"Birkaç arama yapıp hâlâ benimle konuşan var mı öğrenebilirim. Eminim geçen hafta arama emriyle oraya gittiklerinde bütün çalışanların isimlerinin listesini almışlardır. Standart prosedür böyle."

Bunun, onun açısından bir hüsnükuruntu olduğunu düşündüm. Güvenlik güçlerinin bürokrasilerinden bir kere çıktın mı, tekrar içeri giremiyordum. Ve muhtemelen FBI bu konuda hepsinden daha sıkıydı. Bürodaki saflar öyle dardı ki meşru, rozet taşıyan polisler bile aralarından geçemiyordu. Rachel eski yoldaşlarının telefonunu açacağını, ona isim vereceğini ve bilgi paylaşacaklarını düşünüyorsa hâlâ kafasına dank etmemiş demekti. Hızlıca dışarıdan, on beş santimetrelik camın arkasından baktığını öğrenecekti.

"Peki o işe yaramazsa?"

"O zaman bilmiyorum," dedi ters bir şekilde. "Eski yoldan ilerleriz sanırım. Geri döner, orada oturur ve Freddy'nin tembel kankalarının işten çıkmalarını ve eve gitmelerini bekleriz. Ya onlar bizi ona yönlendirirler ya da *ustalıkla* ağızlarından alırız."

Bunu tam bir iğnelemeyle söylemişti ancak planı beğendim; Freddy'nin kim olduğunu ve nerede yaşadığını öğrenmek için işe yarayacağını düşündüm. Onu bulacağımızdan emin değildim. Kayıplara karıştığını hissediyordum.

"Bence iyi bir plan ama ben Freddy'nin çoktan ortadan kaybolduğunu sezdim. Adam sadece istifa etmedi. Şehri terk etti."

"Neden?"

"O kutuya baktın mı?"

"Hayır, Carver'ı meşgul tutmakla meşguldüm. Kutuya senin bakman gerekiyordu."

Bu, benim için yeni bir bilgi olsa da gülümsedim. Bu dosyada ikimizi ortak olarak gördüğünü ilk kez fark etmiştim.

"Gerçekten mi? Yaptığın o muydu?"

"Kesinlikle. Kutuda ne vardı?"

"İşten istifa ettiysen geride bırakmayacağın eşyalar: sigaralar, flaşbellekler ve bir iPod. O yaştaki çocuklar için iPod'ları vazgeçilmezdir. Üstelik zamanlaması da tuhaf. Bir gün FBI çıkageliyor ve aynı gece gidiyor. Onu Mesa, Arizona'da bulacağımızı sanmıyorum."

Rachel cevap vermedi. Ona göz attığımda kaşlarını çatmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Muhtemelen haklı olduğunu. Ve bu da profesyonelleri aramamız gerektiğini düşündürüyor. Dediğim gibi, ismi büyük ihtimalle ellerinde ve onu kolaylıkla bulabilirler. Biz burada sadece havanda su dövüyor, boş yere kumları tekmeliyoruz."

"Henüz olmaz Rachel. En azından bugün ne bulabiliriz bakalım."

"Hoşuma gitmiyor. Onları aramalıyız."

"Henüz olmaz."

"Bak, bağlantıyı sen buldun. Ne olursa olsun senin sayende ortaya çıkmış olacak. Övgüyü sen alacaksın."

"Benim derdim övgüyle değil."

"O zaman neden böyle yapıyorsun? Hâlâ haber yüzünden olduğunu söyleme sakın. Onu daha aşamadın mı?"

"Sen ajan olmayı aşabildin mi?"

Cevap vermeden tekrar pencereden dışarı baktı.

"Benimle aynı durumdasın," dedim. "Bu benim son haberim ve önemli. Hem senin de tekrar içeri girmeni sağlayabilir. Meçhul'ün kimliğini bulursan rozetini geri verirler."

Başını salladı.

"Jack, büro hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. İkinci bir perde yok. Dava açılma tehdidine karşılık istifa ettim. Anlamıyor musun? Usame bin Ladin'i Griffith Park'taki mağarada saklanırken bulsam bile beni geri almazlar."

"Tamam tamam. Özür dilerim."

Bunun ardından arabada sessizce ilerledik ve çok geçmeden Rosie'nin Yeri denen barbekü restoranının sağımızda olduğunu gördüm. Öğle yemeği için erken olsa da son bir saattir olmadığım biri gibi davranmak midemin kazınmasına yol açmıştı. Arabayı önüne çektim.

"Bir şeyler yiyelim, birkaç arama yapalım, sonra da geri dönüp Kurt'le Mizziou'nun işten çıkmalarını bekleyelim," dedim.

"Anlaştık ortak," dedi Rachel.

ON BEŞ:
ÇİFTLİK

Carver ofisinde oturup kamera açılarını inceledi. Binada ve çevresinde yüzden fazlası vardı. Hepsi emri altındaydı. O anda binanın önündeki tepe köşelerden birinde yer alan bir dış kamerayı yönlendiriyordu. Kaldırarak, lensi çevirerek ve odaklanmasını ayarlayarak McKellips Yolu'nu baştan aşağı görebiliyordu.

Onları görmesi uzun sürmedi. Geri döneceklerini biliyordu. Düşünme şekillerini anlamıştı.

McEvoy ve Walling, Public Storage'ın dışına arabalarını park etmişti. Carver onları izlerken onlar da Western Data'yı izliyorlardı. Tabii Carver onlar gibi belli etmiyordu.

Burada bekleyebilecekleri fikrini kullanarak onlarla oynadı. Onlara istediklerini vermek için daha çok bekledi. Ama sonra harekete geçmeye karar verdi. Telefonunu aldı ve üç rakamı tuşladı.

"Mizziou, buraya gel lütfen. Kapı açık."

Telefonunu bırakıp bekledi. Mizziou tıklattıktan sonra kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Kapıyı kapat," dedi Carver.

Genç bilgisayar dehası dediğini yaptıktan sonra Carver'ın çalışma masasına yaklaştı.

"Ne oldu patron?"

"Freddy'nin eşyalarının olduğu kutuyu alıp ona götürmeni istiyorum."

"Şehirden gittiğini söylemiştin."

Carver başını kaldırıp ona baktı. Bir gün söylediği her şeye itiraz etmeyen birini işe alacağını düşündü.

"Muhtemelen gitti dedim. Ama konumuz bu değil. Bugün buraya gelen insanlar o lanet sandalyedeki kutuyu gördüler ve ya birini kovmak zorunda kaldığımızı ya da ciro sorunumuz olduğunu düşündüler. Her türlü, müstakbel müşterilerimize güven aşılayan bir durum değil."

"Anlıyorum."

"Güzel. O zaman kutuyu al, motosikletinin arkasına bağla ve Freddy'nin deposuna götür. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, oraya gitmiştim."

"Güzel, git o zaman."

"Ama tam Kurt'le ısının nereden geldiğini anlamak için otuz sekizi söküyorduk. Sebebi bulmak üzereydik."

"Güzel, eminim gerisini o halledebilir. Ben senin o teslimatı yapmanı istiyorum."

"Sonra onca yolu geri mi geleyim?"

Carver kol saatine baktı. Mizziou'nun günün geri kalanını imayla istediğinin farkındaydı. Carver'ın dönmeyeceğini çoktan bildiğini bilmiyordu tabii... En azından bugünlük.

"İyi," dedi, köşeye sıkıştığına sinirlenmiş gibi davranarak, "günün geri kalanı senin olsun. Hadi git. Şimdi, ben fikrimi değiştirmeden."

Mizzou ofisten ayrıldı, kapıyı arkasından kapattı. Carver endişeyle kameralardan izledi; otoparkta duran çok sevdiği motosikletine bindikten sonra onu takip edebilmeyi bekledi. Dışarı çıkması çok uzun sürmüştü. Carver mırıldanmaya başladı. Eskiden beri kullandığı, hatırladığı kadarıyla hayatının her köşesini istila eden şarkıya döndü. Çok geçmeden en sevdiği iki dizeyi sessizce söyledi ve sözleri devam ettirmek yerine aynı yeri giderek daha hızlı tekrarladığını fark etti.

Bir katil var yolda; beyni kıvranıyor kurbağa gibi
Bir katil var yolda; beyni kıvranıyor kurbağa gibi
Bir katil var yolda; beyni kıvranıyor kurbağa gibi
Bir katil var yolda; beyni kıvranıyor kurbağa gibi...
Bu adamı götürürsen...

Nihayet Mizzou kameranın açısına girdi ve karton kutuyu koltuğun arkasındaki küçük bagaj rafına sabitlemeye başladı. Bir yandan sigara içiyordu ve Carver sigaranın neredeyse filtresine kadar yandığını gördü. Bu gecikmeyi açıklıyordu. Mizzou, belki kendi gibi sigara içenlerle birlikte tesisin arkasındaki banka gitmek için zaman ayırmıştı.

Sonunda kutuyu motosiklete bağladı. Mizziou sigaranın izmaritini söndürüp kaskını taktı. Motosiklete binip açık ön kapıdan dışarı çıktı.

Carver yol boyunca onu takip ettikten sonra kamerasını sokaktaki Public Storage'a çevirdi. McEvoy ve Walling'in kutuyu görerek yemi yuttuklarını gördü. McEvoy takip etmek üzere harekete geçmişti.

ON ALTI:

KOYU FİBER

Public Storage'ın önünde gölgeli bir yer bulduk ve tam uzun, sıcak, verimsiz bekleyişe alışıyordum ki şansımız yaver gitti. Bir motosikletli, Western Data'nın girişinin önünden hareket ederek McKellips Yolu'ndan batıya ilerledi. Motosiklette kimin olduğunu anlamak imkânsızdı, zira sürücü yüzünü tam kapatan kasklardan takmıştı, ancak Rachel da ben de elastik kordonla arkadaki rafa bağlanmış kutuyu tanıdık.

"Kutuyu takip et," dedi Rachel.

Arabayı tekrar çalıştırdım ve hızla McKellips'e çıktım. Tenekeden bozma bir kiralık arabayla motosikleti takip etmek bana göre iyi bir plan sayılmasa da başka çare yoktu. Gaz pedalına basıp hızlıca kutuyla aramıza doksan kilometre kadar mesafe koydum.

"Çok yaklaşma!" dedi Rachel heyecanla.

"Yaklaşmıyorum. Sadece yetişmeye çalışıyorum."

Gerginlikle öne doğru eğilerek ellerini ön panoya koydu.

"Bu hiç iyi değil. Dört araba sürekli yer değiştirirken bir motosikleti takip etmek zor; bizim için kâbus olacak."

Doğruydu. Motosikletler trafiğin arasından kolaylıkla sıyrılabilirdi. Çoğu sürücü şerit ihlalini pek ciddiye almazdı.

"Kenarda durayım da sen sür ister misin?"

"Hayır, elinden gelenin en iyisini yap yeter."

Sonraki on dakika boyunca dur kalk yapıp durduğumuz trafikte kutunun peşinde kalmayı başardım, sonra da şansı-

Public Storage'ın önünde gölgeli bir yer bulduk ve tam uzun, sıcak, verimsiz bekleyişe alışıyordum ki şansımız yaver gitti. Bir motosikletli, Western Data'nın girişinin önünden hareket ederek McKellips Yolu'ndan batıya ilerledi. Motosiklette kimin olduğunu anlamak imkânsızdı, zira sürücü yüzünü tam kapatan kasklardan takmıştı, ancak Rachel da ben de elastik kordonla arkadaki rafa bağlanmış kutuyu tanıdık.

"Kutuyu takip et," dedi Rachel.

Arabayı tekrar çalıştırdım ve hızla McKellips'e çıktım. Tenekeden bozma bir kiralık arabayla motosikleti takip etmek bana göre iyi bir plan sayılmasa da başka çare yoktu. Gaz pedalına basıp hızlıca kutuyla aramıza doksan kilometre kadar mesafe koydum.

"Çok yaklaşma!" dedi Rachel heyecanla.

"Yaklaşmıyorum. Sadece yetişmeye çalışıyorum."

Gerginlikle öne doğru eğilerek ellerini ön panoya koydu.

"Bu hiç iyi değil. Dört araba sürekli yer değiştirirken bir motosikleti takip etmek zor; bizim için kâbus olacak."

Doğruydu. Motosikletler trafiğin arasından kolaylıkla sıyrılabilirdi. Çoğu sürücü şerit ihlalini pek ciddiye almazdı.

"Kenarda durayım da sen sür ister misin?"

"Hayır, elinden gelenin en iyisini yap yeter."

Sonraki on dakika boyunca dur kalk yapıp durduğumuz trafikte kutunun peşinde kalmayı başardım, sonra da şansı-

mız açıldı. Motosiklet bir otoban girişine geçti ve 202 yolundan Phoenix'e yöneldi. Burada rahatça ayak uydurabildim. Motosiklet hız limitinin on beş kilometre üstünde sabit kaldı, bense iki şerit ileride ve yüz metre geride onu takip ettim. On beş dakika boyunca, I-10'a, ardından Phoenix'in kalbinden Kuzey I-17'e geçerken açık trafikte peşindeydim.

Rachel daha rahat nefes almaya başladı, hatta koltuğunda geriye yaslandı. Takip ettiğimizi yeterince iyi sakladığımızı düşündüğünden motosikletteki adama daha iyi bakabilmek için şeridimizde durmamı söyledi.

"Mizzou bu," dedi, "kıyafetlerinden anladım."

Baksam da ayırt edemedim. Sığınakta gördüğüm şeylerin detaylarını hafızama yerleştirememiştim. Rachel yerleştirmişti ve işte yaptığında bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Sen öyle diyorsan. Sence ne yapıyor?"

Mizziou fark etmesin diye yine daha geriye düştüm.

"Freddy'nin kutusunu götürüyor."

"Onu biliyorum. Ama neden şimdi?"

"Belki öğle arasındadır, belki de bugünkü işlerini bitirmiştir. Bir sürü nedeni olabilir."

Bu açıklamadaki bir şey beni rahatsız ediyordu ama düşünecek çok vaktim olmadı. Motosiklet önümdeki dört şeritli eyaletler arası yolda süzülmeye başladı ve bir sonraki çıkışa yöneldi. Birkaç manevra yaparak aramızda bir arabayla arkasından çıktım. Yeşil ışığı yakaladık ve Thomas Yolu'ndan batıya ilerledik. Çok geçmeden küçük işletmelerin ve sanat galerilerinin, imalatçılar uzun zaman önce terk etmiş gibi görünen bölgeye sahip çıkmaya çalıştığı bir depo bölgesindeydik.

Mizzou tek katlı, tuğla bir binanın önünde durup motosikletten indi. Ben de yarım blok ötede, kaldırımın yanında durdum. Hafif bir trafik vardı ve bölgeye birkaç araba park

etmişti. Gözlem yaptıkları belli olan polisler gibi görünüyordu. Fakat Mizzou asla peşinde birinin olup olmadığını kontrol etmedi. Kaskını çıkararak Rachel'ın kimlik tespitini doğruladı ve kaskı farın üzerine koydu. Ardından elastik kordonları çözdü ve kutuyu bisiklet rafından aldı. Binanın yanındaki geniş kayan kapıya doğru götürdü.

Zincirden, halterde kullanılanlara benzer yuvarlak bir ağırlık sarkıyordu. Mizzou onu tutarak kapıya vurdu ve yarım blok ötede pencerelerim kapalıyken dahi duyabildiğim gürültülü bir ses çıkardı. O bekledi, biz de bekledik, ama hiç kimse gelip kapıyı açmadı. Mizzou tekrar çaldığında aynı olumsuz yanıtı aldı. Bunun üzerine içeriye güneşlik takılmasına gerek kalmayacak kadar kirli, geniş pencereye doğru yürüdü. Elini kullanarak kirin bir kısmını sildi ve içeri göz attı. Birilerini görüp görmediğini anlayamadım. Kapıya dönerek bir kez daha çaldı. Sonra öylesine kapının kulpunu tutarak kaydırmaya çalıştı. Hem onu hem de bizi şaşırtan bir şekilde kapı kolayca tekerleklerin üzerinde hareket etti. Kilitli değildi.

Mizzou duraksadı ve ilk kez etrafına bakındı. Gözleri arabamda durmadı. Hızlıca kapıyı açmaya döndü. Seslenmiş gibi göründükten birkaç saniye sonra içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bence içeri girmeliyiz," dedi Rachel. "Belli ki Freddy burada değil ve belki Mizzou orayı kilitleyecek ya da araştırma için değerli bir şeyi almaya karar verecek. Kontrol edilebilir bir durum değil ve içeride olmalıyız."

Vites atarak binaya giden son yarım bloğu da geçtim. Ben daha park etmeden Rachel dışarı çıkıp kayan kapıya yürüdü. Ben de çıktım ve peşinden gittim.

Rachel kapıyı sadece içinden geçebileceğimiz kadar açtı. İçerisi karanlıktı, gözlerimin alışması birkaç saniyemi aldı. Nihayet alıştığında Rachel'ın altı kilometre kadar önümde olduğunu, deponun ortalarına doğru yürüdüğünü gördüm. Alan çok genişti ve beş kilometrede bir çelik çatı destekleriyle karşılaşıyordun. Alçı panel ara duvarlar içeriyi oturma, çalışma ve egzersiz alanlarına bölmüştü. Aynı zamanda bir basketbol potasıyla oynamak için en az yarım sahalık bir alan vardı. Daha ileride bir gardıropla yapılmamış bir yatak duruyordu. Ara duvarlardan birine buzdolabıyla üzerinde mikrodalga olan bir masa yaslanmıştı ancak lavabo, ocak ya da mutfağı anımsatacak başka bir şey yoktu. Mizzou'nun taşıdığı kutunun masada, mikrodalganın yanında olduğunu gördüm ama Mizzou'dan iz yoktu.

Rachel'a yetiştim ve bir ara duvarı geçerken duvara dayanmış çalışma masası dikkatimi çekti. Masanın üst kısmındaki raflarda üç monitör, altındaysa bir PC yer alıyordu. Ne var ki klavye yerinde değildi. Raflar kodlama kitapları, yazılım kutuları ve diğer elektronik ekipmanlarla doluyordu. Fakat hâlâ Mizzou görünürde yoktu.

"Nereye gitmiş olabilir?" diye fısıldadım.

Rachel beni susturmak için elini kaldırıp çalışma masasına doğru yürüdü. Klavyenin durması gereken yeri inceliyor gibi görünüyordu.

"Klavyeyi almış," diye fısıldadı. "Ne yapabileceğimizi..."

Sifon sesini duyunca durdu. Deponun en uç köşesinden geliyordu, onu başka bir kapının kayarak açılma sesi takip etti. Rachel raflardan birine uzanarak bilgisayar kablolarını toplamak için kullanılan kablo bağını eline aldı, ardından beni dirseğimden tutarak duvarın etrafından uyuma alanına çekti. Sırtlarımızı duvara dayayarak durduk ve Mizzou'nun geçmesini bekledik. Beton zeminde yaklaşan adımlarını du-

yabiliyordum. Rachel beni geçip duvarın ucuna geldi. Tam o anda Mizzou kenardan geçti, Rachel ileri atılarak onu bileğinden ve boynundan yakaladı, adam ne olduğunu anlayamadan döndürüp yatağa götürdü. Yatağa yüzüstü ve sertçe bastırdı, tek bir akışkan hamleyle sırtına çıktı.

"Hareket etme!" diye bağırdı.

"Bekle! Ne..."

"Direnmeyi bırak! Hareket etme dedim!"

Mizzou'nun ellerini arkasına getirdi ve onları hızla bağlamak için kablo bağını kullandı.

"Ne oluyor? Ne yaptım ki?"

"Burada ne işin var?"

Başını kaldırmaya çalıştı ama Rachel yüzünü tekrar yatağa bastırdı.

"Burada ne işin var dedim?"

"Freddy'nin eşyalarını bırakmaya geldim ve tuvaleti kullanayım dedim."

"Haneye tecavüz ağır bir suçtur."

"Öyle bir şey yapmadım. Bir bok çalmadım. Freddy umursamaz zaten. Ona sorabilirsiniz."

"Freddy nerede?"

"Bilmiyorum. Hem siz kimsiniz ki?"

"Kim olduğumu boş ver. Freddy kim?"

"Ne? Burada yaşıyor işte."

"Kim o?"

"Bilmiyorum. Freddy Stone. Birlikte çalışıyoruz. Yani çalışıyorduk... Hey, sensin! Bugün tura gelen o kadınsın. Ne yapıyorsun?"

Kimliğini gizlemenin artık anlamı kalmayınca Rachel arkasından kalktı. Mizzou yatakta dönerek kendini doğrulttu. Gözleri büyümüş halde Rachel'dan bana, sonra tekrar Rachel'a baktı.

"Freddy nerede?" dedi Rachel talep eden sesiyle.

"Bilmiyorum," dedi Mizzou, "kimse onu görmemiş."

"Ne zamandan beri?"

"Sence? İstifa ettiğinden beri. Ne oluyor burada? Önce FBI, sonra da siz ikiniz. Hem siz kimsiniz ki?"

"O konuyu düşünme. Freddy nereye gitmiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Nereden bileyim?"

Mizzou öyle çıkıp gidecek ve elleri arkasında bağlı bir şekilde motosikletiyle uzaklaşacakmış gibi aniden ayağa kalktı. Rachel onu kaba bir hareketle tekrar yatağa bastırdı.

"Bunu yapamazsınız! Polis olduğunuzu bile sanmıyorum. Avukat istiyorum."

Rachel yatağa tehditvari bir adım daha attı. Kısık, sakin bir sesle konuştu:

"Polis değilsek neden sana avukat tutacağımızı düşünüyorsun?"

Mizzou'nun gözleri bunun üzerinde kurtulamayacağı bir şeyle karşılaştığını fark etmişçesine korktuğunu belli etti.

"Bakın," dedi, "bildiğim her şeyi anlatacağım. Yeter ki beni bırakın."

Ben hâlâ ara duvara yaslanmış vaziyetteydim; insanların bazen işler hallolurken sivil zayiat oldukları, ofisteki sıradan bir gündeymişim gibi davranmaya gayret ettim.

"Freddy'yi nerede bulabilirim?" diye sordu Rachel.

"Dedim ya!" diye viyakladı Mizou. "Bilmiyorum. Bilseydim söylerdim ama bilmiyorum!"

"Freddy hacker mı?"

Eliyle masayı işaret etti. Çalışma masası diğer tarafındaydı.

"Daha çok troldür. İnsanlarla taşak geçmeyi, şakalar falan yapmayı sever."

"Peki ya sen? Sen onunla öyle şeyler yaptın mı? Yalan söyleme."

"Bir kez. Ama haksız yere insanlarla uğraşmak hoşuma gitmedi."

"Adın ne?"

"Matthew Mardsen."

"Tamam, Matthew Mardsen, peki ya Declan McGinnis?"

"Ne olmuş ona?"

"O nerede?"

"Bilmiyorum. Evde hasta olduğuna dair e-posta attığını duydum."

"Buna inanıyor musun?"

Omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Sanırım."

"Onunla konuşan oldu mu?"

"Bilmiyorum. O tür şeyler benim maaş derecemin üstünde kalıyor."

"Ve bu kadar mı?"

"Bildiğim bu kadar!"

"O zaman kalk."

"Ne?"

"Kalk ve arkanı dön."

"Ne yapacaksın?"

"Ayağa kalk ve arkanı dön dedim. Ne yapacağım seni ilgilendirmez."

Mizzou isteksizce dediğini yaptı. Gözlerini Rachel'ın üzerinde tutmak için kafasını yüz seksen derece döndürebilseydi yapardı. Bu şekilde yirmi bir derceye yakın olmalıydı.

"Size bildiğim her şeyi anlattım," dedi çaresizce.

Rachel arkasına yaklaştı ve doğrudan kulağına konuştu.

"Başka türlü olduğunu öğrenirsem senin için geri dönerim," dedim.

Onu kablo bağından tutarak, duvarın etrafından çalışma masasının duvarına çekti. Raftan makas alıp bileğindeki bağları kesti.

"Buradan çık git ve kimseye olanları anlatma," dedi. "Anlatırsan anlarız."

"Anlatmam. Söz veriyorum anlatmam."

"Git!"

Başını kapıya doğru çevirdiğinde az kalsın cilalı betonda kayıyordu. Uzun bir yürüyüştü ve özgürlüğüne üç metre kaldığında gururu onu terk etti. Son adımlarında koştu, kapıyı açtı ve arkasından sertçe kapattı. Beş saniye içinde motosikletinin çalıştığını duyduk.

"Hareket hoşuma gitti, onu yatağa atman falan," dedim. "Daha önce görmüştüm sanırım."

Rachel'ın yüzünde çok ince bir gülümseme belirdi, ardından işe koyuldu.

"Koşarak polise gidecek mi gitmeyecek mi bilmiyorum ama burada çok fazla zaman harcamayalım."

"Hadi buradan basıp gidelim."

"Hayır, henüz olmaz. Etrafa bak, bu adam hakkında bir şeyler toplamaya çalış. On dakikaya buradan çıkıyoruz. Parmak izini bırakma."

"Harika. Onu nasıl yapacağım?"

"Gazete muhabirisin. Güvenilir kalemin yanında değil mi?"

"Yanımda."

"Onu kullan. On dakika."

Ancak on dakikaya ihtiyacımız kalmadı. Hızla mekânın Freddy Stone için biraz bile kişisel olacak her şeyden temizlendiğini anladık. Kalemimi kullanarak açtığım dolapların ve çekmecelerin ya boş olduğunu ya da sadece genel mutfak eşyalarıyla ve yemek paketleriyle dolu olduğunu fark ettim. Buzdolabı da boştu. Dondurucuda bir çift donmuş pizzayla boş bir buz kalıbı buldum. Şifonyerin altını kontrol ettim. Boştu. Yatağın altına, şilteyle arasına ve bazaya baktım. Hiçbir şey yoktu. Çöp kutuları bile boştu.

"Hadi gidelim," dedi Rachel.

Yatağın altını aramayı bıraktığımda çoktan kapıda olduğunu gördüm. Kolunun altında Mizzou'nun az önce bıraktığı kutuyu taşıyordu. İçinde flaşbellekleri gördüğümü hatırladım. Belki onların içinde ihtiyacımız olan bilgiler vardı. Ona aceleyle yetiştim ancak kapıyı açtığımda arabada değildi. Dönüp bir anlığına binanın köşesinden döndüğünü ve bir ara yola girdiğini gördüm.

"Hey!"

Ara yola hızla yürüdüm ve dönüş yaptım. Sokağın ortasında belli bir amacı varmış gibi yürüyordu.

"Rachel, nereye gidiyorsun?"

"Burada üç tane çöp kutusu vardı," diye seslendi omzunun üzerinden. "Hepsi boştu."

İşte o zaman sokağın iki tarafındaki girintilere itilmiş, endüstriyel tarzda çöp kutularına doğru ilerlediğini fark ettim. Ona yetiştiğimde bana Freddy Stone'un kutusunu uzattı.

"Tut şunu."

Ağır, çelik kapağı kaldırdı ve yüksek bir sesle arkasındaki duvara vurdu. Freddy'nin kutusunun içine göz attığımda birinin, muhtemelen Mizzou'nun sigaraları aldığını anladım. Sahibinin onları arayacağından şüpheliydim.

"Mutfak dolaplarını kontrol ettin, değil mi?" diye sordu Rachel.

"Evet."

"Hiç çöp poşeti var mıydı?"

Anlamam biraz sürdü.

"Aa, evet evet, lavabonun altında bir kutu vardı."

"Siyah mıydı, beyaz mı?"

"Imm..."

Lavabonun altındaki dolapta gördüklerimi gözümde canlandırabilmek için gözlerimi kapadım.

"...Siyahtı. Siyahtı, büzme ipleri kırmızıydı."

"Güzel. Bu seçenekleri daraltıyor."

Çöp tenekesine uzandı, içindekilerin yerlerini değişti. Yarısı doluydu ve berbat kokuyordu. Çoğu döküntü poşette değildi, doğrudan çöp kutularından boşaltılmıştı. Çoğunluğu bir tamir ya da yenileme projesinden kalan inşaat molozuydu. Geri kalanıysa çürüyen çöptü.

"Diğerini deneyelim."

Sokağın karşısındaki diğer girintiye gittik. Kutuyu yere bıraktım ve çöp konteynırının ağır kapağını kaldırdım. Kokusu çok daha baş döndürücüydü, o yüzden başta Freddy Stone'u bulduğumuzu sandım. Geri çıkıp arkamı döndüm, pis kokuyu uzak tutmak için ağzımdan ve burnumdan nefes verdim.

"Endişelenme, o değil," dedi Rachel.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü çürüyen ceset kokusunu biliyorum ve o bundan daha beter."

Çöp konteynırına geri döndüm. Bunda birkaç plastik çöp poşeti vardı; çoğu siyahtı ve parçalandığından içlerindeki iğrenç çöpler dökülmüştü.

"Senin kolların daha uzun," dedi Rachel. "Siyah poşetleri çıkarsana."

"Bu gömleği yeni aldım," diye karşı çıktım uzanırken.

Çoktan parçalanmamış her siyah poşeti çıkardım, içini açtım ve yere bıraktım. Rachel poşetleri, içindekileri dökmeyecek bir yöntemle parçalayarak açmaya başladı. Çöp poşeti üzerinde otopsi yapmaya benziyordu.

"Böyle yap ve poşetlerin içindekileri birbirine karıştırma," dedi.

"Anladım. Ne arıyoruz? Bunlar Stone'un mekânından mı çıktı onu bile bilmiyoruz."

"Biliyorum ama bakmak zorundayız. Belki bir şeyler anlam kazanır."

Açtığım ilk poşetin içinde çoğunlukla parçalanmış belgelerin parçaları vardı.

"Burada parçalanmış kâğıtlar var."

Rachel göz attı.

"Ona ait olabilir. Çalışma masasının orada bir tane kâğıt öğütücü vardı. Onu kenara ayır."

Dediğini yapıp sıradaki poşete geçtim. Bunun içinde sıradan ev çöpleri gibi görünen şeyler vardı. Hemen boş yiyecek kutularından birini tanıdım.

"Bu onun. Dondurucuda aynı marka mikrodalga pizzadan vardı."

Rachel göz attı.

"Güzel. Kişisel olabilecek her şeye bak."

Söylemesine gerek yoktu ama karşı çıkmadım. Dikkatle ellerimi yırtık torbanın içindeki atıklarda gezdirdim. Mutfak bölgesinden çıktığı anlaşılıyordu. Yemek kutuları, teneke kutular, çürümüş muz kabukları ve elma çöpleri. Olabileceği kadar kötü olmadığını fark ettim. Depodan bozma evde yalnızca mikrodalga fırın vardı. Bu durum seçenekleri daraltıyordu, dolayısıyla yiyecekler atılmadan önce sızdırmaz bir şekilde katlanabilecek hoş, temiz kutularda geliyordu.

Poşetin dibinde bir gazete vardı. Tarihinin, çöpün konteynıra atılma süresini daraltabileceğini düşünerek dikkatle çıkardım. Seyahat edenlerin yaptığı gibi dörde katlanmıştı. *Las Vegas Review-Journal*'ın geçen çarşamba günü çıkan gazetesiydi. Benim Vegas'ta olduğum gün.

Gazeteyi açtığımda ön sayfada fotoğrafı olan adamın yüzünün siyah keçeli kalemle karalandığını fark ettim. Birisi adama güneş gözlüğü, şeytan boynuzu ve zaruri keçi sakaldan vermişti. Ayrıca fotoğrafın üzerinde kahve lekesi vardı. Leke, aynı kalemle yazılan ismi kısmen gizlemişti.

"Üzerinde bir isim yazan Vegas gazetesi buldum."

Rachel hemen başını elindeki poşetten kaldırdı.

"Ne ismi?"

"Kahve lekesinden dolayı net değil. Georgette bir şey. B'yle başlıyor M-A-N ile bitiyor."

Gazeteyi kaldırdım ve ön sayfayı görebilsin diye hizaladım. Bir saniye inceledikten sonra gözlerinde oluşan ateşi tanıdım. Ayağa kalktı.

"İşte bu. Buldun."

"Neyi buldum?"

"Adamımızı. Hatırladın mı, Ely'deki hapishaneye Oglevy'nin tecrite alınmasına yol açan bir e-posta geldiğini söylemiştim? Gardiyana, gardiyanın sekreterinden gitmişti."

"Evet."

"Sekreterin adı Georgette Brockman'dı."

Hâlâ açık poşetin önünde çömelmiş haldeydim; her şeyi yerine koyarken Rachel'a bakakaldım. Freddy Stone'un deposundaki bir Las Vegas gazetesine o ismi yazmasının yalnızca tek bir nedeni olabilirdi: Beni Vegas'a kadar takip etmişti ve Oglevy'yle görülmek için Ely'ye gittiğimi biliyordu. Beni hiçliğin ortasında yalnız bırakmak isteyen oydu. Favorili oydu. Meçhul oydu.

Rachel gazeteyi elimden aldı. O da benimle aynı sonuçlara ulaşmıştı.

"Nevada'da seni takip ediyordu. Hapishanenin sistem veritabanını hacklerken kadının ismini bulup yazdı. Bağlantı bu Jack. Başardın!"

Ayağa kalkarak ona yaklaştım.

"*Biz* başardık Rachel. Ama şimdi ne yapacağız?"

Gazeteyi yanına indirdi, yüzünde beliren üzüntülü farkındalığı gördüm.

"Artık buradaki başka bir şeye dokunmamız gerektiğini düşünmüyorum. Geri çekilmeli ve büroyu aramalıyız. Gerisini onlar devralmalı."

FBI, ekipman söz konusu olduğunda her daim hazır görünüyordu. Rachel'ın yerel saha ofisini aramasının üzerinden bir saat geçmeden otobüs büyüklüğündeki ne olduğu belli olmayan bir aracın ayrı sorgu odalarına alındık. Araç, Freddy Stone'un yaşadığı deponun dışına park edilmişti. Biz içerideki ajanlar tarafından sorguya çekilirken, dışarıdaki ajanlar depoda ve yakınındaki sokaktaydı; Stone'un bagaj cinayetleriyle ilgisinin başka işaretlerini, aynı zamanda şu andaki yerini arıyorlardı.

Elbette FBI o odalara "sorgu odası" demiyordu ve benim de taşınabilir eve *Guantánamo Ekpresi* dememe karşı çıkarlardı. Kendileri oraya "taşınabilir tanık görüşme ünitesi" diyorlardı.

Benim odam üçe üç, penceresiz bir küptü ve sorgumu yapan John Bantam isimli bir ajandı. Adına yakışmıyordu zira Bantam odanın tamamını dolduracak kadar iri görünüyordu. Önümde ileri geri yürüdü, düzenli olarak sonraki durağının başım olacağını düşündürtecek bir şekilde elindeki not defterini bacağına vuruyordu.

Bantam bir saat boyunca Western Data ile sonrasında Rachel'la attığımız her adım arasında nasıl bağlantı kurduğumu sorup durmuştu. Başından beri Rachel'ın federal birlik gelmeden önce verdiği tavsiyeye uymuştum:

Yalan söyleme. Bir federal ajana yalan söylemek suçtur. Bir kere yaptın mı seni içeri alırlar. Hiçbir şey hakkında yalan söyleme.

Ben de gerçeği söyledim ama tam olarak da gerçek sayılmazdı. Sadece bana yöneltilen sorulara cevap verip, özellikle sorulmayan hiçbir detaydan bahsetmedim. Bantom devamlı hüsrana uğramış görünüyordu; doğru soruları soramadığı için sinirlenmişti. Siyah teninde terin pırıltısı oluşuyordu. Adamın belki de büronun, kendilerinin kaçırdığı bağlantıyı bir gazete muhabirinin bulması konusunda duyduğu hüsranın cisimleşmiş hali olduğunu düşündüm. Oturum samimi bir görüşmeden gergin bir sorguya dönüştü ve bitmek bilmedi.

Nihayet sınırıma eriştim ve oturtulduğum katlanan sandalyeden kalktım. Ben ayaktayken bile Bantam on beş santimetre daha uzundu.

"Bakın, size bildiğim her şeyi anlattım. Yazacak bir hikâyem var."

"Otur. İşimiz bitmedi."

"Bu gönüllü bir görüşmeydi. Bana ne zaman biteceğini söyleyemezsiniz. Sorularınızın her birine cevap verdim ve şimdi de aynı şeyleri tekrarlıyor, karıştıracak mıyım diye görmeye çalışıyorsunuz. Öyle bir şey olmayacak çünkü yalnızca gerçeği anlattım. Şimdi gidebilir miyim, gidemez miyim?"

"Şu anda seni haneye tecavüzden ve federal ajanmış gibi davranmaktan tutuklayabilirim."

"İlla bir şeyler uyduracaksanız, beni her türlü şeyden ötürü tutuklayabilirsiniz sanırım. Ama haneye tecavüzde bulunmadım. Birinin içeri girdiğini gördüğümüzde suç işlediğini düşünerek onu peşinden depoya girdim. Ve federal ajan gibi davranmadım. O çocuk bizim ajan olduğumuzu düşünmüş olabilir, ama ikimiz de buna neden olacak ne bir şey söyledik ne de bir şey yaptık."

"Otur. İşimiz bitmedi."

"Bence bitti."

Bantam defteri bacağına vurarak sırtını bana döndü. Kapıya doğru yürüdükten sonra tekrar döndü.

"Yazını askıya almamız gerek," dedi.

Başımı salladım. Sonunda sadede gelmiştik.

"Bunların hepsinin sebebi bu muydu? Sorgunun? Göz korkutmanın?"

"Sorgu değildi. İnan bana öyle olsaydı anlardın."

"Neyse ne. Yazıyı askıya alamam. Önemli bir dosya için önemli kırılma noktası. Hem, Stone'un yüzünü basına yaymak adamı yakalamanıza yardımcı olabilir."

Bantam başını iki yana salladı.

"Henüz olmaz. Buradan ve diğer konumlardan topladıklarımızı değerlendirmek için yirmi dört saate ihtiyacımız var. Bunu, adam kendisini aradığımızı anlamadan yapmak istiyoruz. Sonrasında yüzünü dilediğiniz gibi basına yayabilirsiniz."

İhtimalleri düşünürken katlanan sandalyeye geri oturdum. Normalde yayınlamama konusundaki her teklifi editörlerimle konuşmam gerekiyordu ama artık orayı çoktan geçmiştik. Bu benim son yazımdı ve durumu kendim kontrol edecektim.

Bantom duvara yaslı sandalyeyi aldı, açtı ve oturum boyunca ilk defa karşıma oturdu. Kendini tam olarak karşıma hizaladı.

Kol saatime göz attım. Neredeyse dört olmuştu. Los Angeles'taki editörler günlük toplantılarına girmek ve sonraki günün ön sayfasını hazırlamak üzereydiler.

"Şunları kabul ediyorum," dedim. "Bugün salı. Yazıyı bekletip yarın yazacak ve perşembe günkü baskıda yayınlayacağım. Haber ajansları perşembe sabahına kadar ulaşmasın

ve haber sonrasına kadar televizyona çıkmasın diye internet sitesine koymayacağız."

Tekrar saatime baktım.

"Bu size en az yirmi dört saat sağlar."

Bantam başıyla onayladı.

"Tamam. Sanırım bu işe yarar."

Ayağa kalkmak üzere hareketlendi.

"Bir dakika, hepsi bu değil. *Ve* karşılığında şunu istiyorum. Tabii ki ayrıcalık istiyorum. Bu kırılmayı ben yarattım, o yüzden haber bana ait. Benim yazım *Times*'ın ilk sayfasına çıkana kadar hiçbir sızıntı ve basın toplantısı olmayacak."

"Orası sorun değil. Dediğini..."

"Bitirmedim. Dahası var. Erişim istiyorum. Çemberde olmak istiyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Muhabir olarak görevlendirilmek istiyorum."

Sırıtarak başını salladı.

"Biz muhabir almayız. Savaş muhabirliği istiyorsan Irak'a git. Vatandaşları, özellikle muhabirleri araştırmaların içine almayız. Hem tehlikeli olur hem de işleri karıştırır. Ve yasal olarak kovuşturmayı riske atar."

"O zaman anlaşma yapmayız ve şu anda editörümü aramam gerekir."

Cebimdeki cep telefonuna uzandım. Karar vermeye zorlayacağını umduğum abartılı bir hamleydi.

"Peki, bekle," dedi Bantam. "Aramayı yaptıramam. Otur, ben sana döneceğim."

Ayağa kalkıp odadan çıktı, kapıyı kapattı. Ben de ayağa kalktım ve kapıyı kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi kilitlenmişti. Telefonumu çıkararak ekrana göz attım. HİZMET YOK yazıyordu. Küpün ses geçirilmezliği muhtemelen sinyali engelliyordu ve Bantam da bunu başından beri biliyordu.

Bir saat daha sert katlanan sandalyede kaldım; arada sırada kalkıp kapıya yüksek sesle vuruyor ya da tıpkı Bantam'ın

yaptığı gibi minik odada volta atıyordum. Terk edilmişlik beni etkilemeye başlamıştı. Saatime bakmaya ya da çekmediğini ve bunun değişmeyeceğini bilsem de telefonumu açmaya devam ettim. Bir ara izlendiğime dair paranoyak teorimi sınamaya karar verdim ve odadayken sürekli etrafı dinledim. Telefonumu açarak Geigar sayacını okuyan bir adam misali köşelere yürüdüm. Üçüncü köşede sinyal çekiyormuş gibi davranarak arama yapıyormuş, editörümle heyecanlı bir şekilde konuşuyormuş, ona bagaj katilinin kimliğiyle ilgili önemli bir son dakika haberini yazmaya hazır olduğumu söylüyormuş gibi hareketler yapmaya başladım.

Fakat Bantom aceleyle içeri dönmedi ve bu da iki ihtimali onaylamış oldu. Odanın görüntüsü ve sesi alınmıyordu ya da dışarıda beni izleyen ajanlar telefonumun sinyalinin olmadığının ve numara yaptığım gibi arama yapmamın imkânsız olduğunun farkındaydılar.

Nihayet 17.15'te kapı açıldı. Ancak gelen Bantam değildi, Rachel'dı. Ayağa kalktım. Gözlerim muhtemelen şaşırdığımı belli etse de dilimi kontrol altında tuttum.

"Otur Jack," dedi Rachel.

Tereddüt etmeme rağmen geri oturdum.

Rachel diğer sandalyeye geçti ve önüme oturdu. Ona baktım, kaşlarımı soru sorarcasına kaldırarak tavanı gösterdim.

"Evet, bizi kayıt altına alıyorlar," dedi Rachel. "Ses ve görüntü olarak. Ama özgürce konuşabilirsin Jack."

Omuzlarımı silktim.

"İçimden bir ses seni son gördüğümden beri ağırlığının arttığını söylüyor. Belki bir rozet ya da silahla yani?"

Başıyla onayladı.

"Aslında henüz rozeti ya da silahı almadım ama yoldalar."

"Hadi canım, yoksa Griffith Park'ta Usame bin Ladin'i mi buldun?"

"Tam olarak öyle sayılmaz."

"Ama görevin iade edilmiş."

"Teknik olarak istifam daha onaylanmamıştı. Bürokrasi yavaş işliyor işte, biliyorsun. Şanslıydım. İstifayı geri çekmeme izin verdiler."

İleri doğru eğilerek fısıldadım.

"Peki ya jet?"

"Fısıldamana gerek yok. Jet artık sorun değil."

"Umarım kâğıda geçirmişsindir."

"İhtiyacım olanı aldım."

Başımı salladım. Ne olduğunu biliyordum. Elindeki baskıyı anlaşma yapmak için kullanmıştı.

"Dur tahmin edeyim, Freddy Stone'u Meçhul olarak tanımlayan kişi bir ajan olsun istiyorlar, bürodan yeni kovdukları biri değil."

Başıyla onayladı.

"Onun gibi bir şey. Şimdi seninle ilgilenmekle görevlendirildim. İçeri girmene izin vermeyecekler Jack. Aksi takdirde felaketin faturası olur. Şair'de ne olduğunu hatırlıyorsun."

"O o zamandı, şimdiyse şimdi."

"Yine de öyle bir şey olmayacak."

"Bak, bu küpten çıkabilir miyiz? Gizli kameraların veya mikrofonların olmadığı bir yerde yürüyebilir miyiz?"

"Tabii, yürüyelim."

Ayağa kalkarak kapıya yöneldi. Kapıyı iki birlik bir biçimde çalınca hemen açıldı. Otobüsün ön tarafına ve çıkışa giden dar koridora çıktığımız Bantam'ın kapının arkasında olduğunu fark ettim. Üzerine iki birlik vurdum.

"Keşke komboyu bilseydim," dedim. "Buradan bir saat önce çıkmış olurdum."

Bantam yorumumu komik bulmadı. Arkamı dönüp otobüsten çıkan Rachel'ın peşinden gittim. Dışarıdayken depo-

nun ve sokağın hâlâ büro faaliyetlerinin yuvası olduğunu görebiliyordum. Birçok ajan ve teknisyen etrafta dolaşıyor, kanıt topluyor, ölçüm yapıp fotoğraf çekiyor, kâğıtlara notlar alıyordu.

"Bu kadar insan var, bizim bulamadığımız bir şey buldular mı bari?"

Sinsice gülümsedi.

"Henüz bulamadılar."

"Bantam büronun başka yerlere de gittiğini söyledi. Çoğul kullandı yani. Oralar neresi?"

"Bak Jack, konuşmadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Bu birlikte yaptığımız bir iş değil ve sen de görevli muhabir değilsin. Yazıyı teklif ettiğin gibi bir günlüğüne askıya aldığın müddetçe ben senin aracınım, kaynağımın."

"O teklif tam erişim üzerine kuruluydu."

"Yapma Jack, öyle bir şey olmayacak. Ama ben varım ve bana güvenebilirsin. Sen Los Angeles'a dön ve yarın haberini yaz. Sana anlatabileceğim her şeyi anlatacağım."

Kaldırımdan sokağa doğru hareket ederek ondan uzaklaştım.

"Gördün mü, ben de bundan endişe ediyordum. Bana anlatabileceğin her şeyi anlatacaksın. Bana anlatacaklarına kim karar verecek?"

"Sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

"Ama her şeyi bilecek misin?"

"Jack, yapma. Anlamları bir kenara bırak. Bana güveniyor musun? Geçen hafta çölün ortasındayken durduk yere beni aradığında öyle söylememiş miydin?"

Bir anlığına gözlerinin içine, ardından yeniden sokağa baktım.

"Tabii ki sana güveniyorum."

"O zaman ihtiyacın olan tek şey bu. Los Angeles'a dön. Yarın dilersen beni günün her saati arayabilirsin, sana elimizdekileri anlatacağım. Haberi gazeteye koyduğun ana kadar son gelişmelerden haberdar olacaksın. Bu senin hikâyen olacak, başka birinin değil. O konuda söz veriyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Birkaç ajanın ve teknisyenin bulduğumuz siyah çöp poşetlerini incelediği sokağa gözlerimi diktim. Her çöp ve döküntü parçasını, Mısır'ı kazan arkeologlar gibi belgeliyorlardı.

Rachel sabırsızlanmaya başladı.

"O halde anlaştık mı Jack?"

Ona baktım.

"Evet, anlaştık."

"Senden tek isteğim, yazdığında beni bir ajan olarak tanımlaman. İstifamdan ya da ondan vazgeçmemden bahsetme."

"Bu istek senin mi yoksa büronun mu?"

"Fark eder mi? Yapacak mısın yapmayacak mısın?"

Başımla onayladım.

"Evet Rachel, yapacağım. Sırrın benimle güvende."

"Teşekkür ederim."

Yüzümü ona bakmak için sokaktan çevirdim.

"Peki şimdi ne oluyor? Bantam'ın bahsettiği diğer konumlar ne?"

"Western Data'da ve Declan McGinnis'in Scottsdale'deki evinde de ajanlarımız var."

"Ve McGinnis kendini nasıl savunuyor?"

"Henüz bir şey yok. Adamı bulamadık."

"Kayıp mı?"

Omuzlarını silkti.

"İsteyerek mi yoksa istemeden mi ortadan kaybolduğunu bilmiyoruz ama adam yok. Köpeği de öyle. Cuma günü ajanlar gittikten sonra kendi başına araştırma yapmış olması

mümkün. Stone'a çok fazla yaklaşmış, Stone da tepki vermiş olabilir. Başka bir olasılık daha var."

"Bu işte birlikte olmaları mı?"

Başını salladı.

"Evet, takım olmaları. McGinnis ve Stone. Ve her neredelerse birlikteler."

Bu konuyu düşündüm zira benzersiz bir durum olmadığının farkındaydım. Hillside Strangler'ın iki kuzen olduğu ortaya çıkmıştı. Ayrıca öncesinde ve sonrasında da birlikte çalışan seri katil ekipleri vardı. Aklıma Bittaker ile Norris geldi. İkili, dünya üzerinde birbirini bulup Kaliforniya'da bir ekip oluşturan en iğrenç cinsel saldırı faili* katilleriydi. İşkence yaptıkları anları kasete kaydetmişlerdi. Bir keresinde polisin biri bana minibüste gerçekleşen kayıtlardan birinin kopyasını vermişti. İlk panik ve acı çığlığından sonra kapatmıştım.

"Anladın mı Jack? İşte bu yüzden basının ateş fırtınası başlamadan önce zamana ihtiyacımız var. İki adamın da laptopu var ve onları yanlarına aldılar. Ama aynı zamanda Western Data'da bilgisayarları da vardı ve onlar elimizde. Quantico'dan bir EKKS ekibi gelecek. Yakında..."

"Ex mi?"

"E-K-K-S. Elektronik Kanıt Kurtarma Sistemi ekibi. Şu an uçaktalar. Onlara Western Data'nın sistemini verip neler öğreneceğimize bakacağız. Ve bugün öğrendiğimizi de unutma. Orada hem görüntülü hem de sesli gözetleme yapılıyor. Arşivlenen kayıtlar bize gayet yardımcı olabilir."

Başımı salladım. Hâlâ McGinnis ve Stone'un katil ekibi olarak birlikte çalışmalarını düşünüyordum.

---

* Metnin orijinalinde *sex killer* tanımı, cinsel saldırı sonrası mağdurları öldüren seri katiller için kullanılmaktadır. Tam çevirisi "seks katili" olabilir fakat bu tanım hem yerleşik hukuk anlayışımız hem de eylemlerin vahameti açısından aynı ağırlığı ifade etmediği için böyle bir kullanım tercih ettik. (ç.n.)

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Rachel'a. "Sence bir tane Meçhul mü var yoksa iki tane mi?"

"Henüz kesin konuşmaya hazır değilim. Ama bence burada bir ekipten söz ediyoruz."

"Neden?"

"Geçen gece düşündüğümüz senaryoyu hatırlıyor musun? Hani Meçhul Los Angeles'a geliyordu, Angela'yı senin evine çekiyordu, sonra da onu öldürüp senin peşinden Vegas'a uçuyordu."

"Evet."

"Büro o gece LAX ve Burbank'ten Vegas'a uçan bütün hava yollarını araştırdı. O akşam sadece dört yolcu gece uçuşlarına bilet almış. Diğer hepsi rezervasyon yaptırmış. Ajanlar o yolculardan üçünün izini bularak onlarla görüştüler, temizlermiş. Dördüncüsüyse tabii ki sendin."

"Tamam, o zaman arabayla gitmiş olmalı."

Başını salladı.

"Arabayla gidebilirdi ama o zaman neden o gece ulaşacak GO! kargosunu göndersin? Anlıyor musun? Kargoyu sadece uçakla gittiyse o gece teslim alabilir ya da başka birine gönderebilirdi."

"Ortağına."

Başımı salladım ve bu yeni senaryoya uyum sağlarken çember çizerek dolanmaya başladım. Hepsi mantıklı geliyordu.

"Yani Angela tuzak siteye girerek onları haberdar etti. Onun e-postalarını okudular. Benimkileri okudular. Ve cevapları biri Angela'yla ilgilenmek üzere Los Angeles'a giderken diğerinin benim için Vegas'a gitmesi oldu."

"Ben öyle düşünüyorum."

"Bekle. Peki ya Angela'nın telefonu? Büro, katilin bana onun telefonundan yaptığı aramanın izini sürerek Vegas'taki havaalanında gerçekleştiğini bulmuştu hani. Telefon oraya..."

"GO! kargosu. Adam hem senin silahını hem de onun telefonunu gönderdi. Bu durumun seni cinayetle daha çok ilişkilendireceğini biliyorlardı. Senin intiharından sonra polisler Angela'nın telefonu senin odanda bulacaklardı. Sonra işler planlandığı gibi gitmeyince Stone seni havaalanından aradı. Belki sadece sohbet etmek istedi, belki Los Angeles'tan Vegas'a giden tek bir katil olduğu fikrini kurmaya yardımcı olacağının farkındaydı."

"Stone mu? Yani McGinnis'in Angela için Los Angeles'a, Stone'unsa benim için Vegas'a gittiğini mi söylüyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Favorili adamın en fazla otuz yaşında olduğunu söyledin. Stone yirmi altı, McGinnis kırk altı yaşında. Kılık değiştirebilirsin ama belli etmeden yapılması en zor şey yaşı farklı göstermektir. Ve genç görünmek, yaşlı görünmekten daha zordur. Bahse girerim senin favorili adam Stone'du."

Bana mantıklı gelmişti.

"Burada bir ekiple uğraştığımızı gösteren bir şey daha var," dedi Rachel. "Bunca zaman gözümüzün önündeydi."

"Neymiş o?"

"Denise Babbit cinayetinin yanıtlanmamış sorusu. Kadın kendi arabasının bagajına koyulmuş ve Alonzo Winslow'un rast geldiği Güney Los Angeles'ta terk edilmişti."

"Doğru, ee?"

"Eesi, katil tek çalışıyor olsaydı arabayı bıraktıktan sonra Güney Los Angeles'tan nasıl çıkacaktı? Gece vakti, ağırlıklı olarak siyahların yaşadığı bir mahalleden söz ediyoruz. Otobüse ya da taksiye binmek için kaldırımda mı bekledi? Rodia Gardens en yakın metro durağından bir buçuk kilometre uzakta. Siyah mahallesindeki beyaz adam olarak gece yarısı öylece yürüdü mü? Sanmıyorum. Bunun kadar iyi planlanmış bir cinayet o tür bir çıkış yoluyla bitirilmez. Bu senaryolardan hiçbiri mantıklı değil."

"Yani Denise Babbit'in arabasını bırakan kişiyi başka biri arabayla bekliyordu."

"Aynen öyle."

Başımı salladım ve bu yeni bilgiyi düşünürken bir süre sessiz kaldım. Rachel nihayet araya girdi.

"Benim işe dönmem gerek Jack," dedi. "Ve senin de uçağa binmen."

"Görevin ne? Yani, benim dışımda."

"EKKS ekibiyle birlikte Western Data'da çalışacağım. Şimdi işleri hazırlamak için oraya gitmem gerekiyor."

"Orayı kapattılar mı?"

"Aşağı yukarı. Sistemleri çalışır tutacak ve EKKS ekibine yardım edecek kemik kadro dışındaki herkesi eve gönderdiler. Sanırım Carver sığınakta, O'Connor yüzeyde olacak ve belki birkaç kişi daha."

"Bu yüzden iş yapamayacaklar."

"O konuda bir şey yapamayız. Hem o şirketin CEO'su ve genç suç ortağı paylaştıkları katillik hayali için saklanan verileri kurcalıyorsa bence müşterilerin de bunu bilmeye hakları var. Sonrasında olan olur."

Başımı salladım.

"Sanırım."

"Jack, gitmen lazım. Bantam'a bu işi halledebileceğimi söyledim. Keşke sana sarılabilseydim ama şu an vakti değil. Ama çok dikkatli olmanı istiyorum. Los Angeles'a dön ve güvende kal. Beni istediğin zaman ara ve tabii ki o adamlardan tekrar haber alırsan da ara."

Başımla onayladım.

"Ben eşyalarımı almak için otele döneceğim. Odayı sana bırakmamı ister misin?"

"Hayır, artık masraflarımı büro ödüyor. Çıkış yaptığında çantamı resepsiyona bırakabilir misin? Sonra gider alırım."

"Tamam Rachel. Ve sen de dikkatli ol."

Arabama gitmek üzere döndüğümde sinsice uzanarak bileğini sıktım. Mesajın açık ve net olduğunu umuyordum; bu işte birlikteydik.

On dakika sonra depoyu dikiz aynamdan görüyordum ve Mesa Verde Inn'e gidiyordum. Southwest Havayolları'yla telefondaydım, Los Angeles'a bir bilet almak için bekliyordum ama Meçhul'ün aslında birlikte çalışan iki katil olmasından başka bir fikre odaklanamıyordum.

Bana göre, iki insanın aynı frekanstaki cinsel sadizm ve cinayet için buluşup birlikte hareket etmesi, bu tür karanlık şeylerin yarattığı dehşet hissini iki katından fazlasına çıkarıyordu. Aklıma Yolanda Chavez'in Western Data turu sırasında kullandığı terim geldi. *Koyu fiber*. İnsanın, Denise Babbit'in ve diğer kurbanların başına gelenler gibi şeylerle ilgili arzularını başka biriyle paylaşması kadar derin ve karanlık bir şey olabilir miydi? Zannetmiyordum ve bu düşünce ruhumun derinliklerine kadar ürpermeme neden oluyordu.

ON YEDİ:
ÇİFTLİK

FBI Elektronik Kanıt Kurtarma ekibini oluşturan üç ajan, kontrol odasındaki üç çalışma masasına el koymuştu. Carver'a onların arkalarında dolaşmak ve ara sıra omuzlarının üzerinden ekranlarına bakmak kalmıştı. Endişeli değildi çünkü yalnızca bulmalarını istediği şeyleri bulacaklarını biliyordu. Ne de olsa burada olanlar, Western Data'nın itibarına ve ülke çapındaki işlerine zarar veriyordu.

"Bay Carver, gerçekten rahatlamanız lazım," dedi Ajan Torres. "Uzun bir gece olacak ve böyle volta atmanız sadece her şeyi daha uzatacak. Hem sizin hem de bizim için."

"Kusura bakmayın," dedi Carver. "Ben sadece bunlar ne anlama gelecek diye endişeliyim, anlıyor musunuz?"

"Evet efendim, anlıyoruz," dedi Torres. "Neden gidip..."

Carver'ın laboratuvar önlüğünün cebinden gelen "Riders on the Storm" melodisiyle ajanın sözü kesildi.

"Affedersiniz," dedi Carver.

Telefonu cebinden çıkarıp açtı.

"Benim," dedi Freddy Stone.

"Selam," dedi Carver, ajanlar dinlediğinden neşeli bir sesle konuşarak.

"Henüz buldular mı?"

"Hayır. Ben hâlâ buradayım ve daha sürecek."

"Plana devam ediyorum o zaman?"

"Bensiz oynamanız gerekecek."

"Bu benim sınavım, değil mi? Sana kendimi kanıtlamak zorundayım."

Bunu biraz kızgınlıkla söylemişti.

"Geçen hafta olanlardan sonra katılmazsam daha mutlu olurum."

Bir duraksama oldu, ardından Stone yön değiştirdi.

"O ajanlar kim olduğumu anladılar mı?"

"Bilmiyorum ama şu an yapabileceğim hiçbir şey yok. İş önce gelir. Eminim gelecek hafta müsait olurum ve o zaman paramı tekrar alabilirsin."

Carver söylediklerinin, dinleyen ajanlar için poker muhabbeti çizgisinde kaldığını umuyordu.

"Sonra mekânda görüşür müyüz?" diye sordu Stone.

"Evet, bende. Sen cipsle birayı getir. Görüşürüz. Kapatmam lazım."

Aramayı sonlandırıp telefonu tekrar cebine koydu. Stone'un imaları ve öfkesi Carver'ı endişelendirmeye başlıyordu. Birkaç gün önce hayatı için yalvarırken, bugün ne yapması gerektiğinin söylenilmesi hoşuna gitmiyordu. Carver kendini sorgulamaya başladı. Muhtemelen bu işi çöldeyken bitirmesi, Stone'u da McGinnis ve köpeğiyle birlikte o delikte bırakması gerekiyordu. Hikâyenin sonu. Tehdidin sonu.

Hâlâ yapabilirdi. Belki bu akşam. Başka bir "iki al bir öde" fırsatı olurdu. Stone ve diğer bir sürü şey için yolun sonu... Western Data bu skandalla başa çıkamazdı. Kapanırdı, Carver da hayatına devam ederdi. Kendi başına. Önceki gibi. Öğrendiği dersleri alır ve başka yerde tekrar başlardı. O *değişen*'di. Yapabileceğini biliyordu.

Ben hep değişenim, bak nasıl değişiyorum. Ben hep değişenim, bak nasıl değişiyorum.

Torres monitöründen başını çevirip Carver'a baktı. Carver kendini kontrol etti. Mırıldanıyor muydu?

"Poker gecesi mi?" diye sordu Torres.

"Evet. Bölünme için üzgünüm."

"Oyunu kaçırdığın için üzgünüm."

"Sorun değil. Büyük ihtimalle elli dolarımı kurtardınız."

"Büro her zaman seve seve yardım eder."

Torres gülümsedi ve Mowry adında bir kadın olan diğer ajan da gülümsedi.

Carver gülümsemeye çalıştıysa da sahte hissettirince bıraktı. Açıkçası gülümseyecek hiçbir şeyi yoktu.

ON SEKİZ:

EYLEM ÇAĞRISI

Bütün akşam otel odamda kalıp sonraki günün haberinin çoğunu yazdım ve defalarca Rachel'ı aradım. Haberi bir araya getirmek kolaydı. Önce asım Prendergast'la konuştum ve bir taslak hazırladım. Onu gönderdikten sonra yazıyı inşa etmeye giriştim. Bir sonraki haber döngüsüne kadar çıkmayacak olsa da ana bileşenleri çoktan kontrol altına almıştım. Sonraki sabahın başında son detayları toplayıp var olanların içine ekleyecektim.

Tabii bana yeni detaylar verilirse. İçimdeki hafif paranoyanın giderek büyümesine yol açan şey, Rachel'ın aramalarımı saatlerce açmaması ve mesajlarıma dönüş yapmamasıydı. O akşam –ve gelecek– için yaptığım planlar şüphe kayasına çarpmıştı.

Nihayet, akşam on bir olmadan önce cep telefonum çaldı. Arayanın *Mesa Verde Inn* olduğu yazıyordu. Rachel'dı.

"Los Angeles nasıl?" diye sordu.

"Los Angeles iyi," dedim. "Seni arayıp durdum. Mesajlarımı almadın mı?"

"Özür dilerim. Telefonumun şarjı bitti. Çok fazla kullandım da. Şimdi otele geri döndüm, yeni giriş yaptım. Çantamı resepsiyona bıraktığın için teşekkürler."

Biten şarj açıklaması kulağa makul geliyordu. Rahatlamaya başladım.

"Sorun değil," dedim. "Seni hangi odaya verdiler?"

"Yedi yüz on yedi. Peki ya sen, sonunda evine döndün mü?"

"Hayır, hâlâ oteldeyim."

"Gerçekten mi? Az önce Kyoto'yu aradım ve beni senin odana bağladılar ama açan olmadı."

"Ah. Buz almak için aşağı indiğimde olmuş olmalı."

Oda servisinden aldığım Grand Embrace Cabarnet şişesine göz attım.

"Ee," dedim, konuyu değiştirmek için, "o zaman gece odada mısın?"

"Off, umarım. Az önce oda servisi söyledim. Western Data'da bir şey bulduklarında ararlar sanırım."

"Ne demek istiyorsun, hâlâ orada olanlar mı var?"

"EKKS ekibi hâlâ orada. Red Bull'u su gibi içip gece boyunca çalışıyorlar. Carver da yanlarında. Ama ben sonuna kadar götüremedim. Biraz yemeğe ve uykuya ihtiyacım vardı."

"Peki Carver gece boyunca çalışmalarına öylece izin verecek mi?"

"Meğer korkuluk da gece kuşuymuş. Her hafta birkaç kere gece vardiyasına kalıyormuş. En iyi o zaman çalışabildiğini söylüyor, o yüzden kalmayı sorun etmedi."

"Yiyecek ne söylemeyi düşünüyorsun?"

"Meşhur konfor yiyeceğimi. Çizburgerle patates kızartması."

Gülümsedim.

"Ben de aynısını yedim ama peynirsizdi. Pyrat romu ya da şarap yok mu?"

"Yok, büroya yeni döndüğümden içkiye izin verilmiyor. Tabii olsa güzel olurdu."

Gülümsedim ama önce işi konuşmaya karar verdim.

"Eee, McGinnis ve Stone'la ilgili son gelişmeler neler?"

Cevabında bir duraksama oldu.

"Jack, yorgunum. Uzun bir gün oldu ve son dört saattir o sığınaktaydım. Akşam yemeğimi yiyip sıcak bir banyo yapmayı ve işi yarına bırakmayı umuyordum."

"Bak, ben de yorgunum Rachel ama beni bilgilendirmen koşuluyla yolundan çekilmeye izin verdiğimi unutma. Depodan ayrıldığımdan beri seninle konuşamadım ve şimdi de konuşamayacak kadar yorgun olduğunu söylüyorsun."

Bir daha duraksama oldu.

"Tamam tamam, haklısın. Halledelim şu işi o zaman. Güncelleme, bir iyi bir de kötü haber olması. İyi haber, Freddy Stone'un gerçekte kim olduğunu biliyoruz ve Freddy Stone değil. Gerçek kimliğini öğrendiğimizde kendisini de bulmayı umuyoruz."

"Freddy Stone sahte isim miymiş? Western Data'daki o güya çok övülen güvenliği atlatmayı nasıl başarmış? İzlerini kontrol etmemişler mi?"

"Onu işe alırken son imzayı Declan McGinnis atmış. Yani geçişini kolaylaştırmış olabilir."

Başımı salladım. McGinnis, cinayet ortağını şirkete kolaylıkla alabilirdi.

"Tamam, peki kim bu adam?"

Sırt çantamı yatakta açtım ve bir defterle kalem çıkardım.

"Gerçek adı Marc Courier. Marc'ın sonu *c* ama. Yaşı aynı, yirmi altı, dolandırıcılıktan Illinois'de iki kere yakalanmış. Üç yıl önce duruşmaya çıkmadan kurtulmuş. Kimlik hırsızlığı davalarıymış. Kredi kartları çalmış, banka hesapları açmış, aklına ne gelirse yani. Anlaşılan uzun süredir internette ihlallerde ve saldırılarda bulunan yetenekli bir hacker ve tehlikeli bir trolmüş. Kötü bir adam yani ve o sığınaktaydı."

"Western Data'da ne zaman çalışmaya başlamış?"

"Yaklaşık üç yıl öne. Görünüşe göre Chicago'dan ayrılıp neredeyse hemen Mesa'ya yeni bir isimle beraber gitmiş."

"Yani McGinnis onu zaten tanıyor muydu?"

"Onu işe aldığını düşünüyoruz. Eskiden beri iki kafadar katilin birlikte takılması harika bir şeydir. Şansa bak, diye düşünüyor insan. Ama internet bambaşka bir durum. Hem iyi hem de kötü şeyler için muhteşem bir kesişim noktası. Sohbet odaları ve hayal edilebilecek her fetişe, parafiliye adanmış sitelerle günün her dakikası benzer ilgileri olan insanlar birbirlerini buluyorlar. Bunu çok daha fazla görmeye başlayacağız Jack; fanteziden ve sanal gerçeklikten çıkıp gerçek dünyaya gelmelerini... İnançlarını haklı göstermek için aynı inanca sahip insanlarla buluşmalarını... Bu insanı yüreklendiren bir şey. Bazen eylem çağrısı bile oluyor."

"Freddy Stone ismi başka birine mi aitti?"

"Hayır, uydurma görünüyor."

"Chicago'dayken şiddet ya da cinsel suç geçmişi var mıymış?"

"Chicago'da üç yıl önce tutuklandığında bilgisayarına el konulmuş ve içinde bir sürü porno bulmuşlar. Birkaç tane de Bangkok işkence filmi olduğu söylendi ama hiçbiriyle suçlanmamış. Onlardan dosya oluşturmak zor çünkü büyük ihtimalle gerçek işkence ve acı olsa da filmlerde herkesin oyuncu olduğuna ve hiçbir şeyin gerçek olmadığına dair sorumluluk retleri oluyor."

"Peki bacak ortezleri olayı, o tür şeyler?"

"Kayıtlara göre öyle bir şey yok ama hepsini araştırıyoruz, güven bana. Courier ile McGinnis arasındaki bağlantı abasiofili ise bunu da bulacağız. Demir bakire sohbet odasında tanıştılarsa bulacağız."

"Courier'in kimliğini nasıl buldunuz?"

"Sunucu çiftliğinin girişindeki biyometrik okuyucuda saklanan el izinden."

Yazmayı bırakıp sonraki sorum için notlarımı kontrol ettim.

"Courier'in sabıka fotoğrafını alabilecek miyim?"

"E-postalarını kontrol et. Çıkmadan önce bir tane gönderdim. Tanıdık geliyor mu diye bakmanı istiyorum."

Yatağın karşısındaki laptopu yanıma çekerek e-posta hesabıma girdim. Mesajı en üstteydi. Fotoğrafı açarak Marc Courier'in üç yıl önceki tutuklanmasından kalan sabıka fotoğrafına baktım. Uzun, koyu renkli saçları, düzensiz keçi sakalı ve bıyığı vardı. Western Data'nın sığınağına Kurt ve Mizzou gibi tam uyum sağlayabilirmiş gibi görünüyordu.

"Bu Ely'deki otelde gördüğün adam olabilir mi?" diye sordu Rachel.

Cevap vermeden fotoğrafı inceledim.

"Jack?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Keşke gözlerini görebilseydim."

Fotoğrafı birkaç saniye daha inceledikten sonra bıraktım.

"İyi ve kötü haberlerin olduğunu söylemiştin. Kötü haber ne?"

"Ayrılmadan önce Courier, Western Data'daki bilgisayarına ve şirketin arşivine kendi kendini yenileyen virüslerden yerleştirmiş. Bu akşam bulunana kadar neredeyse her şeyi yok etmiş. Kamera arşivleri gitmiş. Bir sürü şirket verisi de öyle."

"Bu ne demek oluyor?"

"Hareketlerini umduğumuz kadar kolay takip edemeyeceğiz demek oluyor. Adam buradayken, değilken yaptıklarını, McGinnis'le kurduğu bağlantıları veya toplantılarını falan yani. Birbirlerine attıkları e-postaları. Elimizde olsa güzel olurdu."

"Carver ve güya oraya yerleştirilen koruyucular bunu nasıl fark etmemiş?"

"Dünyadaki en kolay şey içeriden işlenen suçtur. Courier savunma sistemini biliyordu. Etrafından dolaşabilecek bir virüs yarattı."

"Peki, McGinnis'le onun bilgisayarı?"

"O konuda daha şanslı olduğumuzu söylediler. Ama ona gece geç saatte başladılar, o yüzden yarın içeri girene kadar bir şey öğrenemeyeceğim. Ayrıca bütün gece evinde bir arama ekibi olacak. Adam yalnız yaşıyor, ailesi yok. İlginç şeyler duyduklarını duydum ama arama devam ediyor."

"Nasıl ilginç?"

"Bunu duymak ister misin bilmiyorum Jack, ama kitaplığında senin Şair hakkındaki kitabını bulmuşlar. Bulacağımızı söylemiştim."

Cevap vermedim. Yüzümün ve boynumum aniden ısındığını hissettiğim; başka bir katilin el kitabı olacak bir kitap yazdığım fikrini kafamda tarttım. Kesinlikle neyin nasıl yapılacağını öğreten kitaplardan olmasa da FBI'ın profillemeyi ve seri katil araştırmalarını nasıl yönettiğini gösteriyordu.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"Başka ne buldular?"

"Bunu daha görmedim ama bir kadın için tasarlanmış, bilekten bacağın üst kısmına kadar uzanan bacak ortezleri bulduklarını söylediler. Bir de aynı konudaki pornografi varmış."

"Vay be, amma hasta bir orospu çocuğuymuş."

Bulgular hakkında birkaç not yazdıktan sonra başka bir soruyu gerektiren bir şey var mı diye gerideki sayfalara döndüm. Bildiklerime, gördüklerime ve Rachel'ın anlattıklarına göre yarın için fena bir yazı yazacaktım.

"Western Data tamamen kapandı, değil mi?"

"Hemen hemen. Yani, şirketin hostladığı internet siteleri hâlâ çalışıyor. Ortak yerleşim merkezini durdurduk ama EKKS görevini tamamlayana kadar hiçbir veri girip çıkmıyor."

"Bazı müşteriler, mesela avukatlık ofisleri, FBI'ın saklanan verilerini himayesine aldığını öğrendiklerinde küplere binecekler, değil mi?"

"Muhtemelen ama saklanan verileri açmıyoruz. En azından henüz. Şimdilik sadece sistemin olduğu gibi devamlılığını sağlıyor. Hiçbir şey girip çıkmıyor. Carver'la birlikte bütün müşterileri bilgilendirmeye devam edecek bir mesaj hazırladık. Bu durumun geçici olduğunu ve şirketin temsilcisi olarak Carver'ın FBI araştırmasını ve dosyaların bütünlüğünün korunduğunu gözlemlediğini falan bildirdik. Elimizden ancak bu kadarı gelir. Küplere binerlerse binsinler o zaman."

"Peki ya Carver? Onu da kontrol ettiniz, değil mi?"

"Evet, adam temiz; MIT'e kadar baktırdık. İçerideki birine güvenmemiz lazım ve galiba o kişi de Carver."

Sessiz kalıp son birkaç not daha aldım. Yarınki haberi yazmam için gerekenden fazla bilgi toplamıştım. Rachel'dan onay alamasam bile haberin gazeteyi yukarıya taşıyacağına ve ulusal ilgi çekeceğine emindim. Ne de olsa bir fiyatına iki seri katil vardı.

"Jack, orada mısın?"

"Evet, yazıyordum da. Başka bir şey var mı?"

"Bu kadar."

"Dikkatli oluyor musun?"

"Elbette. Silahımla rozetimi yarına yolluyorlar. Yarın sabah ateşe hazır olacağım."

"O zaman tamamen hazır olacaksın."

"Evet. Artık bizden bahsedebilir miyiz?"

Göğsüm birden mızrak gibi bir kaygıyla delindi. İşle ilgili konuları bir kenara itip ilişkimiz hakkında söylemek istediklerine geçmek istiyordu. Onca cevaplanmayan çağrıdan sonra iyi bir haber olacağını düşünmemiştim.

"Imm, tabii," dedim. "Ne olmuş bize?"

Haberi ayakta almaya hazır halde yataktan kalktım. Şarap şişesine doğru yürüyüp şişeyi elime aldım. Rachel konuştuğunda ona bakıyordum.

"Biliyorsun, tamamen iş konuşmak istemedim."

Biraz daha iyi hissettim. Şişeyi geri bıraktım ve mızrak gevşemeye başladı.

"Ben de."

"Hatta düşünüyordum da... Kulağa delice geldiğini biliyorum."

"Neyin?"

"Bugün bana işi tekrar teklif ettiklerinde o kadar... Bilmiyorum, mutlu oldum sanırım. Bir şekilde suçsuzluğum ispat edilmiş gibi hissettim. Ama sonra buraya tek başıma döndüğümde şakalaşırken bana söylediğin şeyi düşünmeye başladım."

Kastettiği şeyi hatırlayamadığımdan devam ettirdim.

"Ve?"

Cevap vermeden önce güler gibi oldu.

"Ve sanırım denesek gerçekten eğlenceli olabilir."

Beynimi tarıyor, tek mermi teorisiyle alakalı bir şey olup olmadığını düşünüyordum. *Ne demiştim?*

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"İş ve müşterileri nasıl bulacağımız konusunda hiçbir şey bilmiyorum ama bence seninle araştırma yapmak hoşuma giderdi. Eğlenceli olurdu. Hep öyle oldu."

Şimdi hatırlıyordum. *Walling ve McEvoy, Özel Dedektifler.* Gülümsedim. Mızrağı göğsümden çıkararak ucu önde sert zemine fırlattım, aya bayrak diken bir astronot misali hakkımı iddia ettim.

"Evet Rachel, güzel olurdu," dedim, sakin taklidimin iç rahatlamamı saklamasını umarak. "Ama bilmiyorum. Rozetsiz bir hayatla yüzleştiğinde bayağı canın sıkılmıştı."

"Biliyorum. Belki kendimi kandırıyorumdur. Muhtemelen sonunda boşanma işlerine kalırız ve bu da zamanla ruhumuzu öldürür."

"Evet."

"Eh, düşünecek bir şey işte."

"Hey, benim ayarlanmış hiçbir şeyim yok. O yüzden itiraz etmem. Sadece senin hata yapmadığından emin olmak istiyorum. Yani, büroda her şey birden affedildi mi? Sana öylece işini geri mi verdiler?"

"Muhtemelen hayır. Benim için pusuda bekleyecekler. Hep öyle yaparlar."

Kapısının çalındığını ve birinin boğuk sesle konuştuğunu duydum: "Oda servisi."

"Akşam yemeğim geldi," dedi Rachel. "Kapatmam lazım."

"Tamam. Sonra görüşürüz, Rachel."

"Tamam, Jack. İyi geceler."

Aramayı bitirirken gülümsedim. Sonrası onun düşündüğünden erken gelebilirdi.

Dişlerimi fırçaladıktan ve aynada kendimi kontrol ettikten sonra Grand Embrace şişesini alıp oda servisinin getirdiği tirbuşonu cebime attım. Anahtar kartımın yanımda olduğundan emin olduktan sonra odadan çıktım.

Merdiven kapımın hemen yanındaydı ve Rachel sadece bir kat üstte ve birkaç kapı ilerideydi, o yüzden hiç zaman kaybetmedim. Kapıyı kapatıp beton merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım, tırabzana ve merdiven boşluğundan zemine hızlıca göz attım. Başım kısa bir süre dönünce geri çekildim ve yine devam ettim. Kapıyı açıp beni gördüğünde ilk sözlerinin ne olacağını düşünerek merdivenin orta kısmına döndüm. Tepeye ulaştığımda gülümsüyordum. Ve işte o zaman yedinci katın koridorunun kapısının yanında sırtüstü uzanan adamı gördüm. Üzerinde siyah pantolon, beyaz gömlek ve papyon vardı.

O anda adamın daha önce bana akşam yemeğimi ve elimde tuttuğum şarap şişesini getiren oda servisi garsonu olduğunu fark ettim. En üst basamağa çıktığımda betonda, adamın altından sızan kanı gördüm. Yanında dizlerimin üzerine çöküp şişeyi yere bıraktım.

"Hey!"

Tepki alabilecek miyim diye görmek için omzunu ittim. Hiçbir şey olmayınca öldüğünü düşündüm. Kemerine ilişti-rilmiş isim etiketini gördüğümde doğru hatırladığımı anladım. EDWARD HOOVER, MUTFAK PERSONELİ.

Hızla bir şey daha hatırladım.

Rachel!

Ayağa sıçrayarak kapıyı sonuna kadar açtım. Yedinci katın koridoruna girerken telefonu çıkardım ve 911'i aradım. Otel geniş bir U şeklinde tasarlanmıştı ve sağ tarafının üst kısmındaydım. Koridorda hareket etmeye, kapı numaralarına bakmaya başladım. 722, 721, 720... Rachel'ın odasına vardığımda kapının aralık olduğunu gördüm. Çalmadan kapıyı ittim.

"Rachel?"

Oda boştu ancak boğuşmanın belirgin izleri görülüyordu. Oda servisi masasındaki tabaklar, çatal bıçaklar, patates kızartmaları odanın etrafına dağılmıştı. Yatak örtüsü yerinde yoktu ve yerde üzerine kan bulaşmış bir yastık duruyordu.

Telefonumu yanımda tuttuğumu ve tiz bir sesin bana seslendiğini fark ettim. Telefonu kaldırırken koridora döndüm.

"Alo?"

"Dokuz yüz on bir, acil durumunuz nedir?"

Koridorda koşmaya başladım; telefona bağırırken panik beni ele geçirdi.

"Yardıma ihtiyacım var! Mesa Verde Inn, yedinci kat! Hemen!"

Ana koridora döndüğünde bir saniyeliğinde boyalı sarı saçlı ve kırmızı garson ceketi giyen bir adamı gördüm. Büyük çamaşır arabasını misafir asansörlerinin diğer tarafındaki çift kanatlı kapıya itiyordu. Hızlıca bakmış olsam da akla yatkın gelmeyen bir görüntüydü.

"Hey!"

Hızımı artırdım, süratle mesafeyi aştım ve kapandığını gördükten sadece birkaç saniye sonra kapıya yetiştim. Küçük bir kat hizmeti antresine girdiğimde servis asansörünün kapısının kapandığını gördüm. Kapıya doğru atıldım, elimi uzattım ancak çok geçti. Gitmişti. Geri çekilip yukarıya bak-

tım. Kapıda nereye gittiğini gösterecek rakam ya da ok yoktu. Çarparak çift kanatlı kapıdan geri çıktım, misafir asansörüne koştum. Koridorun iki yanındaki merdivenler düşünemeyeceğim kadar uzakta kalıyordu.

Bariz çözüm olduğunu düşünerek hızlıca tuşa bastım. Çıkışa gidiyordu. Kaçışa gidiyordu. Çamaşır arabasını ve onu iten, öne doğru eğilmiş adamı düşündüm. İçinde çamaşırdan daha ağır bir şey vardı, bundan emindim. Adam Rachel'ı götürüyordu.

Dört misafir asansörü arasından şansım yaver gitti. Düğmeye basar basmaz kapı çınladı ve asansör açıldı. Açılan kapıya girdim ve lobi tuşunun çoktan yandığını fark ettim. Art arda kapı kapatma tuşuna basarak kapı yavaşça, nazikçe kapanırken sonu gelmez bir şekilde bekledim.

"Sakin, dostum. Oraya gideceğiz işte."

Döndüğümde zaten asansörde olan adamı gördüm. Üzerinden mavi bir kurdele sarkan katılımcı isim kartı takmıştı. Acil bir durum olduğunu söylemek üzereydim ancak sonra elimdeki telefonu hatırladım.

"Alo? Hâlâ orada mısınız?"

Hatta bir parazit olsa da bağlantı yerindeydi. Asansörün hızlıca aşağı indiğini hissedebiliyordum.

"Evet efendim. Polisi yönlendirdim. Bana..."

"Beni dinleyin, garson gibi giyinmiş bir adam var ve federal bir ajanı kaçırmaya çalışıyor. FBI'ı arayın. Her... Alo? Orada mısınız?"

Hiçbir şey yoktu. Telefon kesilmişti. Lobiye ulaştığımızda asansörün sertçe durduğunu hissettim. Katılımcı köşeye çekilerek ortadan kaybolmaya çalıştı. Bense kapının önüne geldim ve daha doğru düzgün açılmadan aralarından çıkıp gittim.

Lobideki bir girintiye adım attım. Servis asansörünün nerede olabileceğini düşünerek yönümü ayarladım, sola döndüm, ardından PERSONEL HARİCİ GİRİLMEZ yazan bir kapıdan tekrar sola dönerek arkadaki koridora çıktım. Mutfak seslerini duyuyor, yemek kokusu alıyordum. Paslanmaz çelik raflara ticari boy konserve yiyeceklerle diğer ürünler sıralanmıştı. Servis asansörünü görsem de kırmızı ceketli adam ya da çamaşır arabasından iz yoktu.

Aşağıya servis asansöründen önce mi inmiştim? Yoksa adam yukarı mı gitmişti?

Asansörün çağırma tuşuna bastım.

"Hey, burada olman yasak."

Hızla döndüğümde, mutfaktaki beyaz ve kirli bir önlük giymiş adamın koridorda bana doğru yürüdüğünü fark ettim.

"Çamaşır arabası iten bir adam gördün mü?" diye sordum hızlıca.

"Mutfakta görmedim."

"Buranın bodrumu var mı?"

Adam cevap vermek için yanmamış sigarasını ağzından aldı.

"Bodrum yok."

Sigarayı tutan eliyle işaret etti. Sigara molası için dışarı çıktığını fark ettim. Yakınlarda bir çıkış vardı.

"Buradan otoparka çıkış var mı?"

Arkamı gösterdi.

"Yükleme alanı... Hey, dikkat et!"

Tam asansöre dönmek üzereyken çamaşır sepeti bana çarptı. Kalçamın hizasında vurdu ve üst bedenim kenarına denk gelince döndüm. Düşüşümü engellemek için ellerimi çarşaf ve yatak örtüsü yığının üzerine koydum. Örtülerin altında sert bir şey olduğunu hissedebiliyor ve onun Rachel olduğunu biliyordum. Ağırlığımı geriye vererek ayağa kalktım.

Başımı kaldırdığımda kırmızı ceketli adam kapı kapatma tuşuna basmak için elini kaldırırken asansörün tekrar kapandığını gördüm. Adamın yüzüne bakınca o akşamın erken saatlerinde gördüğüm sabıka fotoğrafını hatırladım. Temizlenmişti ve artık sarışındı ama bu kesinlikle Marc Courier'di. Tekrar asansörün kontrol paneline baktım ve üstte bir kat lambasının yandığını fark ettim. Courier yukarıya dönüyordu.

Arabaya uzandım, aniden yatak örtüsünü çektim. Rachel gerçekten oradaydı. Üzerinde hâlâ bir önceki gün giydiği kıyafetler vardı. Kolları ve bacakları arkasında bağlanmış halde yüzüstü duruyordu. Otel odasındaki bornozun havlu kumaşı ağzına bağlanmıştı. Burnu ve ağzı aşırı derecede kanıyordu. Gözleri donuktu ve uzaklara dalmıştı.

"*Rachel!*"

Uzanarak ağzındaki bağı çıkardım.

"*Rachel? İyi misin? Beni duyabiliyor musun?*"

Cevap vermedi. Mutfakta çalışan adam ileri çıkarak arabanın içine baktı.

"Ne halt oluyor?"

Rachel plastik kablolarla bağlanmıştı. Cebimden katlanmış tirbuşonu çıkarıp, kapak açmak için tasarlanmış küçük bıçağı plastiği kesmek için kullandım.

"Onu çıkarmama yardım et!"

Dikkatle Rachel'ı arabadan çıkararak yere koyduk. Yanına çömelip kanın solunum yollarını tıkamadığından emin oldum. Burun delikleri kanla kaplı olsa da ağzı temizdi. Dövüldüğünden yüzü şişmeye başlamıştı.

Başımı kaldırıp mutfakta çalışan adama baktım.

"Git güvenliği çağır. Ve 911'i. Şimdi! *GİT!*"

Adam telefon bulmak için koridorda koşmaya başladı. Ben de Rachel'a döndüm ve kendine geldiğini gördüm.

"Jack?"

"Bir şey yok Rachel. Güvendesin."

Gözleri korkmuş ve incinmiş görünüyordu. İçimde öfkenin kabardığını hissettim.

Koridorun ilerisinde mutfak çalışanın bağırdığını duydum.

"Geliyorlar! Sağlık görevlileri ve polis!"

Ona bakmadım. Gözlerimi Rachel'dan ayırmadım.

"Bak, duydun mu? Yardım geliyor."

Başını salladı ve gözlerine tekrar can geldiğini gördüm. Öksürerek oturmaya çalıştı. Ona yardım ettim, sonra da sarılmak için kendime çektim. Ensesini ovaladım.

Duyamadığım bir şey fısıldadı, ona bakmak üzere geri çekilip tekrar söylemesini istedim.

"Los Angeles'tasın sanıyordum."

Gülümseyip başımı salladım.

"Hikâyeden uzaklaşamayacak kadar paranoyağım. Ve senden. Seni güzel bir şişe şarapla şaşırtacaktım. Sonra adamı gördüm. Courier'di."

Hafifçe başını oynattı.

"Beni kurtardın Jack. Gözetleme deliğinden onu tanıyamadım. Kapıyı açtığımda çok geçti. Bana vurdu. Dövüşmeye çalıştım ama bıçağı vardı."

Onu susturdum. Açıklamaya gerek yoktu.

"Baksana, tek başına mıydı? McGinnis orada mıydı?"

Başını salladı.

"Ben sadece Courier'i gördüm. Onu çok geç tanıdım."

"O konuda endişelenme."

Mutfak çalışanı şimdi mutfak kıyafetleri giymiş başka adamlarla birlikte koridorun gerisinde duruyordu. Öne gelmelerini işaret ettim ama başta kıpırdamadılar. Birisi isteksizce adım attığımda diğerleri onu takip etti.

"Benim için şu asansörün tuşuna bassanıza," dedim.

"Emin misin?" diye sordu biri.

"Yap işte."

Eğildim ve yüzümü Rachel'ın boynunun kıvrımına yasladım. Ona sıkıca sarıldım, kokusunu içine çektim ve kulağına fısıldadım.

"Yukarı çıktı. Gidip onu yakalayacağım."

"Hayır Jack, burada bekle. Yanımda kal."

Uzaklaşarak gözlerinin içine baktım. Asansörün açıldığını duyana dek bir şey söylemedim. Sonra başta konuştuğum mutfak çalışanına doğru baktım. Beyaz gömleğine *Hank* ismi işlenmişti.

"Güvenlik nerede?"

"Burada bulmaları lazım," dedim. "Geliyorlar."

"Tamam, hepinizin burada onunla beklemenizi istiyorum. Güvenlik geldiğinde yedinci katın merdiveninde başka bir kurban olduğunu, o adamı aramak için yukarı çıktığımı söyleyin. Güvenliğe bütün çıkışları ve asansörleri kontrol altına almalarını söyleyin. Adam yukarı çıktı ama aşağı inmeye çalışacak."

Rachel ayaklanmaya başladı.

"Seninle geliyorum," dedi.

"Hayır, gelmiyorsun. Yaralısın. Burada kal, ben hemen döneceğim. Söz veriyorum."

Onu orada bırakarak asansöre bindim. On iki düğmesine basarak Rachel'a tekrar göz attım. Kapı kapanırken mutfakta çalışan Hank'in gergince sigarasını yaktığını fark ettim.

İkimiz içinde kurallara lanet edilen bir andı.

Servis asansörü yavaşça yukarı çıkarken, Rachel'ın kurtulu-şunun büyük çoğunluğunun saf şansa bağlı olduğu fark ettim: yavaş asansör, benim onu şaşırtmak için Mesa'da kalmam, elimde şarap şişesiyle merdivenlerden çıkmam. Ama aksi takdirde olacakları düşünmek istemiyordum. Ana odaklandım ve asansör nihayet binanın tepesine ulaştığında iki buçuk santimetrelik tirbuşon bıçağıyla hazırdım. Mutfaktan daha iyi bir silah almam gerektiğini fark etsem de artık çok geçti.

On ikinci kattaki kat hizmetinin girişi yere düştüğünü gördüğüm kırmızı garson ceketi dışında boştu. Çarpma kapıyı iterek ana koridora girdim. Şimdi binanın dışından gelen siren seslerini duyabiliyordum. Çok fazla geliyordu.

İki yöne de baktığımda bir şey görmeyince uzun olduğu kadar geniş, on iki katlı bir otelde tek bir adamı aramanın zaman kaybı olacağını fark etmeye başladım. Asansörler ve merdivenler varken, Courier birden çok kaçış rotası kullanabilirdi.

Rachel'a dönmeye ve aramayı otel güvenliğiyle gelmekte olan polise bırakmaya karar verdim.

Fakat aşağı inerken o kaçış rotalarından en az birini kontrol altına alabileceğimi biliyordum. Belki şansım yaver giderdi. Otelin otoparkına en yakın olduğu için kuzey merdivenini seçtim. Ve orası, Courier'in daha önce oda servisi garsonunun bedenini saklamak için kullandığı merdivendi.

Koridorda ilerledim, köşeyi döndüm, ardından çıkış kapısını iterek açtım. İlk olarak tırabzanlara ve merdiven boşluğuna göz attım. Hiçbir şey görmedim, yalnızca sirenlerin yankılarını duydum. Tam basamaklardan inmek üzereyken, otelin en üst katında olmama rağmen merdivenlerin yukarıya çıkmaya devam ettiğini fark ettim.

Çatıya erişim varsa kontrol etmem gerekiyordu. Yukarıya yöneldim.

Merdiven, her sahanlığa bir aplik koyularak loş ışıklandırılmıştı. Her kat iki dizi basamağa çıkıyordu ve buradaki sahanlıklar gidip gelinecek şekilde tasarlanmıştı. On üçüncü kata çıkması gereken diğer merdivenlere geçmek üzere ortaya ulaştığımda, yukarıda son sahanlığın otel odası mobilyalarıyla dolu olduğunu gördüm. Merdivenlerin büyük bir depo alanında bittiği yere çıktım. Orada birbiri üzerine yığılmış yatak sehpaları ve duvarlardan birine yaslanmış döşekler duruyordu. Sandalye yığınları, mini buzdolapları ve düz ekran öncesi dönemden kalma televizyon dolapları vardı. Aklıma Kamu Müdafii Ofisi'nin koridorundaki dosya dolapları geldi. Burada çok fazla kural ihlali olmalıydı ama kim bakıyordu ki? Kim buraya gelirdi? Kimin umurunda olurdu?

Ayaklı, paslanmaz çelik lamba grubunun arasından yüz hizasındaki küçük kare pencerenin olduğu duvara yöneldim. Üzerine yazı şablonuyla ÇATI yazılmıştı. Ancak oraya vardığımda kapının kilitli olduğunu fark ettim. Açma kolunu sertçe itsem de yerinden kıpırdamadı. Bir şey mekanizmayı ya sıkıştırdığından ya da kilitlediğinden kapı hareket etmiyordu. Pencereden dışarıya göz atığımda otelin yuvarlak kiremitli korkuluk duvarının arkasında düz, çakıllı bir damın uzandığını gördüm. Kırk metre kadar genişleyen çakılın ötesinde binanın asansör ekipmanlarının bulunduğu yapıyı görebiliyordum. Onun da ilerisinde otelin diğer tarafındaki merdivenlere çıkan başka bir kapı vardı.

Soluma doğru kayıp, çatıyı daha geniş açıdan görebilmek için pencereye iyice eğildim. Courier orada olabilirdi.

Bunu yaptığım sırada camın üzerindeki bulanık hareket yansıması dikkatimi çekti.

Arkamda birisi vardı.

İçgüdüsel olarak yana sıçradım ve aynı anda arkamı döndüm. Courier'in kolu bir bıçakla beraber savruldu ve kapıya vurmadan önce beni çok az farkla kaçırdı.

Ayağımı yere sabitledim, ardından bedenimi ona iterek kolumu kaldırdım ve kendi bıçağımı yan tarafına sapladım.

Ancak benim silahım fazla kısaydı. Doğrudan isabet ettirmiş olmama rağmen hedefi yere düşürecek kadar hasar vermemişti. Courier ciyaklayıp kolunu bileğime vurarak bıçağımı yere düşürdü. Sonra kendi bıçağını bana öfkeyle dönerek savurdu. Altından eğilerek geçmeyi başardım ama bu sayede bıçağa yakından bakmış oldum. En az on santimetre uzunluğundaydı; bana saplayabilirse tek seferde haklanabilirdim.

Courier bir kez daha vuruş yaptı, bu kez sağa savuşturarak bileğini yakaladım. Tek avantajım boyutumdu. Courier'den daha yaşlı ve daha yavaştım, ama ondan yirmi kilo daha ağırdım. Bıçaklı elini tutarken bedenimi ona doğru ittim ve onu ayaklı lambalar ormanın arasından beton zemine düşürdüm.

Düşüş sırasında serbest kaldı, sonra bıçağı hazır halde ayağa kalktı. Lambalardan birini alıp yuvarlak altını ona vurmaya ve sonraki saldırıyı savuşturmaya hazır halde tuttum.

Bir anlığına hiçbir şey olmadı. Bıçağı hazırda tuttu; o esnada birbirimizi ölçüyor, diğerinin hamle yapmasını bekliyor gibi görünüyorduk. Ardından lambanın altıyla atıldım ancak kolaylıkla yana kaçtı. Sonra tekrar duruşunu aldı. Yüzünde çaresiz bir gülümseme vardı ve hızlı nefes alıyordu.

"Nereye gideceksin Courier? Şu sirenleri duyuyor musun? Geldiler. İki dakikaya burayı polisler ve FBI dolduracak. O zaman nereye gideceksin?"

Bir şey söylemedi, ben de lambayla onu bir daha dürttüm. Altını tuttu ve kısa bir süre boyunca lamba için dövüştük, ama ben onu mini buzdolabı yığınına doğru ittim ve eşyalar yere devrildi.

Bıçak dövüşü konusunda deneyimim olmasa da içgüdülerim bana konuşmaya devam etmemi söylüyordu. Courier'in dikkatini dağıtırsam bıçak tehdidini azaltabilir ve belki ona atış yapma şansı bulabilirdim. O yüzden sorular sormaya, anımı beklemeye devam ettim.

"Ortağın nerede? McGinnis nerede? Ne yaptı, pis işleri tek başına halletmeye seni mi gönderdi? Tıpkı Nevada'daki gibi, ha? Yine şansını kaçırdın."

Courier sırıtsa da yemi yutmadı.

"Sana sadece ne yapacağını mı söyledi? Cinayet akıl hocası gibi yani? Bu akşam efendin senden memnun olmayacak. İkiye birsiniz."

Bu kez kontrol edemedi.

"McGinnis öldü, geri zekâlı herif! Onu çöle ben gömdüm. Tıpkı işim bittiğimde senin orospuna yapacağım gibi."

Başka bir sahte hamle yaptım ve onu konuşturmaya devam etmeye çalıştım.

"Anlamıyorum Courier. Öldüyse neden kaçıp gitmiyorsun? Neden o kadın için her şeyi riske atıyorsun?"

Cevap vermek üzere ağzını açtığı anda göğsüne sahte bir vuruş yaptım ve sonra lambanın altını yüzüne getirdim, onu çenesinden yakaladım. Courier bir anlığına geriye doğru tökezledi, bense hızlı hareket ederek önce lambayı üzerine fırlattım, sonra da iki elimle bıçağına yöneldim. Bir televizyon dolabına çarptık, ben onun üzerinde bıçağın kontrolünü ele geçirmişken yere düştük.

Altımda ağırlığını değiştirdi ve üç kez yuvarlanmanın sonunda o üste çıktı. İki elimi bileğinde tuttum, o ise boş-

taki elini yüzüme iterek beni kendinden uzaklaştırmaya ve elimden kurtulmaya çalıştı. Nihayet bileğini acıtacak bir açıda bükmeyi başardım. Courier bağırdı ve bıçak serbest kalarak betona düştü. Dirseklerimden biriyle onu merdiven boşluğuna doğru ittim ancak hemen kenarda durarak mavi parmaklığın ucunda dengede kaldı. Benden iki metre kadar uzaktaydı.

Bunun üzerine bir hayvan gibi Courier'in peşinden gittim; onu daha önce hissetmediğim ilkel bir öfkeyle yumrukladım ve tekmeledim. Bir kulağını tutup koparmaya çalıştım. Dişlerine dirseğimi savurdum. Fakat gençlik enerjisi gittikçe ona üstünlük kazandırmaya başladı. Hızla yoruluyordum, o ise geri çekilmeyi ve uzaklaşmayı başardı. Ardından bir dizini kasığıma geçirdi ve ciğerlerimdeki hava dışarı çıktı. Felç eden acı beni ele geçirerek tutuşumu zayıflattı. Courier tamamen serbest kaldı ve bıçağa doğru yöneldi.

Kalan son gücümü toplayarak, arkasından yarı emekler yarı atılır bir halde ayağa kalkmaya çalıştım. Canım yanıyordu ve yorulmuştum ama bıçağı alırsa öleceğimi biliyordum.

Arkadan ağırlığımla üzerine çöktüm. Tırabzanlara doğru hareket etti, üst bedeni üzerinde döndü. Düşünmeden aşağı uzandım, bacaklarından birini yakalayıp onu tırabzanın üzerinde ters çevirdim. Çelik korkuluğu tutmayı denese de eli kaydı ve düştü.

Çığlığı sadece iki saniye sürdü. Başı ya tırabzana ya da merdiven boşluğunun yandaki betonuna çarptı ve sonrasında sessizleşti; bedeni bir o yana bir bu yana çarparak on üç kat boyunca aşağı düştü.

İnişi boyunca onu izledim. Son, yüksek sesli darbe yankılanarak bana kadar ulaştı.

Keşke suçluluk ya da en azından vicdan azabı duyduğumu söyleyebilseydim. Ama bu düşüşün her anından keyif aldım.

Ertesi sabah gerçekten Los Angeles'a döndüm, yol boyunca başımı uçağın penceresine dayayarak uyudum. Gecenin çoğunluğunu FBI'ın artık tanıdık gelen ortamında geçirdim. Ajan Bantam'la birkaç saat boyunca taşınabilir görüşme odasında tekrar yüzleştik. Bu sırada bir önceki akşam yaptıklarımı ve Courier'in on üç kat düşüp ölüşünü tekrar tekrar anlattım. Courier'in McGinnis, çöl ve Rachel Walling hakkındaki planla ilgili söylediklerini aktardım.

Görüşme boyunca Bantam bir kere bile yüzüne yerleşmiş federal ajan maskesini düşürmedi. Meslektaşının hayatını kurtardığım için bir kere bile teşekkür etmedi. Yalnızca soruları beş ya da altı kere ve farklı şekillerde sordu. Ve nihayet bitiğinde Marc Courier'in ölümüyle alakalı detayların eyaletin büyük jürilerinden birine teslim edileceği ve onların herhangi bir suç mu işlendiğine yoksa yaptığımın meşru müdafaa mı olduğuna hükmedeceği konusunda bilgilendirdi. Ancak o zaman ezberini bozarak benimle sıradan bir insan gibi konuştu.

"Senin hakkında karışık hislerim var McEvoy. Ajan Walling'in hayatını kurtardığına şüphe yok ama Courier'in peşinden gitmek yanlıştı. Beklemeliydin. Bekleseydin şimdi hayatta olabilirdi ve ondan bazı cevaplar alabilirdik. Şu durumda McGinnis gerçekten öldüyse, sırlarının çoğu da Courier'le birlikte o merdiven boşluğuna düştü. Çöl büyük bir yerdir, anlıyor musun?"

"Evet, o konuda üzgünüm Ajan Bantam. Peşinden gitmezsem kaçabilirmiş gibi geldi. Ve öyle olsaydı yine de hiçbir cevap alamazdınız. Sadece daha fazla ceset olurdu."

"Belki... Ama bunu asla bilemeyeceğiz."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Dediğim gibi, büyük jüriye götürülecek. Herhangi bir problem yaşayacağını zannetmiyorum. Dünya Marc Courier'in kaybına pek üzülmeyecek."

"Kendimden bahsetmiyorum. O konuda bir endişem yok. Soruşturmayla ilgili ne olacak?"

Bana anlatıp anlatmama konusunda tereddüt ederek duraksadı.

"İzi tekrar oluşturmaya çalışacağız. Yapabileceğimiz tek şey bu. Western Data'daki işimiz bitmedi. Orada devam edeceğiz ve bu adamların yaptıklarını birleştirip büyük resmi görmeye çalışacağız. Ve McGinnis'i aramaya devam edeceğiz. Ölü ya da diri. Öldüğünü sadece Courier söyledi. Şahsen ben inandığıma emin değilim."

Omuzlarımı silktim. Courier'in söylediklerini eksiksiz aktarmıştım. Doğru olup olmadığına uzmanlar karar vereceklerdi. McGinnis'in fotoğrafını ülkedeki her postaneye asmak istiyorlarsa beni ilgilendirmezdi.

"Şimdi Los Angeles'a dönebilir miyim?"

"Gitmekte özgürsün. Ama aklına bir şey gelirse bizi ara. Biz de seni arayacağız."

"Anladım."

Elimi sıkmadı. Sadece kapıyı açtı. Otobüsten çıktığımda Rachel beni bekliyordu. Mesa Verde Inn'in önündeki otoparktaydık. Saat sabahın beşine yaklaşıyor olsa da ikimiz de çok yorgun görünmüyorduk. Sağlık görevlileri onu kontrol etmişlerdi. Şişlik çoktan inmeye başlamıştı ancak dudağı fena halde kesilmiş ve berelenmişti, sol gözünün alt köşesin-

de bir morluk vardı. Daha detaylı muayene için yakındaki bir hastaneye sevk edilmeyi reddetmişti. Bu aşamada yapacağı son şey, soruşturmanın ortasındayken gitmek olurdu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"İyiyim," dedi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Bantam gidebileceğimi söyledi. Sanırım Los Angeles'a giden ilk uçağa yetişeceğim."

"Basın toplantısı için kalmayacak mısın?"

Başımı salladım.

"Bilmediğim ne söyleyecekler ki?"

"Hiç."

"Sen ne kadar burada kalırsın?"

"Bilmiyorum. Sanırım işler halledilene kadar. Ki bu öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenene kadar bitmez."

Başımla onaylayıp kol saatime baktım. Muhtemelen iki saat daha Los Angeles uçuşu yoktu.

"Bir yerlerde kahvaltı yapmak ister misin?" diye sordum.

Bu fikirle alay ettiğini göstermek için dudaklarını büzüştürme çabası canını yaktı.

"O kadar aç değilim. Sadece veda etmek istedim. Western Data'ya dönmem gerek. Kaynağı bulmuşlar."

"Peki neymiş o?"

"Hem McGinnis'in hem de Courier'in erişimi olan ne olduğu belirsiz bir sunucu. İçinde arşiv videoları var Jack. Suçları videoya almışlar."

"Peki videolarda ikisi de var mı?"

"Ben kayıtları görmedim ama kolaylıkla teşhis edilemeyeceğini söylediler. Maske takıyor ve daha çok kendilerini değil kurbanları gösteren açılardan çekiyorlarmış. O videolardan birinde McGinnis'in cellat şapkasını taktığını duydum, Zodiac'ın taktığından hani..."

"Şaka yap... Bir dakika, Zodiac olması için altmış küsür yaş daha büyük olması lazım."

"Hayır, öyle demiyorlar. Şapka San Francisco'daki kült mağazalarından alınabiliyor. Sadece kim olduklarını gösteren bir şey. Senin kitabının komodininde olması gibi. Tarihi biliyorlar. Bu da programlarında korkunun ne kadar yer aldığını gösteriyor. Kurbanlarını korkutmak isteklerinin bir parçası."

Bunu anlamak için FBI profilcisi olmaya gerek olduğunu zannetmiyordum. Fakat akla kurbanlarının son anlarının sahiden ne kadar korkunç olabileceğini getiriyordu.

Bir kez daha Bittaker'la Norris'in minibüsün arkasındaki işkencelerinin sesli kaydını hatırladım. O zaman dinleyememiştim. Şimdi soracağım sorunun cevaplanmasını neredeyse istemiyordum.

"Angela kayıtta var mı?"

"Hayır, o sonunculardan. Ama başkaları var."

"Kurbanlar mı yani?"

Rachel omzumun üzerinden FBI otobüsünün kapısına göz attıktan sonra bana döndü. Benimle yaptıkları sözde anlaşmaya rağmen yersiz konuşuyor olabileceğini tahmin ettim.

"Evet. Henüz her şeye bakmadılar ama en az altı farklı kurban var. McGinnis'le Courier bunu uzun zamandır yapıyormuş."

Artık gitmek istediğimden o kadar emin değildim. Uzun lafın kısası, kurban sayısı arttıkça haber de büyüyordu. İki katil, en az altı kurban... Bu haberin olduğundan da büyük olması mümkünse bu az önce gerçekleşmişti.

"Peki ya ortezler? O konuda haklı mıydın?"

Başını ciddiyetle salladı. Haklı olmanın iyi olmadığı nadir anlardandı.

"Evet, kurbanlara bacak ortezi takmışlar."

Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalışırcasına başımı salladım. Ceplerimi kontrol ettim. Kalemim yoktu, defterimse odamda kalmıştı.

"Kalemin var mı?" diye sordum Rachel'a. "Bunu yazmam lazım."

"Hayır Jack, sana verecek kalemim yok. Sana gerekenden fazlasını anlattım. Şu aşamada bunlar sadece ham data. Ben her şeye daha çok hâkim olana kadar bekle, sonra seni ararım. Teslim tarihine en az on iki saat daha var."

Haklıydı. Yazıyı toparlamak için tam bir günüm vardı ve gün boyunca bilgiler gelişebilirdi. Hem haber odasına döndüğümde geçen haftaki gibi sorunlarla yüzleşeceğimi biliyordum. Yine hikâyenin parçasıydım. Haberin konusu olan iki adamdan birini öldürmüştüm. Çıkar çatışması, bunu yazmamam gerektiğini dikte ediyordu. Bir kez daha Larry Bernard'la oturup, ona tüm dünyada yankı uyandıracak ilk sayfa haberini anlatacaktım. Can sıkıcıydı ama artık alışıyordum.

"Pekâlâ Rachel. Ben sanırım yukarı çıkıp eşyalarımı toplayacağım, sonra da havaalanına gideceğim."

"Tamam Jack. Seni ararım. Söz veriyorum."

Ben sormadan söz vermesi hoşuma gitmişti. Bir an, dokunma ve sarılma isteğiyle ona baktım. Beni okumuştu. İlk adımı atarak bana sıkıca sarıldı.

"Bu akşam hayatımı kurtardın Jack. Buradan bir tek el sıkışmasıyla gidebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ondan daha fazlasını umuyordum aslında."

Yanağından hafifçe öptüm, berelenmiş dudaklarından bilerek uzak durdum. Ajan Bantam ya da başka biri, FBI'ın taşınabilir komuta merkezinin siyah pencerelerinin arkasından izliyorsa da umurumuzda değildi.

Rachel'la bir dakika kadar sonra ayrıldık. Gözlerimin içine bakıp başını salladı.

"Git ve haberini yaz Jack."

"Yazacağım... izin verirlerse."

Döndüm ve otele doğru yürüdüm.

Haber odasında yürürken bütün gözler üzerimdeydi. Bir önceki akşam adam öldürdüğüm bilgisi içeride Santa Ana rüzgârı kadar hızlı esmişti. Büyük ihtimalle çoğu, Angela Cook'un intikamını aldığımı düşünüyordu. Diğerleri ise sırf heyecanı için kendini riske atan bir tehlike meraklısı olduğumu düşünüyordu.

Bölmeme yaklaşırken telefon çalıyordu ve mesaj lambası yanıyordu. Sırt çantamı yere bırakarak arayanlarla ve mesajlarla sonra ilgilenmeye karar verdim. Saat neredeyse on bire geliyordu, o yüzden Prendo'nun gelip gelmediğini kontrol etmek için sala doğru yürüdüm. Bu kısmı aradan çıkarmak niyetindeydim. Başka bir muhabire bilgileri vereceksem şu anda başlamak istiyordum.

Prendo yerinde yoktu ancak Dorothy Fowler salın başında oturuyordu. Başını bilgisayar ekranından kaldırdı, beni gördü ve iki kez kontrol etti.

"Jack, nasılsın?"

Omuz silktim.

"İyi sanırım. Prendo ne zaman geliyor?"

"Muhtemelen bire kadar gelmez. Bugün çalışabilecek misin?"

"Dün akşam merdivenden düşen adama üzülüyor muyum diye mi soruyorsun? Hayır Dorothy, gerçekten sorun etmi-

yorum. İyi hissediyorum. Polislerin dediği gibi, insan değildi sonuçta. Adam kadınlara tecavüz ederek ve boğarak işkence etmekten hoşlanan bir katildi. Başına gelenler konusunda pek kötü hissetmiyorum. Hatta düşerken bilincinin yerinde olmasını diliyor sayılırım."

"Tamam. Galiba anlıyorum."

"Şu anda beni kötü hissettiren tek şey bu haberi yazmayacağımı tahmin etmem, doğru mu?"

Kaşlarını çatıp başını salladı.

"Korkarım doğru Jack."

"Yine dejavu oldu."

Az önce söylediğimin anlamsızlığını fark edip etmediğimi düşünürcesine gözlerini kıstı.

"Tabirdir. Yogi Berra hani? Beyzbolcu adam?"

Anlamadı. Haber odasındaki gözleri ve kulakları üzerimizde hissettim.

"Boş ver. Bildiklerimi kime anlatmamı istersin? FBI iki katil olduğunu ve birçok kurbanla videolarını çektiklerini doğruladı. Angela dışında en az altı tane var. Bunların hepsini basın toplantısında açıklayacaklar ama açıklamayacakları bir sürü şey biliyorum. Bununla fena şeyler yapacağız."

"Tam da bunu duymak istiyordum. Devamı için seni yine Larry Bernard'a göndereceğim. Notların yanında mı? Gitmeye hazır mısın?"

"O hazır olduğunda hazır olurum."

"Tamam, ben arayıp yine toplantı odasını ayarlayayım da siz işe başlayın."

Sonraki iki saati Larry Bernard'a bildiğim her şeyi anlatarak, notlarımı karıştırarak ve kendi eylemlerim konusunda

kendi hatırladığım kadarını aktararak geçirdim. Sonrasında Larry, seri katille yüz yüze dövüşmem hakkındaki kenar yazısı için bana röportaj yaptı.

"Son soruyu cevaplamasına izin vermemen çok kötü olmuş," dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Sonunda ona neden Walling'in peşinden gitmek yerine kaçmadığını sordun ya, o esas soru değil miydi? Neden kaçmadı? Kadının peşinden gitti ve bu hiç mantıklı gelmiyor. Adam sana cevap veriyordu ama konuşamadan ona lambayla vurduğunu söyledin."

Bu soru hoşuma gitmemişti. Sanki gerçeği anlattığıma veya yaptıklarıma dair şüpheleri vardı.

"Bak, bir bıçak dövüşüydü ve benim bıçağım yoktu. Adamı sorgulamıyordum. Dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Sorumu düşünüyorsa, bıçağı boğazıma dayamayı düşünmüyor demekti. İşe de yaradı. Fırsat bulunca yapmam gerekeni yaptım. Üstünlük bendeydi; bu yüzden ben hayattayım ve o değil."

Larry ileri doğru eğilerek hâlâ çalıştığından emin olmak için kayıt cihazını kontrol etti.

"Bu iyi bir alıntı," dedi.

Yirmi küsür yıldır muhabirdim ve az önce kendi arkadaşım ve meslektaşım tarafından yemlenmiştim.

"Mola vermek istiyorum. Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Aslında bitti bence," dedi Larry, tavrında tek bir pişmanlık belirtisi yoktu. Sadece işe odaklanmıştı. "Mola verelim, ben de notlarımın üzerinden geçer ve emin olurum. Sen Ajan Walling'i arayıp son birkaç saatte bir şey çıkmış mı öğrensene."

"O beni arardı."

"Emin misin?"

Ayağa kalktım.

"Evet, eminim. Beni yönlendirmeye çalışmayı bırak Larry. Nasıl yapıldığını biliyorum."

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Ama gülümsüyordu.

"Tamam tamam. Sen molana git. Zaten benim birkaç taslak metni hazırlamam gerek."

Toplantı odasından çıkıp bölmeme döndüm. Telefonu kaldırdım ve mesajları kontrol ettim. Dokuz tane gelmişti; çoğu kendi raporları için yorum yapmamı isteyen başka haber kaynaklarıydı. Alonzo Winslow'un röportajını engelleyerek sansürün öfkesinden kurtardığım CNN yapımcısı beni, son gelişmeler hakkındaki programa tekrar çağırmıştı.

Bu tür isteklerle yarın, haber özel olarak *Times*'a çıktıktan sonra uğraşacaktım. Nedenini bilmesem de sonuna kadar sadık kalıyordum.

Son mesaj uzun süredir ortada olmayan yayıncı temsilcimdendi. Bir yıldan fazla süredir ondan haber almamıştım. Sonra yalnızca, bir faili meçhul dosya dedektifinin bir yıllık hayatını anlatan son kitabımın önerisini satamadığını söylemek için aramıştı. Mesajında bagaj cinayetleri davası hakkındaki bir kitap için çoktan teklifleri toplamaya başladığını söylüyordu. Katilin basına henüz isim verip vermediğini sormuştu. Dikkat çeken bir ismin kitabın paketlenmesine, pazarlamasına ve satışına yardım edeceğini söylemişti. Bu konuyu düşünmemi ve kendisi alavere dalaverelerle ilgilenirken benim oturmamı istiyordu.

Temsilcim geri kalmıştı, bir değil iki katil olduğunu henüz fark etmemişti. Fakat mesaj, bugünün haberini yazmama

konusunda duyduğum can sıkıntısını götürdü. Onu aramak istedim, ama ondan kayda değer haberler alana kadar beklemeye karar verdim. Ardından kafamda, sadece ilk romanımı da yayımlamaya söz veren bir yayıncıyla anlaşacağıma dair bir plan kurdum. Kurgu dışı hikâyeyi o kadar istiyorlarsa teklifi kabul etmeleri gerekecekti.

Telefonu kapattıktan sonra monitörüme döndüm ve Larry Bernard'ın haberlerinin günlük taslaklar içinde olup olmadığına bakmak için yerel haberlere girdim. Beklediğim gibi en üstte bu dosya için ayrılmış üç haber duruyordu.

DİZİ: Bir *Times* muhabiri de dahil en az yedi kadını öldürmeye yardımcı olduğundan şüphelenilen bir adam, salı gecesi Mesa, AZ'de, gazetenin başka bir muhabiriyle yüzleştikten sonra otelin merdiven boşluğundan on üç kat düşerek yaşamını yitirdi. Marc Courier, 26, doğma büyüme Chicago'luydu ve en az iki eyalette gerçekleşen cinsel güdülenmiş kadın kaçırma ve öldürme vakaları dizisinin iki şüphelisinden biriydi. Diğer şüphelinin FBI tarafından yine Mesa'da yaşayan Declan McGinnis, 46, olduğu tespit edildi. Ajanlar McGinnis'in, kurbanların saklanan avukatlık ofisi dosyalarına göre seçildiği bir veri depolama şirketinin icra kurulu başkanı olduğunu söylediler. Courier, Western Data Danışmanlığı'nda McGinnis için çalışıyordu ve bahsi geçen dava dosyalarına doğrudan erişebiliyordu. Courier, bir *Times* muhabirine McGinnis'i öldürdüğünü iddia etmiş olsa da FBI kendisinin bilinmediğini bildirdi. 115 santimetre, Courier'in sabıka fotoğrafıyla. BERNARD.

DİZİ TARAFI: Bir ölüm-kalım mücadelesi sırasında *Times* muhabiri Jack McEvoy, bıçaklı Marc Courier'le Mesa Verde Inn'in en üst katında boğuşurken dikkatini dağıtmak için elindeki yegâne silahını, yani kelimeleri kullandı. Seri katil olduğundan şüphelenilen şahıs gardını düşürdüğünde McEvoy üstünlük kazandı ve Courier merdiven boşluğundan düşerek vefat etti. Yetkililer, şüphelinin geride cevaptan çok soru bıraktığını söylüyorlar. 45 santimetre, fotoğraflarıyla BERNARD.

DATA: Onlara "sığınaklar" ve "çiftlikler" diyorlar. Otlaklarda ve çöllerde yer alıyorlar. Ülkenin her şehrindeki sanayi sokaklarına dizilmiş isimsiz depolar kadar ne olduğu belirsizler. Data depolama merkezleri ekonomik, güvenilir ve güvenli yerler olarak görülüyor. İşletmeniz nerede olursa olsun, bir parmak izi uzağınızda olacak hayati dijital dosyaları saklıyorlar. Fakat bu haftaki bir soruşturma iki adamın bu dosyaları kadınları seçmek, takip etmek ve avlamak için kullandığını gösterince son yıllarda patlama yaşanan bu sektör hakkında sorular oluştu. Yetkililer en önemli sorunun, dijital bilgilerinizi nerede ya da nasıl sakladığınız olmaması gerektiğini söylüyorlar. En önemli soru ise onlarla kimin ilgilendiği. *Times* pek çok depolama tesisinin verileri korumak için en iyi ve en parlak insanları işe aldıklarını öğrendi. Ne var ki bazen bu en iyi ve en parlak çalışanlar eski suçlular oluyor. Zanlı Marc

Courier bunun tipik bir örneği. 65 santimetre fotoğraflarla GOMEZ-GONZMART.

Yine bütün kuvvetleriyle saldırıyorlardı. Bu haber paketi gazeteyi öne taşıyacak ve dosya için yetkili kaynak haline getirecekti. Diğer basın kuruluşları *Times*'dan alıntı yapmak ya da ona yetişmek için çabalamak zorunda kalacaklardı. *Times* için güzel bir gün olacaktı. Editörler çoktan Pulitzer kokusunu alıyorlardı herhalde.

Ekranı kapatıp Larry'nin yazacağı köşe yazısını düşündüm. Haklıydı. Cevaptan çok soru vardı.

Ekranda yeni bir belge açarak Courier'le konuşmamızı tam olarak hatırladığım gibi yazmaya çalıştım. Beş dakikamı aldı çünkü aslında çok bir şey söylenmemişti.

BEN: McGinnis nerede? Ne yaptı, pis işleri tek başına halletmeye seni mi gönderdi? Tıpkı Nevada'daki gibi, ha?
O: Cevap yok.
BEN: Sana ne yapacağını mı söylüyor? O senin cinayet akıl hocan ve bu akşam efendin senden memnun olmayacak. İkiye birsiniz.
O: McGinnis öldü, geri zekâlı herif! Onu çöle ben gömdüm. Tıpkı işim bittiğimde senin orospuna yapacağım gibi.
BEN: Neden kaçıp gitmiyorsun? Neden o kadın için her şeyi riske atıyorsun?
O: Cevap yok.

Bitirdiğimde birkaç defa okudum ve birkaç düzeltmeyle ekleme yaptım. Larry haklıydı. Her şey son soruya dayanıyordu. Courier cevaplamak üzereydi ancak ben onu hazırlıksız yakalamak için dikkatini dağıtmıştım. Bundan pişman değildim. O dikkat dağıtma hayatımı kurtarmış olabilirdi. Ama sorduğum sorunun cevabını almayı dilediğim kesindi.

Sonraki sabah *Times* ulusal haber patlamasının tadını çıkardı, ben de onlara eşlik ettim. Ulusal basını kasıp kavuran haberlerden hiçbirini yazmamış olsam da ikisinin konusuydum. Telefonum asla durmuyor, e-posta kutum erkenden dolup taşıyordu.

Ama hiçbir aramaya ya da e-postaya cevap vermedim. Mutluluğun tadını falan çıkarmıyordum. Derin düşüncelere dalmıştım. Geceyi Marc Courier'e sorduğum cevapsız sorularla geçirmiştim ve neresinden tutarsam tutayım, bir türlü anlam veremiyordum. Courier'in orada ne işi vardı? Böyle büyük bir riskin ödülü ne olabilirdi? Rachel mıydı? Federal bir ajanı kaçırmak ve öldürmek, McGinnis ile Courier'i kesinlikle ölümcül öğretileri sayesinde herkesçe tanınan üst katiller anıtına yerleştirirdi. Ama istedikleri bu muydu? O ikisinin kamunun dikkatini çekmeye çalıştığına dair bir belirti yoktu. Cinayetlerini dikkatle planlamış ve gizlemişlerdi. Rachel'ı kaçırma girişimi ise buna zemin hazırlayan geçmişe uymuyordu. O yüzden başka bir nedeni olmalıydı.

Farklı bir açıdan bakmaya başladım. Los Angeles'a gitmiş olsam; Courier, Rachel'ı başarıyla yakalasa ve otelden çıkarsa ne olacağını düşündüm.

Bana göre kaçırılma kısa süre sonra, oda servisi garsonu mutfağa geri dönmediğinde anlaşılırdı. Otelin bir saat içinde arı kovanına döneceğini tahmin ediyordum. FBI otele ve çevresine doluşur, kendilerinden birini bulmak ve kurtarmak

için her kapıyı çalar, her taşın altına bakardı. Ancak o zamana kadar Courier çoktan uzaklaşmış olurdu.

Kaçırmanın büroyu içeri çekeceği ve McGinnis ile Courier'i araştırmaları konusunda dikkat dağınıklığı sağlayacağı belliydi. Fakat aynı zamanda bunun geçici bir şey olacağı da belliydi. Benim tahminim, sonraki gün öğlen olmadan önce bir uçak dolusu ajanın güç ve kararlılık gösterisine geleceğiydi. Böylece Rachel'ı bulmak için boğucu bir çaba göstermeye devam ederken dikkat dağınıklığının önüne geçmiş ve soruşturmaya daha da baskı yapmış olurlardı.

Düşündükçe Courier'in o son soruya cevap vermesine izin vermiş olmayı daha çok diliyordum: Neden kaçmadın?

Cevap bende yoktu ve doğrudan kaynağından almak için çok geçti. O yüzden düşünebildiğim tek şey haline gelene dek buna kafa yormayı sürdürdüm.

"Jack?"

Bölmemin duvarının üzerinden baktığımda baş editör yardımcısının sekreteri Molly Robards'ı gördüm.

"Evet?"

"Telefonuna cevap vermiyorsun, e-posta kutun da dolmuş."

"Evet, çok fazla geliyor da. Bir sorun mu var?"

"Bay Kramer seni görmek istiyor."

"Ah, tamam."

Hareket etmedim ama o da kıpırdamadı. Beni almaya geldiği açıktı. Nihayet sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım.

Kramer beni yüzünde büyük, sahte bir gülümsemeyle bekliyordu. Söylemek üzere olduğu şeyin kendi fikri olmadığını hissettim. Onun fikirleri nadiren iyi olduğundan bunu iyiye yordum.

"Jack, otursana."

Oturdum. Devam etmeden önce masasındaki eşyaları düzeltti.

"Sana iyi haberlerim var."

Bana yine gülümsedi. İşten çıkarıldığımı söylediğinde takındığı gülümsemenin aynısıydı.

"Gerçekten mi?"

"Sözleşmeni sonlandırma planını geri çekmeye karar verdik."

"O ne demek oluyor? İşten atılmadım mı?"

"Aynen öyle."

"Peki ya maaşımla desteklerim?"

"Hiçbir şey değişmedi. Her şey eskisi gibi."

Tıpkı Rachel'ın rozetini geri alması gibiydi. Heyecan dalgası hissettim ancak sonra gerçeklik üzerime çöktü.

"Peki bu ne anlama geliyor, benim yerime başka birini mi kovacaksınız?"

Kramer boğazını temizledi.

"Jack, sana yalan söylemeyeceğim. Amacımız haziranın birine kadar editöryal yazanları yüze düşürmek. Sen doksan dokuz numarasın. Yakındı yani."

"Yani işten çıkmayacağım ama başta biri kesintiye uğrayacak."

"Angela Cook doksan dokuzuncu olacak. Onun yerine başkasını almayacağız."

"Uygun. Yüz numara kim?"

Sandalyede dönerek camdan haber odasına doğru baktım.

"Bernard mı? GoGo mu? Collins..."

Kramer sözümü kesti.

"Jack, seninle bunu konuşamam."

Tekrar ona döndüm.

"Ama ben kalayım diye başka biri çıkarılacak. Bu haberin havası söndüğünde ne olacak? Beni buraya tekrar çağırıp yeniden mi kovacaksın?"

"Başka bir zorunlu azaltma beklemiyoruz. Gazetenin yeni sahibi bunu..."

"Peki sonraki yeni sahibi? Ve ondan sonraki?"

"Bak, seni buraya bana vaaz veresin diye çağırmadım. Haber sektörü ciddi değişikliklerden geçiyor. Bu bir ölüm-kalım mücadelesi. Soru, senin bu işte kalmak isteyip istememen. Sana teklifte bulunuyorum."

Sırtım ona dönük olacak şekilde tamamen döndüm ve haber odasına doğru baktım. Burayı özlemezdim. Sadece birkaç kişiyi özlerdim. Kramer'e dönmeden cevabımı verdim.

"Bu sabah New York'taki yayıncı temsilcim beni altıda uyandırdı. İki kitaplık bir anlaşma teklifi aldığını söyledi. Çeyrek milyon dolarlık. O parayı burada kazanmam neredeyse üç yılımı alır. Üstelik Kadife Tabut'tan da iş teklifi aldım. Don Goodwin internet sitesinde bir araştırma sayfası oluşturuyor. *Times* çuvalladığında boşluğu doldurmak için. Çok ödeme yapmıyor ama bir şeyler ödüyor. Ve evden, istediğim yerden çalışabilirim."

Ayağa kalktım ve Kramer'a tekrar döndüm.

"Ona evet dedim. O yüzden teklif için teşekkürler ama otuz listesinde beni yüz numaraya geri koyabilirsin. Yarından sonra yokum."

"Bir rakibin iş teklifini mi kabul ettin?" dedi Kramer kızgınlıkla.

"Ne bekliyordun? Beni işten kovdun, unuttun mu?"

"Ama onu iptal ediyorum," diye hızlı ve anlaşılmaz bir konuşmayla. "Kotamızı çoktan hazırladık."

"Kim? Kimi kovacaksın?"

Kramer masasına bakarak son kurbanın adını fısıldadı.

"Michael Warren."

Başımı salladım.

"Mantıklı. Haber odasında umursamadığım tek adam ve işini kurtarıyorum. Onu tekrar işe alabilirsin çünkü artık işini istemiyorum."

"O zaman hemen masanı toparlamanı istiyorum. Güvenliği çağırıp sana eşlik etmelerini sağlayacağım."

Telefonu alırken ona yukarıdan gülümsedim.

"Bana uyar."

Fotokopi merkezinde boş bir karton kutu buldum ve on dakika sonra içini masamdan almak istediğim eşyalarla doldurmuştum. İlki annemin verdiği yıpranmış, kırmızı sözlüktü. Sonrasında elimde tutmak isteyeceğim pek bir şey yoktu. Bir şekilde hiç çalınmamış Mont Black marka masa saati, kırmızı bir zımba ve görev kâğıtlarını ve kaynakların iletişim bilgilerini içeren birkaç dosya. Hepsi buydu.

Güvenlikten bir adam toplanırken beni izledi ve ilk defa böyle tuhaf bir durumda kalmadığını hissettim. Ona acıyarak sadece işini yaptığı için suçlamadım. Ama masamın başında durması bayrak sallamak gibiydi. Çok geçmeden Larry Bernard yanıma geldi.

"Ne oluyor? Yarına kadar vaktin var."

"Artık yok. Crammer bana yol verdi."

"Nasıl yani? Ne yaptın?"

"İşimi geri vermeye çalıştı ama kendine saklamasını söyledim."

"*Ne?* Sen..."

"Yeni bir iş buldum Larry. Hatta iki tane."

Kutum dolabileceği kadar dolmuştu. Acınası görünüyordu. İşteki yedi yılımda pek bir şey birikmemişti. Ayağa kalktım, sırt çantamı omzuma attım ve kutuyu alarak gitmeye hazırlandım.

"Peki ya haber?" diye sordu Larry.

"O senin haberin. Sen halledersin."

"Evet, senin sayende. Kim bana içeriden bilgi verecek?"

"Muhabirsin. Bir şekilde bulursun."

"Seni arayabilir miyim?"

"Hayır, arayamazsın."

Larry kaşlarını çattı ancak onu fazla sürüncemede bırakmadım.

"Ama *Times*'ın harcama hesabından bana öğle yemeği ısmarlayabilirsin. O zaman seninle konuşurum."

"Adamsın."

"Görüşürüz Larry."

Peşimde güvenlikle asansör girişine yöneldim. Haber odasına iyice göz gezdirdim ancak gözlerimin kimseninkiyle buluşmamasına dikkat ettim. Veda etmek istemiyordum. Cam ofis sırası boyunca yürüdüm ve çalıştığım hiçbir editöre bakmaya zahmet etmedim. Sadece buradan çıkmak istiyordum.

"Jack?"

Durup arkamı döndüm. Dorothy Fowler ben geçerken cam ofisinden çıkmıştı. Beni parmağıyla geri çağırdı.

"Gitmeden önce bir dakikalığına içeri gelebilir misin?"

Duraksadım, omuzlarımı silktim. Ardından kutuyu güvenlikçiye uzattım.

"Hemen dönerim."

Yerel haber editörünün ofisine girdim ve masasının önünde otururken sırt çantamı çıkardım. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. Yandaki ofislerin duymasından endişe ediyormuş gibi kısık bir sesle konuştu.

"Richard'a kendini kandırdığını söyledim. İşi tekrar kabul etmezsin dedim. İnsanlar kuklaymış da ipleriyle onları kontrol edebilirlermiş zannediyorlar."

"O kadar emin olmasaydın. Az daha kabul ediyordum."

"Sanmıyorum Jack. Hem de hiç."

Bunu iltifat olarak kabul ettim. Başımı sallayıp arkadaki fotoğraflar, kartlar ve gazete kupürleriyle kaplı duvara baktım. New York gazetelerinden birinin klasik bir manşetini asmıştı: *"Üstsüz Barda Başsız Ceset."* Yenilmez bir başlıktı.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Ona Kramer'a anlattığımın daha geniş versiyonunu anlattım. Courier-McGinnis hikâyesindeki kendi payım hakkında bir kitap yazacak, sonra da o çok beklediğim romanı yayımlama şansını deneyecektim. Bu sırada kadifetabut.com'un künyesinde olacak ve seçtiğim araştırma projeleriyle istediğim gibi uğraşacaktım. Çok para kazandırmayacaktı ama gazetecilik olacaktı. Dijital dünyaya yeni yeni adım atıyordum.

"Bunlar kulağa harika geliyor," dedi. "Seni burada gerçekten özleyeceğiz. En iyilerimizdendin."

İltifat kabul etme konusunda pek iyi değildim. Şüpheciydim ve başka açılar arardım. O kadar iyiysem neden en başta otuz listesine girmiştim? Cevap, iyi olmam ama o kadar da iyi olmamamdı ve Dorothy kafadan sıkıyordu. Birisi yüzüme karşı yalan söylediğinde yaptığım gibi bakışlarımı ondan çevirerek duvara yapıştırılmış resimlere baktım.

İşte o zaman gördüm. Daha önce gözümden kaçan bir şeydi. Ama bu kez kaçmamıştı. Daha iyi görebilmek için öne eğildim, ardından ayağa kalkıp masasının üzerinden uzandım.

"Jack, ne oldu?"

Duvarı işaret ettim.

"Onu görebilir miyim? *Oz Büyücüsü*'nden alınan resmi."

Fowler uzandı, resmi duvardan çıkardı ve bana uzattı.

"Bir arkadaşımın şakası," dedi. "Kansaslıyım da."

"Anlıyorum," dedim.

Fotoyu inceledim, Korkuluk'a odaklandım. Fotoğraf tamamen emin olamayacağım kadar küçüktü.

"Bilgisayarından hızlıca bir arama yapabilir miyim?" diye sordum.

"Imm, tabii, ne..."

"Henüz emin değilim."

Ayağa kalkarak yolumdan çekildi. Yerine geçtim, monitörüne baktım ve Google'u açtım. Makine yavaş çalışıyordu.

"Hadi, hadi, hadi."

"Jack, ne oldu?"

"Bir durursan..."

Arama penceresi nihayet açıldı ve Google Görseller'e tıkladım. Arama çubuğuna Korkuluk yazarak çalışmasına izin verdim.

Ekranım on altı korkuluk görseliyle doldu. *Oz Büyücüsü* filminin sevimli karakterinin fotoğrafları ve *Batman* çizgi romanlarındaki Korkuluk adlı kötü adamın renkli çizimleri vardı. Ayrıca kitaplardan, filmlerden başka çizimler ve Cadılar Bayramı kostüm katalogları bulmuştu. Sevecen ve arkadaş canlısından korkunç ve tehditkâra kadar değişiyorlardı. Bazılarının neşeli gözleri ve gülüşleri varken, bazılarının gözleri ve ağızları dikilerek kapatılmıştı.

İki dakika boyunca her fotoğrafa tıklayıp büyüttüm. On altısını da inceledim ve hepsinde tek bir ortak nokta buldum: Her korkuluk çiziminde yüz yerine baştan aşağı doğru çekilmiş çuval bezinden çanta yer alıyordu. Her çanta da bir kordonla boyuna dolanmıştı. Bunlar bazen kalın halatlar, bazense basit ve ev tipi çamaşır ipleri oluyordu. Fakat fark etmiyordu. Görsel istikrarlıydı ve hem biriktirdiğim dosyalarda hem de Angela Cook'un gitmeyen görüntüsünde gördüklerimle eşleşiyordu.

Şimdi cinayetlerdeki plastik poşetin, bir korkuluk yüzü oluşturmak için kullanıldığını anlıyordum. Çuval bezi olmasa da var olan imgelemin bu tutarsızlığı bir şey değiştirmiyordu. Başa geçirilen bir poşet ve boyunun etrafındaki halat aynı resmi yaratmak için kullanılıyordu.

Sonraki sayfadaki görsellere tıkladım. Yine aynı kurgu vardı. Bu kez görseller daha eskiydi; *Oz Büyücüsü* kitabın-

daki, bir yüz yıl önce yapılmış orijinal çizimlere kadar gidiyordu. Ve sonra onu gördüm. Çizimler William Wallace Denslow'a atfedilmişti. William Denslow, yani Bill Denslow, yani Denslow Data.

İmzayı bulduğuma hiç şüphem yoktu. Rachel'ın bahsettiği gizli imza burada olabilirdi.

Ekranı kapatarak ayağa kalktım.

"Gitmem lazım."

Masanın etrafından dolaştım ve yerden sırt çantamı aldım.

"Jack?" diye sordu Fowler.

Kapıya yöneldim.

"Seninle çalışmak güzeldi Dorothy."

Uçak, Sky Harbor'un pistine sert bir iniş yaptı ancak ben doğru düzgün fark etmedim. Son iki haftada uçmaya o kadar alışmıştım ki uçağın güvenle yere indiğine fiziksel olarak bakmak için pencereden bile bakmadım.

Henüz Rachel'ı aramamıştım. Vereceğim bilginin sonuçlarına dahil olmak için önce Arizona'ya gitmek istiyordum. Teknik olarak artık muhabir değildim ama yine de hikâyemi koruyordum.

Gecikme de elimdekileri ve nasıl bir yaklaşımda bulunacağımı düşünmeme izin verdi. Kiralık arabayı aldıktan ve Mesa'ya vardıktan sonra bir marketin önünde durup, kullan at telefon almak için içeri girdim. Rachel'ın Western Data'nın sığınağında çalıştığını biliyordum. Onu aradığımda ekranında benim adım görünsün ve Carver'ın önünde telefonu açsın istemiyordum.

Nihayet arabaya döndüğümde aramayı yaptım; beş çalıştan sonra açtı.

"Alo, ben Ajan Walling."

"Benim. Adımı söyleme."

Devam etmeden önce bir duraksama oldu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Carver yanında mı?"

"Evet."

"Tamam, Mesa'dayım, yaklaşık on dakikalık mesafedeyim. Başka kimse bilmeden seninle buluşmam gerek."

"Üzgünüm, bu mümkün değil. Konu neydi?"

En azından oyuna katılıyordu.

"Söyleyemem. Göstermem lazım. Öğle yemeği yedin mi?"

"Evet."

"Tamam, makinelerden alamayacağın bir şeye, latteye falan ihtiyacın olduğunu söyle. Benimle on dakikaya Hightower Grounds'da buluş. Zorunda kalırsan onların latte siparişlerini de al. Western Data'ya yaklaşmak istemiyorum çünkü her yerde kamera var."

"Peki bana bunun ne olduğu hakkında bir fikir veremez misin?"

"Carver hakkında, o yüzden öyle sorular sorma. Sadece bahaneyi uydurup benimle buluş. Kimseye burada olduğumu ya da aslında ne yaptığını söyleme."

Cevap vermedi, bense sabırsızlanmaya başladım.

"Rachel, gelecek misin gelmeyecek misin?"

"Tamamdır," dedi, "sonra konuşuruz o zaman."

Aramayı sonlandırdı.

Beş dakika içinde Hightower Grounds'daydım. Burası adını belli ki arkasında uzanan eski çöl gözlem kulesinden almıştı. Kule artık kapalı görünse de üzerine cep telefonu sinyali güçlendiriciler ve antenler dikilmişti.

İçeri girdiğimde neredeyse tamamen boş olduğunu fark ettim. Üniversite öğrencisi gibi görünen birkaç müşteri, önlerinde laptopları açık halde tek başlarına oturuyordu. Kasaya giderek iki bardak kahve söyledim, sonra bilgisayarımı diğer müşterilerden uzak bir köşedeki masaya yerleştirdim.

Sipariş verdiğim iki kahveyi aldıktan sonra kendiminkini bol miktarda şeker ve sütle doldurup masama döndüm. Pencereden otoparkı kontrol ettim ama Rachel'dan herhangi bir iz göremedim. Oturdum, dumanı tüten kahveden bir yudum aldım ve kahvecinin ücretsiz WiFi'nı kullanarak internete bağlandım.

On beş dakika geçti. Mesajları kontrol ettim ve gelirse Rachel'a ne diyeceğimi düşündüm. Ekranıma korkuluk görsellerini açtığımda hazırdım. Kahveyle birlikte aldığım fişi okumaya başladım.

Her alışverişte ücretsiz WiFi!
Bizi internette bulun
www.hightowergrounds.com

Fişi buruşturup çöp tenekesine doğru fırlattım ama içine atmayı beceremedim. Ayağa kalkarak sonraki denemede başardıktan sonra kullan at telefonu açtım ve tam Rachel'ı tekrar aramak üzereyken sonunda arabasını kahvecinin otoparkına yanaştırdığını gördüm. İçeri girdi, beni gördü ve doğrudan masama yöneldi. Elinde, üzerinde kahve siparişleri yazan bir kâğıt parçası tutuyordu.

"En son kahve almaya çıktığımda Baltimore'daki rehine pazarlığında çaylak ajandım," dedi. "Ben böyle şeyler yapmam Jack, o yüzden umarım iyi bir şeydir."

"Endişelenme, öyle. Sanırım. Sen bir otursana."

Oturdu ve siyah kahvesinin olduğu bardağı masada ona ittim. Kahveye dokunmadı. Güneş gözlüğü takmıştı ama sol gözünün altındaki derin mor çizgiyi görebiliyordum. Çenesindeki şişlik artık tamamen geçmişti ve dudağındaki kesik de dudak parlatıcısının altına saklanmıştı. Görmek için bakmak gerekiyordu. Eğilip ona sarılmaya ya da öpmeye kalkışsam yerinde olur mu diye düşündüm, ancak tamamen işe odaklanmış tavrından mesajı alıp mesafemi korudum.

"Tamam Jack, geldim işte. Burada ne işin var?"

"Sanırım imzayı buldum. Haklıysam McGinnis sadece bir örtüydü. Günah keçisiydi. Diğer katil Korkuluk. Carver olması gerek."

Uzunca bir süre öylece bana baktı, güneş gözlüğünün ardındaki gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Nihayet konuştu:

"Yani sık uçak seyahati yapan biri olarak buraya gelmek ve birlikte çalıştığım adamın peşinde olduğum katil olduğunu söylemek için uçağa tekrar atladın."

"Doğru."

"Bu umarım doğrudur Jack."

"Sığınakta Carver'ın yanında kim var?"

"EKKS ekibinden iki ajan, Torres ile Mowry. Ama onlara bakma sen. Bana ne olduğunu anlat."

Ona laptopa göstereceklerim için sahneyi kurmaya çalıştım.

"İlk olarak, bir soru beni rahatsız ediyordu. Seni kaçırma nedenleri neydi?"

"Sığınakta kurtarılan videolardan bazılarını gördükten sonra onu düşünmek istemiyorum."

"Özür dilerim, yanlış kelimeler kullandım. Başına gelecekleri kastetmiyorum. Neden *seni* seçtiklerini soruyorum. Neden senin peşinden gelerek o kadar riske girsinler? Bunun kolay cevabı, ana araştırma için büyük bir dikkat dağınıklığı yaratmak. Ki bu doğru ama en iyi ihtimalle geçici bir şaşırtma olacaktı. Ajanlar düzineler halinde oraya dolaşacaklardı. Çok kısa süre sonra federaller tarafından çevrilmeden dur işaretinden geçemez olacaktık. Şaşırtmaca bitecekti."

Rachel bu mantığı düşünerek başını onaylarcasına salladı.

"Tamam ama başka bir nedeni varsa?" diye sordum. "İki tane katilimiz var. Bir akıl hocası ile bir öğrenci. Öğrenci seni tek başına kaçırmaya çalışıyor. Niçin?"

"Çünkü McGinnis öldü," dedi Rachel. "Geriye sadece öğrenci kaldı."

"Tamam, bu doğruysa neden o hamleyi yapsın ki? Neden senin peşine düşsün? Neden Dodge'dan basıp gitmesin? Görüyorsun, yerine oturmuyor. En azından bizim baktığımız

açıdan. Seni yakalamasının şaşırtmaya yönelik bir hamle olduğunu düşünüyoruz. Ama aslında değildi."

"Peki neydi o zaman?"

"Ya McGinnis akıl hocası değilse? Ya öyle göstermek için kullanıldıysa? Ya o yalnızca günah keçisiyse ve seni kaçırmak da gerçek akıl hocasını güvenceye almanın bir parçasıysa? Kaçmasına yardım etmekse?"

"Bulduğumuz kanıtlar ne o zaman?"

"Kitabımın kitaplığında olmasından ve evindeki bacak ortezleriyle pornolardan mı bahsediyorsun? Onlar biraz açıkta değil miydi?"

"Onlar öylece eve bırakılmamıştı. Gizlenmişti ve ancak saatler süren aramanın sonunda bulunabildi. Ama boş ver onları. Evet, yerleştirilmiş olabilir. Ben daha çok Western Data'da bulduğumuz, video kanıtlarıyla dolu sunucuyu düşünüyordum."

"İlk olarak, adamın videolardan teşhis edilemeyeceğini söylemiştin. Ve sunucuya yalnızca onunla Courier'in erişebildiği ne malum? Oradaki kanıt da evdekiler gibi yerleştirilmiş olamaz mı?"

Hemen cevap vermeyince düşünmesini sağladığımı anladım. Belki en başından beri her şeyin McGinnis'in üzerine biraz fazla kolay kaldığını düşünüyordu. Ama sonra bunun da mantıksız olduğunu belirtircesine başını salladı.

"Yine de akıl hocasının Carver olduğunu iddia etmen mantıklı gelmiyor. Adam kaçmaya çalışmadı. Courier beni kaçırmaya çalışırken Carver sığınakta Torres ve..."

Bitirmedi. Ben bitirdim:

"Mowry'leydi. Evet, iki FBI ajanının yanındaydı."

Kavramasını izledim.

"İki ajan ona kefil olacağından mükemmel bir alibisi olurdu," dedi sonunda. "O EEKS ekibiyle beraberken ben ortadan

kaybolsaydım, onun alibisi olurdu ve büro beni McGinnis'le Courier'in kaçırdığından neredeyse hiç şüphe duymazdı."

Başımla onayladım.

"Bu sadece Carver'ı şüphelenilmeyecek bir konuma getirmez, aynı zamanda soruşturmanızın ortasında kalmasını da sağlardı."

Cevabını sadece bir saniye bekledim. Konuşmayınca baskıya devam ettim.

"Bir düşün. Courier kaldığın oteli nereden biliyordu? Tur sırasında sorduğunda Carver'a söylemiştik. Hatırladın mı? Yani Courier'e o söyledi. Courier'i o gönderdi."

Başını salladı.

"Hatta dün akşam ona otele döneceğimi, oda servisi söyleyeceğimi ve uyuyacağımı söyledim."

Sonucun belli olduğunu söylercesine ellerimi açtım.

"Ama bu yeterli değil Jack. Carver'ın katil olması..."

"Biliyorum. Ama belki bu yardımcı olur."

Ekranı görebilsin diye bilgisayarı çevirdim. Google'daki korkuluk resimlerini açmıştım. Önce başını uzatıp baktı, sonra bilgisayarı masadaki kendi tarafına çekti. Klavyeyi kullanarak her resme tek tek baktı. Bir şey dememe gerek yoktu.

"Denslow!" dedi aniden. "Bunu gördün mü? *Oz Büyücüsü*'nün orijinal çizerinin adı William Denslow'muş."

"Evet, görmüştüm. Bu yüzden buradayım."

"Yine de Carver'la doğrudan bağlantısı yok."

"Fark etmez. Hâlâ çok bilinmezlik var Rachel. Carver'ın birçoğuyla bağlantısı var. McGinnis ve Freddy Stone'a erişimi vardı. Sunuculara erişimi vardı. Tüm bunlara bakınca teknik becerileri olduğunu da biliyoruz."

Rachel cevaplarken laptopumda yazmaya devam ediyordu.

"Hâlâ doğrudan bağlantı yok Jack. Pekâlâ birisi Carver'a tuzak kurmuş da olabilir. Bir şey daha buldum. Freddy Stone ismini Google'da arattım. Şuna bir bak."

Ekranı görebileyim diye laptopu çevirdi. Fred Stone isimli erken yirminci yüzyılda yaşamış bir aktörün Vikipedi'deki biyografisi açılmıştı. Biyografiye göre Stone, *Oz Büyücüsü*'nün 1902 Broadway versiyonunda Korkuluk karakterini oynamasıyla tanınıyordu.

"Gördün mü, Carver olmalı. Çomak soktuğu her şey merkezde ona bağlanıyor. Kurbanlarını korkuluğa dönüştürüyor. Gizli imzası bu."

Rachel başını bir kere salladı.

"Bak, onu kontrol ettik! Temizdi. MIT'den çıkma dehanın teki."

"Nasıl temiz? Sabıka kaydı mı yok? Bu tür adamlar ilk kez tamamen güvenlik güçlerinin radarının altında kalmıyorlar. Ted Bundy kadınları öldürmediği zamanlarda bir tür alo kriz hattında çalıştı. Bu sayede sürekli polisle iletişim halinde kaldı. Hem bana sorarsan, en çok dehalara dikkat etmek gerek."

"Ama ben bu tür adamları anlarım ve hiçbir şey hissetmedim. Daha bugün onunla öğle yemeği yedim. Beni McGinnis'in en sevdiği barbekü restoranına götürdü."

Gözlerinden kendinden şüphe ettiğini anlayabiliyordum. Bunu tahmin etmemişti.

"Gidip onu alalım," dedim. "Adamla yüzleşir ve konuşmasını sağlarız. Çoğu seri katil işiyle gurur duyar. Bahse girerim konuşacaktır."

Ekrandan başını kaldırıp bana baktı.

"Gidip alalım mı? Jack, sen ne ajansın ne de polis. Sen muhabirsin."

"Artık değilim. Bugün karton kutumla beraber güvenlik eşliğinde dışarı çıkarıldım. Muhabirlikle işim bitti."

"Ne? Neden?"

"Uzun hikâye, sonra anlatırım. Carver konusunda ne yapacağız?"

"Bilmiyorum Jack."

"Öylece oraya dönüp ona lattesini götüremezsin."

Rachel'ın birkaç masa arkasında oturan müşterilerden birinin laptopunun ekranından başını kaldırarak açık kirişli tavana bakıp gülümsediğini fark ettim. Ardından bir yumruğunu kaldırdı ve ortaparmağını çıkardı. Baktığı yeri takip ederek kirişlerden birine göz attım. Üzerine küçük, siyah bir kamera yerleştirilmiş; lensi kahvecinin oturma alanına döndürülmüştü. Çocuk önüne dönerek bilgisayarına bir şeyler yazmaya başladı.

Aniden ayağa kalktım, Rachel'ı geride bırakarak çocuğun yanına gittim.

"Hey," dedim, kamerayı göstererek. "Ne o? Nereye gidiyor?"

Çocuk aptallığım karşısında burnunu kırıştırarak omuzlarını silkti.

"Canlı kamera. Her yere gidiyor. Az önce beni gören Amsterdam'daki arkadaşım haber verdi."

Birden dank etti. Fiş. *Her alışverişte ücretsiz WiFi. Bizi internette bulun.* Dönüp Rachel'a baktım. Üzerinde Korkuluk'un tam ekran fotoğrafı olan laptop kameraya dönüktü. Geri dönüp lense doğru baktım. İster önsezi deyin ister kesin bilgi ama Carver'a baktığımı biliyordum.

"Rachel?" dedim, bakışlarımı çevirmedim. "Ona kahveyi nereden alacağını söyledin mi?"

"Evet," dedi arkamdan. "Sokağın hemen aşağısına gideceğimi söyledim."

Bu her şeyi onaylıyordu. Döndüm ve masaya gittim. Laptopu alıp kapattım.

"Bizi izliyordu," dedim. "Gitmemiz lazım."

Kahveciden dışarı çıktım, o da peşimden geldi.

"Ben sürerim," dedi.

Rachel kiralık arabasını ana kapıdan geçirdi ve hızla Western Data'nın ön kapısına geldi. Arabayı tek eliyle kullanıyor, diğeriyle telefonuyla uğraşıyordu. Park etti ve dışarı çıktı.

"Bir terslik var," dedi. "Hiçbiri cevap vermiyor."

Rachel, Western Data'nın anahtar kartını kullanarak ön kapıdan girdi. Resepsiyon boştu, hızlıca bir sonraki kapıya ilerledik. İç koridora girdiğimizde ceketinin altındaki kemere takılı kılıftan silahını çıkardı.

"Ne oluyor bilmiyorum ama o hâlâ burada," dedi.

"Carver mı?" diye sordum. "Onu nereden biliyorsun."

"Öğle yemeğine aynı arabayla gittik. Onunki hâlâ dışarıda. Gümüş rengi Lexus."

Merdivenlerden sekizgen odaya girdik ve sığınağa çıkan mantrapa yaklaştık. Rachel kapıyı açmadan önce duraksadı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Geldiğimizi biliyor. Arkamda kal."

Silahını kaldırdı ve birbirimiz yaklaştık, sonra hızla ikinci kapıya ilerledik. Diğer tarafa geçtiğimizde kontrol odası boştu.

"Bir yanlışlık var," dedi Rachel. "Herkes nerede? Ve şunun açık olması gerekiyordu."

Sunucu odasına açılan cam kapıyı gösterdi. Kapalıydı. Kontrol odasını taradığımda Carver'ın özel ofisinin kapısının aralık olduğunu gördüm. Oraya yönelerek kapıyı tamamen açtım.

Oda boştu. İçeri girdim ve Carver'ın çalışma masasına yürüdüm. Bir parmağımı dokunmatik yüzeye getirince iki monitör de açıldı. Ana ekranda az önce Rachel'a Carver'ın Meçhul olduğunu açıkladığım kahveci tepeden görülüyordu.

"Rachel?"

İçeri geldi, monitörü işaret ettim.

"Bizi izliyordu."

Aceleyle kontrol odasına döndü, ben de peşinden gittim. Ortadaki çalışma masasına geçti, silahını masaya bıraktı ve klavyeyle dokunmatik yüzeyi kullanmaya başladı. İki monitör çalıştı ve çok geçmeden tesisin otuz iki iç kamerasının görüntüleriyle bölünmüş birden fazla ekran göründü. Fakat tüm bu kareler siyahtı. Değişik kameraları açsa da hepsi aynı durumdaydı. Bütün kameralar kararmıştı.

"Kameraların hepsini kapatmış," dedi Rachel. "Ne..."

"Bekle. Orada!"

Birkaç siyah kareyle çevrili bir kamera açısını gösterdim. Rachel dokunmatik yüzeyi kullanarak görüntüyü tam ekran haline getirdi.

Kamera, çiftlikteki iki sıra arasındaki koridoru gösteriyordu. Yerde iki vücut yüzüstü yatıyordu; el bilekleri arkalarında, ayak bilekleriyse kablo bağlarıyla bağlanmıştı.

Rachel masaya bağlı ince uzun mikrofonu aldı, bir tuşa basıp çığlık atar gibi bir sesle konuştu:

"George! Sarah! Beni duyabiliyor musunuz?"

Rachel'ın sesiyle ekrandaki figürler kıpırdadı ve erkek olan başını kaldırdı. Beyaz gömleğinde kan vardı sanki.

"Rachel?" dedi, sesi tepedeki hoparlörden zayıf geliyordu. "Seni duyabiliyorum."

"Nerede o? Carver nerede George?"

"Bilmiyorum. Az önce buradaydı. Bizi buraya az önce getirdi."

"Ne oldu?"

"Sen gittikten sonra ofisine girdi. Bir süre orada kaldı, çıktığındaysa bize saldırdı. Silahımı evrak çantamdan aldı. Bizi buraya sürükledi ve yerde bıraktı. Onunla konuşmaya çalıştım ama konuşmuyordu."

"Sarah, senin silahın nerede?"

"Onu da aldı," diye seslendi Mowry. "Özür dilerim Rachel. Bunun olacağını tahmin edemedik."

"Sizin suçunuz değil. Benim suçum. Sizi oradan çıkaracağız."

Rachel mikrofonu bıraktı ve eline silahını alarak hızla çalışma masasının etrafından dolandı. Biyometrik okuyucunun yanına gidip elini tarayıcıya yerleştirdi.

"Orada bekliyor olabilir," diye uyardım.

"Biliyorum ama ne yapayım, onları orada mı bırakayım?"

Cihaz taramayı tamamladı ve Rachel kolu tutarak kapıyı yana itti. Yerinden kıpırdamadı. El taraması reddedilmişti.

Rachel tekrar tarayıcıya baktı.

"Bu hiç mantıklı değil. Profilim daha dün ayarlandı."

Elini tarayıcıya koyarak prosedürü yeniden başlattı.

"Kim ayarladı?" diye sordum.

Bana baktığında cevap vermeden Carver olduğunu anladım.

"O kapıyı başka kim açabiliyor?" diye sordum.

"Bu taraftan başka kimse açamıyor. Ben, Mowry ve Torres."

"Peki buradaki çalışanlar?"

Tarayıcıdan uzaklaşıp kapıyı tekrar denedi. Yerinden oynamadı.

"Yukarıdaki iskelet kadrodalar ve başka kimsenin çiftliğe girmeye yetkisi yok. Boku yedik! İçeri..."

"Rachel!"

Ekranı işaret ettim. Carver birden sunucu odasındaki çalışan tek kameranın görüş alanına girmişti. Ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine koyarak yerdeki iki ajanın önünde durdu ve doğrudan kameraya baktı.

Rachel ekranı görebilmek için hemen yanıma geldi.

"Ne yapıyor?" diye sordu.

Cevaplamama gerek yoktu çünkü Carver cebinden bir kutu sigarayla tek kullanımlık çakmak çıkardı. Zihnin gereksiz bilgileri yüzeye çıkardığı anlardan birinde olduğumdan, onların muhtemelen Freddy Stone'un/Marc Courier'in kutusundaki kayıp sigaralar olduğunu fark ettim. Biz izlerken Carver sakince kutudan bir sigara çıkardı ve ağzına yerleştirdi.

Rachel hızlıca mikrofonu kendine çekti.

"Wesley? Ne oluyor?"

Carver çakmağı sigaranın ucuna getiriyordu ancak soruyu duyunca durdu. Tekrar kameraya baktı.

"İnceliği bir kenara bırakabilirsin Ajan Walling. Dansın sonuna geldik."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu daha etkili bir şekilde.

"Ne yaptığımı biliyorsun," dedi Carver. "Bitiriyorum. Günlerimin geri kalanını bir hayvan gibi kovalanarak ge-

çirmekten, sonra da kafese tıkılmaktansa bunu yeğlerim. Teşhire çıkarılmak, büronun evrendeki tüm karanlık sırları öğrenmeyi uman deli doktorları ve profilcileriyle görüşüp durmak istemiyorum. Bana göre bu, ölümden çok daha kötü bir kader olur Ajan Walling."

Çakmağı bir daha kaldırdı.

"Yapma Wesley! En azından Ajan Mowry ile Torres'i bırak. Sana zarar verecek bir şey yapmadılar."

"Mesele bu değil ama, değil mi? Benim canımı dünya yaktı Rachel ve o kadarı yeterli. Eminim psikoloji eğitimi almışsındır."

Rachel elini açma tuşundan çekti ve hızlıca bana döndü.

"Bilgisayara geç. VESDA sistemini kapat."

"Hayır, sen yap! Bir kere ben..."

"Jack de yanında mı?" diye sordu Carver.

Rachel'a benimle yer değiştirmesini işaret ettim. O koltuğa oturup bilgisayarla ilgilenirken ben mikrofona geçtim. Tuşa bastım ve Angela Cook'u öldüren adamla konuştum.

"Buradayım Carver. Böyle bitmesi gerekmiyor."

"Hayır Jack, tek bitiş yolu bu. Başka bir devi daha öldürüyorsun. Günün kahramanı sensin."

"Hayır, henüz olmaz. Hikâyeni anlatmak istiyorum... Wesley. Bırak dünyaya açıklayayım."

Carver ekranda başını salladı.

"Bazı şeyler açıklanamaz. Bazı hikâyeler anlatılamayacak kadar karanlıktır."

Çakmağı ateşledi ve içinden alev çıktı. Sigarasını yakmaya başladı.

"Carver, hayır! Yanındaki insanlar masum!"

Carver derin bir nefes aldı, içinde tuttu, ardından başını geri yatırarak bir dizi dumanı tavana doğru üfledi. Kendini kızıl ötesi duman detektörlerinin altına hizaladığından emindim.

"Hiç kimse masum değildir Jack," dedi. "Bunu senin biliyor olman lazım."

İçine biraz daha duman çekti ve sigara tutan eliyle neredeyse sıradan bir şekilde jestler yaparken mavi dumanın küçük bir izi havaya yükseldi.

"Ajan Walling'le sistemi kapatmaya çalıştığınızı biliyorum ama işe yaramayacak. Onu bizzat yeniden başlattım. Artık sadece benim erişimim var. Ve dağılımdan bir dakika sonra karbondioksiti havadan çıkaran egzoz bileşenleri de bakım için kapatıldı. Hiç hata olmamasına özen gösterdim. Ve hayatta kalan..."

Carver nefes vererek tavana başka bir duman dalgası gönderdi. Rachel'a göz attım. Parmakları klavyenin üzerinde yarış halindeydi ancak başını salladı.

"Yapamıyorum," dedi. "Bütün yetkilendirme kodlarını değiştirmiş. İçeriye..."

Alarm sirenin ani sesi kontrol odasını doldurdu. Sistem harekete geçmişti. Beş santimetre kalındığındaki kırmızı bir şerit odadaki tüm bilgisayarlarda belirdi. Elektronik ve sakin bir kadın sesi şeritteki kelimeleri yüksek sesle okudu.

"Dikkat, VESDA yangın önleme sistemi aktive edildi. Tüm çalışanlar sunucu odasından çıkmalıdır. VESDA yangın önleme sistemi bir dakika sonra çalışacaktır."

Rachel iki elini de saçından geçirerek çaresizce önündeki ekrana baktı. Carver tavana biraz daha duman üflüyordu. Yüzünde sakin bir boyun eğme ifadesi vardı.

"Rachel!" diye seslendi Mowry, Carver'ın arkasından. "Bizi buradan çıkar!"

"Bitti," dedi Carver. "Bu artık son."

Tam o anda uyarı sireninin ikinci dalgasıyla sarsıldım.

"Dikkat, VESDA yangın önleme sistemi aktive edildi. Tüm çalışanlar sunucu odasından çıkmalıdır. VESDA yangın önleme sistemi elli beş saniye sonra çalışacaktır."

Rachel ayağa kalktı ve masadan silahını aldı.

"Eğil, Jack!"

"Rachel, hayır, orası kurşun geçirmez."

"Ona göre."

İki eliyle nişan alarak tam önündeki pencereye üç hızlı atış yaptı. Patlamalar sağır ediciydi. Fakat mermiler camı doğru düzgün etkilemeden kontrol odasında çılgınca sekti.

"Rachel, hayır!"

"Aşağıda kal!"

Cam kapıya iki el daha ateş etti ve aynı olumsuz sonuca ulaştı. Seken mermilerden biri önümdeki ekranlardan birine isabet etti ve monitör kararınca Carver'ın görüntüsü de kayboldu.

Rachel yavaşça silahı indirdi. Uyarı sireni yenilgisini vurgularcasına yeniden çalıştı.

"Dikkat, VESDA yangın önleme sistemi aktive edildi. Tüm çalışanlar sunucu odasından çıkmalıdır. VESDA yangın önleme sistemi otuz saniye sonra çalışacaktır."

Pencerelerden sunucu odasının içine baktım. Tavan boyunca ızgara deseniyle uzanan siyah borulara, sonra kırmızı CO2 kutularının bulunduğu arka duvara göz attım. Sistem harekete geçmek üzereydi. Üç hayatı söndürecekti ama sunucu odasında yangın yoktu.

"Rachel, yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Ne Jack? Denedim. Bir şey kalmadı!"

Silahını çalışma masasına vurup kendini sandalyeye bıraktı. Yanına gittim, ellerimi masanın üstüne koydum ve üzerine doğru eğildim.

"Denemeye devam etmelisin! Sistemin bir arka kapısı olmalı. Bu adamlar her zaman..."

Durdum ve bir şeyi fark ederken sunucu odasına baktım. Ve siren yine başladı fakat bu kez doğru düzgün duymadım.

"Dikkat, VESDA yangın önleme sistemi aktive edildi. Tüm çalışanlar sunucu odasından çıkmalıdır. VESDA yangın önleme sistemi on beş saniye sonra çalışacaktır."

Carver pencerelerin diğer tarafında görünmüyordu. İki kasa sırasının arasındaki, kontrol odasından görülmeyen koridoru seçmişti. Bunun nedeni, duman detektörü müydü yoksa başka bir şey miydi?

Rachel'ın önündeki hasar görmemiş ekrana göz attım. Carver'ın kararttığı otuz iki kameranın çoklu ekranlarını gösteriyordu. Şimdiye kadar nedenini düşünmemiştim.

O anda atomlar tekrar birbirine çarptı. Her şey netlik kazandı. Sadece önümde gördüklerim değil, daha önce gördüklerim de... Mizzou'nun onu sunucu odasına giderken gördükten sonra arkaya sigara içmeye çıkması... Yeni bir fikrim vardı. Doğru fikir buydu.

"Rachel..."

Alarm bu kez daha yüksek sesli ve uzundu. Rachel ayağa kalkarak CO2 sistemi çalışırken cama gözlerini dikti. Sunucu odasının tavanındaki borulardan beyaz bir gaz patlayarak çıktı. Saniyeler içinde pencereler buğulandı ve kullanılmaz

hale geldi. Yüksek hızlı boşaltım, kalın camın arkasından gürültülü ve net bir şekilde gelen tiz bir ıslık sesi çıkardı.

"Rachel!" diye bağırdım. "Anahtarını ver. Carver'ın peşinden gideceğim."

Döndü ve bana baktı.

"Ne diyorsun sen?"

"Kendini öldürmüyor! Adamın gaz maskesi var ve bir arka kapı olmalı!"

Islık sesi durdu, ikimiz de pencerelere döndük. Sunucu odası tamamen beyazla kaplanmıştı ancak CO2 akışı durmuştu.

"Anahtarı ver Rachel."

Bana baktı.

"Ben gitmeliyim."

"Hayır, senin destek ve ambulans çağırman lazım. Sonra da bilgisayarla ilgilen. Arka kapıyı bul."

Bir şeyleri düşünecek ve karar verecek zaman yoktu. İnsanlar ölüyordu. İkimiz de biliyorduk. Cebinden anahtarı çıkarıp bana verdi. Gitmek üzere döndüm.

"Bekle! Al şunu."

Ona döndüğümde bana silahını uzattı. Tereddüt etmeden aldım, sonra mantrapa yöneldim.

Rachel'ın silahı, hatırladığım kadarıyla kendi silahımdan daha ağır hissettiriyordu. İnsan tuzağının içinden geçerken silahı kaldırdım, mekanizmasını kontrol ettim ve namlusuyla nişan aldım. Sadece yılda bir poligona giden türden atıcılardandım ama gerekirse silahı kullanmaya hazır olacağımı biliyordum. Sonraki kapıdan geçerek silahı doğrultmuş halde sekizgene girdim. İçeride kimse yoktu.

Hızlıca odayı geçip diğer taraftaki kapıya yürüdüm. İnternet sitesindeki turdan buranın, tesisin güç ve soğutma sistemlerinin yer aldığı geniş odalara çıkacağını biliyordum. Carver'la teknisyenlerinin sunucu kulelerini inşa ettiği atölye de buradaydı. Tahminimce burada aynı zamanda ikinci merdivenler vardı.

İlk olarak fabrika tesisi odasına yöneldim. Bir sürü ekipmanın olduğu geniş bir alandı. Winnebago büyüklüğündeki havalandırma sistemi odanın merkezinde duruyordu, sayısız bant ve kabloyla tepeye bağlanmıştı. Onu geçince yedekleme sistemleri ve jeneratörler görülüyordu. Soldaki en uzak kapıya koştum ve açmak için Rachel'ın kartını kullandım.

Uzun, dar bir ekipman odasına adım attım. Diğer tarafında ikinci bir kapı daha vardı ve binanın planından anladığım kadarıyla orası sunucu odasına çıkacaktı.

Hızla hareket ederken kapının sol tarafına monte edilmiş bir biyometrik el tarayıcı daha olduğunu gördüm. Üzerinde acil durum solunum cihazlarının yer aldığı kutu duruyordu. Burası sunucu odasının arka kapısı olmalıydı.

Carver'ın çoktan kaçıp kaçmadığını bilmek imkânsızdı. Ancak çıkmasını bekleyecek vaktim yoktu. Döndüm ve geriye gittim. Hızlıca fabrika tesisi odasına geri dönüp, uzaktaki çift kanatlara ulaşana kadar devam ettim.

Silahı havada ve hazırda tutarak kapılardan birini anahtar kartla açtım ve atölyeye girdim. Burası çalışma tezgâhlarının sağ ve sol duvarlara dizildiği, ortada yapım aşamasındaki siyah bir sunucu kulesinin yer aldığı bir çalışma alanı bulunan bir başka büyük odaydı. Kasanın çerçevesi ve yanları tamamlanmıştı ancak sunucuların yerleştirileceği iç raflar henüz bitmemişti.

Sunucu kulesinin arkasında yüzeye çıkan dairesel bir merdiven gördüm. Burası arka kapıya ve sigara bankına giden yer olmalıydı.

Hızlıca kasanın etrafından geçtim ve merdivenlere yöneldim.

"Merhaba Jack."

Adımı duyduğum anda ensemde silahın namlu ucunu hissettim. Carver'ı görmemiştim bile. Ben geçerken sunucu kulesinin arkasından çıkmıştı.

"Şüpheci bir muhabir. İntiharımı yemeyeceğini tahmin etmeliydim."

Boştaki eliyle arkadan yakamı tuttu, bu sırada silahı tenime bastırmaya devam etti.

"Artık silahı bırakabilirsin."

Bıraktım, beton zemine gürültüyle düştü.

"Bu Ajan Walling'indi herhalde, öyle mi? Neden gidip onu ziyaret etmiyoruz? Böylece bu işi şimdi bitirebiliriz. Ya da kim bilir, belki sadece seni halleder, onu da yanıma alırım. Sanırım Ajan Walling'le biraz zaman geçirmek..."

Ete ve kemiğe değen bir nesnenin vuruş sesini duydum ve Carver önce sırtıma, ardından yere düştü. Döndüğümde elinde çalışma tezgâhından aldığı sanayi boy İngiliz anahtarını tutan Rachel'la karşılaştım.

"Rachel, sen..."

"Mowry'nin anahtar kartını kadının çalışma masasında bırakmış. Senin peşinden çıktım. Hadi. Onu kontrol odasına geri götürelim."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Eli. Sunucu odasını açabilir."

Beton zeminde inleyen ve yavaşça hareket eden Carver'ın yanına eğildi. Kendi silahını ve Carver'ın tuttuğunu eline aldı. Adamın belinde ikinci bir silah görerek ben de onu aldım. Kendi belime koydum, sonra da Rachel'ın Carver'ı ayağa sürüklemesine yardım ettim.

"Arka kapı daha yakın," dedim, "ve orada solunum cihazları var."

"Sen yolu göster. Acele et!"

Carver'ı odadan yarı taşıyarak hızlıca yürüdük ve ileri-deki dar ekipman odasına geçtik. Yol boyunca Carver inledi, anlayamadığım şeyler söyledi. Uzun boyluydu ama zayıf olduğundan ağırlığı fazla gelmiyordu.

"Jack, arka kapıyı bulman iyiydi. Umarım çok geç kalmamışızdır."

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama dakikalar değil saniyeler olduğunu düşünüyordum. Rachel'a cevap ver-

mesem de meslektaşlarına vaktinde ulaşacağımıza inanıyordum. Sunucu kapısının arka kapısına geldiğimizde Carver'ın ağırlığını üstlenerek, Rachel elini tarayıcıya koyabilsin diye adamı döndürmeye başladım.

O anda Carver'ın bedeninin katılaştığını hissettim. Benim için hazırdı. Elimi yakaladı ve döndürerek hızdan ötürü dengemi kaybetmemi sağladı. Omuzum kapıya çarparken Carver bir elini indirip belimdeki silaha uzandı. Bileğini yakaladım ancak çok geçti. Sağ eli silahın üzerine kapandı. Rachel'la onun arasındaydın ve birdenbire Rachel'ın silahı görmediğini, Carver'ın ikimizi de öldüreceğini fark ettim.

"*Silah!*" diye bağırdım.

Kulağımın dibinde keskin bir patlama oldu, Carver'ın elleri üzerimden çekildi ve kendisi aniden yere düştü. O düşerken üzerime kan püskürdü.

Geri çekildim ve iki büklüm olarak kulaklarımı tuttum. Çınlama, geçen bir treninki kadar yüksekti. Dönüp baktığımda Rachel'ın hâlâ silahı ateş etme pozisyonunda tuttuğunu gördüm.

"Jack, iyi misin?"

"Evet, iyiyim!"

"Hadi, tut şunu! Nabzı durmadan halletmemiz lazım."

Kollarımı omuzlarının altından geçirebilmek için Carver'ın arkasına geçtim ve onu kaldırdım. Rachel yardım ediyor olsa da zordu. Fakat adamı doğrultmayı başardık ve ardından ben kollarının altından tutarken Rachel da sağ elini okuyucuya getirdi.

Kapının kilidi metalik bir sesle açıldı ve Rachel kapıyı itti.

Carver'ı eşikte bıraktım, hava çıksın diye kapıyı kapatmadım. Kutuyu açıp solunum cihazlarını aldım. Sadece iki tane vardı.

"Al!"

Çiftliğe girerken birini Rachel'a verdim. Sunucu odasındaki sis dağılıyordu. Görüş mesafesi iki metre kadardı. Rachel'la solunum cihazlarını taktık ve hava yollarını açtık, ancak Rachel meslektaşlarının isimlerini seslenmek için kendininkini çıkarıp duyuyordu.

Hiç cevap almadı. İki sıra sunucunun arasındaki ana koridora geçtiğimizde neyse ki hemen Torres ve Mowry'le karşılaştık. Carver çabuk kaçabilmek adına onları arka kapıya yakın bir yere koymuştu.

Rachel ajanların yanlarına çömeldi ve onları sarsarak uyandırmaya çalıştı. İkisi de tepki vermedi. Solunum cihazını çıkarıp Torres'in ağzına yerleştirdi. Ben de kendiminkini de Mowry'ninkine koydum.

"Sen Torres'i al, ben Mowry'yi alırım!" diye bağırdı.

İkimiz de ajanları kollarının altlarından tuttuk ve onları içeri girdiğimiz kapıya doğru sürükledik. Benimki hafifti ve hareket etmesi kolaydı, o yüzden Rachel'a güzel yol gösterdim. Fakat yarı yolsa nefesim kesilmeye başladı. Benim de oksijene ihtiyacım vardı.

Açık kapıya yaklaştıkça ciğerlerime daha fazla hava girmeye başladı. Nihayet kapıya geldim ve Torres'i Carver'ın cesedinin üzerinden ekipman odasına götürdüm. Sarsıntılı iniş Torres'i uyandırmış görünüyordu. Ben daha bırakmadan öksürmeye, kendine gelmeye başladı.

Rachel arkamdan Mowry'le geldi.

"Nefes almıyor galiba!"

Mowry'nin ağzından solunum cihazını çıkarıp kalp masajı yapmaya koyuldu.

"Jack, Torres nasıl?" diye sordu, dikkatini Mowry'den çevirmeden.

"İyi. Nefes alıyor."

Ağızdan ağıza solunum yapan Rachel'ın yanına gittim. Nasıl yardım edebileceğimi bilmesem de birkaç saniye içinde Mowry sarsıldı ve öksürmeye başladı. Yan tarafına döndü ve bacaklarını cenin pozisyonuna getirdi.

"Her şey yolunda Sarah," dedi Rachel. "İyisin. Atlattın. Güvendesin."

Nazikçe Mowry'nin omzuna vurdu ve ajanın öksürerek teşekkür ettiğini, sonra da ortağını sorduğunu duydum.

"İyi olacak," dedi Rachel.

Yakındaki duvara giderek sırtımı ona yasladım. Tükenmiştim. Gözlerim Carver'ın kapının yanındaki zemine yayılan bedenine kaydı. Hem giriş hem de çıkış yaralarını görebiliyordum. Mermi ön loblarından geçmişti. Düştüğünden beri kıpırdamamıştı ama bir süre sonra boynunda, kulağının hemen altında çok az bir nabız gördüğümü sandım.

Rachel yorgunlukla kenara çekildi ve duvarda yanıma yaslandı.

"Destek geliyor. Muhtemelen kalkıp onları beklemem lazım ki buraya nasıl geleceklerini göstereyim."

"Önce nefeslen. İyi misin?"

Evet anlamında başını salladı ancak hâlâ hızlı nefes alıyordu. Ben de aynı durumdaydım. Gözlerini takip ettiğimde Carver'a odaklandığını gördüm.

"Çok kötü, biliyor musun?"

"Ne?"

"Hem Courier hem de Carver öldüğü için sırları da onlarla birlikte gitti. Herkes öldü ve elimizde hiçbir şey, yaptıklarının nedeni hakkında tek bir ipucu bile yok."

Yavaşça başımı salladım.

"Sana bir haberim var. Sanırım Korkuluk hâlâ hayatta."

ON DOKUZ:

BAKERSFIELD

Mesa'da olanların üzerinden altı hafta geçti. Yaşananlar hâlâ hafızamda ve hayal gücümde canlı.

Şimdi yazıyorum. Her gün. Genelde öğleden sonraları bilgisayarımı götürebileceğim kalabalık bir kahveci buluyorum. Yazar sessizliğinde yazamadığımı öğrendim. Dikkat dağıtıcılarla ve beyaz gürültüyle savaşmam şart. Kalabalık bir haber odasında yazma deneyimine olabildiğince yaklaşmalıyım. Rahat ve evdeymiş gibi hissetmek için arka plandaki konuşmaların, çalan telefonların, tıkırdayan klavyelerin gürültülerine ihtiyaç duyuyorum galiba. Elbette bu gerçeğin yapay bir kopyası. Bu kahvecide yoldaşlık yok. "Dünyaya karşı biz" hissi yok. Haber odası hakkında sonsuza dek özleyeceğim şeyin bunlar olacağına eminim.

Sabahları konumu araştırmaya ayırıyorum. Wesley John Carver hâlâ büyük bir bilmece ama kim ve ne olduğunu öğrenmeye yaklaşıyorum. O Los Angeles'taki Metropolitan Islah Merkezi'nin hastane koğuşunda komanın alacakaranlık dünyasında yatarken, ben ise etrafını sarıyorum.

Bildiklerimden bazıları Arizona, Nevada ve Kaliforniya'daki dosyalar üzerinde çalışmayı sürdüren FBI'dan geldi. Ama çoğunu kendi başıma, birkaç kaynaktan öğrendim.

Carver üstün zekâlı, kendini anlamada son derecede iyi bir katildi. Zekiydi, kurnazdı, insanların en derin ve en karanlık arzularına erişerek onları kullanabiliyordu. İnternet

sitelerinde ve sohbet odalarında pusu kurdu, muhtemel öğrencilerini ve kurbanlarını tespit ederek onları evlerine kadar takip etti, dijital dünyanın labirentinin içinde onları izledi. Sonra gerçek dünyada sıradan bir iletişim kurdu. Onları kullandı ya da öldürdü ya da ikisini birden yaptı.

Bunu yıllardır, Western Data'dan bagaj cinayetlerinin insanların dikkatini çekmesinden çok daha önce yapıyordu. Marc Courier uzun takipçi listesinin sonuncularından biriydi sadece.

Yine de Carver'in yaptığı zalimce eylemler, bunların arkasındaki dürtüyü gölgeleyemiyor. New York'taki editörüm her konuştuğumuzda bana böyle söylüyor. Neden gerçekleştiğinden ötesini anlatabilmeliyim. Nedenini anlatabilmeliyim. Yine geniş ve derin -meşhur G ve D- ve artık alıştım.

Şimdiye kadar şunları öğrendim: Carver babasının kim olduğunu hiç bilmeden, tek çocuk olarak büyüdü. Annesi striptiz kulüplerinde çalışıyordu, bu yüzden erken yıllarında ikisi sürekli Los Angeles'tan San Francisco'ya, oradan New York'a gidiyor, bu rotayı tekrarlıyorlardı. "Soyunma odası bebeği" dedikleri türden, annesi ön tarafta sahne ışıklarıyla çalışırken temizlikçilerin, kostümcülerin ve diğer dansçıların kollarında olan bir çocuktu. Annesi, "L.A. Kadını" sahne adını kullanan bir assolistti ve özellikle Los Angeles'ın rock grubu döneminin imza müziği olan The Doors eşliğinde dans ederdi.

Carver'ın soyunma odasında birlikte bırakıldığı birden fazla kişi tarafından cinsel istismara uğradığına ve çoğu gece annesinin kendisine para ödeyen erkekleri eğlendirdiği otel odasında uyuduğuna dair şüpheler var.

Bunlar arasında en göze çarpan ise annesinin geçim kaynağını tehdit eden, adı konulmamış, dejeneratif bir kemik hastalığına yakalanması. Sahnede değilken ve çalıştığı dün-

yadan uzakken sıklıkla zayıflayan bağ dokularına ve eklemlerine destek olması için doktorun yazdığı bacak ortezlerini takıyordu. Küçük Wesley sık sık annesinin bacaklarına deri şeritleri bağlamak için çağrılıyordu.

Bu kasvetli ve iç karartıcı bir portre ancak hiçbiri çoklu cinayetlere bir anlam sağlamıyor. Bu kanserojenin gizli içerikleri henüz ne ben ne de FBI tarafından açıklandı. Carver'ın yetişkinliğindeki korkunç kansere dönüşümünü neyin sağladığı hâlâ bilinmiyor. Fakat Rachel sıklıkla bana bir Coen Kardeşler filmindeki en sevdiği repliği hatırlatıyor: *Hiç kimse birbirini o kadar iyi tanımaz.* Wesley Carver'ı seçtiği yola neyin gönderdiğini kimsenin bilemeyeceğini söylüyor.

Bugün Bakersfield'dayım. Art arda dördüncü kez sabahı Karen Carver'la geçireceğim ve bana oğluyla olan anılarını anlatacak. On sekiz yaşında MIT'ye gitmek için yanından ayrıldığı günden beri onu ne görmüş ne de onunla konuşmuş. Ama oğlunun çocukluk hayatı hakkında bildikleri ve bunları benimle paylaşma isteği sayesinde neden sorusuna daha çok yaklaşacağım.

Yarın eve gideceğim; katilin artık tekerlekli sandalyeye bağlı olan annesiyle olan konuşmalarım şimdilik tamamlandı. Bitirilecek başka bir araştırma var ve kitabımın teslim tarihi yakın. Daha da önemlisi, Rachel'ı görmeyeli beş gün oldu ve ayrılığa katlanmak giderek zorlaşıyor. Tek mermi teorisine ve eve dönme ihtiyacına inanan birine dönüştüm.

Bu arada, Wesley Carver'ın durumu iyi değil. Onunla ilgilenen doktorlar bir daha asla kendine gelemeyeceğine, Rachel'ın mermisinin verdiği hasarın onu kalıcı karanlıkta bıraktığına inanıyorlar. Mırıldanıyor ve bazen hapishane yatağında bir şeyler diyor ama ancak bu kadarını yapıyor.

Bazıları böyle bir durumdayken bile ona dava açılmasını, hüküm giymesini ve idam edilmesini istiyor. Başkalarıysa

işlediği iddia edilen suçlar ne kadar iğrenç olursa olsun, bu fikri barbarca buluyor. Los Angeles şehir merkezindeki hapishanenin dışında geçenlerde bir gösteri düzenlendi ve kalabalık ellerinde KATİLLERİN FİŞİNİ ÇEKİN yazan afişlerle yürürken, rakip grubun ellerindekiler TÜM HAYATLAR KUTSALDIR diyordu.

Acaba Carver böyle bir şey hakkında ne düşünürdü? Neşelenir miydi? Rahatlamış hisseder miydi?

Bildiğim tek şey, Angela Cook'un gözleri açık ve korkmuş bir halde karanlığın içine kaydığı görüntüyü bir türlü silememem. Wesley Carver'ın çoktan çok daha yüksek bir mahkeme tarafından hüküm giydiğine inanıyorum. Ve müebbeti, şartlı tahliye ihtimali olmaksızın devam ediyor.

YİRMİ:

KORKULUK

Carver karanlıkta bekledi. Zihni düşünceler karmaşasıydı. O kadar fazla vardı ki hangisinin gerçek anıları, hangisinin uydurma olduğunu anlayamıyordu.

Zihninden duman gibi süzülüyorlardı. Kalan hiçbir şey yoktu. Tutunabileceği hiçbir şey yoktu.

Arada sırada sesler duysa da net bir şekilde çıkaramıyordu. Etrafında boğuk konuşmalar yapılıyordu. Kimse onunla konuşmuyordu. Etrafında konuşuyorlardı. O sorular sorduğunda kimse cevaplamıyordu.

Hâlâ müziği vardı ve onu kurtaran tek şey de buydu. Duydu, eşlik etmeye çalıştı, ancak sık sık sesi olmuyor ve sadece mırıldanmak zorunda kalıyordu. Geri kalıp duruyordu.

Bu son... güzel dostum, son...

Kendisine şarkı söyleyenin babasının sesi olduğuna inanıyordu. Hiç tanımadığı babası, müziğin zarafetiyle ona geliyordu.

Kilisedeki gibi.

Korkunç derecede ağrılar hissetti. Sanki alnının ortasına bir balta saplanmıştı. Amansız bir acıydı. Birinin durdurmasını bekledi. Onu bu acıdan kurtarmasını bekledi. Ama kimse gelmedi. Kimse onu duymadı.

Karanlıkta bekledi.

TEŞEKKÜRLER

Yazar bu kitabı araştırmaya, yazmaya ve düzenlemeye yardım eden pek çok insana minnetle teşekkür eder. Bu isimler arasında şu kişiler de var: Asya Muchnick, Bill Massey, Daniel Daly, Dennis "Cisco" Wojciechowski, James Swain, Jane Davis, Jeff Pollack, Linda Connelly, Mary Mercer, Pamela Marshall, Pamela Wilson, Philip Spitzer, Roger Mills, Scott B. Anderson, Shannon Byrne, Sue Gissal ve Terrell Lee Lankford.

Ayrıca Gregory Hoblit, Greg Stout, Jeff Pollack, JohnHoughton, Mike Roche, Rick Jackson ve Tim Marcia'ya çok teşekkürler.

"Bu muhteşem kitap, Connelly'nin neden günümüzün en iyi suç yazarlarından biri olduğunu hatırlatıyor."

Publishers Weekly

Jack McEvoy için Şair kötülüğün son noktasıydı.

Tekrar düşün Jack!

Jack McEvoy, suç muhabirliği kariyerinin son durağındadır. Fakat onun başka planları vardır. Gazeteden ayrılmadan önce haberciliğine en büyük onuru kazandıracak Pulitzer Ödülü'nü alıp emekliliğe ayrılacaktır.

Jack, müşterilerinden birini vahşice boğduğunu polise itiraf eden on altı yaşındaki uyuşturucu satıcısı Alonzo Winslow'a odaklanır. Alonzo'nun annesini, oğlunun masumiyetini kanıtlamak için soruşturmada işbirliği yapmaya ikna eder. Tecrübeli gazetecinin asıl amacı toplumsal yozlaşma ile ihmalin nasıl on altı yaşında bir katil yarattığını açıklayan bir yazı kaleme almaktır.

Jack haberi didiklerken kendini Şair'le karşılaştığından bu yana gördüğü en büyük haberin içinde bulur. Polisin ve FBI'ın radarından tamamen kaçan ve kendisine karşı yapılan hamlelerden fazlasıyla haberdar olan katilin izini sürmek için FBI Ajanı Rachel Walling'le tekrar bir araya gelir. Fakat Jack'in bilmediği bir şey vardır: Meçhul katil peşinden geldiklerinin farkındadır.

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786258 400991
KDV'den muaftır.